

CEREN MELEK

AŢEŞPARE

"Aramızdaki fark buydu. Ben karanlık tarafımdan kaçarken o kendi karanlığına koşuyordu."

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

EREN MELEK

ATEŞPARE

CEREN MELEK

ATEŞPARE

EPHESUS

1

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Kitap Kurdu

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Ateş Alanguva... Yangınımın başlangıcı. Adı gibi yakıcı, gözleri gibi eşsiz o adam. Mucizelerin ötesinde, gerçeğin bile kanacağı kadar aldatıcı, tüm aldatmacaların vücudunda hayat bulacağı ama yine de herkesi kendine hayran bırakabilecek o adam...

Yine bir mucize getirmişti, yine gerçeklik algısıyla oynarken herkesi parmağında oyuncak etmişti.

O zekiydi, onun zekâsı beni cezbeden tek şeydi.

O tehlikeliydi, ben tehlikeye âşıktım.

O her şeydi, bense her şeyimi kaybetmiştim.

O Ateş Alanguva'ydı ama sanırım artık benim *her şeyim*di.

Büyük salonda ölüm sessizliği değil, yeniden doğuş mucizesi vardı. Baybora'nın sırrını bilenler için de bilmeyenler için de bir milattı. Bu, Alanguvaların dünyayı değiştirecek mucizesiydi. Herkes nutku tutulmuş şekilde Baybora'nın gelişini izliyordu, hâlbuki gerçeği bilmiyorlardı. Sahi, gerçek neydi?

Ölü bir adam teknolojiyle dirilmiş miydi? Yoksa her şey bir illüzyon muydu?

Baybora yavaş ama kendinden emin adımlarla, omuzları dik yürüyordu. Her adımında bir şeyleri kanıtlıyor, yıkılmaz ve güçlü görünüyordu. Kısık gözleri bir avcının bakışları gibi tehditkârdı, yüzündeki tebessüm ise bir avcıdan çok avın masumluğunu taşıyordu. Ama doğanın kanunu şuydu ki av da başka bir canlının avcısıydı.

Nefes aldığında şişen göğsü, arada kırpıştırdığı gözleri ve duygu dolu bakışlarıyla bir makine olamayacak kadar gerçekti. Kimse çıt çıkarmıyordu, arkamdaki Şahin'in şaşkınlıktan değişen soluklarını duyabiliyordum. Kendini kaybeden yalnızca o değildi.

Yok amına koyayım ya!

Bu kadar da olamazdı!

Baybora, Ateş'in önünde durdu. Kardeşine kocaman gülümsedi. Göz ve ten rengi Ateş'inkilerden biraz daha koyuydu, boyları aynıydı; koyu kahverengi saçları kardeşininkiler gibi arada bazı mavi tonlara dönüktü.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"Aramıza tekrar hoş geldin, abi," dedi Ateş herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle ve kollarını iki yana açtı.

Baybora kardeşine gülümsedi. Gülüşüyle yanaklarının kıyısında oluşan kırışıklıklara kadar gerçekti. Beyaz dişleri görünürken kollarını açtı. "Hoş buldum," dedi aşina olduğum sesiyle ve kardeşine sarıldı.

Ateş de ona sıkıca sarıldı. Onun yüzünü göremesem de Baybora'nınkini görebiliyordum ve onun hisleri yüzünden okunuyordu. Özlemle sarılıyordu kardeşine. Peki, bu mümkün müydü?

Omzumun üstünden Şahin'e baktım, o kadar şaşkındı ki nefes bile alamıyor gibiydi. Gözleri irileşmiş, kaşları çatılmış ve yüzü allak bullak bir ifadeye bürünmüştü. Ferda ayakta durmakta zorlanıyordu, dolu dolu olmuş gözleriyle olanları izliyor ve anlamaya çalışıyordu.

Ayrıldıklarında Baybora, kardeşinin yüzüne gururla baktı. Ardından ikisi de kalabalığa döndüler. "Evet, dostum sandığım Şahin beni sırtımdan vurdu, tam üç el ateş etti. Şu an şaşkın çünkü öldüğümden emindi, o kadar başımda bekledi tüm kanımın boşalması için. Beklerken söylediklerini hatırlıyor musun?" Artık direkt olarak Şahin'e bakıyordu.

Şahin yutkundu, gözlerini kırpıştırdı, fazlasıyla aptallaşmıştı. "Hatırlayamadıysan yardımcı olayım," dedi Baybora devam ederek. "Ben senin hiçbir zaman dostun olmadım, hep senden nefret ettim. İyisin Baybora, iyi olduğun için kaybettin. Elini kana bulamazsan o kanın içinde boğulmaya mahkûm olursun. Bak, kaybettin! Bense senin sahip olduğun her şeye sahip olacağım..." Duraksadı. "Devam etmeme gerek yok, hatırladın bence. O zaman cevap veremeyecek kadar kötü durumdaydım. Ama Şahin, benim olan hiçbir şeye sahip olamazsın ki zaten olamamışsın da," dedi Ateş'e yandan bir bakış atarak. "Alanguvaların gölgesinde yaşamak sizin kaderiniz. Baban ve sen, bunu bir türlü kabullenemediniz."

Salondaki sessizlik sürüyordu. Baybora bize doğru yürüdü, bakışları Ferda'ya kaydığında yumuşadı. Ona doğru bir adım atmıştı ki Ferda bir adım geri gitti. Abisine bakarken hem şaşkın hem öfkeliydi, gözlerini kırpıştırdı.

"Ferda," dedi Baybora ama Ferda'nın bilinci aniden kayboldu. Gözleri kayarken bayılacağını anladığımda ona doğru adım atmıştım ki Tarık, benden önce davranarak onu sıkıca tuttu. Ferda'nın baygın bedenini kucakladı.

"Onu eve götürün," dedi Ateş, Yusuf'a ama Tarık, Ferda'yı bırakmadı ve Yusuf'la birlikte salondan çıktılar. Baybora bir süre kardeşinin arkasından özlem ve acıyla baktı, yutkunarak kafasını tekrar Şahin'e

çevirdiğinde duygu dolu ifadesi tamamen kaybolmuştu. Alt dudağını ıslattı, aldığı nefesle göğsü şişti.

Görünürde nefes de alıyordu.

"Şaşırma Şahin, ne de olsa gölgemde kalmak alışık olduğun bir şey. Benim olan her şeye göz diktin ama hiçbirine sahip olamadın," dedi ve ablamın hemen arkasında duran Şahin'i fazla havalı şekilde izledi. Robot da olsa Alanguva olduğu için şov yapmayı seviyordu. Ardından Şahin'le ablamın arasındaki yakın mesafe dikkatini çekmiş olmalıydı ki ablamı kolundan tutarak kendisine çekti.

Ablamla aralarındaki ilk temasta ikisi de fazla tutuk kalmışlardı. "Geldin," dedi ablam gülümseyerek. Şahin şaşkınlıkla ikisini seyrediyordu, bugün hayatının şoklarını yaşadığı ortadaydı.

"Geldim," dedi Baybora parlayan gözleriyle ablama bakarken. "Yakından daha da güzelmişsin, ay ışığım." Baybora ablama gülümsediğinde ablam da kocaman gülümsedi. Ablamın elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Tam bu sırada içeri üniformalı polis memurları girdi.

"Şahin Karaman, hakkındaki ağır iddia ve kanıtlardan tutuklusun," dedi orta yaşlı, kıdemli memur. Kısa süre içinde Şahin'in bileklerine kelepçe takıldı ve iki polis tarafından sürüklenircesine götürüldü. Ancak bu tutukluluğun çok sürmeyeceğini herkes biliyordu. Şahin öldürülemeyecek kadar güçlüyse bugün olanlar da onu bitiremeyecekti.

Şahin arkasını dönüp omzunun üstünden bir ablama bir Baybora'ya bakıp dururken en sonunda gözden kayboldu. Herkes sessizliğini koruyordu.

"Gelişim hem çok şeyi değiştirecek hem de hiçbir şeyi. Ateş yönettiği her şeyi yönetmeye devam edecek, geri dönüşüm yanlış anlaşılmasın. O harika bir yönetici," dedi Baybora.

"Şovu beğendiğinizi umuyorum, bugünlük bu kadardı, iyi akşamlar," dedi Ateş kendinden emin ifadesiyle ve yanımıza geldi. Bu sırada Ateş'in adamları misafirleri uyararak salondan çıkarmaya başlamışlardı. Bunun nedeni sorulan fazla soruları, kargaşayı ve baş ağrısını önlemekti.

Sancak başta olmak üzere birçok kişi Baybora'nın yanına gelmeye çalıştı ama Ateş'in korumaları buna izin vermediler.

"Eve geçelim, bir saat olmadan herkes eve toplanır," dedi Ateş ama Baybora bir şey duymuyormuş gibiydi, parlayan gözleriyle ablama bakıyordu. "Abi," dedi Ateş yineleyerek, Baybora kafasını salladı.

"Siz geçin, biz de geliyoruz," dedi ablamın elini bırakmadan.

"Ablam bizimle gelir," dediğimde Baybora'nın bakışları üstümde gezindi.

"Ateş'le bu kadar benzemeseydiniz her şey daha kolay olacaktı, arkanızdaki araçta olacağız, Aşkın," dedi ismime baskı yaparken. Bir ölüyle konuştuğuma hâlâ inanamıyordum.

Hâlâ kalabalık denilebilecek salonda, Ateş'in korumalarından biri hızlı adımlarla yanımıza geldi. "Abi, kapının önü magazinci kaynıyor, istediğin gibi arka çıkışı hazırladık," dedi adının Akın olduğunu hatırladığım adam.

Ateş kafasını salladı, hiçbir şey söylemeden elimi tuttu. Yüzü gergindi, az önceki rahat ifadesi yavaşça yok oldu. Yanımıza gelen Pusat'ın yüzünde de yorgun bir ifade vardı.

"Her şey hazır, eve geçebilirsiniz," dedi Ateş'e, ardından Bahar'a baktı. "Güzelim, yoruldun mu?"

"Birazcık." Bahar da herkes gibi olanları anlayamamıştı.

"Haydi gel, gidelim artık." Deniz'in sözleriyle Naz kalktı, Deniz'in eli Naz'ın beline gitti.

Ateş çıkmayı düşünüyordu ancak hâlâ çıkmayan üyeler öfkeliydi. "Bu saçmalık!" diye bağırdı Sancak. "Kendi gözlerimle gördüm öldüğünü, nefes almıyordun. Cesedini gördüm! Bunun imkânı yok."

"Allah'ın işi işte," dedi Baybora dalga geçercesine. Pusat'ın da dediği gibi bir gün gerçekten çarpılacaktık.

"Bunda bir iş var! Ne çeviriyorsunuz?" diye ısrar etti Salıncak. Anlaşılan Salıncak sallanmak istiyordu ki benim sevgilime sesini yükseltiyordu.

"Bağırma! Siktir git şuradan, elimden kaza çıkmasın," dedi Ateş yüksek sesle. Salon beyefendiliğinden çıkmıştı; yüzü gergin, sarı gözleri kısıktı ve her şeyi yapabilecek kadar tehlikeli gözüküyordu. Bu hâliyle daha seksiydi.

"Yaptığınız şeyin bedeli çok ağır olacak," dedi Sancak salondan çıkarılmadan hemen önce. Herkesin bu kadar rahat çıkarılmasının en büyük sebebi, Alanguva çalışanları dışında kimsenin korumasının, silahının içeri alınmamasıydı şüphesiz.

Kaya ve Murat'ın olduğu masa da çoktan boşaltılmıştı. Ancak hâlâ kalkmayan insanlar vardı ve bunlar Cebonayan aileleriydi. Yunus Ayhan, kızı ve oğullarıyla oturuyordu. Yade'nin babası Yahya Şafak ailesiyleydi, Arhan'ın ve Didem'in aileleri de buradaydı.

Deniz'in etrafta gezinen gözleri bilgi topluyordu. Pusat gereksiz şekilde Bahar'ı sarmalayarak koruma altına almıştı. Ablam ise şaşkınlıkla etrafı izliyor ve hâlâ Baybora'nın elini tutuyordu. *Harika bir ortamdı!*

Yunus Ayhan yerinden kalktığında oğulları da ayaklandı. "Cebonayan'a yalan söylemenin bir bedeli var, lider olarak bunu yapmamalıydın."

"Ama yaptık, bu konuda ne yapabilirsiniz ki?" dedi Ateş kısılan gözleriyle.

"Yargılanacaksın."

"Öyle mi? Ben ailem için her şeyi yaparım. Alanguvalar aileleri için her şeyi yaparlar, Ayhan. Mesela ben asla senin gibi kızımı..." Durdu, Leyla'nın abisi olduğunu düşündüğüm adamlara baktı. "Ya da kardeşimi güçlü adamlarla evlendirmeye çalışarak onların gücünden yararlanmaktan medet ummam. Böyle zavallı insanların karşıma çıkıp konuşması beni güldürüyor." Ateş'in ağır sözleriyle Yunus Ayhan'ın iki oğlu atağa geçmeye kalkıştı. Leyla korku dolu gözlerle olanları seyrediyordu.

"Kendi elinle gücünü yok ediyorsun, tek kaldığında ne lider olacaksın ne de güçlü!" dedi Yunus Ayhan yükselen sesiyle. O arkasını dönerken oğulları Ateş'e bakmayı kestiler. Hepsi çıkarken Leyla yere kazık çakmış gibi duruyor ve Ateş'i izliyordu. Bakışları hoşuma gitmezken Ateş'in koluna girdim.

"Ona neden yardım etmiyoruz, sevgilim?" Ateş bakışlarını bana çevirdiğinde sarıları *ne yaptığını biliyorum* der gibi bakıyordu.

Sözlerim Leyla'ya çok ağır gelmiş olmalıydı ki arkasını dönerek ailesiyle birlikte salondan çıktı. Sözde kurtulmak istiyordu, burada kalsaydı ona pekâlâ yardım ederdik.

Yahya Şafak dolu gözlerini siliyordu. Yerinden kalktı, omuzları çökmüştü orta yaşlı adamın. "Size çok kızgınım ama çok şükür ki Tuğrul'un emanetlerinden biri hayatta." Yade'nin yanında abisi ile annesi olduğunu düşündüğüm bir kadın vardı. "En kısa zamanda olanları anlatın bana, bugün daha fazla şeyi kalbim kaldırmayacak," diye devam etti.

Kır saçlı, ellilerindeki adam ayağa kalktı. Bu adam Didem'in babasıydı. Didem'den sadece bir iki yaş büyük gibi görünen karısı da onunla birlikte ayaklandı. Kadının platin sarısı saçları, güzel bir yüzü ve mankenlere taş çıkaracak fiziği vardı. Didem bakışlarından anladığım kadarıyla cici annesinden pek hazzetmiyordu. Didem'in babası Adnan Çınar öfkeyle konuştu: "Böyle bir şey olamaz, bu kandırmaca. Boyunuzdan büyük işlere kalkışıyorsunuz. Cebonayan'ın onuru var."

Ateş'in yüzünde alaylı bir sırıtış oluştu. "Benim boyum size gölge olur. Bilmem, farkında mısınız ama Cebonayan benim. Bu saatten sonra taraf mı değiştireceksiniz? Değiştirin. Şerefsiz Şahin'in tarafında mı olacaksınız yoksa işe yaramaz Sancak'ın mı? Ya da tek amaçları ortalığın amına koymak olan üst üyelerin mi? Karar sizin. Kimin kazanacağı şimdiden belli."

Ateş'in ağır sözlerinin ardından Didem, babası ve cici annesi salonu terk ettiler. Arhan yanında asil, kırklı yaşlarında güzel bir kadınla oturuyordu. Arhan'ın annesi ve saygın bir Cebonayan üyesiydi.

"Her ne oluyorsa bilmiyorum ama her zaman yanınızdayım, çocuklar. Ve Baybora, oğlum yaşıyor olsa bu kadar sevinirdim." Kadın giderken Arhan yanımıza gelmişti. Salonda bizim dışımızda kimse kalmamıştı.

Fark ettiğim bir şey vardı ki Ateş, *ailem orada olacak*, demişti ama Selma Alanguva'yı, kuzeni Zerrin'i, Oğuzhan Alanguva'yı ya da başka bir akrabasını görememiştim.

"Gidelim artık buradan," dedi Ateş bıkkınlıkla. Kolundan ayrıldığımda elimi tuttu. Baybora ablama doğru eğilmiş, kısık sesle bir şeyler anlatıyordu; ablamın yanakları al al olmuştu ve gülümsemekten ağzı kulaklarına varıyordu. Çok mutluydu, gerçekten mutluydu ve bildiğim bir şey vardı ki ablam hep beni mutlu etmek için gülümserdi ama şu an kendisi mutlu olduğu için gülümsüyordu.

Pusat hemen arkamızda olduğu için sesini duyuyordum. "Kusura bakma güzelim, yoğundum, seninle ilgilenemedim bugün. Ağrın var mı?"

"Sorun değil," demişti Bahar ama bu ses tonunu biliyordum, hep olduğu gibi yine canı yanıyordu.

"Ağrın var mı dedim," diye tekrarladı Pusat.

"Yok, yok. Hem çok mutlu oldum, Baybora abi geldi."

"Kendini mi avutuyorsun, beni mi?"

"Bahar'ı ağrı kesici için evindeki kliniğe götürelim mi yoksa hastanede halledilir mi?" dedim Ateş'e yandan bir bakış atarak.

"Eve götürelim, rengi çok soluk, doktorunu da çağırırım," dedi hızlı şekilde.

En sonunda Pusat dayanamayarak Bahar'ı kucağına almıştı. "Ya Pusat abartma, iyiyim, bacaklarımda bir şey yok."

"Ben anlamam, tırnağın incinse yine de seni taşırım, sen bana yük değilsin. Küçücük bir şeysin zaten," dedi ve hızlı hızlı yürüyerek bizi geçti. O kadar hızlı yürümüştü ki sadece saniyeler içinde dışarı çıkmışlardı.

"Biz de gelelim," dedi Deniz, Bahar'ın arkasından bakarken.

"Gerek yok, yoruldunuz zaten. Ben yanındayım," dedim. Deniz'in olaylara daha fazla dâhil olmasını istemiyordum. Şaşırtıcı şekilde o da ısrar etmedi. Anlaşılan Alanguva kaosları onlara da fazla gelmişti.

Birlikte dışarı çıkıp arabalara dağıldık. Pusat nasıl koşturduysa ortalıkta görünmüyordu. Ablam ve Baybora hemen arkamızdaki arabaya binmişlerdi, bence ayrı arabalara binmemiz de saçmalıktı.

Ateş sürücü koltuğuna geçerken sıkıntıyla gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Motoru çalıştırıp son hızla ilerlediğinde herkesi geride bırakmıştık. Direksiyonu o kadar sıkıyordu ki damarları belirginleşmişti, kısık gözleri öfke saçıyordu.

"Sadece bir kere güvenmeyi denemeni istedim," dedi sert sesiyle.

"Orada gözümün içine baka baka söylediklerinden sonra hâlâ nasıl konuşuyorsun? Bana açık açık gözdağı verdin!" Benim sesim de en az onunki kadar katıydı.

Hayretle baktı bana. "Gözdağı mı? Sadece görmek istedim, bir an bile olsa bana güvenecek misin diye! O an korktun, seni ifşa edeceğimden çok emindin."

"Yerimde kim olsa aynı şeyi düşünürdü, yaptığın saçmalıktan sonra nasıl üste çıkmaya çalışıyorsun, anlamıyorum! Üstelik sen değil miydin *güvenmeyi bir kenara bırakalım,* diyen? Bunun olması neden bu kadar şaşırtıyor seni? Böyle bir lafın üstüne neden güvenimi ölçmeye çalışıyorsun? Eğer o meseleye girersek hiç çıkamayız, Ateş."

"Sadece bir kere Aşkın, bir kere bana güven dedim!" dedi öfkeyle sayıklamaya devam ederek. "Ben sana ne yaptım da bu kadar kinlisin bana?"

"Derdin ne senin, Ateş? Manyak mısın, amına koyayım! Laf sokmalar, güven ölçmeler, üstüne darılmalar. Yok, ben seni anladım," dedim başımı sallayarak.

"Ne anladın?" Bana yandan ters bir bakış attı. Omuz silktim. "Aşkın, ne anladın?" Kollarımı göğsümün altında birleştirerek kafamı cama çevirdim.

"Haklısın, güvenmedim sana. Beni ifşa edeceğini düşünmeyi bırak, emindim. Peki, bu benim suçum mu? Hayır, değil! Sana koşulsuz şartsız inanmamı beklemen saçmalıktan başka bir şey değil zaten. Kapat şu konuyu yoksa bu arabayı bir tarafına sokacağım."

Hızı düştü, arabayı yolun kenarına çekti. Kafasını yorgunlukla koltuğa yasladı, gözlerini yumdu. Aldığı nefesle göğsü inip kalkıyordu. Eli direksiyondan düştü.

"Abin döndü, herkes gücünü gördü. Neden şimdi bu kadar yorgunsun?" dedim yüzünü seyrederken. Belki de yorgun olmasının sebebi tam olarak buydu. Her şeye yetişmeye çalışıyordu. Her şeye ve herkese.

"Abim ölü Aşkın, bedeni ölü. Hangi güç? Sahte bir güç gösterisi yaptım sadece, güçlü olsaydım abim yarı yapay bir bedenin içine sıkışıp kalmazdı."

Bir elim yüzüne gitti, yanağını hafifçe okşarken gözlerini hiç açmadı, kafasını bana doğru eğerek yüzünü elime yasladı. "Her şeyi yönetemezsin, sadece bir insansın."

"Bunu bana söyleyene bakar mısın?" dedi keyifsiz ifadesi dağılırken.

"Abine olanlar senin suçun değil, bugün insanların sana karşı çıkması kan mı kaybettirdi? Bunun da bir önemi yok; sen liderlerisin, günün sonunda ya boyun eğecekler ya da yok olacaklar."

"Ferda beni affetmeyecek. Abimi gördüğünde önce şoke olacağını, sonra kabulleneceğini düşünmüştüm. Ama bugün kardeşimin gözlerinde gördüğüm şey... Ne yapsa haklı. Sakladığım şeyler hep felaketle sonuçlanıyor ve ben bunu bile bile devam ediyorum."

"Affedecek. Belki öfkeli kalacak, belki bir süre nefret edecek ama ailesini seviyor. Endişelenme."

"Ne güzel teselli ediyorsun sen," derken gözleri hâlâ kapalıydı.

"Seni şu an yumruklamak istiyorum, ciddi ciddi dövmek istiyorum ama teselli ediyorum. Cidden bu işte bir tuhaflık var. Sevgili olunca böyle oluyor demek ki," dediğimde güler gibi oldu. Aramızda kısa bir süre sessizlik oluştu.

"Ateş, şimdi Baybora robot muydu?" Sözlerimle gözleri açıldı. "Günlerdir onunla uğraşıyordun demek, nasıl yaptınız ki? Aslan bir yere kadar tamam da bu adam kanlı canlı insan. Hayatta kimse yapay olduğuna inanmaz, 3D yazıcılarla mı yaptınız? Aa, geçen gün telefonla konuşurken eksik parça falan diyordun! Lan, Baybora'nın her yeri tamdı, yoksa adama ya-"

"Aşkın! Senin kadar zeki bir insanın nasıl bu kadar saçmaladığını anlamıyorum," dedi gülerken.

"Ateş, ölü abini bir robot olarak geri getirdin, farkında mısın?" Sözlerime karşılık sessiz kaldı. "O şimdi normal bir insan gibi mi?"

"Düşünceleri, aklı evet ama bedeni değil."

"Bu, tüm dünyayı değiştirecek bir teknoloji," dediğimde yine sessiz kaldı. "Nasıl çalışıyor? Ateş, haydi anlatsana."

"Neden daha çok sorgulamıyorsun?" dedi nefesini verirken, orada yaptığı saçmalıktan bahsediyordu.

"Her şeyini sorgulasam bugün burada olmazdım. Güvenmiyorum, içten içe sorguluyorum ama yine de buradayım." Ben de kendimi anlamıyordum.

"Günün birinde birbirimize güvenir miyiz, görmek istedim. Günün birinde sen de beni sever misin, anlamak istedim." Çok saçma bir yöntemdi.

"Gördün mü peki?"

Çatık kaşlarıyla kafasını salladı. "Gördüm."

"Yanlış görmüşsündür belki."

"Öyle mi?" dedi çatık kaşları düzelirken. Omuz silktim.

"Böyle saçma davranmaya devam edip sabrımı sınar ve bana olan aşkını sürekli dile getirerek hissettirmezsen doğru da görmüş olabilirsin." Gülümsedi, gözlerimin içine bakıyordu. Yüzündeki avucumu öptü.

Arabada sadece nefes seslerimiz vardı. "Ne zamandır uğraşıyorsun abine yaptığın şey için?"

"Öldüğü günden beri, bir gün başaracağımı biliyordum ama vaktinde olmadı. Elimizi erken açtık, hamle yapacaklar. Ama abim, Aylin'e karşı hissettikleri, üstüne Şahin'in onun etrafında gezinmesine daha fazla katlanamadı. Her şeyi aceleye getirtti ama bu aceleye gelmeyecek kadar tehlikeli bir oyun."

"Sen gördüğüm en zeki adamlardansın, altından kalkacaksın," dedim tenini okşarken.

"Beni teselli etmeni seviyorum."

"Beni de seviyorsun," dediğimde gülümsedi. "Gidelim ama sen sürme."

"Neden?"

"Yorgunsun Ateş, ben sürerim."

"Yok bir şeyim, Aşkın."

"İnatlaşma benimle, ne olacak arabayı ben sürsem? Ağır abi havan mı bozulacak? Mafyalığına toz mu konacak?" Oflayarak kapısını açtı, bana laf yetiştiremeyeceğini anlamıştı sonunda. Ben de indim. Karanlık, sessiz sokağı Ateş'in arabasının farları aydınlatıyordu. Arkamızdan Ateş'in arabalarından hiçbiri gelmemişti, etrafta korumaların hiçbiri yoktu çünkü Ateş farklı bir yola sapmıştı.

Ateş'le arabanın önünde karşı karşıya geldiğimizde ikimiz de çekilmek için hareket etmedik. Yüz yüze bakarken ona biraz daha yaklaştım.

"Korumaların nerede?" Ateş'in arkasındaki ağaçlık, karanlık alanda hareketlilik sezdim. Dikkatli bakmadım ama Ateş'e bakıyormuş gibi yaparak oradaki hareketliliği algılamaya çalıştım.

"Abimin ve Ferda'nın güvenliğinden sorumlular."

"Benim sevgilim biraz daha zeki olmalıydı."

"Ne?" Bir kolumu boynuna sardım, dudaklarımı kulağına yakınlaştırdım.

"Arkadaki ağaçlık alanda burayı izleyen birileri var. Belli etme, arabaya binip uzaklaşacağız, zaten zırhlı araç." Ateş de bir elini belime koydu, ben geri çekilirken gözlerimin içine bakıyordu. Gülümseyerek dudaklarına bir öpücük bıraktım.

"Arabada silahlar var," dedi kısık sesle.

"O zaman arabaya binene kadar ölme," dedim gömleğinin yumuşak dokusunun üzerinden sert kaslarını okşayarak.

"Aşkın, sürücü tarafında durmanı istemiyorum. Tekrar yan koltuğa geçeceksin," dedi yüzümü okşarken sanki iltifat ediyormuş gibi.

"O zaman anlarlar, olmaz Ateş."

"Hayır, Aşkın! Dediğimi yap."

"Ateş, bana bir şey olmaz, tamam mı? Kim olduğumu unutma, hem diğer taraftan da binsem pekâlâ vurabilirler."

"Hızlı koşarsan vuramazlar."

"Ateş, burada biraz daha beklersek ikimizi de vuracaklar," dedim yüz ifademi sabit tutmaya çalışarak.

"Arkanda da birileri var," dedi Ateş bakışlarını yüzümden ayırmadan, aynı sakin ifadesiyle. Kokusunu içime çekerken omzunu okşadım.

"Durdukça dikkat çekiyoruz." Ondan ayrıldım, bir adım atıp uzaklaştığımda Ateş de oyunumu bozmayarak hareketlendi. Tam bu sırada üstümüze kurşun yağmuru yağdı.

Ben kendimi hızla arabaya atmaya çalışırken Ateş bağırdı: "Aşkın!" Üç adımım kalmıştı sadece, kurşunlardan biri hemen kolumun yanından geçerken eğilerek arabaya bindim. Kapımı kapattığımda arabayı kurşunlamaya devam ettiler. Ateş de aynı hızla binmişti. Biner binmez torpidoyu açarak içindeki silahları çıkardı. O ikişer tabanca çıkarırken ben de son hız arabayı sürmeye başladım.

"İyisin, değil mi? Vuruldun mu?" Gözleri üstümde endişeyle gezindiğinde ben de kısa bir an onu kontrol ettim. Arkamızda arabalar belirdi, çok fazlalardı ve ileride önümüzü keseceklerdi.

Ateş hızla telefonu çıkarıp Yusuf'u aradı, arabanın hızını artırdım. "Şu adamların bir kere işlerini düzgün yapsalar dişimi kıracağım, amına koyayım!" Bana ters bir bakış attı.

"Önümüzü kesmeye çalışıyorlar, kıstıracaklar."

"Yok, kimse beni kıstıramaz. Arkana yaslan, güzelim. Kemerini tak," dememle kemerini taktı, bu sırada ben de kendiminkini taktım. Önümüzdeki arabalar üstümüze doğru sürüyorlardı, arkadakiler de çok fazlaydı ve kıstırmaya çalışıyorlardı. Camın güvenlik kilidini açtım.

"Ormana gir," dedi Ateş arkaya bakarak.

"Ağaçlar çok sık, ilerleyemeyiz. Bok var da dağın başında yapıyorsun daveti." Aslında Ateş'in arabaları birlikte güvenle yolculuk yapıyordu ama Ateş Bey olay yaratmak istemiş olmalı ki tenha yollara girmişti.

Ateş camı açmaya çalıştı ama açılmadığında bana döndü. "Camı aç, birkaç tanesini indiririm."

"Hayır, Ateş! Otur oturduğun yerde. Bu camlar inmeyecek, kafanı çıkarmayacaksın." Arabanın camları kurşungeçirmezdi ve yapacağı aptallıktan başka bir şey olmazdı.

Hızımı biraz daha artırdım. Karşıdaki arabalar son hız geliyordu. "Onlarınki bu araba kadar korunaklı değil, bana bir kere güvenebilecek misin, Ateş?" Ona kısa bir bakış attım.

"Ne düşündüğünü biliyorum, böyle saçma bir riske değmez."

"Gösteriyi izle yavrum, zevk alacaksın." Göz kırptım ve önüme döndüm. Üstümüze son hız süren üç arabadan ortadakini gözüme kestirdim. "Sadece biraz sarsıntılı olacak."

Biz hızımızı düşürmediğimizde ne yapacaklarını şaşırmışlardı ama hâlâ arkadakilerle kıstırmaya çalışıyorlardı. Sadece saniyeler sonra ortadaki arabaya çarpacaktım, bunu öngören sürücü direksiyonu yana kırdı, yanındaki araç yoldan çıkarken ortadaki de hâkimiyetini kaybetmişti. Arabanın yan kısmından da sertçe çarptığımda arabamız sarsıldı. Ateş tamamen geriye yaslandı.

Kaçacakmış gibi yaparak boşluğa sürecektim ki arkadaki arabalar bize çarpmak için hazırlandı. Tam bu sırada soldaki arabaya doğru kırdım, soldaki arabada kaçmak için *drift* yaptı ve bu arkadan bize doğru gelen arabaların birbirine çarpmasına neden oldu. Onun arkasından gelenler de öndekilere çarptı ve hepsi iç içe girdiler.

Kahkaha atarak dikiz aynasından hâllerini seyrettim ve son hız sürmeye devam ettim. Ateş kısık bakışlarıyla yine beni izliyordu.

"Manyaksın sen," dedi kahkahalarıma laf ederek. Oradan hızla uzaklaşırken günlük aksiyon dozumu da aldığım için fazlasıyla rahattım.

"Benim gibi bir kadını sevmek pek kolay iş değil, yol yakınken vazgeç, Alanguva." Camımı açtım. "Seksi sevgiline bir sigara uzat." Paketinden bir dal çıkardı, dudaklarına götürdü ve yaktı. Derin bir nefes çekerken yanakları içe göçtü, beni izlemeyi kesmedi. Dalı dudaklarıma uzattığında dudaklarımı araladım. Sigarayı bıraktı ama elini çekmedi, çenemi okşadı hafifçe.

"Manyaklığının hoşuma gitmediğini söylemedim, çok seksi bence. Sadece kendi hayatını hiç düşünmemen canımı sıkıyor. Yine diyorsun ki bana bir şey olmaz, gördük Aşkın daha önce sana neler olduğunu. İndir o burnunu Kafdağı'ndan."

"Demek seksi buluyorsun, benimle hemen şimdi sevişmek istiyorsun, değil mi? Arada bana da geliyor saçma şekilde, yükseliyorum sana. Özellikle birini dövüyor veya öldürüyorsan. Tabii, sinirli ya da kendinden emin olduğun zamanlarda da." *Yani her zaman...* Kendi için de bir sigara yaktı.

"Aksiyon anlarında hızlı düşünüyorsun, bu çok iyi ama bunun yanı sıra çok da temkinsiz davranıyorsun." Dirseğimi açık cama yasladım, şarkı açıp sesini yükselttim.

Rüzgâr özenle yapılmış saçlarımı bozuyordu. Ateş beni seyrediyordu, ona kısa bir bakış atarak göz kırptım. Gülerek kafasını iki yana salladı. Alanguva malikânesine çok kalmamıştı. Ateş'in korumaları etrafımızda geniş bir çember oluşturmuşlardı ama ben varken o beceriksizlere gerek yoktu. Ateş bu kadar çalışana boşuna para veriyordu, o paraların hepsini bana verse ben çok daha iyi korurdum onu.

"Nazik kadınları beğeniyorken benim gibi bir psikopatı sevmek nereden estiyse sana da!"

"Ben de şaşkınım, psikopatlıkların hoşuma gidiyor, artık sorgulamayı kesecek misin?" Omuz silktim.

"Kesmem, ayrıca bir itirafla beni kazanamazsın. Ben her şeyin en iyisine layığım, mesela her sabah uyandığımda ve gece uyumadan önce bana olan aşkını dillendirmelisin. Kuru kuru *seni seviyorum* da olmaz ayrıca. O kadar seviyorsan göster yani, bir şeyler al bana. Mesela jet alırsan inanabilirim, tabii her aldığın hediye bir öncekinden daha büyük olmalı.

Robotun üstüne anca jet çıkar." Ateş aralıksız konuşmamı dirseği camda, yüzü de yumruğuna yaslı şekilde uzun uzun dinlemişti.

Sanırım bana ne kadar âşık olduğunu düşünüyordu, ona dişlerimi göstererek gülümsedim ve bana biraz daha âşık olmasını sağladım.

Çok geçmeden Alanguva malikânesine varınca arabadan indik. Pahalı zırhlı araca göz attım, diğer arabaların hâlini düşünürsek fazlasıyla sağlamdı. Ateş'e elimi uzattım, parmaklarını parmaklarım arasından geçirerek sıkıca tuttu.

Yusuf arkamızdan gelen arabaların birinden indi. "Adamların hepsini topladık, iki tanesi ölmüş. Kalanları konuşturacağız."

"Kulübeye götürün, bu gece yorgunum. Yarın ilgileniriz. Pusat'a haber verdiniz mi?" Ateş bunu söylüyorsa gerçekten çok yorgun olmalıydı.

"Hayır, abi," dedi Yusuf.

"Güzel, söylemeyin de. O da yoruldu günlerdir zaten." Kumamı da düşünürmüş!

"Tamam, abi." Yusuf yanımızdan ayrılırken evin geniş ve kısa merdivenlerini çıktık.

"Sence kimin işi?"

"Bilmiyorum Aşkın, o kadar çoklar ki siktiğimin düşmanları, birini bağlasam diğeri ipini koparıyor."

"Küfürlerini boşa harcama, yatakta edersin." Duraksadı sözlerimle ama hiçbir şey söylemedi. Sanırım beni ne kadar sevdiğini düşünüyordu, ben de onu bozmadım.

Evin içinden bağırış sesleri gelmeye başladı, bu ses Ferda'ya aitti.

"Bunu nasıl yaparsınız ya! Nasıl? Ben mahvoldum, mahvoldum." Hem hıçkırıklarla ağlıyor hem de tüm sesiyle haykırıyordu. Büyük salona girdik.

Ablam koltukta oturuyordu sessizce, yanında da Tarık vardı. Bahar etrafta görünmüyordu. Arhan da Ferda'nın arkasında duruyordu. Baybora'ysa hemen Ferda'nın karşısında duruyor, onunla konuşmaya çalışıyordu.

"Anlatacağım sana, nedenlerimiz vardı."

"Ne nedeni? Bana cehennemi yaşatacak ne sebebiniz olmuş olabilir?" Ateş'e döndü öfkeli gözleri. Pembe, uzun elbisesi kırışmıştı, göz makyajı akmıştı ve iyi görünmüyordu. "Sen benim hâlimi gördün, sen benim diri diri öldüğümü gördün ve söylemedin mi, abi?" Ateş elimi bıraktı, Ferda'ya doğru bir adım attı.

"Sakinleş, Ferda."

"Sakinleşeyim mi? Sakinleşeyim, öyle mi?" Yanındaki tekli koltuğa tekme atarak koltuğun gerilemesine neden oldu. Kenardaki masanın üstünde duran ağır bibloyu alarak yere fırlattı. Büyük biblo parçalara ayrılırken bir kısmı havaya sıçramıştı, bir parçası Tarık'ın üstüne gelirken Tarık, ablamın koluna sarılarak biblodan korunmaya çalıştı.

Bu zenginlerin öfkelendiklerinde bir şeyler kırıp etrafı dağıtmalarına aşırı ayar oluyordum.

"Ben öldüm, her gece mahvoldum. İlaçlarla uyuyabiliyordum, ilaçlarla sakin kalıyordum, nefes alamıyordum ben abi! Ve sen bunları gördüğün hâlde bana söylemedin! Bana *abimiz yaşıyor,* deseydin ben bunu açık mı edecektim? Birine mi söyleyecektim? Neden anlatmadınız bana?"

"Sanki ben çok mu memnundum, Ferda? Böyle olması gerekiyordu," dedi Ateş aynı sakin ifadesiyle.

"Gereklilikler, kurallar, oyunlar... Ben çok yoruldum. Bıktım!" Omuzları düştü. "Alanguva olmaktan da sizden de nefret ediyorum."

Baybora, Ferda'ya yakınlaşmaya çalıştı. "Abiciğim, özür dilerim, haklısın. Sana her şeyi anlatacağım."

"Anlatırsan benim yaşadıklarım değişecek mi sanıyorsun? Sen benim abim değilsin ki, benim abim öldü. Ben tanımıyorum seni," dedi Ferda bu sefer Baybora'ya yorgunlukla bakarken.

"Ne gücünüzü, ne paranızı ne de sevginizi istiyorum. Sakın beni korumaya çalışmayın, bu saatten sonra hiçbirinizle bir bağım yok benim." Ferda salondan çıkacaktı ki Ateş onun kolunu tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Ferda."

"Buna engel olamazsın," dedi dik başlılıkla.

"Çok da rahat olurum, biliyorsun. Sakinleşince konuşacağız." Daha biraz önce saldırıya uğramışken kardeşini hiçbir yere bırakmak istemiyordu.

"Bu evde sadece cesedimi tutabilirsin." Saçma bir inatlaşma içindelerdi. Ferda kolunu çekmeye çalıştı ama Ateş izin vermedi.

"Ateş," dedim uyarıcı şekilde. Onu böyle yaparak daha çok kaybediyordu, alan tanıması gerekiyordu. Ferda aldatılmış hissediyordu ki bana kalırsa fazlasıyla haklıydı.

Uyarıda bulunmam Ateş'i sinirlendirmişti, otoritesine karışmamı sevmiyordu. Ferda'nın kolunu bıraktığında Ferda kapıya koştu.

Durakladı, çıkmadan önce abilerine baktı yaşlı gözleriyle. "Bu geceye kadar bir abim ölüydü, artık ikisi de öldü." Son sözleri bunlar olmuştu.

Yere sürünen eteği ve çıplak ayaklarıyla kendini evden dışarı attı, sanki Ateş izin vermezse kapıdan dışarı adımını atabilecekmiş gibi. Ancak ben Tarık'a baktım ve kapıyı işaret ettim. Tarık bir süre aval aval yüzüme baktı, ne demek istediğimi anladığındaysa *bana ne* dercesine omuz silkti.

Gözlerimi kısarak ona üç numaralı katil bakışımı attığımdaysa dayanamayarak kalktı ve içinden küfürler saydırarak evden çıktı. Ateş'e döndüm. "Şimdi Yusuf'u arıyor ve Ferda'nın çıkmasına izin veriyorsun."

"Saçmalama."

"Onu tamamen kaybetmek istemiyorsan mecbursun, Tarık onu bırakmaz. Bizim eve götürür, rıhtımı zaten korumaların gözetliyor. Kendine zarar verip yıpratmasındansa gözünün önünde özgür olması daha iyi." Ateş bir süre Ferda'nın çıktığı kapıya baktı, söylediklerim ona da mantıklı gelmiş olmalıydı ki Ferda'nın Tarık'la çıkmasına izin verdiğini söyledi Yusuf'a.

Arhan araya girdi: "Tarık kim ki? Ben götürürüm onu."

"Ateş'le yakın olduğun için seninle gelmez," dedim Arhan'a. Sözümün üstüne söz söylemedi ama çatık kaşlarıyla somurttu.

"Ben bu gece olanları daha fazla kaldıramayacağım, iyi geceler," diyerek Arhan da çıktı evden.

Ablam hâlâ sessizce oturuyor, etrafı izliyordu. Baybora yüzünü ovuşturdu, ablama döndü. "Kusura bakma, seni de aile kavgamıza soktuk ama siz de ailedensiniz ne de olsa." Ardından bana döndü, uzun süre sessiz kaldı. Şimdi kardeşinin sevgilisine değil, dünyaca ünlü bir katile bakıyordu ve gözleri her şeyi görmek istiyor gibiydi

"Az önce kardeşin neler dedi, sen hâlâ ablamın derdindesin, ah siz Alanguvalar..." dediğimde ablam kızardı, Baybora'ysa sessiz kaldı.

"Pusat nerede?" dedi Ateş gerginlikle. Bugün Pusat aşkı depreşmişti anlaşılan ama buna izin veremezdim. Kumam, müstakbel kocamı elimden alamayacaktı.

"Bahar'ın yanında, en son doktor gelmişti, ağrı kesici serum verdiler," dedi ablam. Ateş'in yanından ayrılarak kırık camların üstünden topuklu ayakkabılarımla geçtim. Koskoca salonu birbirine katmıştı Ferda. Bibloların hepsi tuzla buz olmuştu, masaları devirmişti ve mobilyaların hepsi yerinden oynamıştı.

Kendime sağlam kalan cam dolaptan bir şişe viski çıkardım. Bir kadeh doldururken ablamın bakışları üstümdeydi. Bu stresli günün ardından bir şişe değil, on şişe içsem anca rahatlardım. Belki...

Baybora ablamın yanına oturdu. Gözleri etrafta geziniyordu, evini inceliyordu. Ateş abisine baktı uzun bir süre, ardından ikili kadife koltuğa yorgunlukla oturdu. Abisini seyretmeye devam etti. Ölü abisini tekrar evinde görmek onu afallatmıştı, hem de bunu kendi başarmasına rağmen. Özlemle ona bakıyordu.

"Aslında Ferda biraz haklı, ben kardeşime bir şey olsa yaşayamam. Allah bilir, nasıl dayandı? Bir de sahte bir ölümün acısını çekmiş olmak, onu haklı olarak öfkelendirdi. Keşke ondan saklamasaydınız," dedi ablam üzgünce.

"Sebeplerimiz vardı, mecburduk. Başka seçeneğimiz yoktu," dedi Baybora ama kendini savunmak için değil, iyi hissetmek için söyledi bunları.

"Yaşanacak en kötü şey bile bir yalanı yaşamaktan iyidir," dedi ablam da. Kimse fark etmeden doldurduğum ikinci kadeh viskiyi de bitirdim ve masaya sertçe bıraktım.

"Eve geçelim biz de," dedim ablama bakarak ancak Ateş sözlerimle kafasını bana çevirdi. Kaşlarını çatarak kafasını iki yana salladı. Omuz silktim.

"Geç oldu, zaten seninle konuşacaklarımız var. Bahar'ı da kaldırmayalım, Aylin'e bir oda ayarlatırım şimdi," dedi Ateş yerinden kalkarak.

Baybora sessizce oturmaya devam etti, bir dirseğini koltuğun koluna yaslamış, etrafı izliyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde uzun uzun onu inceledim bir kez daha. O kanlı canlı bir insandı ve bu çok tuhaftı. Onun varlığı, beni ürperten nadir şeylerden biriydi.

"Burada kalmak istiyor musun?" diye sordum ablama.

"Fark etmez benim için," dedi sessizce, içten içe kalmak istediğini biliyordum.

"Tamam o zaman, Bahar'a bakalım biz." Üstümdeki elbiseden kurtulmak istiyordum artık. Ben salondan çıkarken Ateş de kalktı yerinden. Ben daha önce de girdiğim klinik kısımlarına geçtiğimde peşimdeydi.

"Çıkar artık şu topukluları, çok rahatsız görünüyorlar," dedi beni düşündürerek.

"Alışkınım." Önünde durduğum kapıyı açtım. Bahar yatıyordu, Pusat da elini tutarak başında bekliyordu.

"Uyuyor mu?" diye sordum Pusat'a. Bahar'ın gözlerinde hâlâ gözlük olduğu için göremiyordum.

"Evet. Siz de çok durmayın. Tüm ışıkları kapatıp gözlüğünü çıkaracağım, rahat etsin." Bahar'a yaklaştım, siyah elbisesi hâlâ üstündeydi.

"Doktor ne dedi?" Pusat, Ateş'in sorusuyla omuz silkti.

"Normalmiş ama rengi çok kötü, çok acı çekiyor da belli etmiyor." Pusat'ın sesi kısıktı.

"Serumu bitmiş zaten, kendi evine götür onu. Burada rahat edemezsiniz," dedim. Pusat o kadar üzgündü ki şaşırmadı bile sözlerime.

"Geçeriz birazdan." Saate baktı.

"Kaç gündür doğru düzgün uyumuyorsun bile Pusat, dinlen artık," dedi Ateş. Pusat kafasını sallayarak yerinden kalktı ve Bahar'ı kucağına aldı. Bahar kısa bir anlığına uyanır gibi olsa da Pusat onu sakinleştirerek saçlarını okşadı.

"Eve gidiyoruz güzelim, uyumaya devam et." Birlikte odadan çıktılar.

"Biz de dinlenelim birkaç saat, sabah olmadan ev karışacak," dedi Ateş yüzünü ovuşturarak.

Salona geri döndüğümüzde ablam yoktu. Baybora hâlâ yerinde oturuyordu. "Ablam nerede?"

"Üst katta, Ferda'nın kıyafetlerinden giymeye çıktı." Baybora'nın yanına oturdum, yırtmaçtan çıkan bacağımı kendime çekerek yayıldım ve Baybora'ya yaklaştım. Önce yanağına dokundum, oldukça normal bir tendi.

Baybora çatık kaşlarıyla kendini geri çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Kalite kontrolü," diyerek burnunu sıktım, burnu da oldukça normaldi. Acı eşiğini ölçmek için kolunu çimdiklemiştim ki irkildiğinde acı çekebildiğini de görmüş oldum. Çenesini tutarak yüzünü incelemeye devam ettim. "Dişlerine de bir bakayım."

"Aşkın, abimi rahat bırak," dedi Ateş.

"İlk defa böyle bir şey görüyorum, karışma."

"Ben insanım, Aşkın, robot değil," dedi Baybora.

"Yoo, robotsun. Gömleğini çıkarsana."

"Aşkın!" Ateş'in uyarısıyla gözlerimi devirdim.

"Kıskanmasana sevgilim, sen sorularıma cevap vermiyorsun. Merak ediyorum. Sırtında kablolar, şarj giriş yeri falan var mı? Aa, kablo giriş yerine şey mi-"

"Çüş!" diyerek benden uzaklaştı Baybora.

"Aman be, abi kardeş ne utangaç çıktınız! Şimdi sen yemek yiyip duş falan alabilecek misin? Bir taraflarına su kaçarsa bozulmayacak mısın?"

"Oyuncak değilim ben, Aşkın," dedi fazla alıngan şekilde. "Ben biraz dinleneceğim, size iyi akşamlar," diyerek kaçtı yanımızdan.

Arkasından bir süre baktım. "Neden alındı ki bu kadar? Robot işte. Bir de niye dinlenmeye ihtiyacı olsun ki? Bari biraz daha dirayetli, acı çekmeyen bir şey yapsaydın."

"Eve geçelim Aşkın, yorgunum." Ateş elini bana uzattı, ben de onu daha fazla yormadan kalktım. Elini tuttum ve birlikte evden çıktık. Gece yarısını geçiyordu, hava iyice soğumuştu. Rüzgâr, Ateş'in kokusunu bana getirirken derin bir nefes aldım.

Jet ski yerine küçük teknelerinden birine bindik. O tekneyi kullanırken ben de hemen yanında duruyordum. Beni ani bir hareketle önüne çektiğinde artık dümen bendeydi. Arkadan bedenime sardı kollarını, elleri ellerimin üstündeydi.

"Şimdi Baybora normal insanlar gibi mi yaşayacak? Yemek yiyebilecek, bir taraflarına su kaçtığında bozulmayacak, öyle mi?"

"Evet, Aşkın," dedi Ateş sabırla.

"Şarjı falan bitecek mi?"

"Hayır, Aşkın."

"Ama anlamıyorum. Bir enerji kaynağı olması gerekiyor, güneş enerjisiyle mi çalışacak bu adam?"

"Aynı normal insanlarda olduğu gibi besinlerden enerji alacak," dediğinde ona şaşkınlıkla baktım.

"Bunu nasıl başarabildin ki? İmkânsız."

"Bu tablodaki tek imkânsız manzara bu mu sence?" Bana açıklamak istemiyordu, sırrını anlatmak istemiyordu. Beni seviyordu ama tehlikeli olduğumu biliyordu. Sonuçlarını anlatıyordu ama tam olarak nasıl yaptığını anlatmıyordu. Zekâmdan çekindiği için sakladığı açıktı ama kaçırdığı noktalar vardı: Ben insanları yaşatmak için değil, öldürmek için çalışıyordum.

"Peki, Baybora yaşlanacak mı?"

"Zihin olarak evet ama vücudu hayır, müdahale edilmediği sürece genç kalır."

"Peki, sevişebilecek mi? Abine yar-"

"Aşkın!" dedi bağırarak.

"Ne bağırıyorsun be! Herif ablamın dibinden ayrılmıyor, bunları düşünmem lazım. Üstelik hiç hoşuma gitmiyor bu durum, ablam gerçekleri öğrense korkudan onun yüzüne bakmaz."

"Ablan gerçekleri öğrense senin de yüzüne bakmaz. İnsanlara sakladıkları için kızıyorsun ama sanki sen çok dürüstmüşsün gibi davranıyorsun." Sessiz kaldığımda söyledikleri için kötü hissetmiş olmalı ki

kollarını belime sardı. "Belki de bakar, belki düşündüğün kadar kötü bir tepki vermez. Belki seni her hâlinle kabullenir."

"Eğer ben güzel bir hayat yaşayayım diye on iki yıl hapis yatmasaydı belki. O zaman belki kabullenirdi. Bu, senin de dediğin gibi ona bir yalanı yaşatmaktan başka bir şey değil." Ateş konuyu açtığı gibi hızla kapattı, bana biraz daha sarıldı, bu sarılışında bir anlam vardı. Sanki *ben buradayım,* diyordu.

Göğsüne sırtımı yaslayarak gözlerimi yumdum. İkimiz de sessizleştik, dalgaların içinde ilerliyorduk. Çok geçmeden kıyıya varmıştık.

"Evine hoş geldin," dedi burnunu boynuma sürterek.

"Hoş buldum." Eğilerek yanağıma bir öpücük bıraktı. Birlikte indik tekneden, eve girer girmez topuklularımı çıkararak salonun bir köşesine attım. Ateş ters ters baksa da bir şey söylemedi.

"Ben duş alacağım, rahatlamam gerek," dedi yukarı doğru çıkarken.

"Ben de alacağım, ayrı ayrı girmeyelim. Su israfı olmasın," dedim hevesle. Sözlerim onu güldürdü. Gözleri kısılıp gamzeleri ortaya çıktığında fazla izlenesi oluyordu. "Hem ben seni daha güzel rahatlatırım." Elimi ona doğru uzattım.

Merdivenden çıkmaktan vazgeçti, çıktığı adımları indi, bana yöneldi ve ben elimi tutacak sanırken beni tek bir hamlede kucağına aldı. Keyifle gülerek kollarımı boynuna doladım. "İşte, hak ettiğim değer bu, el üstünde taşınmak." Dudaklarımı yanağına sürttüm. Bir elimle ensesindeki saçlarını okşadığımda gözleri kısıldı.

Yanağıma sert bir öpücük bıraktı ve merdiveni çıkmaya başladı. Bir bacağım yırtmaçtan tamamen kurtulmuştu ve eteğimin yarısı yere sarkıyordu. O yatak odamıza çıkarken ben çenesinden aşağı doğru öpücükler bırakıyordum. Boynuna indiğimde beni daha sıkı tuttu.

Kırmızı rujum tenine bulaşırken alttan alttan ona baktım. Dudağını ıslatarak odamıza girdi ama beni kucağından indirmedi. Kafasını yüzüme eğdi, dudaklarımızı birleştirdiğimde büyük bir tutkuyla karşılık verdi.

Banyo yerine yatağa geçti, o otururken ben de onun kucağındaydım. Dizlerimi kırarak kucağına tamamen yerleştim. Sıcak nefesi nefesimi sömürüyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Dudaklarının tadını seviyordum, en az aldığım alkol kadar yakıcı, içtiğim sigara kadar bağımlı ediciydi.

Bir eli belimi sıkıca tutuyordu, dudaklarından ayrıldığımda kapalı gözlerini açtı. Dudaklarına kırmızı rujum bulaşmıştı ve bu beni güldür-

dü. Dudaklarıma kaydı gözleri, gülüşümü seyrederken gözlerindeki ifadeyi izledim. Sevmeyen bir insan bu kadar güzel bakamazdı.

Ateş Alanguva beni seviyordu.

Beni gerçekten çok seviyordu.

Yüzünü okşadım. Kırmızı dudaklarını izlerken kıkırdadım. "Ne? Neye gülüyorsun?" dedi o da keyifle.

"Kırmızı sana çok yakışıyor." Dudaklarına ruj bulaştığını anladığında, dudaklarını birbirine sürterek yok etmeye çalıştı ama bu yayılmasına neden oldu. Tatlılığı beni biraz daha cezbederken kırmızı dudaklarını öptüm.

Bir eli yırtmacımdan çıkan bacağımı okşuyordu. Beni tek bir hareketle yatağa yatırdı, bir eliyle bacaklarımı açtı ve iki bacağımın arasına yerleşti. Yırtmacım neredeyse tamamen açılmıştı, siyah tangamı gördüğünde dayanamıyormuş gibi tekrar dudaklarıma yaslandı. Bir eli de kalçamı sertçe sıkıyor, kendine doğru çekiyordu.

Ben de dayanamayarak gömleğini açmaya çalıştım ama o kadar aceleciydim ki dayanamadım, gömleğin kumaşını iki yana çekiştirdim. Düğmeler aramıza döküldü, artık o güzel kasları ortadaydı ama gömleği atmadı üstünden, bunu yapamayacak kadar bana odaklanmıştı.

Eli elbisenin fermuarını aradı, önce kolumun altında aradı. Bulamayınca küfrederek diğer kolumun altına baktı. "Nerede bu siktiğimin fermuarı?"

"Beni ne kadar sevdiğini söylersen gösteririm belki," dedim alt dudağımı sarkıtarak. Alt dudağımı ısırarak kendisine çekti. Öpüşmelerimizin sertliğinden artık ruj da kalmamıştı ortada. Bedenimi tek bir hareketle ters çevirdiğinde fazlasıyla eğleniyordum. Fermuarı indirdi ancak bir yerden sonra takıldığında elleri durdu. Bir süre orada oyalandı.

Açabildiğinde rahatlamış şekilde nefesini verdi ama ben de elbiseyi üstümden çıkarmadım. Enseme tüm vücudumu uyuşturacak bir öpücük bıraktı, öpücükleri sırtıma doğru indiğinde belim kıvrıldı, kalçama attığı şaplakla kafamı çevirerek ona baktım. Ona dönmemle doğrularak bir elini boynuma sardı, dudaklarıma sert bir öpücük bıraktı. Hareketlerindeki sertlik beni mahvediyordu. Dudakları tekrar sırtıma indiğinde başım yastığa düştü. Sıcak nefesi tenimde gezinirken gözlerimi yumdum. Öpücükleri belimdeydi.

Az önce yaptığı gibi yine tek bir hareketle beni çevirdi. Yüz yüze geldiğimizde elbisem hâlâ üstümdeydi. Kumaş parçasını aşağı doğru sertçe çekiştirdi ve göğüslerimin ortaya çıkmasını sağladı. Dudakları göğüsle-

rimde gezinirken bacağımı kalçasına sardım ve onu kendime çektim. Sertliğini hissettiğimde artık dayanamıyordum. Bu sırada ensesindeki saçlarını okşuyordum. Elbise hâlâ üstümdeydi ama her tarafı açıktı.

Elim kemerine gitti, aceleyle çıkarıp düğmesini açtım. Bir eli kasıklarımı buldu, tangamı çıkarmadan kenara çekti ve eli sıcaklığımda gezindi. "Benim için hep ıslaksın," dedi tüm vücudumu arzuyla uyuşturan sesiyle.

Dudağımı ısırarak kafamı salladım. "Benim için hep sert olduğun gibi..." Eli derinlere inerken dudaklarımdan yüksek sesli bir inleme çıktı. Daha fazla dayanamayarak onu yanıma ittim, üstümde emanet duran elbiseyle kucağına oturdum. Dudaklarını öpüp aşağılara indim, kaslı göğsüne öpücükler bıraktım.

"Günün bu kadar güzelleşeceğini tahmin etmemiştim," dedi arzuyla kısılmış gözleri beni izlerken.

"Konuşmamız gerekiyor," dediğinde konunun buralara geleceğini biliyordum." Bilmiş bilmiş omuz silktim. Kendimi kasıklarına bastırdığımda alt dudağını ağzının içine yuvarlayarak derin bir nefes aldı. *Boxer*'ını pantolonuyla birlikte aşağı doğru indirdim. İriliğini okşadım, kasıklarıma sürttüm. Ateş küfrederek yastığa biraz daha gömüldü.

Onu yavaşça içime alırken elleri kalçalarıma gitti. Terlemeye başlamıştık, Ateş'in yanakları kızarmıştı ve loş ışıkta dahi belli oluyordu. Onu tamamen içime aldığımda hissettiğim doygunluk hissi ve zevkle inlerken gözlerim kapandı.

Hafifçe kalkıp inerken o da kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettirerek hızlanmamı sağlıyordu. "Beni mahvediyorsun. İçindeyken bile seni daha fazla istiyorum," dediğinde ona doğru eğildim.

"Sevgilimle ilk defa sevişiyorum." Sevgili olduğumuzdan beri ilk defa sevişiyorduk. Önüme gelen saçlarımı itti, beni kendine çekerek dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı. Doğrularak tekrar hareket etmeye başladım, bu sefer daha hızlıydım.

"Sevgiline maharetlerini göster," dedi keyifle. Yerinde doğruldu, omuzlarına tutunduğumda eli elbisenin sırtına gitti. Çıkarmaya çalıştı ancak bu fazla sinir bozucu gelmiş olmalı ki iki yana doğru sertçe çekiştirerek yırttı. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Sikeyim, Ateş! Elbise bana çok yakışmıştı."

"Yenisini alırım," dedi ve elbiseyi tamamen vücudumdan ayırdı. Bedenimi tekrar altına alırken tangamı çıkardı. Kendi üstündekileri de

çıkarıp yeniden içime yerleşti, sert hareketiyle belim havalandığında eğilerek tenime öpücükler bıraktı.

Onunla olmak, kimseyle olmak gibi değildi. İlk defa beni seven bir adamla seviştiğim için de olabilirdi. Tutku değildi sadece, tamamlanmak gibiydi.

"Edepsiz küfürler edeceğin yerdeyiz ama sessizsin," dedi bir eliyle yüzümü okşarken, hareketleri gittikçe hızlanıyordu.

"Dilimi lâl ettin, o kadar iyisin ki..." dedim inlercesine. Bir eli çenemi okşuyordu, başparmağını dişlerimin arasına aldığımda güldü. Parmağını emmeye başladığımdaysa biraz daha hızlandı. Isırdığımda parmağını çekti ve dudaklarıma sürdü.

"Seni yaramaz katil." Parmağındaki ıslaklığı çeneme yaydı, içimdeki her hareketiyle dayanılmaz zevki tüm hücrelerimde hissediyordum.

"Beni sabaha kadar sertçe becermeni istiyorum, sevgilim." Edepsiz sözlerim onu biraz daha çıldırttı.

"Sabaha kadar istediğin her şeyi yapacağım, bebeğim," dedi ve sözünü tuttu.

Sabahın ilk ışıkları doğana kadar seviştik. Bir ara duş alsak da banyoda da rahat durmamıştık ve hatta çıktığımızda da. En sonundaysa takatimiz kalmadığında durulmuştuk. Sabah ışıkları hafiften gökyüzünü aydınlatırken Ateş'in çıplak göğsünde yatıyordum.

Bir parmağı tüy gibi hafifçe sırtımda dolaşıyordu. Kokusunu solurken iyice mayışmıştım. "Dünyadaki en seksi adamla sevgiliyim," dedim hâlimden gayet memnun şekilde.

Eğildi, alnıma bir öpücük bıraktı. "Yarın yorucu bir gün olacak. Birkaç saat uyuyalım."

"Beni sevdiğini söylemeden mi?" dedim alınmış şekilde. "Bir kerecik miydi yani?"

"Yorulmadın mı sen?"

"Biliyorsun ki ben çok zor yorulurum."

"Kaç saattir hareket hâlindesin, şu an konuşabiliyor olman bile çok saçma."

"Alışsan mı artık, güzelim? Bir süper kahramanla sevgilisin," dediğimde yanağımı ısırdı. Gülerek göğsüne biraz daha sokuldum. "İyi geceler."

"İyi geceler, Ateşpare," dedi yorgun ama mutlu sesiyle.

Sanırım üçüncü ihtimali görüyordum.

2
ACININ
SIRLARI

Kitap Kurdu

Ateş Alanguva... Bu zamana kadar birçok isim taktığım adam. Mafya babası, Cebonayan lideri, Alanguva ve daha birçok şey. Ama şu an sadece sevgilimdi. İlk defa birine *sevgilim* diyordum ve o kişi de en az adı kadar yakıcı olan Ateş Alanguva'ydı.

Sabah Ateş'in sıcak göğsünde, güzel kokusuyla açtım gözlerimi. Aslında sabah demek yanlış olurdu, vakit öğlene geliyordu. Yine de yataktan hiç çıkasım yoktu, yapacak tonla işim vardı ama ben akşama kadar burada onunla uyumak istiyordum.

Çenemi göğsüne yaslayarak onu izledim. Yüz hatlarını, temiz cildini, uzun ve kıvrık kirpiklerini, hepsinin birleşiminden çıkan mükemmelliği izledim. Gereksiz şekilde güzeldi, dudaklarına bir öpücük bıraktım ve yataktan çıktım. Dolaptan siyah bir pantolon ve uzun kollu, ince, kısa, siyah bir üst çıkardım. Ardından banyoya geçerek dişlerimi fırçaladım.

Banyodan çıkıp spor ayakkabılarımı giyerken Ateş de uyanmıştı. "Günaydın, prenses."

"Günaydın," dedi saate bakarak, ardından kafasını yastığa gömdü. Telefonuna uzandığında ekrana baktı ve kaşları çatıldı.

"Ne oldu?"

"Gece biraz dinlenmek için telefonu sessize almıştım ama bildirimlere yetişemiyorum, aramayan kalmamış." Zorlukla doğruldu yataktan, kalkmasını heyecanla bekledim. Yanına oturdum.

"Bilekliği koyan kişi hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Ya özel bir uçakla bırakıldı, sinyal kesiciyle engellediler ya da çalışanlardan biri yaptı. Tüm çalışanları sorguya aldırdım ama bir sonuç yok."

"Beceriksizsiniz." Gözlerini kıstı sözlerimle.

"Peki. O zaman dün bize saldıran adamları birlikte konuşturalım, senin marifetlerini görelim."

"Benim marifetlerimi çok iyi biliyorsun aslında sen ama bakarız. Yoğunum bugün, akşama planlarım var."

"Öyle mi?" Tek kaşı havalandı.

"Senin sevginden işlerimi yarım bıraktım, artık güzel bir dönüş yapmam gerek."

"Kimi öldüreceksin?" dedi gündelik bir soru sorarmış gibi.

"Sürpriz olsun."

"Dikkat et Aşkın, şimdi hiç *ben V'yim* havalarına girme, kim olduğunu çok iyi biliyorum. Sadece günün sonunda yine bana gelmeni istiyorum." Uzanıp yanağına bir öpücük bıraktım. Sınırlarımı iyi biliyordu ama ben de biliyordum ki o, sınırlar üstünde oynarken görünmez olabilecek kadar zeki bir adamdı.

Yataktan kalktığında hevesle çıplaklığını izledim. Bakışlarımı fark ettiğinde güldü. "Edepsiz katil, dün gece yeterince izledin."

"Doyamıyorum, haydi dön de götünü keseyim," dedim sevimlice kafamı omzuma doğru yatırarak. O kendine kıyafet çıkarırken ben de yerdeki yırtık elbiseyi üzülerek kaldırdım.

Çok geçmeden o da hazırlandığında birlikte aşağı indik. Kahvaltı hazırdı. "Ev biraz kalabalık, orada hiç kahvaltı yapamayız. Kahvaltı yapıp geçelim dedim."

"İyi demişsin, güzelim," dediğimde bana yandan bir bakış attı. Karşılıklı oturduk, sıcak kahvemden bir yudum aldım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyordu ve benim gibi bir insana bile fark ettirmeden her şeyi hallediyordu.

"Ablamın, ölü abinle aynı çatı altında geceyi geçirmiş olması hiç hoşuma gitmiyor," dedim iştahla kahvaltımı yaparken.

Gözlerini kısarak bana kötü bir bakış attı. "Abimle dalga geçme."

"Dalga geçilmeyecek gibi değil ki amına koyayım!" Küfrümle biraz daha sertleşti bakışları.

"Şu pis ağzını bazen-"

"Doldurmak mı istiyorsun?" diyerek göz kırptığımda bir süre beni izledi ve kahvaltısına devam etti. *Utanmıştı!*

Tam onunla yine dalga geçecektim ki bu sırada Pusat girdi salona. "Evde kıyamet kopuyor, siz burada kahvaltı keyfi yapıyorsunuz," dedi söylenerek. Üstünde takım elbiselerinden biri vardı yine, söylense de masaya oturmayı ihmal etmedi.

"Kimler geldi?"

"Kim gelmedi ki? Selma anne ateş püskürüyor." Ateş kafa salladı, kahvaltısına devam ederken yüzü ifadesizdi.

"Sen biliyor muydun Baybora'nın canlandığını? Lan, çok tuhaf değil mi? Ölü adam, bizden daha canlı geziyor etrafta," dediğimde Pusat beni yalanlamadı.

"Öyle vallahi, çarpılacağız bir gün diye korkmuyor değilim. Allah'ın işine karışıyormuşuz gibi hissediyorum bazen. Ekmeği uzatır mısın?" Ona ekmeği uzattım.

"Hayır, bir de normal insan gibi, kim inanır ki yapay olduğuna? Şaka gibi ki ben zaten inanmıyorum. İçini açıp kablolarını görmediğim sürece de inanmam." Ateş kısık gözleriyle bizi izliyordu.

"Şahin'i salarlar bugün, üst üyelerden birkaçı devreye girmiş," dedi Pusat da. "Ama dünkü ifadesini görmek her şeye değerdi, feleği şaştı puştun."

"Peki, Cebonayan'dan atılır mı?" dedim Ateş'e bakarak.

"Atılması gerek ama kalmak için her şeyi yapacak," dedi Ateş kahvaltısını yaparken.

"Sen onu boş ver. Leyla'nın abilerini gördün mü? Sözde Ateş'e diklenecekler! Lan o kadar yiğitsiniz madem, neden kardeşinizi o duruma sokuyorsunuz o zaman, yavşaklar? Onlar bir adım atsalardı ecdatlarını sikerdim de dua etsinler, evlerine tıpış tıpış döndüler," dedi Pusat da sinirle. Ateş'e olan aşkı ona kötü kötü bakmama neden oldu.

"Ben korurdum sevgilimi, sana gerek kalmazdı," dedim omletten bir parça alırken. Pusat ağzı doluyken çatık kaşlarını bana çevirdi. Yanağından makas aldım.

Ateş'in yüzü asıktı, bir şeyler düşünüyordu. "Bir adam kahvaltı sofrasında suratını asıyorsa ya kadının gece kuvveti yerinde değildir ki zinhar böyle bir durum yok. Ya da..." Devam etmemi engelleyen şey Pusat'ın ağzındaki çayı tüm masaya saçması olmuştu.

"Çüş amına koyayım, çüş manyak karı, çakma Memati," dedi bir de utanmadan. Tüm iştahım kaçarken yüzümü buruşturdum.

"Kes be, çakma *Shrek*."

Ateş'se hiçbir şey söylemeden kafasını iki yana salladı bıkkınca. "Dilinin ayarını seveyim, Aşkın," dedi en sonunda.

"Seviyorsun zaten." Göz kırptım cilveli şekilde.

"Ve sen de Aşkın'a küfür etmiyorsun bir daha, dikkat edeceksin sözlerine." Ateş'in sözleriyle Pusat şoka girdi.

"Lan, o konuşuyor saçma sapan, hem benim küfürlerim onunkilerin yanında on kere yıkanmıştır."

"Ben anlamam Pusat, Aşkın'la konuşurken dikkat et sözlerine." Pusat morarırken ben çok keyifliydim. Ateş'e öpücük atarak kafamı Pusat'a çevirdim, dil çıkardığımda rengi biraz daha morarmıştı.

"Yengeyle düzgün konuş, Pusat."

"Sen de abartma, Aşkın," dedi Ateş. "Saygılı olun birbirinize."

"Biz böyle anlaşıyoruz," dediğimde Pusat kafasını salladı. "Ama haklısın. Pusat, yengesiyle konuşurken çok daha dikkatli olmalı, bu ne hadsizlik!" Fazla eğleniyordum.

Benim için fazlasıyla keyifli geçen kahvaltının ardından evden çıktık. Malikâneye geçtiğimizde bahçede düşündüğümden çok daha fazla araba vardı.

"Cidden herkes gelmiş," dedi Ateş memnuniyetsiz şekilde.

"Kimler tam olarak?"

"Babaannem, teyzem ve diğer tüm akrabalar."

"Aileye takdimim bu kadar erken olmamalı, ben gideyim bence," desem de Ateş elimi tutarak engel oldu.

"Ablan ve Bahar bile takdim edilmiştir şimdi, kaçma."

"Kaçmıyorum ki. Seri katilim ben, işlerim yoğun." Beni takmadı, elimi bırakmadan peşinde sürükledi. Pusat da peşimizden geliyordu.

İçeri girdiğimizde salondan yüksek sesli konuşmalar geliyordu. "Yapma böyle," diyordu Baybora. Salona girdik, dikkatimi çeken ilk kişi yaşlı ama yaşına göre fazlasıyla dinç duran beyaz saçlı kadın oldu. Ateş'in babaannesiydi, Selma Alanguva. Fazla asil duruyordu.

Oğuzhan Alanguva yanında bir kadınla duruyordu, Zerrin de hemen yanlarındaydı. Onun dışında orta yaşlı bir çift daha vardı. Bir de genç çift vardı ve kadının kucağında henüz bir yaşında bile görünmeyen bir bebek vardı. Aşiretin içine mi düşmüştüm acaba?

Ablam da buradaydı, salonun köşesinde Bahar'la oturuyordu. Hâllerini görünce kafamı iki yana salladım. Komik olan etrafı izlemeleri değildi, komik olan fazla çekingen durmalarıydı. Üstelik Bahar'ın üstünde, *Shrek*'in tişörtlerinden biri vardı, dizlerinin altında duruyordu. Altındaysa nerden bulduğunu bilmediğim bir tayt vardı. *Shrek*'in içliği olsaydı Bahar'ın on bacağı girerdi içine, o yüzden bu şıkkı eledim. Ferda'nın olmalıydı.

"Demek buralara gelmen için abimin canlanması gerekiyormuş." Ateş'in sözleriyle Selma Alanguva'nın bakışları bize döndü, özellikle beni uzun uzun inceledi. Sanırım gelinini inceliyordu. Hakkıydı.

"Ateş, siz kafayı mı yediniz?" Bunu söyleyen otuzlu yaşlarında bir adamdı.

Birden bu kadar çok akraba görmek kafamı karıştırmıştı. Bence akrabalık ilişkilerini ezberlemek cinayet taktikleri öğrenmekten daha zordu.

"Yok, biz yemedik de siz yemişsiniz, dayı," dedi. Demek dayısıydı. Ateş kafasını Oğuzhan Alanguva'ya çevirdi. "Bu herifin burada ne işi var?"

"Düzgün konuş, Ateş!" dedi Oğuzhan Alanguva.

"Yenge, sana kapım her zaman açık ama artık benim bir amcam yok," dedi Ateş sinirli bir şekilde.

"Amacım sizi korumaktı," dedi gür sesiyle Oğuzhan.

"Kardeşimi tacizcilere kaçırtarak mı? Sevgilimi tehdit ederek mi? Derhâl evimden gidiyorsun, senin gibi bir amcam yok benim." Ateş'in sözleri salondaki herkesi şoke etmişti.

"Konuyu değiştirme, burada olma nedenimiz sizin yalancı olmanız. Herkesi kandırdınız, bizi ne hâllere soktunuz!"

"Yokluğumda aileme daha iyi bakmanızı dilerdim. Ateş haklı, amca. Artık burada yerin yok," dedi Baybora da kardeşine destek vererek.

"Burası benim evim, kimi nereden kovuyorsunuz? İyice saçmalamaya başladınız çocuklar, gittikçe kibirleniyorsunuz."

Bu sırada kadının kucağındaki küçük bebek ağlamaya başlamıştı ve gerçekten iğrenç bir ortam oluşmuştu. Yüzümü buruşturmamak için kendimi çok zor tutuyordum.

"Herkes sakin olsun!" dedi Selma Alanguva otoriter sesiyle ve bu herkesin susmasını sağladı. "Neler olduğunu konuşacağız ama sırası değil. Sakinleşin önce," deyip Baybora'ya döndü. "Hayırsız, bir kere öpmedin beni." Baybora babaannesine sıkıca sarıldı, yaşlı kadın omuzlarını dik tutmaya çalışıyordu ama yaşından dolayı pek durmuyordu. Oturduğu tekli koltukta etrafa derin bir hava saçıyordu. "Ferda nerede?" Bebek hâlâ ağlıyordu, annesiyle odadan çıktığında derin bir nefes aldım. Çocuklar felaketti.

"Beni görünce kafayı yedi, çıkıp gitti." Selma torunundan ayrıldığında yüzünü sevdi.

"Size çok kızgınım, şimdi başlarsınız babanız gibi *nedenlerimiz vardı* demeye, hiç başlamayın. Sizden daha iyi tanıyorum Cebonayan'ı ben. Yine de yaptığınız şey çok büyük ve sonuçları da büyük olacak.

Birkaç güne kurul toplanır, dikkatli olun." Salonda sessizlik oluştuğunda Ateş de babaannesinin yanına gitti ve onu öptü. Elini es geçip sadece yanağından öpmüşlerdi, sanırım sosyete oldukları içindi. Bu gençlerde saygı da kalmamıştı.

Selma Alanguva'nın bakışları bu sefer benim üzerimde gezindi. "Sen gelinim misin?"

Kafamı hevesle salladığımda Ateş boğazını temizledi. "Evet, benim. Aşkın Erizgi ama siz kısaca *gelinim* diyebilirsiniz tabii." Kadının yanına ulaştım, elimi uzattığımda yaşlı bir kadından beklenmeyecek bir güçle beni kendisine çekerek yanaklarımı öptü.

Kadında yoğun bir yasemin kokusu vardı ve bu koku ona yakışmıştı. Yaşına rağmen saçları gürdü, eskiden kemikli olduğu belli olan yüzünde buruşukluklar vardı ama yaşlılık bu kadındaki güzelliği almamıştı.

"Önce gazetede mi görecektim gelinimi, Ateş?" dedi kadın sitemle.

"Torununun ölmediğini bu sabah öğrendin, tüm sorun bu mu ciddeN?" dedi Ateş. "Ayrıca Oğuzhan Alanguva'yı bu evde istemiyorum. Eğer biraz daha oturmaya devam ederse işler iyice çirkinleşecek."

"Sen benim sözümün üstüne söz mü söylüyorsun, Ateş? Bugün bu ailedeki tüm sorunlar halledilecek. Eğer bölünürseniz sizi çok rahat parçalarlar. Böyle mi öğrettim ben size?"

"Anne, daha fazla tartışmaya gerek yok, Ateş onun iyiliğini düşündüğümü anlamadığı sürece fikri değişmeyecektir. Gidiyorum ben," dedi ve eşi ve kızıyla ayrıldı evden.

"Benim işlerim var, akşam konuşsak olur mu?" dedi Ateş de Selma Alanguva'ya.

"Benden önemli mi işlerin?"

"Nereden ne çıkarıyorsun? Hem sen diğer torununla hasret gider akşama kadar." Ateş'in fikrinin değişmeyeceğini anladığında zorlamadı.

"Baybora öldüğünde kabir azabı çektim ben, bir oğlumu kaybetmiştim ve evlat acısı dünyadaki en büyük acılardan. Bana bunu yaşatmaya ne hakkınız vardı?"

"Annem haklı, bari bize söyleseydiniz," dedi Ateş'in halası olduğunu düşündüğüm kadın. Otuzlarının sonlarında, kumral, minyon ve güzel bir kadındı. Ferda ona benziyordu.

"Bu tartışılacak bir konu değil. Böyle gerekti, sorgulamaya gerek yok," dedi Ateş konuyu kapatmak isteyerek. Bakışları bana döndü. "Gidelim, işlerimiz var."

"Gelinimi götürme, bırak da bari onunla tanışayım," dedi çok sevgili babaannem.

"Akşam onu da getireceğim, söz." Ateş elini uzattı, bana sormadan söz veremezdi ama onu bozmayarak elini tuttum.

Pusat da Bahar'la ablamın yanına gitti. "Sizi eve götüreyim." Ablam kafasını sallayarak yerinden kalktı, Pusat da Bahar'ın belini tutarak kalkmasına yardım etti.

"Yok, yok, siz kalın," dedi Selma Alanguva. "Daha tanıyamadım sizi. Sen Aşkın'ın ablasıydın, değil mi?" Bir Baybora'ya bir de ablama bakıyordu.

"Evet," dedi ablam gülümseyerek.

"Baybora'yla ne ara tanışıp birbirinize sevdalandınız? Sen biliyor muydun yaşadığını?" Baybora şaşkınlıkla babaannesine baktığında ablam da renkten renge girmişti. Ablam ne söyleyeceğini bilemezken gözleri irileşmişti.

"Babaanne, ne saçmalıyorsun Allah aşkına?" dedi Baybora.

"Sen benim elimde büyüdün, anlarım ben," dedi kendinden emin şekilde. Ablamı daha fazla utandırmadı, bakışlarını Bahar'a çevirdi. "Güzel civciv, senin rengin neden böyle soluk?" Bahar kendisinden bahsedildiğini anlamadı.

"Bahar ameliyat geçirdi de, daha kendine gelemedi," dedi Pusat hemen açıklama ihtiyacı hissederek. Ayrıca bu cümlenin altında *'Üstüne çok gitme'* mesajını da Selma Alanguva kadar net anlamıştım.

"Tamam, gelinlerimi burada bırakın, siz gidin başımdan," dediğinde Bahar da şaşırmıştı. "Tabii, kalmak istemezseniz siz bilirsiniz." Ablam ne yapacağını bilemezmiş gibi bana baktığında göz kırptım.

"İyi hissediyor musun, Bahar?"

"Neyse, daha iyi olur, ağrısı olursa doktoru buraya çağırırız hemen," dedi Pusat, Bahar'ı Selma Alanguva'ya daha yakın bir yere oturtarak. Ablam da çekingen bir şekilde Bahar'ın yanına oturdu. Selma Alanguva ikisini de alıcı gözle süzüyordu, ne fena kadındı! Salondaki diğer müstakbel akrabalarımla tanışamadan çıkmıştık evden.

"Ben ailenle kaynaşacaktım," dedim burun kıvırarak. Sözlerimle durakladı, karşımda durdu.

"Gerçekten mi? Böyle bir ortam hoşuna gitmez diye düşündüm." Omuz silktim.

"Neden gitmesin ki, sevgilimin ailesi sonuçta. Hem hiç bahsetmiyordun onlardan, babaannen çok kafa kadına benziyor. Diğerleriyle de tanışamadım." Gülümsedi sözlerimle, yanağımı okşadı.

"İşlerin var diye dedim, istersen geç yanlarına."

"Yok, işlerimi hallettikten sonra gelirim. Sen ne yapacaksın?"

"Önce bize saldıranları sorguya çekeceğim, ardından da şirkete geçeceğim, açıklama yapmam gerekiyor. Ve bir yığın insan bugüne toplantı ayarlamaya çalışıyor."

"Konuşmazlarsa öldürme, ben hallederim işim bittiğinde."

"Ona ne şüphe!" dedi başparmağıyla elmacık kemiğimi okşamaya devam ederken. İkimizin de yığınla işi vardı ama ayrılamıyorduk. "Şu an ne yapmak istiyorum, biliyor musun?"

"Ne?" dedim ona biraz daha yakınlaşarak.

"Her şeyi siktir edip seninle eve kapanarak dinlenmek istiyorum. Güzel kokun eşliğinde klasik bir film izlemek istiyorum." Uzanıp yanağını öptüm.

"Başka zamana sözüm olsun sevgilime."

"Sevgilim diyen ağzını yerim senin," dedi yüzümdeki eli çenemi tutarken.

"Lütfen." Kafamı hevesle salladığımda kollarını bana sardı. Sıkıca sarıldığında başımı göğsüne yasladım. Romantik hareketleri artık eskisi kadar garip gelmiyor, aksine saçma şekilde iyi hissettiriyordu.

Sonunda ayrılabildiğimizde büyük garajından harika bir *Jaguar* ödünç aldım. Alanguva arazisinden ayrılarak rıhtıma sürdüm.

Bu geceki cinayeti uzun zamandır planlıyordum, çok zor bir cinayet değildi ama arkasındaki kurnaz plan hem yorucu hem de tehlikeliydi.

Bahçeye geçmeden önce eve girdim. Salondan Ferda'nın sesleri geliyordu. "Kes be, ne kadar boş bir insansın!"

"Sen hayatında benim kadar dolu insan görmemişsindir. Hepinizin zenginlikten beyni yanmış, parayla ne halt edeceğinizi şaşırmışsınız. Bir insanın milyonluk arabayı pembeye boyamak için nasıl bir travma yaşamış olabileceğini merak ediyordum. Bari gidip kaplatsaydın! Neden boyadın?" Tarık da yüksek sesle konuşuyordu. Salonunu kapısında durdum. Koltuklarda karşılıklı oturmuş, birbirilerine sallıyorlardı.

Ferda'nın gözleri kızarık ve şişti, tüm gece ağladığı belliydi. Üstünde benim kıyafetlerim vardı.

"Niye? Yade'ye dibin düşmüş, hem de benim pembe arabamla!"

"Yade manken gibi, maşallahı var. O fizik bir onda bir de Aşkın'da var. Gerçi Aşkın'ımın tırnağı edemez de... Hem fiziği, güzelliği olsa ne yarar, ciğeri beş para etmez!"

"Abartma. Yade çok zayıf bir kere, zayıf olunca fizik güzel mi oluyor? Üstelik benim fiziğim onunkine on çakar, yüzümden bahsetmiyorum bile." Ne de olsa Alanguva kanı taşıyordu işte.

"Kıskanma be, hem makyajla herkes güzel zaten." Tarık onunla uğraşıyordu, Ferda'nın kafasını dağıtmasını sağlıyordu.

"Git, makyaj yap o zaman salak herif, boş boş konuşup durma."

"Önemli olan paçalı donların içinde de güzel olmaktır, canım."

"Ne saçmalıyorsun?"

"İhtiyarınkilerden getireyim mi bir tane? Bakalım." Ferda gözlerini devirerek onu takmasa da devam etti: "Çıplakken de güzel olmak zor tabii. Soyunursan güzel olup olmadığına çok güzel karar veririm."

"Sapık mısın be! Pislik, defol git." Tarık'ın yüzüne yastık fırlattı. "Ya da ben gidiyorum, evden kaçtım diye bir sapıkla kalamam."

"Şaka yapıyorum be, abartma sen de. Kızım, sen benim tipimi görmüyor musun? Şu sıfatla kendime âşık edemeyeceğim kadın yok ki." Ferda cevap verecekti ki beni gördüğünde sessizleşti, bakışları duruldu.

"Burada olmana sevindim." Tarık sesimle yerinde sıçradı, arkası dönük olduğu için fark etmemişti. Başparmağını üst dişlerine götürerek besmele çekti.

"Başka yerlere gidecektim de nereye gitsem bulurdu, burada en azından karışmıyor," dedi Ferda kısık sesiyle.

"İstediğin kadar burada kalabilirsin, bir ihtiyacın olursa Tarık'a söylemekten çekinme." Sözlerimle Tarık *benim bundan haberim var mı* bakışı atsa da gözlerimi kısarak gülümsediğimde konuşmadı. "Kaptan burada mı?"

"Rıhtıma geldi, teknesinde." Onları salonda bırakarak rıhtıma çıktım. Biraz ileride İhtiyar'ın teknesi vardı.

Sert rüzgâr saçlarımı savururken yanına kadar sessizce ilerledim. Her zamanki gibi teknesinin ön tarafında oturmuş, kederle denizi seyrediyordu. "Nerelerdesin çocuk?" O beni gölgemden bile tanırdı. Tekneye çıktım, yanına oturdum. Siyah yağmurluğu, siyah botları ve eski,

yırtık beresiyleydi. Bakışları kısa bir an beni buldu. Plak çalıyordu, yine eski ve dertli bir şarkı dökülüyordu tekneye.

"Buradayım işte."

"Başında onca bela varken böyle kaybolamazsın ortadan."

"Evet ama biraz dinlendim. Ateş'le artık gerçekten birlikteyiz, beni seviyormuş." Güldü sözlerimle.

"Bu zaten barizdi, sen görmemek için çabalıyordun. Tıpkı şimdi yine bir şeyleri görmemek için çabaladığın gibi."

"Onunlayken iyi hissediyorum ama iyi hissetmek benim neyime, Kaptan?"

"Bunu en çok sen hak ediyorsun. Sevgi güzel şey Aşkın, aşk bu dünyadaki en güzel duygu ama bir o kadar da tehlikeli. Aşk zaaftır ve bu zaaf kullanılırsa aşk, nükleer bombadan daha tehlikeli bir silah olur."

"Aşk senin canını çok yakmış, aslında bahsettiğin tehlikenin birebir örneğisin, İhtiyar. Aşk seni öldürmemiş, seni mahvetmiş." Beni yalanlamadı, derin bir iç çekti. "Bu yüzden hiç âşık olmamı istemedin, sevmemi istemedin, hep bilinçaltıma işledin. Peki, şimdi ne oldu da sevgiyi destekler hâle geldin?"

"Aşk kontrol edilecek bir şey değil, planlayamazsın, Aşkın. Bir bakmışsın âşık olmuşsun, buna karşı koyamazsın. Bir hata yaptım ve hatamın sonucu olarak şimdi kendini frenliyorsun. Aşktan daha acı verici bir şey varsa o da o aşka kavuşamamak, çocuk. Sana bu acıyı yaşatmak istemiyorum." Acı çeken yüzünü izledim.

"Firuze," dedim sadece. "Ona kavuşamamak çok mu acı veriyor sana?" dediğimde bakışlarını bana çevirdi. Yutkundu, derin bir nefes aldı ama şaşırmamıştı. Çünkü benim karanlığımda onun parmak izleri vardı, benim karanlığımı birlikte örmüştük. Beni kendisine benzetmişti, beni karanlığına katmıştı, beni kendisinden daha kara yapmıştı.

Şimdi o karanlığın ortasında ellerimdeki kanla oturuyordum.

ÖZEL BÖLÜM
KAPTAN

Kaptan
1974 - İstanbul

Yaz olmasına rağmen, gecenin derin soğukluğu vardı. Firuze'nin yüreğinde kor vardı, gözyaşları tükenmişti ama bugünün geleceğini biliyordu. Cüneyt, sevdiği kadının yaşlarında ölüyordu. Cüneyt, sevdiğinin kızarmış mavi gözlerine bakıyordu, ona her şeyi öğretmişlerdi ama bir çift mavi göz karşısında nasıl güçlü kalacağını öğretmemişlerdi.

Deniz kıyısında, rıhtımda rüzgâr esiyor; Firuze'nin uzun eteğini uçuşturuyordu. Hırçın dalgaların sesi Firuze'nin hıçkırıklarına karışıyordu.

"Gidiyorsun," diye sayıkladı Firuze.

"Bu benim vazifem, gururla gidiyorum, biliyorsun bunu ne kadar beklediğimi. Kıbrıs'taki halkımızın ne zulümler yaşadığı ortada, sonunda bunu durduracağız. Bu sefer eminim, durdurulmayacağız, ordu hazır." Firuze sevdiği adamın yüzüne uzun uzun baktı. Birbirlerini severek büyümüşlerdi, eğer Cüneyt gitmeseydi kısa süre içinde düğünleri olacaktı.

Firuze'nin ağlaması şiddetlendi. "Bana geri döneceksin, söz ver."

Cüneyt sözünü tutardı, o yüzden söz veremedi. "Sana gelmek için her şeyi yapacağım."

"Söz ver, lütfen."

"Yapma deniz gözlüm, yapma."

"Bana öyle deme." Firuze denizden korkardı.

Cüneyt güldü. Cüneyt'in annesi dışında bu hayatta en çok sevdiği Firuze'ydi. İkincisi de denizler. "Daha fazla ağlama, bana da acı çektiriyorsun. Kalbimi çıkarıp ellerine vereyim istiyorsan ama ağlama."

"Kalbini istemiyorum, sadece kalmanı istiyorum."

Cüneyt gitmeyi zorunluluk olarak görmüyordu, gitmeyi içtenlikle istiyordu. Yıllardır Kıbrıs topraklarında Türklerin çektiği işkenceleri biliyor ve buna dayanamıyordu. İçinde büyük bir coşku vardı; onu bastıran tek şey nişanlısı, hayatının kadınıydı.

"Ne söylersem söyleyeyim boş, gideceksin."

"Ben bir askerim, vazifem bu. Vazifem olmasa bile gitmek isterdim. Bunu ne kadar istediğimi benden daha iyi biliyorsun, Firuze. Kurban olayım, ağlama artık." Cüneyt sevdiği kadını kendisine çekti, ona sıkıca sarıldı.

"Seni çok seviyorum, sensiz yaşayamam," dedi Firuze acıyla. Cüneyt onun acısı karşısında ne yapacağını şaşırmıştı. Kalbi ağrıyordu onun da, Firuze'nin frezya çiçeği kokusunu içine çekti. Cüneyt onun bu büyüleyici kokusuna oldum olası âşıktı. Onunla ilgili her şeye âşıktı.

"Ben de seni her şeyden çok seviyorum, bunu hiç unutma. Sana gelmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Tamam mı? Güven bana." Cüneyt, Firuze'nin saçlarının arasına bir öpücük bırakıp yüzünü avuçları arasına aldı.

"Seni hep bekleyeceğim," dedi Firuze kendinden emin şekilde. Cüneyt onun ellerini tuttu, pamuk parmaklarına öpücükler bıraktı. Kol saati, gitme vaktinin geldiğini gösteriyordu.

"Bana sadece kendini yıpratmayacağının, daha fazla ağlamayacağının sözünü ver," dedi Cüneyt, birazdan arkasını dönüp gitmesi gerekecekti ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Gittiğinde Firuze'nin mahvolacağını biliyordu.

"Nasıl söz vereyim ki? Elimde değil."

"Zaten aklım sende kalacak. Bir de kendi canını yaktığını düşünmek istemiyorum. Lütfen Firuze'm, ağlama artık." Firuze kafasını yukarı aşağı salladı, gülümsemeye çalıştı sevdiğine.

"Yok, kalmasın aklın, ben iyiyim Cüneyt, sakın oralarda beni düşünerek dikkatsizlik yapma. Tamam mı?"

"Tamam yârim, tamam." Firuze'nin ıslak yanaklarını öptü, kokusunu son kez içine çekti ve ondan ayrıldı. "Haydi içeri gir artık, üşüyeceksin."

"Yok, üşümüyorum," dedi Firuze inatlaşarak. Cüneyt onun yanaklarını son kez öptü ve bir adım geriledi.

"Eğer olur da bir an bile karamsarlığa düşersem senin güzel gözlerini düşüneceğim, sen de beni düşün. Kendine iyi bak ömrüm, hakkını helal et."

"He- Helal olsun," dedi Firuze artık nefes almakta zorlanırken. Cüneyt'in gitmesi gerekiyordu, geç bile kalmıştı. Arkasını döndü ve

birkaç adım yürümek için kendisini zorladı. "Cüneyt! Bereni unuttun, üşürsün oralarda," diye bağırdı arkasından Firuze.

"Temmuz ayında ne üşümesi? Hem Kıbrıs daha sıcaktır."

"Olsun, belki geceleri üşürsün. Ben daha örmeyi tamamlayamadım ki. Biraz bekle, hemen tamamlarım."

"Firuze, geldiğimde o bereyi takacağım. Tamam mı, ömrüm?"

"Tamam o zaman, ben hazırlayıp seni bekleyeceğim. O bereyi takacaksın, göreceğim başında." Cüneyt gülümsedi nişanlısına; eli kalbinde, gerçek kalbinden zorla uzaklaştı. Firuze onun ardından yere çöktü, bildiği tüm duaları okuyarak saatlerce ağladı.

"Allah'ım, sen onu bana bağışla." Zorlukla kalktı yerinden, eski evin çatısını Cüneyt sürekli onarsa da hâlâ pek sağlam değildi. Tahta kapıyı açıp evine girdiğinde annesi karşısındaydı, zaten tek göz bir evdi. Annesi öksürük krizine girmişti yine. Salonda döşeğin üstünde, kat kat battaniyelerle yarı uzanır vaziyetteydi. Hasta olduğu için bünyesi çok zayıftı.

"Sana süt ısıtayım mı, anne?"

"Nerelerdeydin bu saate kadar? O uğursuzun arkasından ağladın, değil mi?"

"Anne, öyle konuşma."

"Tutturdun bir çocukluk aşkı diye. Sen güzelliğinin farkında mısın? Kendine âşık edemeyeceğin adam yok, sense çulsuz bir teğmene takmışsın kafayı. Bize bu hayatı sen reva gördün."

"Anne, lütfen sus," dedi zor çıkan sesiyle. Küçük kız kardeşi de annesinin yanında uyuyordu. Derin bir nefes aldı Firuze, zaten canı çok acıyordu.

"Hastayım, öleceğim ben. Ben öldükten sonra gönül rahatlığıyla kavuşursun sevgiline." Zaten annesinin varlığı yüzünden evlenememişlerdi bu zamana kadar. Annesinin durumu ağırdı, bazen ilaç alacak parayı bile denkleştiremiyordu, Cüneyt ne kadar yardım etmeye çalışsa da onun da maddi durumu çok iyi değildi. Firuze üç yıl önce babasını aniden kaybetmişti ve o zamandan beri kıt kanaat geçiniyorlardı.

"Böyle konuşma."

"İstediğin bu değil mi zaten?"

"Beni üzüyorsun, anne." Firuze burnunu çekerek kardeşinin yanına kıvrıldı. Kardeşinin ince vücuduna kolunu sararak gözlerini yumdu.

Aklında da kalbinde de Cüneyt'in hayaliyle gözlerini yumdu ve uyku onu alıp götürene kadar dua etti.

Ertesi gün gözlerini annesinin öksürükleriyle açtı. Kendine gelmeye çalışarak annesine su doldurdu, yanına oturup ona içirirken sırtını okşuyordu. "Bu böyle olmayacak, bizim köyde şifacı bir kadın varmış, çok iyi karışımlar yapıyormuş. En iyisi ben oraya gideyim."

"Ne şifacısı anne? Burada o kadar doktor var, millet tedavi olmak için köyden buraya geliyor. Sen *köye gideceğim*, diyorsun."

"Buradaki doktorlara, haydi doktoru geçtim, ilaçlara paramız mı yetiyor sanki? Belki biraz diner acılarım, gidelim biz kardeşinle."

"Ne demek o? Ben gelmeyeyim mi?"

"Sen çalışıyorsun burada, para gerek zaten." Düşük gelirli bir mahallede, küçük bir terzi dükkânında çalışıyordu Firuze, işinden hem zevk alıyordu hem de kazandığı parayla evi geçindiriyordu.

Öğlene doğru annesini ve kardeşini Haydarpaşa tren garına bıraktı. Onlara sıkıca sarıldı ve trenleri gidene kadar garda bekledi. Etraf kalabalıktı, çok fazla asker vardı. Firuze, Cüneyt ve diğer tüm askerler için dua etti.

Ailesinden ayrıldığında artık tamamen yalnız hissediyordu, çalıştığı terzi dükkânına varır varmaz radyoyu açtı, bir an olsun kapatmıyordu ve can kulağıyla dinliyordu. O kadar kendini kaptırmıştı ki iğneyi defalarca eline batırmıştı. Askerler bugün Kıbrıs'a gitmek için yola çıkacaklardı. Tüm ülke, askerler ve orada zulme uğrayan insanlar için dua ediyorlardı.

Aynı günün akşamında Cüneyt, denizin üstünde süzülen gemide Firuze'nin fotoğrafını izliyordu. Saatlerdir yoldalardı ve umutlulardı. Kıbrıs Türklerini bu zulümden kurtaracaklardı. Cüneyt'in yanında silah arkadaşı Ömer Çamlı vardı.

"Yengeyi izlemekten gözlerin şaşı olacak, Cüneyt." Ömer'in sözleriyle Cüneyt ceketinin iç cebine, sol göğsünün üstüne koydu yârinin fotoğrafını.

"Yine geri döneceğimizi düşünüyorlar."

"Diğeri şaşırtmaydı, yeterli donanıma sahibiz. Bu sefer dönmeyeceğiz," dedi Cüneyt kendinden emin şekilde.

"Yıllardır yaptıkları zulümler kanıma dokunuyor. Ellerine geçen herkese işkence ediyorlar; kadınlara, kız çocuklarına tecavüz ediyorlar.

Ne küvette öldürülen o sabilerin ne de işkenceyle ölen insanların kanı yerde kalacak. Hepimiz bu anı bekliyorduk, hiçbiri elimizden kaçamayacak. Rumlar ölmek için yalvaracaklar."

"Yanlış düşünüyorsun. Bunu yapan militanlar, biz onlar gibi değiliz. Biz masuma zarar vermeyiz," dedi Cüneyt.

"O kadar öfkeliyim ki yaşananların çoğu halka yansıtılmıyor ama biz duyuyoruz. Artık kaldıracak gücüm kalmadı," dedi Ömer acı içinde. "Buradaki insanlarımızı huzura kavuşturamazsam, eve döndüğümde çocuklarımın yüzüne de bakamam." Cüneyt de aynı şekilde düşünüyordu, ne gerekirse yapacaklardı.

"Deniz çok kabarık, normal değil," dedi Cüneyt. Büyük gemi dalgalarla sallanıyordu.

"Öyle, askerlerin bir kısmı paraşütle iniş yapacak, Beşparmak Dağları'nda buluşacağız onlarla ama hava karardığında işimiz zorlaşacak." Karanlıkta Türk uçakları yardım edemezdi. Yanlışlıkla kendi askerlerini vurabilirlerdi.

"Hava kararduğında tek yardımcımız Allah olacak. Üstelik buluşmanın da o kadar kolay olacağını sanmıyorum, dikkatli olmalıyız." Ömer kafasını sallayarak onu onayladı.

Bu sırada radyoda Rumların açtığı bir şarkı vardı. Söyleyen Yunan olsa da sözleri Türkçeydi. *"Bekledim de gelmedin, sevdiğimi de bilmedin, bekledim de gelmedin, sevdiğimi de bilmedin."* Açık açık Türklerle dalga geçiyorlardı ancak Türkler bu sefer geri dönmeyeceklerdi.

Ve ardından Türkler bir şarkı çaldırdı radyoda. *"Bu kadar yürekten çağırma beni, bir gece ansızın gelebilirim. Bir gece ansızın gelebilirim, bir gece ansızın gelebilirim."* Türklerin hepsi bu şarkıyla keyiflenmiş ve umutla dolmuşlardı.

Aynı saatlerde Firuze de radyoyu dinliyordu elinde sevdiğine ördüğü bereyle. Örmeyi bıraktı, radyoya yaklaşabildiği kadar yaklaştı. Başını eline yaslayarak şarkıyı dinledi. Tek hayali Cüneyt'in sağ salim geri dönmesiydi.

Ancak radyonun sesini bastıran daha gürültülü bir ses oldu. Evin dışından gelen silah sesiydi. Firuze korkuyla yerinde doğrulurken neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Genç adam, yanındaki korumalarıyla birlikte hain bir pusuya düşürülmüştü. Alanguva ve Cebonayan lideri olmak onu tüm okların hedefi yapıyordu. Tüm adamlarını kaybetmişti, bir tek yakın dostu ve koruması olan Enver Kıraç'ın sağ kaldığını görmüştü. Ancak çatışmanın ateşi yükseldiği için kaçmaya çalışırken arkadaşını da kaybetmişti. Genç adam yaralıydı, kanı yere dökülüyor ve iz bırakmasına neden oluyordu.

Gömleğini çıkararak yarasına bastırdı, artık yere kan damlamıyordu. Ağrısı gittikçe artarken karşısına çıkan iki adama da ateş etti, en sonunda silahının mermisi bitmişti. Artık yürümekte zorluk çekiyordu ama rıhtım boyunca yürüdü. Peşindelerdi ve bu gece onu öldürmeye ant içmişlerdi.

Nefes nefese bir kulübenin önünde durdu, içeride cılız bir ışık görmüştü. Elindeki kanlı gömleği kulübenin çok daha ilerisinde denizin kenarına bıraktı. Eliyle yarasını tutmaya devam ederek yola doğru yürüdü, elini çekiğinde kan yere damladı. Tekrar zorlukla bastırdı ve kulübeye doğru ilerledi. Omzuyla vurdu kapıya. "Yardım edin!" dedi çok bağırmadan. Bir süre nefes nefese bekledi, biraz daha burada kalırsa yetişeceklerdi ve kan kaybından bayılmasına çok kalmamıştı.

Umudu kesip arkasını döndüğü an kulübenin kapısı açıldı. Firuze karşısında yaralı gördüğü adamla şok yaşarken ne yapacağını bilemedi. Genç adam kadına doğru zorlukla birkaç adım attı ve ona tutundu. Firuze şaşkınlıkla onu içeri alırken genç adam sayıklıyordu: "Tüm ışıkları kapat, görmesinler burada olduğumu, ölürüm yoksa." Firuze adamı döşeğe bıraktı ve odadaki tek ışık kaynağını söndürdü. "Doktor çağırma sakın, yardım da isteme. Sakın kimseye burada olduğumu söyleme," diye sayıkladı adam.

"Ölmek üzeresiniz, bir şey yapılması gerek."

"Kanamamı durdur, yeter," dedi bilincini kaybetmeden hemen önce. Firuze karanlıkta adamın yarasını göremiyordu bile ama ellerine bulaşan kanın akışkan hissini alıyordu. Titreyen elleriyle adamın yarasına baskı yaptı, kenarda duran çarşafı sıkıca karnına bağladı.

Dışarıda hararetle koşuşturan adamların sesini duyuyordu. "Evlere de bakın!" diye bağırdı içlerinden biri. Firuze korkuyla nefesini tuttu.

"Gömleği denizde! Denize mi düştü?"

"Kanı yola doğru çıkıyor, evleri boş verin, hemen ana yola koşun!" Sesler uzaklaşırken Firuze tuttuğu nefesini verdi. Işığı açmadı ama bir

şey yapması gerekiyordu yoksa bu yabancı adam ölecekti. Bir süre kanamasını durdurmaya çalıştı. Bu çabanın onu sadece ölüme sürüklediğini anladığında durdu. Biraz daha sıkı bağladı çarşafı adamın karnına. Evden çıkarak, biraz uzakta olan eve koşturup kapıyı çaldı.

"Fatma teyze, hemen bize gelmen gerek." Kadın ebeydi ama Firuze'nin başka şansı yoktu.

"Ne oldu, biri mi doğruyor?"

"Sayılır," dedi kadını ikna etmek için. Kadın hazırda duran çantasını alarak evden çıktığında birlikte koşturuyorlardı.

"Kim, bir tanıdığın mı?"

"Yok, tanımıyorum. Yolda buldum."

"Allah Allah, hamile hâliyle yollarda mıydı kadıncağız?" Eve girdiklerinde Firuze mecburen ışığı açtı ve Fatma, yaralı adamı gördüğünde hayretler içinde Firuze'ye baktı.

"Hani bebek?"

"Kurşun, bebek sayılır mı?"

"Firuze, sen nereden buldun bu adamı? Ben doktor değilim, hemen doktor bulalım, hastaneye götürsünler."

"Yok, olmaz. Sadece ölmesin yeter, adamı kurtarmamız gerek."

"Ben ne anlarım adam iyileştirmekten?"

"Başka seçeneğimiz yok ki Fatma teyze, gittikçe daha kötü oluyor. Biraz daha vakit kaybedersek ölecek." Fatma, loş ışığın altında elinden geldiğince yarayı temizledi. Ardından da bir cımbızı yakarak kurşunu yavaşça çekti. Dikiş atarken adam arada acıyla mırıldanıyordu ama kendine gelmiyordu. Gözleri açılıyor, dudakları aralanmaya çalışıyor ama hâlsizlikten bayılıyordu.

"Ateşi yüksek, ilaca ihtiyacı var. Gün doğar doğmaz koş."

"Teşekkür ederim, iyi ki varsın Fatma teyze. Sözüm olsun sana çok güzel bir elbise dikeceğim."

"Dikkat et, adam başına bela olmasın. Annenler nerede?"

"Köye gittiler bu sabah."

"Tamam, kızım, bir ihtiyacın olursa haber ver." Firuze kadına gülümsedi. Kadın gittiğindeyse hiç tanımadığı yaralı bir adamla baş başa kalmıştı. Yanına oturdu, adamın üstü çıplaktı ve bu Firuze'nin utanmasına neden oldu. İlk defa babası dışında bir adamı yarı çıplak görüyordu. Yanındaki ince çarşafı üstüne örttü. Adamın kaş çatmaktan

genç yaşta kırışıklıkları belli olan alnına hafifçe dokundu, ateşi gittikçe artıyordu.

Kuyudan çektiği suyu ateşin üstünde ılıttı, ardından bir bezi o suyla ıslatarak alnına götürdü. Firuze genç adamı inceledi. Esmer bir adamdı, yirmilerinin sonlarında olmalıydı, özenle çizilmiş gibi duran güzel bir yüzü vardı. Dudakları kan kaybetmekten soluklaşsa da ateşi olduğu için yavaştan düzeliyordu. Uzun kirpiklerinin gölgeleri elmacık kemiklerine düşüyordu. Bu adam dergilerde gördüğü adamlara benziyordu. Belki de onlardan biriydi.

Firuze sabaha kadar ıslak bezlerle adamın ateşini düşürmeye çalıştı. Sabahın ilk ışıklarında da kalan son parasıyla adam için ilaç aldı. Annesi ve kardeşine vermişti parasının büyük bir kısmını, kalanıyla idare edeceğini düşünmüştü ama planlamadığı şeyler olmuştu işte.

Eve döndüğünde hâlâ baygın olan adamın kafasını kaldırarak ilaçları tek tek içirdi. Aklında sürekli Cüneyt varken radyoyu merakla dinlemeye devam ediyordu. Allah'tan henüz şehit haberleri gelmemişti.

Firuze adamla uğraştığı için işine biraz geç kalmıştı. Çıkmaya yakın, artan kumaşlardan evdeki adam için bir gömlek dikmişti. Tabii adam fazla iri olduğu için iki artık kumaşı birleştirerek yapmıştı bunu ama çıplak gezmesinden iyiydi. Eve geri döndüğünde adam henüz uyanmamıştı.

Radyoyu açtı ve evdeki malzemelerle çorba yaptı. Radyoda askerlerin vardığını söylüyorlardı. Ancak hava karardıkça sıkıntı doğuyordu. Firuze bir kâse çorba da yaralı adam için doldurdu, adamı zorlukla doğrultmaya çalıştı, yarasına zarar vermemek için yavaş olmaya çalışıyordu ama adam fazla iri olduğu için kaldıramıyordu.

Bir ara gözlerini açtığında arkasına kat kat yastık koyarak dik durmasını sağladı Firuze, yarı baygın adama çorbayı içirdi. Sıcak olduğu için önce üflüyor sonra adamın dudaklarına götürüyordu. Arada gözleri açılıyordu ve Firuze bu sırada daha önce hiç görmediği tonda, kedi gözlerine benzettiği sarı gözler gördü. Açık bal rengiydi ama çok kısa bir an gördüğü için de emin olamadı.

Çorbasından sonra tekrar ilaçlarını verdi ve bu sırada radyoda ilk şehit adları duyuruldu. Firuze eli yüreğinde, acıyla isimleri dinliyordu. Birçok isim sayıldı ama Cüneyt Keskin ismi hiç geçmedi. Firuze yaşadığı rahatlık için kendisinden utandı; orada başka aşkların sahibi, başka anaların çocukları ölüyordu. Karanlık çöktüğü için askerler yal-

nız başlarına kalmışlardı. Firuze uykusuz olmasına rağmen yüreğindeki acıdan uyuyabileceğini sanmıyordu.

Saatlerce dua ederek sevdiğine kavuşacağı günü hayal etti. Cüneyt'in asker kıyafetleri içindeki siyah beyaz fotoğrafını öptü ve odadaki yabancıdan uzaktaki döşeğe kıvrıldı. Uyumak istemiyordu ama bedeni sızarcasına kendisini kapattı.

Firuze sabah uyanır uyanmaz radyoyu açtı, aynı korkuyla bir kez daha dinledi şehit isimlerini. Cüneyt ismini duymadığı için rahatladığında yine kendisine kızdı. Dünden kalan çorbayı ısıttı, ekmek alacak parası da kalmamıştı.

"Bir de başıma yaralı adam çıktı, sanki az derdim varmış gibi. Tüm paramı da yedi, şimdi tüm ay beslen bakalım çorbayla, Firuze." Firuze kendi kendine söyleniyordu.

"Kusura bakma, küçük hanım." Firuze duyduğu sesle yerinde sıçradı. Korkuyla arkasını döndüğünde yaralı adamın gözlerini açtığını gördü. Gözlerini açmış hatta doğrularak arkasındaki duvara yaslanmıştı. Firuze söylediği sözlerden dolayı utanırken yanakları al al oldu.

Yaralı adam yeni kendine geliyordu ve yaşadığı şeyleri rüya sanmıştı. Ona yardım eden kişinin bir melek olduğunu düşünmüştü. O melek başında beklemiş, onu beslemiş ve iyileştirmişti. Ancak şimdi görüyordu ki ne bu kadın bir melekti ne de yaşadıkları bir rüyaydı. Buna inanmak çok zordu çünkü beyaz tenli, siyah saçlı ve gökyüzü kadar mavi gözleriyle karşısındaki güzellik insan olamayacak kadar büyüleyiciydi. *Firuze* diye tekrarladı içinden.

Firuze yutkundu, ne yapacağını bilemedi. Karşısında dik duran adam, günlerdir hasta yatan adamdan farklıydı.

"Öyle demek istemedim, biraz yorgunum da."

"Teşekkür ederim, Firuze," dedi adam.

Firuze biraz daha şaşırdı. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

"Sen söyledin ya kendi kendine konuşurken." Genç adam yorgunlukla gülümsedi. Firuze biraz daha rezil olduğunu hissetti.

"Doğru, sizin adınız neydi?"

"B-" Duraksadı genç adam.

"Hafızanızı mı kaybettiniz acaba?"

"Bahri, adım Bahri," dedi genç Alanguva. "Ne zamandır bu hâldeyim?"

"İki gündür." Çorba kâseleriyle adamın yanına oturdu.

"Teşekkür ederim, hayatımı kurtardın."

"Aslına bizim Fatma ebe kurtardı, ben sadece baktım."

"Ebe mi?" dedi Bahri şaşkınlıkla.

"Evet ama çok iyidir işinde. Gerçi onu biraz kandırdım, bir şey çıkaracaktı ama bunun bebek olduğunu sanıyordu, kurşun değil." Bahri karşısındaki kadının konuşmasını mest olmuş şekilde dinliyordu. Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırışı, kıvrılan dudakları ve sürekli kırpıştırdığı gözleri seyirlik bir manzara yaratıyordu. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyiyim, sayende."

"Şimdi ben sizi burada sakladım ama hırlı mısınız, hırsız mısınız, kanun kaçağı mısınız? Umarım suç işlememişimdir."

"Mafyayım," dediğinde Firuze ilk başta güldü ama karşısındaki adamın fazla ciddi olduğunu gördüğünde gülüşü solmuştu. "Ama başına asla bir bela almayacaksın, endişelenme." Firuze sessiz kaldı. Daha önce hiçbir adamla geceyi aynı yerde geçirmemişti ve bu adam baygın olduğu için de endişeli değildi ama bir yabancıyı istemiyordu yanında.

Çorbalarını içtiklerinde radyodan yine şehit isimleri tekrar edilmeye başladı. Firuze radyonun başında korkuyla dinledi, Bahri onun bu endişesini izledi merakla. "Kimi bekliyorsun?"

"Nişanlımı, Kıbrıs'a gitti teğmen olarak." Bahri duyduğu sözlerle derince yutkundu. Zaten böylesine büyüleyici bir kadının yalnız olması saçma olurdu.

"Sahiden, neler oldu ben uyurken?"

"Denizde giden ve paraşütle inen askerler birbirilerini buldular ama dağda ölen çok olmuş. Sürekli şehit haberi var. Birlikte köylere inmeye başladılar ama Rumların elinde rehineler var." Firuze'nin sözleriyle Bahri kafasını salladı.

Üstü çıplaktı, Firuze'nin bakışları adamın şişkin kaslarına kaydı. Üşüyor olabilirdi. Onun için diktiği gömlekle yanına oturdu.

"Bu ne?"

"Gömlek."

"Tuhaf bir şey, yarısı mavi yarısı beyaz. Çöpten mi buldun?" Bu sözlerle Firuze sinirlendi.

"Ben elbiselerden artırmaya çalışarak size gömlek diktim, siz neler diyorsunuz!" Bahri şaşırdı ama tuhaf şekilde hoşuna da gitti.

"Sen mi diktin?"

"Evet."

"Giymeme yardımcı olur musun? Hareket edemiyorum pek." Firuze yardım etmek için ona yakınlaştığında Bahri gözlerini yumarak onun kokusunu soludu. Frezya kokusu ciğerlerine dolduğunda mest olmuştu, şüphesiz ki bundan daha büyüleyici bir koku olamazdı.

Firuze ona yardım ederken adamın sıcak ve çıplak tenine yanlışlıkla temas etmişti. Bu yakınlaşma Firuze'yi biraz daha utandırdı, sıcak bastığını hissediyordu. Bahri gömleği, yarasından dolayı zorlanarak giydi.

Ardından Bahri gömleğin düğmelerini iliklemeye çalıştı ama Bahri'nin alışık olduğu kaliteden o kadar uzaktı ki düğme bile rahat takılmıyordu, tabii ağrıyan yarası da işini zorlaştırıyordu. Firuze dayanamayarak ona yardım etti, tüm düğmeleri tek tek iliklerden Bahri nefesini tutmuş, onu izliyordu.

"Burada tek mi yaşıyorsun?" dedi Bahri, kadının etkisinden çıkmaya çalışarak.

"Yok, annem ve kardeşimle yaşıyorum."

"Neredeler? Beni gördüler mi?"

"Yok yok, köye gitmişlerdi onlar."

"Seni tek mi bıraktılar?" Böylesine güzel bir kadın, köhne bir evde tek başına kalmamalıydı. Üstelik tek kaldığını da söylememeliydi, sonuçta Bahri de bir yabancıydı.

"Evet, mecburiyetten. Annem biraz hasta, ben de burada çalışıyorum."

"Geçmiş olsun, neyi var?"

"Ciğerlerinde sıkıntı var sanırım, doktorlar da kesin bir şey söylemiyor ki insana," dedi kısa bir an çaresizliğe düşerek.

"İnsanlar köyden buraya gelir tedavi olmaya, annen neden köye gitti ki?" Firuze adama daha fazla bir şey anlatmak istemezken Bahri çoktan anlamıştı.

"Sizin bekleyenleriniz yok mu? Yazık, çok korkmuşlardır. Haber vermemi istediğiniz birileri var mı?" Onu bekleyen karısı ve dört çocuğu vardı. Bahri yutkundu, nedenini bilmiyordu ama bunu söylemek istemiyordu.

"Alışkınlar ortadan kaybolmama, korkmazlar," dedi yalan da söylemeyerek. Hemen ardından bunun için kötü hissederek yerinde doğruldu. "Yaptığın her şey için teşekkür ederim, sen olmasaydın çoktan ölmüştüm." Minnetle gülümsedi Firuze'ye. Firuze bir an onun gülü-

şüne baksa da bakışlarını kaçırdı. "Ben gideyim artık." Bahri yerinde doğrulmaya çalıştı ama canı acıdığı için kalkamadı.

"Acele etmeyin, yaranız çok taze. İyileşene kadar burada kalın."

"Sana daha fazla rahatsızlık vermek istemiyorum."

"Sorun değil, gerçekten," dedi Firuze gülümseyerek. Bahri onun saflığı karşısında kötü hissetti, sonuçta onu tanımıyordu ve Bahri ona zarar verebilecek bir adam da olabilirdi. Herkese karşı bu kadar nazik olmamalıydı.

"Biraz daha dinleneceğim," dedi Bahri mahcup şekilde.

"İyileşmeniz önemli." Bahri çorbasından sonra ilaçlarını da içti. Firuze bu sırada sevdiğine yaptığı bereyi eline alarak radyoyu can kulağıyla dinledi.

Bahri onun hareketlerini izledi uzun uzun. Kadının arada korkudan titreyen kirpiklerini, heyecanla kulak kabartışını ve sevgiyle bakan gözlerini hiç sıkılmadan izledi. Krem rengi kumaş pantolonu ve kısa kollu, dik yakalı mavi bluzuyla fazla güzel duruyordu. Mavi gözlerini biraz daha vurgulamıştı, konuşurken bile belli oluyordu derin gamzeleri.

Firuze yabancı adamın bakışlarını fark ettiğinde doğruldu. "Bir rahatsızlığınız mı var?"

"Yok, dalmışım. Resmiyeti de kaldıralım. Çorba kaldı mı?" Firuze kalan çorbayı adam için ısıttı. Bahri acilen güçlenip işinin başına dönmesi gerektiğinin farkındaydı ama karşısındaki kadın ona bu kadar güzel bakarken iyileşmek bile istemiyordu.

Birkaç saat sonra hava kararırken genç kadını daha fazla rahatsız etmek istemedi. Zorlukla doğruldu. Firuze ona yardım etmek için aniden koluna girdiğinde yüz yüze geldiler. Firuze'nin sıcak nefesi yüzüne çarptığında kısa bir an gözlerini yumdu. Tamamen kalktığında birkaç adım atmasına da yardım etti.

"Bu hâlde gidebilecek misiniz?"

"Evet, bir taksiye binerim. Tekrar teşekkür ederim her şey için, Firuze," dedi Alanguva gülümseyerek. Hâlbuki o ne teşekkür etmeyi bilirdi ne de gülümsemeyi. Firuze'nin yumuşak ellerinden uzaklaştı ve evden çıktı. Kanlı kumaş pantolonu ve yeni gömleğiyle yavaş adımlarla ayrıldı evden.

Firuze yeniden tek başına kaldığında adamın yattığı kanlı çarşafları toparladı. Eline Cüneyt'in fotoğrafını alarak radyonun başına oturdu.

"Ne hâldesin, sevgilim? Bu belirsizlik beni mahvediyor. Umarım iyisindir, toksundur." Cüneyt'in fotoğraftaki yüzünü okşayarak uyuyakaldı.

Cüneyt'se aynı saatlerde yoğun bir çatışmanın ortasındaydı. Rehine olan Türkleri kurtarmaya çalışıyorlardı. Rum militan Boreas Camillus çok fazla Türk'ün ölümünden sorumluydu. Militanların başındaki komutandı ve gelen Türk askerlerinin tüm çabalarını durdurması onu öfkelendiriyordu.

O geceki çatışmada Türk aileleri kurtarmışlardı ancak Ömer Çamlı ve Cüneyt Keskin yanlarında iki askerle birlikte, diğer rehineleri kurtarmaya çalışırlarken hain bir kumpasa düştüler. Cüneyt kolundan yaralanmış ve kan kaybından gücünü kaybetmişti. Boreas Camillus ele geçirdiği askerlere içindeki öfkeyi kusarak işkence yapmaya başladığında bu teğmenlerin hepsinin başı dikti.

Aralarında hararetle konuşuyorlardı. Ömer başını Cüneyt'e çevirdi. Hepsinin kolları ve ayakları bağlıydı. Öyle korkuyorlardı ki zincirle bağlamışlardı. "Karım ve çocuklarım sana emanet," dedi Ömer Çamlı.

"Buradan birlikte çıkacağız," dedi Cüneyt ama daha çok hiçbirinin çıkamayacağını düşünüyordu. Boreas, Ömer'i sürükleyerek ortalarına çekti, dağdaki mağaraların birindelerdi. Adam Yunanca, öfkeyle konuşuyordu. Kenardaki ateşte ısıttıkları uzun demir çubuğu Ömer'in sırtına bastırdıklarına Ömer dayanamayarak haykırdı. Yanan etin çıkardığı ses ve hemen ardından gelen koku tüm mağarayı kapladı.

Boreas, bu topraklarda Türk bırakmayacaktı ancak onun istediği sadece bu değildi. O acı çekmelerini istiyordu, hepsini yok etmek istiyordu.

"Ayaklarımı öp," dedi Boreas bozuk Türkçesiyle.

Ömer çektiği acıya rağmen güldü. Boreas'ın ayağına doğru tükürdü. "Tenimi lime lime etsen de senin ayaklarını öpmem, pis kanlı Rum. İstediğin kadar işkence et, sonuç değişmeyecek. Barış harekâtı başarılı olacak."

Cüneyt acıyla yumdu gözlerini, gerisinde neler olacağını biliyordu. Boreas bu sefer kızgın demir çubuğu Ömer'in gözüne yaklaştırdı ve aniden sağ gözüne bastırdı. Ömer acıyla haykırırken odadaki Rumlar bundan keyif alıyorlardı. Cüneyt acıyla gözlerini yumdu.

"Öp ayaklarımı," diye tekrarladı.

Ancak Ömer acıdan ve dik başlılıktan onu takmadı. "Haydi öldür beni, sağ kalırsam sonun babalarınınki gibi deniz olacak. Artık akıllanıp öğrenmişsinizdir yüzmeyi."

"Sus!" diye bağırdı Cüneyt, arkadaşının çektiği acıya dayanamazken.

"Gururumla öleceğim," dedi ve bunu der demez diğer gözüne de kızgın demir girdi. Artık tamamen kör olmuştu.

"Ömer, Allah aşkına sus," dedi yalvarırcasına Cüneyt. Ancak Ömer susmadı, öldürülen masum insanlar için konuştu; işkenceye uğrayan insanlar için, tecavüze uğrayan kadınlar ve çocuklar için, daha on altı günlükken öldürülen bebek için, küvette katledilen kardeşler için Ömer o gün hiç susmadı.

Ve Boreas onun etini lime lime edene kadar durmadı. Her tarafını kızgın şişle yaktıktan sonra üstüne içki şişesi boşalttı. Ömer acı çektikçe daha gür bir sesle konuşuyordu. En sonunda boğazı kesilerek öldürülmüştü. Cüneyt nefes bile alamıyor, acıyla arkadaşının delik deşik olmuş bedenini izliyordu.

Yaptıkları az gelmiş olacak ki bir de tek tek Ömer'in cenazesinin üstüne işediler. Cüneyt'in haykırışları onların sadece hoşuna gidiyordu, Cüneyt'in yanında iki teğmen daha vardı ama onlar korkudan ses bile çıkaramıyorlardı. Hepsinin boynundaki künyeler alınmıştı, öldükleri sanılacaktı ki hepsinin öleceği de kesindi zaten.

"Toplayın şunları, daha çok işimiz var," dedi Boreas. Bu, haftalar sürecek işkencenin sadece başlangıcıydı. Cüneyt'in iç cebindeki fotoğraf, Rumlar tarafından sürüklenirken yere düşmüştü. Cüneyt haykırarak onu almaya çalıştı ama Boreas'ın ayağının altında ezildi Firuze'nin güzel yüzünün olduğu küçük, siyah beyaz kare. Ne kadar dirense de kurtulamadı, Rumların elinde mağaradan dışarı sürüklendi. Cüneyt buradan kurtulamayacağına artık emindi ama aklına Firuze'nin gözleri geldikçe dikleşiyordu. Ömer'in sadece dakikalar önceki hâli geldikçe dikleşiyordu. Bu şerefsizlerden intikam almadan ölmeyecekti.

Bahri büyük evine girdiğinde kapıdaki adamlarının hepsi başına dikilmişti. Enver onun kolunun altına girdi. "Her yerde seni arıyorduk, ya öldürüp attılar bir yere ya da yer yarıldı yerin içine girdi dedim. Neredeydin bunca zaman?"

"Yaşıyorum işte," dedi huysuzca.

"Selma yenge mahvoldu, herkes öldüğünü konuşuyordu. Cebonayan toplantı bile talep etti."

"Onlar da beni öldürmeye dünden niyetliler. Bu saldırıyı hangi kansızın düzenlediğini çok iyi biliyorum. Hepsini mahvedeceğim." Büyük malikânenin bahçesinde yürürken Enver, Bahri'nin gömleğine bakarak güldü.

"Lan, nereden buldun bunu?"

"Yeni tarzım, beğendin mi?" dedi ters ters.

"Yani iyi de pek senlik değil. Ama yakışıklı adamsın, ne giysen yakışıyor."

"Kırdığın cevizleri bilmesem bana yanladığını sanacağım."

Enver güldü. "Selma yenge topuklarıma sıkar."

"Zevzeklik etme." Kapının önüne geldiklerinde Enver yanından ayrıldı. Bahri evine girdi. Selma kapının açıldığını duyunca kapıya koştu. Günlerdir kocası için kahrolmuştu ve şimdi karşısındaydı.

"Ne oldu sana?" dedi gözyaşlarını içine akıtarak.

"Vuruldum, bir şey yok. Kumpas kurulmuş. Çocuklar uyuyor mu?"

"Evet, doktor çağırayım hemen."

"Enver çağırmıştır," dedi ve arkasını dönerek merdivene yürüdü.

"Bahri Bora Alanguva!" diye bağırdı Selma kocasına. "Bu konuyu konuşacağız, kim yaptıysa babamla bir şey yapın. Çocuklarımız var bizim, babasız mı kalacaklardı? Rahat tavırlarına artık katlanamıyorum, ölümden dönmüşsün ama hâlâ umursamazsın."

"Ne yapayım, Selma?" dedi ve karısının yüzüne baktı uzunca. Ardından merdiveni çıktı ve odasına girdi. Yatağına girip gözlerini kapattığındaysa aklında sadece mavi gözler vardı.

Bahri hiç âşık olmamıştı. Cebonayan lideri olacağı küçüklüğünden belliydi ve hep bunun için eğitilmişti. Günün birinde babası ondan evlenip güçlenmesini istediğinde Bahri bunu da kabullenmişti. O bu karanlık dünyaya doğmuştu. Başka türlü nasıl yaşanırdı, bilmiyordu. Selma'yı zamanla seveceğini düşünmüştü, ayrıca Selma'ya saygı da duyuyordu. Duruşu, zekâsı ve dik başlılığıyla herkesi kendine hayran bırakan bir kadındı.

Bahri uyurken Selma odasına girdi. Üstündeki gömleğiyle uyumuştu ve gömlek tuhaf gözüküyordu. Selma hislerini hiç belli edemezdi, özellikle de konu aşksa. Bora'nın saçlarını okşadı, yanağını öpmek için

eğilmişti ki adamdan gelen çiçek kokusuyla durdu. Kaşları çatılırken geriye çekildi. Yatakta yanına kıvrıldı, kocasını izleyerek uyuyakaldı.

O gömlekse o günden sonra Bahri'nin dolabının en güzel yerinde saklanacaktı.

Firuze günlerdir radyonun başından ayrılmıyor, haberleri dinliyordu. Barış harekâtı yolunda gidiyordu ama Firuze'nin anlamadığı şekilde kalbi sıkışıyordu. Bereyi örmeyi bitirmişti, artık Cüneyt geldiğinde takabilecekti.

Firuze rıhtımda oturuyor, pek de sevmediği denizi seyrediyordu. Cüneyt seviyordu ya, o yeterdi Firuze'ye izlemesi için. Cüneyt'in fotoğrafını okşadı. Güneş batıyor, yeni yeni hava kararıyordu. Annesinden de haber yoktu henüz.

Bu sırada bir yabacının gölgesi düştü üstüne, Firuze kafasını çevirdiğinde gördüğü kişiyle şaşırdı. Bahri karşısındaydı, daha önceki bitkin hâlinin aksine dinç duruyordu. Üstünde pahalı olduğu belli olan, jilet gibi siyah bir takım elbise vardı. Saçları özenle arkaya atılmıştı ve sarı gözleri parlıyordu. Firuze'nin yanına oturdu sessizce.

Fazla şık olan bu adamın bir kayanın üstünde oturması komik bir görüntü oluşturuyordu.

"İyileşmişsiniz," dedi Firuze mutlulukla.

"Sayende," dedi Bahri ona gülümseyerek. "Teşekkür etmek için seni ziyaret etmek istedim."

"Ne gerek vardı ki?" Firuze'nin duru güzelliğini seyretti bir süre konuşmadan. Günlerdir bu kadını aklından çıkaramıyordu. Ne uyandığında ne uyuduğunda ne de çalışırken bu gök mavisi gözleri bir an olsun çıkarabilmişti aklından. Onun bu büyüleyici yüzünü unutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı ama buraya gelmekten alamamıştı kendini. Firuze'nin elinde tuttuğu fotoğrafı gördüğünde, kadını gördüğü anki coşkusu silik bir hâl aldı.

"Nişanlından bir haber alabildin mi?"

"Maalesef," dedi Firuze kederle kafasını eğerken.

"Ben bağlantılarımı kullanarak devlet büyükleriyle iletişime geçeceğim. Durumunu haber edeceklerdir, endişelenme." Firuze kafasını kaldırırken büyük bir umutla baktı adama.

"Gerçekten mi?" Mutluluktan gözleri dolmuştu. Bahri onun bu mutluluğunu izledi. Onun gülüşüyle kalbinin yerinden çıkıp gideceğini sandı.

"Gerçekten. Sen benim hayatımı kurtardın, ne yapsam az zaten."

"Bana daha büyük bir iyilik yapamazdınız, çok teşekkür ederim."

"Sadece sizli bizli konuşmayı bıraksan yeterli." Bahri'nin sözleriyle Firuze kocaman gülümsedi ona. Akmaya çalışan gözyaşlarını tuttu. Derin bir nefes aldı. Bu adamın iyileşmesine yardımcı olduğu için de şükretti.

Bir süre sessizce oturdular. "Annenin durumu nasıl oldu?"

"Bilmiyorum, ondan da haber alamıyorum."

"Tanıdığım iyi doktorlar var, annen geldiğinde onları ziyaret etsin." Firuze kafasını salladı ama pek önemsemedi çünkü bunu karşılayacak durumları yoktu. "Gönüllü de çalışıyor, annenden bahsettiğimde seve seve yardım edeceğini söyledi. İlaçlarını da müsaade edersen, bana aldığın ilaçlara karşılık olarak almak istiyorum." Gönüllülük gibi bir şey yoktu ama bu asi kadının aksini kabul etmeyeceğinden emindi.

Firuze duyduklarıyla biraz daha mutlu oldu. "Sanırım Allah birbirimizi bulmamızı sağladı. Ben size yardımcı oldum, şimdi siz de bana oluyorsunuz." Bahri onun saf sevincini izledi mutlulukla.

Bir süre daha oturdular birlikte. "Esmeye başladı, üşüyeceksin," dedi ve ceketini çıkararak Firuze'nin omuzlarına bıraktı. Firuze kalktı yerinden.

"Geç oldu zaten, eve döneyim. İyi akşamlar." Ceketi çıkaracaktı ki Bahri ona engel oldu.

"Kalsın, arabam hemen ileride."

"Olur mu hiç? Evim şuracıkta zaten," dedi ama Bahri ona engel oldu, birlikte eve kadar yürüdüler. "Tekrar teşekkür ederim. Kendinize iyi bakın."

"Sen de Firuze, sen de kendine iyi bak." Firuze ceketi Bahri'nin ellerine tutuşturdu ve adamı arkasında bırakarak eve girdi. Salonun ortasında gördüğü erzak poşetleriyle şaşkına döndü. Bunu Bahri'nin yaptığını biliyordu, ona yetişmek için dışarı çıktı ama Bahri çoktan gitmişti.

Bahri evine dönerken artık bir şeyleri daha net görüyordu. Hep düşüncelerinden emin bir adam olmuştu ve ilk defa yaşadığı bu yoğun duygunun ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Eve girdiğinde karısının karşısına oturdu. Onun yüzüne bakmaya utanıyordu, Selma çocuklarının annesiydi, mükemmel bir kadındı.

"Bir sorun mu var, Bora?" Bahri ismini anne ve babası dışında kullanan yoktu. İkinci ismi de Cebonayan'ın ona getirdiği bir isimdi zaten.

"Evet, Selma."

"Cebonayan'la ilgili mi? Dert etme lütfen, altından birlikte kalkacağız. Hem babam da yardım ediyor."

"Hayır, konu başka. Biliyorsun ki hep net bir insandım, sana hep saygı duydum ve sana duyduğum saygıdan dolayı konuşmak istiyorum. Ben ayrılmak istiyorum, Selma." Selma öylesine şoke oldu ki bir dakika boyunca kocasının sözlerini algılamaya çalıştı. Yine de başını dik tuttu.

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ben de bilmiyorum inan, neler olduğunu anlayamıyorum." Onun gibi kontrol manyağı bir adam için de bu korkunç bir duyguydu.

"Neden?"

"Bir kadınla tanıştım, sakın kötü düşünme, bana yardım etti sadece. Hatta nişanlı ve ben nasıl böyle adi birine dönüştüğümü anlamıyorum." Selma üstüne çöken ağırlıkla nefes almakta zorlandı. Kocasını iyi tanıyordu ve gördükleri ona acı veriyordu.

"Derdin ne senin? Nasıl böyle saçmalayabiliyorsun karşımda?"

"Engel olamıyorum kendime, sana bugüne kadar hiç yalan söylemedim ve söylemeyeceğim de. Sana ihanet etmem Selma, bu yüzden ayrılalım."

"Bizim aramızdaki sence basit bir evlilik mi? Bizim çocuklarımız var! Haydi çocukları da geçtim, sen Cebonayan lideri olduğunun farkında mısın? Benden ayrıldığın an babam liderliğini alır elinden, liderliğin alınırsa ne olur? Ölürsün, çocuklarımız zarar görür. Bunları hesaba katamayacak kadar kör mü oldun?" Selma'nın söylediği her şeyde haklı olduğunu biliyordu. "Sen böyle bir adam değilsin, sen her şeyden önce çocuklarını düşünürsün. Anlamıyorum, Bora ama kendine gelmen gerek. İstediğinle istediğini yaşa ama ayrılmamızı bekleme, benim çocuklarımın hayatı her şeyden daha önemli. Ben senden daha yiğidim bu saatten sonra," dedi ve salondan ayrıldı. Selma odasına girdiği an gözyaşları yüzünü süsledi. Dik omuzları bükülürken acı çekiyordu.

Yasemin çiçeği, frezya çiçeğine yenilmişti.

Cüneyt'ten hâlâ haber yoktu ama Firuze umutluydu. İkinci Cenevre toplantısında Yunanlar düşünmek için vakit istemişlerdi ancak bu, zaman kazanmaktan başka bir şey değildi. Bu sırada *Ayşe tatile çıksın* parolasıyla ikinci harekât başlamış oldu. Türk ordusu ikinci harekâtta kısa sürede başarıya ulaşmışlardı ve adanın neredeyse yüzde otuz beşlik bölümü ele geçirilmişti. Türk halkının güvenliği sağlanmıştı. Firuze onun döneceğinden emindi. Hem beresini de sonbahardan önce takmış olacaktı.

Firuze'nin annesinin sağlık durumu iyiye gidiyordu. Köyde bir tedavi bulamamışlardı ama Bahri'nin gönderdiği doktor annesine deva olmuştu. İlaçlarını da alıyordu düzenli olarak, gün geçtikçe kendisine geliyordu. Firuze mutlu hissediyordu, içindeki burukluk da Cüneyt döndüğünde geçecekti.

"Bahri harika bir adam. Baksana, dertlerimize nasıl da deva oldu! Allah ondan razı olsun," dedi Firuze'nin annesi imayla.

"Sağ olsun," dedi Firuze de.

"Sana içi gidiyormuş gibi bakıyor, âşık olmuş. Karun gibi zengin, düşünceli, daha neyi bekliyorsun?"

"Anne, Allah aşkına artık daha fazla saçmalama. O sadece yardım ediyor, iyi bir adam ve sadece bu kadar. Zaten aksi de mümkün değil, ben Cüneyt'e âşığım. O gelince evleneceğiz biz."

"Hani nerede? Türk askerleri dönmeye başladı. Cüneyt nerede?"

"Gelecek, biliyorum ben," dedi sesi güçsüzleşirken.

"Ya dönmezse? Ki dönse bile Bahri gibi bir adamı bırakıp ona gitmek saçmalık."

"Anne!" dedi Firuze bağırarak.

"Biraz gerçekçi ol artık, şu aşk masallarından uyan. Ben âşık oldum da ne oldu? Bak, sürünüyoruz işte. Bir kere kullan şu aklını." Firuze daha fazla dayanamadı annesinin sözlerine.

Kendisini evin dışına attı, Cüneyt'in o çok sevdiği denizin önünde durdu. "Gel artık ne olursun, dayanamıyorum."

Bu sırada Bahri'nin arabası rıhtımda durdu. Bahri arabadan indiğinde Firuze'ye haberi nasıl vereceğini düşünüyordu. O, nişanlının dönmesini hiç istememişti çünkü o dönünce evleneceklerdi ama bir kere bile ölmesini ummamıştı. Hele ki işkenceyle. Bahri saatlerdir aldığı haberin altında eziliyordu.

"Firuze," diye seslendi Bahri. Birkaç adımda yanına ulaştı.

"Cüneyt'ten haber var mı?" dedi umutla.

Bahri yutkundu, o güzel gözleri umutla bakarken gerçeği nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. "Biliyorsun ki çok kayıp verdik, Cüneyt için ayrıca arama emri çıkartıldı. Bir mağarada birkaç Türk askeri vardı, yüzleri tanınacak hâlde değildi ama künyelerin arasında Cüneyt'inki de var. Bir de bunu bulmuşlar." Bahri'nin elinde siyah beyaz bir fotoğraf vardı. Bu fotoğraf, Cüneyt'in her zaman göğsünde taşıdığı, Firuze'nin fotoğrafıydı.

Firuze hiçbir şey söylemedi, sadece çığlıklar ve ağlayışlarla yere düştü. Hıçkıra hıçkıra ağladı saatlerce, Bahri'nin elinden hiçbir şey gelmedi ve hayatında ilk defa bu kadar çaresiz hissetti.

"Beni nasıl bırakırsın sen? Beni nasıl sensiz bırakırsın?" Firuze haykırıyordu ama içindeki hiçbir haykırış acısını bastıramayacaktı. "Hani bereni takacaktın?" Firuze'nin eli kalbindeydi, bugün onun kalbi de ölmüştü.

Kara haber tez yayıldı ve Cüneyt'in annesi, evladını kaybettiğini öğrendiği an kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti.

Firuze de bir ölüden farklı değildi, gün geçtikçe daha da çöküyordu. Cenazesini almak istese de tıpkı Kıbrıs'taki çoğu şehit gibi onun da cenazesini getirememişlerdi. Bahri bunun için de elinden geleni yapmıştı. Cüneyt'in iki kardeşine burs sağlamış, aylık maaş ayarlamıştı. Tabii, onlar devletin verdiğini sanıyorlardı, Bahri her şeyi bir perdenin arkasından hallediyordu.

Firuze'ye hâlâ arkadaş gibi yaklaşıyordu, yaralarını sarmaya çalışıyordu. Ama Firuze, Cüneyt'e çok âşık olduğu için bir türlü kendisine gelemiyordu.

Gece yaşanan fırtınadan dolayı evlerinin çatısı uçmuştu, çünkü çatıyı tamir edecek bir Cüneyt yoktu artık. Bahri daha fazla bu evde kalmalarına müsaade edememiş ve Firuze'yi ikna etmek zor da olsa onlara bir ev ayarlamıştı.

İki katlı müstakil ev, kendi evlerinin yüz katı büyüklüğündeydi. Firuze bahçede otururken boş gözlerle etrafı izliyordu. Annesi fazla mutluydu, Firuze annesini hayatında ilk defa bu kadar hayat dolu görüyordu. Bahri yanına oturdu, Firuze'nin hüzünlü yüzünü seyretti.

"Daha ne kadar acı çekeceksin?"

"Bilmiyorum, kalbimi yerinden söküp atmak istiyorum."

"Sana yardımcı olmama müsaade et."

"Daha ne kadar yardımcı olacaksın? Bize ev bile verdin ama kendimi biraz toparladığımda gideriz."

"Burası sizin, senin üstüne yaptırdım, Firuze." Firuze kafasını aniden ona çevirdi.

"Ne? Neden?"

"İçimden geldi. Firuze, acı çektiğini biliyorum ama söylemek istediğim şeyler var. Benim dört tane dünyalar güzeli çocuğum var, bir de karım." Firuze duyduklarıyla şaşırdı.

"Allah bağışlasın, neden anlatmadın bu zamana kadar?"

"Çünkü ilk gördüğüm an tutuldum sana. Senin başkasını sevdiğini bile bile, evli olduğum hâlde. Karşı koyamadım gönlüme. Evliliğim biraz zorunluluktan... Seni tanıdığım an ayrılmak istedim ama tehlikeli bir hayatın içerisindeyiz, bu yüzden bunu yapamadık. Ama sen bana izin verirsen, her şeyi yoluna koyacağım. Eğer beni kabul edersen tüm engelleri aşacağım."

"Engeller karın ve çocukların mı?" Firuze karşısındaki adama ilk gördüğü andaki kadar yabancı bakıyordu.

"Selma da beni sevmiyor zaten, biz zorunluluktan evlendik. En güçlü Cebonayan ailesi olmak zorundaydık, ayrılırsak çocuklarımız güçlerimizin parçalanmasıyla tehlikeye düşecek. Seni gördüğüm andan beri evliliğim sadece kâğıt üstünde. Sana sevdalandım ben, Firuze."

"Bir karşılık bekleme benden, ben hâlâ onu seviyorum."

"O öldü," dedi artık acı çekmesine dayanamayarak. Firuze öldüğüne inanmak istemiyordu, sürekli inkâr ediyordu.

"Eğer bu yaptıkların hislerin yüzündense, hemen şimdi çıkalım evden. Biz olamayız Bahri, evli bir adamın beni mutlu etmesine izin veremem. Çocuklardan babalarını çalacak bir kadın değilim."

"Hayır, bu zamana kadar nasıl bir şey beklemediysem hâlâ beklemiyorum. Gözlerine bakmak yetiyor çoğu zaman. Çocuklarımı bırakmam ben, zaten onlara bir şey olur düşüncesiyle durdum bu zamana kadar. Sadece sana iyi gelmeme izin ver."

"Evli bir adamın nasıl böyle konuştuğunu aklım almıyor, sana bir arkadaş olarak değer verdim ama beni pişman ediyorsun," dedi Firuze bağırarak ve eve girdi.

Bahri o gece ilk defa birisinin neredeyse ayaklarına kapandı. Selma'ya yalvararak ondan ayrılmasını istedi ancak Selma dik duru-

şuyla, sözlerinden vazgeçmedi. Kocasının bir kadın için girdiği hâlleri gördükçe canı acıyordu.

"Bunu bana neden yapıyorsun? Sevmiyorsun bile, neden Selma, neden?"

"Sana dedim ki ne halt yiyeceksen ye ama bu evlilik bozulmayacak."

"Beni böyle kabul etmiyor." Durakladı Bahri. "Yapma, bu saygısızlığı kendine de bana da yapma."

"Hâlâ anlamıyorsun, bu zorunluluk."

"Senden nefret etmeme neden olma!" dedi Bahri ilk defa bu konuda sesini yükseltirken.

"Ben senden o günden beri nefret ediyorum, sen etsen ne olacak?" Selma onun konuşmasına daha fazla izin vermedi. Yüreği artık kaldıramıyordu olanları. Çocuklarının yanına çıktı, zaten son zamanlarda tek dayanağı çocukları olmuştu.

Bu sırada Cebonayan iyice kızışmıştı, Bahri Bora hakkında çok fazla laf dönüyordu. Artık neredeyse herkes başka bir kadına âşık olduğunu hatta o kadına bir ev açtığını biliyordu. Belki çocuklarına ve karısına zarar veremezlerdi bu raddede ama sevdiği kadına zarar vererek onun canını yakabilirlerdi. Alanguvalardaki bu güç herkesi rahatsız etmeye başlamıştı. Ne üst üyeler dikkate alınıyordu ne de kurul, Bora Alanguva istediği her şeyi yapıyordu.

Gücüyle tüm ülkeyi elinde tutuyordu, siyaset adamları onun ağzının içine bakıyordu. Yurt dışında çok fazla bağlantıya sahipti. Eğer biraz daha devam ederse dünyanın gizli sahiplerinden biri olacaktı, Cebonayan buna müsaade edemezdi. O kadar güçlenirse ne Cebonayan kalırdı ortada ne de onun bir sözüne karşı gelen aileler. Yıldırma politikaları çoktan başlamıştı ama Alanguva her şeye rağmen dimdikti.

Mevsim değişmeye başlarken Firuze'nin annesinin hastalığı yeniden nüksetmişti. Firuze, Bahri'nin yüzünü bile görmek istemezken annesinin durumundan dolayı çaresizce ondan yardım istemişti. Bahri dünyanın en iyi doktorlarını kapılarına dizmişti ama yine de çare olmamıştı.

Firuze, annesinin yatağının başında duruyordu, yatağın diğer tarafında da küçük kız kardeşi Filiz vardı. Filiz günlerdir sadece ağlıyordu.

"Filiz, bana su getirir misin?" dedi annesi zorlukla konuşarak. Canlı teni solmuş, pembemsi duran dudakları bembeyaz olmuştu. Filiz odadan ayrılırken annesi tekrar konuştu:

"Kızım, durumum çok ağır, artık nefes alamıyorum." Ciğerleri iflas etmişti. "Fazla vaktim kalmadığını biliyorum. Tek istediğim sizin huzurunuzdu. Sıcak bir evde iyi beslenmeniz ve mutlu olmanızdı. Şimdi kardeşin okuyor, sen de her şeye sahipsin. Lütfen bunları mahvetme." Firuze akan gözyaşlarını sildi, annesine ters bir şey söylemedi.

"Böyle konuşma anne, iyileşeceksin." Ancak Firuze bir kez daha sevdiğini kaybetti. Aynı gece Firuze'nin annesi Fazilet Özdemir gözlerini yumdu.

Firuze artık kaldıramıyordu, bu acılarla baş edemiyordu. Annesinin cenazesinde ayakta duracak gücü bile bulamıyordu. Yanındaki kardeşine destek olmaya çalışsa da içindeki yangın yüzünden kimseyi ne görüyor ne de duyuyordu.

Bahri de cenazede yanlarındaydı ama haftalardır yaptığı gibi Firuze'yi uzaktan izlemekten başka bir şey yapmıyordu. Bahri, sevdiği kadınının acı çekişini bir kez daha çaresizce izliyordu. Bu sırada onları izleyen bir gölge sezdi.

Her şey çok ani gelişmişti. Keskin nişancılar kalabalığın arasındaki Firuze'yi namlunun ucuna almışlardı. Bahri tüm gücüyle bağırarak Firuze'ye koştu.

Kimse ne olduğunu anlamadan Bahri, Firuze'ye sıkıca sarıldı ve onun bedenine girecek tüm kurşunların yönünü kendi bedenine çevirdi. Büyük bir kargaşa oluşurken Firuze ne olduğunu kavrayamamıştı. Herkes bağırıyor ve kaçıyordu, kurşunlar kesilmişti. Bahri'nin bedeni güçsüzleşirken Firuze, onunla birlikte dizlerinin üstüne düştü. Her taraf kan içindeydi, Bahri'nin gözleri açıktı.

"Bizi bir kurşun bir araya getirdi, şimdi de yine kurşunla ayrılıyoruz," dedi Bahri zorlukla.

"Bahri!" dedi Firuze hıçkırıklarının arasında. Bahri, Firuze için ölüyordu.

"Seni çok seviyorum, Firuze."

"Bahri, lütfen sen de gitme," dedi titreyen elleriyle adamın yüzünü okşarken.

"Zaten beni seveceğin yoktu, sana kavuşamayacaktım. Bir ömür hasretini çekmektense, şimdi senin kollarının arasındayım ya, ben daha güzel bir ölüm bilmiyorum." Bahri'nin konuşması gittikçe zorlaşırken gözleri kayıyordu.

"Bahri, kapatma gözlerini! Yalvarırım!"

"Sen yalvarırsın da ben nasıl kayıtsız kalırım?" Bahri gözlerini açık tutmak için kendini zorladı. Firuze onun sözleriyle çaresizce bağırdı.

"Sadece bir kez, bana âşıkmış gibi gülümser misin?"

Firuze gülümsedi. "Seni seviyorum, lütfen gitme." Belki onun sevdiği gibi sevmiyordu ama Bahri hayatına girdiği andan beri her şey daha güzel olmuştu.

Bahri gülümsedi. "Sen bunu dedin ya... Ben artık ölsem de gam yemem," dedi ve Bahri'nin gözleri kapandı.

"Yardım edin!" diye bir kez daha bağırdı Firuze.

Bu sırada Enver onları hızla arabaya bindirdi. En yakın hastaneye gidene kadar baygındı Bahri. Hızla müdahale edilirken Firuze kapısında bekliyordu.

Bir kaybı daha kaldıracak gücü kalmamıştı. Ve Bahri'yi kollarında o hâlde gördüğünde anlamıştı ki onu kaybetmek geride kalan son ailesini kaybetmek gibiydi. Bacaklarını kendisine çekerek kafasını dizlerine gömdü.

Bu sırada beyaz gömleğindeki kanla Enver yanına oturdu. "Abim seni her şeyden çok sevdi. Sana öyle tutuldu ki ne yapacağını şaşırdı. Kaç defa yalvardı Selma'ya ayrılmak için... *Ben çocuklarımı korurum*, dedi. Sana gelebilmek için her şeyi yaptı."

Firuze burnunu çektiğinde cebindeki peçeteyi Firuze'ye uzattı Enver. Tabii, bu sırada peçete kan olmuştu ama Firuze bunu umursamadı. Gözyaşlarını sildi.

"Yaşayacak, değil mi?"

"Abim öyle kolay pes etmez."

"Pes etmek istiyor gibiydi."

"Kalacak, çocukları ve senin için kalacak," dedi Enver kendinden emin şekilde.

Bu sırada hastanenin koridorlarında aceleci topuk sesleri yankılandı. Kumral, dik başlı ve giyiminden saçına kadar şık bir kadındı. Beyaz pantolon ve yakası kürklü, göğsünün hemen üstünden tokasını taktığı beyaz bir pelerin giymişti. Kafasında kumral saçlarını örten, krem rengi bir şapka vardı. Firuze ağlamaktan buğulanmış gözleriyle onlara yaklaşan kadını izledi.

Asaleti etrafa değişik bir hava yayarken Selma onların önünde durdu. Enver'e baktı, ardından da Firuze'ye. Selma onu ilk gördüğü an

kim olduğunu anladı, güzelliğini görmek midesini bulandırırken başını dik tuttu.

"Bahri'nin durumu nasıl?" Selma'nın sözleriyle Enver yerinden kalkarken Firuze de kalkmıştı.

"Ağır ama Allah büyüktür."

Selma, Bahri'nin Firuze'yi kurtarmak için vurulduğunu biliyordu. Bahri onun için ölümü göze almıştı ve Selma bunu yediremiyordu. "Hepsi bu metres yüzünden oldu!" dedi Firuze'ye bakarken. "Utanmadın mı dört çocuğu olan bir adamın aklını çelmeye?" Sözleri Firuze'nin ağrına gitti.

"Acılısınız ama benimle düzgün konuşacaksınız! Ne düşünüyorsunuz, bilmiyorum ama aramızda arkadaşlıktan öte bir münasebet olmadı. Ben kimsenin aklını çelmedim, Bahri kendisi pervane oldu peşimde." Selma daha fazla dayanamadı, Firuze'nin yanağına sert bir tokat attı.

Firuze'nin başı yana düştü ama omuzları dikti. Selma bir an yaptığına inanamasa da içindeki öfke dinmiyordu. Hiçbir şey söylemedi Firuze, hızlıca uzaklaştı Selma'nın yanından.

Aradan günler geçerken Bahri hayati tehlikeyi atlatmış, kendisine gelmeye başlamıştı. Gözlerini açtığındaysa söylediği tek söz *Firuze* olmuştu. Selma'ysa tüm gördüklerine rağmen boşanmayı düşünmüyordu.

Bahri hastaneden çıkıp kendine gelir gelmez soluğu Firuze'nin evinde almıştı. Firuze'nin son sözleri aklından çıkmıyordu. Firuze her zamanki gibi bahçede oturuyordu. Bahri'yi gördüğünde gülümsedi, Bahri günler sonra onu gördüğünde gözlerini alamamıştı gözlerinden. Kendine gelebildiğinde Firuze'nin yanına, beyaz geniş koltuğa oturdu. Tüm bahçenin manzarası görünüyordu.

"Daha tam iyileşmemişsindir."

"Yok, çok iyiyim."

"Çok şükür," dedi Firuze. O günden itibaren tekrar arkadaşlıklarına devam ettiler.

Ancak gün geçtikçe Firuze de Bahri'nin aşkına kayıtsız kalamıyordu. Bahri, Firuze için İstanbul'un en gözde semtinde koca bir mağaza açmıştı. Firuze bu sayede kısa sürede moda konusunda herkesin konuş-

tuğu bir isim hâline gelmişti. Ama konuşulduğu tek konu moda da değildi, herkes *Bahri Bora Alanguva'nın âşık olduğu kadını* konuşuyordu.

Bahri artık neredeyse kendi evine hiç gitmiyordu; her gece şirketinde sabahlıyor, gündüzleri de Firuze'ye gidiyordu. Firuze'nin de ona karşı değiştiğini hissediyordu ve hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Çocuklarını ihmal etmiyor, onlarla sık sık vakit geçiriyordu. Birkaç gün önce yine Selma'yla tartışmışlardı, Selma boşanmayı hâlâ kabul etmiyordu.

Firuze hem işte hem evde uzun zaman sonra ilk defa huzurlu hissediyordu. Kardeşi en güzel okullarda, en iyi eğitimleri alıyordu. Annesinin son isteğini de yerine getirmiş oluyordu. Üstelik artık Bahri'yi özlüyordu. Onun sert duruşunu, gücünü, yakışıklılığını... Her şeyine yavaşça bağlanmıştı ve o bile farkına yeni varıyordu.

Bahri'nin tehlikeli bir adam olduğunun farkındaydı ama onun aşkını seviyordu. Ona gitmesini engelleyen her şeye rağmen yine de ona çekiliyordu. Bahri'nin boşanmak ve çocuklarını korumak için ne kadar çabaladığını da kendi gözleriyle görüyordu.

Gün geçtikçe yakınlaşırlarken Firuze onda huzur bulmak bir yana, ona âşık oluyordu. Cüneyt'in acısıyla parçalanmış kalbi, Bahri'nin sevgisiyle iyileşiyordu. Bahri çok zekiydi, her şeyini Firuze'yle paylaşıyordu. Bazen şirkette değil de Firuze'nin yanında çalışıyordu. Firuze onun sahip olduğu gücü gördükçe hayrete düşüyordu ama hoşuna da gidiyordu. Tüm güçleri elinde tutan bir adamın, tüm gücü olmayı seviyordu. Bahri onun her sözüne değer veriyordu.

Konu Selma'ya geldiğinde hep söz veriyordu ayrılacağı için. Bir çaresini elbette bulacaktı...

Bahri ve Firuze birlikte tatillere çıkıyor, değişik ülkeleri geziyorlardı. Hatta Bahri onu iş toplantılarına bile götürüyordu. Firuze ne kadar gerek görmese de üstüne bir ton mülk yapmıştı. Hiç çalışmasa bile hayatı boyunca rüya gibi bir hayat yaşayabilecek kadar fazla şeye sahipti.

Bahri ikisi için dünyanın diğer ucunda bir ada almış ve o adaya büyük bir ev yaptırmıştı. Ne zaman bunalsalar, yorulsalar birlikte oraya çekileceklerdi. Evi Firuze'nin zevkiyle döşemişlerdi hatta evdeki her ince ayrıntı onun için yapılmıştı. Firuze bu adada huzurluydu.

Firuze bahçeden otururken Bahri onu kucaklayarak kaldırdı. Firuze gülerek kollarını boynuna sardı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana çok güzel bir sürprizim var." Firuze onun ensesindeki saçları okşarken adamın güzel yüzünü seyretti.

"Beni bu kadar şımartma," dediğinde Bahri, onun yanağına uzun ve sert bir öpücük bıraktı kokusunu içine çekerek.

Onu yatak odalarına çıkardı. "Haydi, hazırlan."

"Neden? Adada nereye gidebiliriz ki?" dedi Firuze şaşkınlıkla.

"Haydi güzelim, sürpriz işte." Firuze boynuna mavi taşları olan bir mücevher taktı. Koyu kırmızı, uzun bir elbise giydi; toplu saçlarını açarak eliyle şekil verdi. Makyaj yaptığında hazırdı. Bahri de ona çok yakışan takım elbiselerinden birini giymişti.

Bahri onu gördüğünde sanki mümkünmüş gibi daha da âşık oldu. Birlikte el ele aşağı indiklerinde salonlarında yabancı bir adam vardı.

"Bizim için en iyi ressamlardan birini getirdim." Birlikte şöminenin karşısındaki koltuğa oturarak ressam için poz verdiler ancak Bahri, Firuze'nin tek olmasını da istedi.

Ressam tabloyu tamamladığındaysa Firuze'nin güzel resmini evin başköşesine astı. Artık ülkeye dönme zamanları gelmişti ve eğer Bahri olanları görebilseydi asla gitmez ve Firuze'yle sonsuza kadar bu adada yaşardı.

Döndüklerinde büyük bir Cebonayan daveti verdi Bahri. Eskiden bu davetleri Selma düzenlerdi ancak bu sefer Selma'nın haberi bile yoktu. Daveti etraftan öğrenen Selma daha da öfkelenmişti. Davet gecesi Bahri'nin yanında Firuze vardı, Bahri herkesin içinde Firuze'yle dans etti. Bu dansın anlamını herkes biliyordu. Bahri hayatının aşkının kim olduğunu gösteriyordu. Selma tam da bu anda içeri girmişti.

Artık omuzlarını dik tutamıyordu. Bahri onunla bir kere bile dans etmemişti. Bahri her şeyi bilerek yapmıştı, Selma bu gördüklerinden sonra ayrılmaya razı olacaktı. Nitekim istediği oldu da, Selma o gün onu daha fazla tutamayacağını anladı. Yine de arkasını dönüp gitmek yerine babasının masasına oturdu. Utanması gerekenler onlardı.

Selma'nın babası fazla öfkelenirken davette kaos çıkmıştı. Selma ve Bahri'nin ayrılacağı kesinleşmişti. Bahri yaptığıyla gurur duymuyordu ama başka çare bırakmamışlardı ona. Bahri üstünden bir yük kalktığını hissediyordu. Artık sevdiği kadınla mutlu olacak ve vicdan azabı çekmeyecekti.

Cüneyt aylarca Rumların elinde işkence görmüştü, hayatında hiç tatmadığı acıları tatmıştı. Militanlar, zulümlerinin durdurulmasının ardından Yunanistan'a dönmüşlerdi ve Boreas, Cüneyt'i de yanında sürüklemişti. Her öfkelendiğinde yeni işkenceler uygulamıştı.

Ancak Cüneyt yeminini yerine getirmişti, ona işkence eden herkesi aynı işkencelerle öldürmüştü. En acı çeken de Boreas olmuştu, yaşattığı işkenceleri kendi yaşamıştı ama o gururlu bir adam olmadığı için Cüneyt'in ayaklarını öpmüştü, yine de kızgın şişlerle ölmekten kurtulamamıştı. Ama Yunanistan'dan ülkesine geri dönmesi kolay olmamıştı. Cüneyt aylarca plan kurmuş, ona yardım eden bir ailenin evine sığınmıştı. Bir yılın sonunda ülkesine dönebilmişti.

Ancak döndüğünde hiçbir şey yerinde değildi. Annesinin ölümünü öğrendiğinde kahrolmuştu, Firuze ortalıklarda yoktu. Şüphesiz ki bu, çektiği işkencelerin hepsinden daha ağırdı. Geriye sadece iki kardeşi kalmıştı.

Kardeşlerinin yanındaydı ama bir yıl değil, on yıl geçmişti sanki. Cüneyt öylesine değişmiş, öylesine yorulmuştu. Annesinin mezarının başındayken nefes alamıyordu. *Keşke o dağda Ömer yerine ben ölseydim,* demişti Cüneyt defalarca ama bu sefer hepsinden başka dilemişti bunu. Kardeşleri ona sarıldıklarında Cüneyt daha da güçsüzleşti. Hıçkırarak ağladı annesinin mezarının başında.

Kendine gelebildiğinde Firuze'nin kaldığı yeri soruşturdu. Eski komşularından öğrendiği kadarıyla yollara düştü, lüks müstakil evlerin olduğu mahallelere geldiğinde yavaşladı adımları. Evlerin önünden geçti gözleri amansızca Firuze'yi ararken.

Ve ileride bir kadınla adam gördü. Bahçeli evlerinin önünde durmuşlardı, lüks bir arabaya binmek üzereydiler. Kadının üstündeki kadife, gece mavisi elbise tüm güzel vücut hatlarını belli etmişti. Kulağında pırlantalar, gerdanında mavi taşları olan bir kolye vardı. Ellerine, dirseklerine kadar uzanan eldivenlerden takmıştı. Mavi gözleri, karşısındaki adama sevgiyle bakıyordu. Adamın eli onun belindeydi, aşkla bakıyordu kadına.

O kadın Firuze'ydi.

Cüneyt daha fazla ayakta duramıyordu. "Hani bekleyecektin, Firuze'm?" diye fısıldadı. Elleri yumruk olmuştu, yaşadığı acının haddi hesabı yoktu. Hiçbir işkence bu kadar yakmamıştı onu. Vücudunu delmeyen kızgın demirler şimdi kalbini deliyordu.

Firuze tam arabaya binecekken bir karartı hissetti. Kafasını çevirip sokağa baktığında çok kısa bir an tanıdık bir silüet gördü. Cüneyt'e benziyordu. Eli ayağı boşalırken ayağındaki topuklu ayakkabılarla koşturdu. Sokağın sonuna kadar koştu ama kimse yoktu, omuzları düşerken göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Güzelim, sorun ne?" dedi Bahri yumuşak sesiyle. Firuze konuşamadı, dolu gözlerini kırpıştırdı. "Son zamanlarda çok zor şeyler yaşadın, ben de seni yordum, biraz dinlenmelisin. Eve dönelim mi?" Firuze kafasını salladı, hiçbir yere gitmek istemiyordu.

Cüneyt'i rüyasında çok görmüştü ama uyanıkken hiç görmemişti. Özleminden burnunun direği sızlıyordu. Bahri yarın tamamen boşanıyordu Selma'dan ve bu gece Firuze'ye evlilik teklifi etmek için planlar yapmıştı.

Eve geri döndüklerinde Firuze'ye alan tanıdı, önemli olan tek şey onun iyi hissetmesiydi. Firuze üstünü bile değiştirmezken Bahri, ona ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bu sırada ev telefonu çaldı. Bahri yerinden kalkarak aramayı cevapladı. "Abi, Tuğrul kayıp, tehdit notu bırakmışlar." Bahri sıkıca yumdu gözlerini, oğluna kimse zarar veremeyecekti.

"Geliyorum, Enver."

"Ne oldu?" dedi Firuze, Bahri'ye endişeyle bakarken.

"Tuğrul'u kaçırmışlar," dedi ve Firuze'nin tepki vermesini beklemeden hızla ayrıldı evden.

Firuze üzüntüyle koltuğa geri çöktü. Akan yaşlarını sildi. Son bir yılda canavara dönüştüğünü hissediyordu. Eski küçük evindeki, nişanlısına âşık, huzurlu ve masum kadını çok özlüyordu. Şimdiyse bir çocuğun hayatının tehlikeye girmesine sebep olan, iğrenç bir kadına dönüşmüştü.

Firuze şatafatlı salondaki altın yaldızlı aynanın önünde durdu. Yansımadaki yabancıyı tanımıyordu. Evde eline geçen ne varsa birbirine kattı, acı çekiyordu. En sonunda yorgunlukla çöktü yere.

Bahri sabaha kadar oğlunu bulmaya çalışmıştı ve bulabildiğinde ölmek üzereydi. Eğer biraz daha geç kalmış olsaydı onu kaybedecekti. Selma perişan hâldeydi, oğlunun başında ağlıyordu.

"Senin yüzünden oğlumu kaybediyordum," dedi Selma içi yana yana. "Senin o saçma aşkın yüzünden."

Bahri sadece, "Özür dilerim," diyebildi.

"Özür mü? Bora, ne özrü? Oğlumuz ölecekti. Sen nasıl bir adama dönüştün böyle?" Bahri hiçbir şey söyleyemeden çıktı evden.

Enver yanına geldi. "Firuze gece evi dağıtmış, sabah da hekim çağırmışlar. Vücudunda yaralar varmış. Ben sordurdum da geçiştirmiş. Haberin olsun dedim."

Bahri eve koştu duyduklarıyla. Firuze bahçede oturmuş, bitkin gözlerle etrafı izliyordu. "Firuze!" dedi endişeyle. "Neyin var senin?"

"Neden buradasın? Ailenin yanında olman gerekmiyor mu? Neden buradasın?" Bu bir sitem değildi.

"Korkmuşsun sen, yine suçluluk hissediyorsun."

"Buna dayanamıyorum, küçücük çocuklarının benim yüzümden zarar görmesine dayanamıyorum! Karın hep haklıydı, o onu sevmeyen adamla çocukları için evli kalacak kadar güçlü bir kadındı. Peki, sen nesin? Daha fazla devam edemeyiz, bitti."

"Hayır, hayır, bir yolunu bulacağım."

"Bir yolu yok," diye bağırdı Firuze ayağa kalkarak.

"Firuze!" Bu sesin sahibi Bahri değildi.

Firuze dondu, o kadar şaşırdı ki arkasına dönüp bakamadı. Kalbi deli gibi çarparken zorlukla döndü sese.

Cüneyt karşısındaydı. Biraz çökmüştü omuzları ama vücudu daha da gelişmişti. Saçları kısacıktı, gözleri daha koyuydu. Firuze gözlerini kırpıştırdı, dudakları aralanmıştı ve ayakta durmakta zorlanıyordu.

Bahri onu gördüğü an tanımıştı, Firuze'nin canından çok sevdiği nişanlısıydı. Canı acırken yutkundu, artık ona kavuşamayacağını biliyordu.

Firuze, Cüneyt'e doğru birkaç adım attı. Cüneyt de ona kayıtsız kalamadı çünkü titreyen dizleriyle çok ilerleyemeyeceği kesindi. Bir adım daha atamadan dizlerinin üstüne düştü Firuze. Cüneyt önünde durdu ve ona eğildi.

Firuze'nin eli onun yüzüne gitti gerçek olduğunu sorgularcasına. Gözlerinden yaşlar dökülürken bir rüyada olduğunu sanıyordu.

"Yine uyandığımda gideceksin," dedi Firuze.

"Bu sefer gitmeyeceğim," dedi Cüneyt sevdiğinin kokusunu solurken. Onsuz bir yıl değil, bir ömür geçirmiş gibiydi.

"Yalancı, bereni de takamadın zaten. Kaç mevsim geçti!" dedi zorlukla çıkan sesiyle. Cüneyt daha fazla dayanamadı, onu göğsüne çekti ve sıkıca sardı.

Firuze onun kokusuyla daha da şiddetli ağladı, Cüneyt'e sıkıca sarıldı hatta o kadar sıkı sarıldı ki Cüneyt'in teninin onun tırnaklarıyla kesildiğini hissetti.

Bahri sadece onları izliyordu, hiçbir şey yapamıyordu.

"Geldin," dedi Firuze kafasını kaldırıp onun yüzünü izleyerek.

"Sana gelmek için her şeyi yapacağımı söylemiştim."

"Ama ben seni beklemedim ki," dedi daha da şiddetli ağlayarak. Cüneyt konuşamadı, onu daha sıkı sardı.

Firuze kollarının arasında bayıldığında, sevdiği kadının bedenini kucağına aldı ve kalktı yerden. Bahri karşısına dikildi.

"Bırak onu! Ne yapıyorsun sen?"

"Nişanlımı evimize götürüyorum."

"Bir sözümle onu bırakmanı sağlarım, seni de o çıktığın deliğe geri sokarım," dedi Bahri hissettiği acıyı bastırmak isteyerek.

"Elinden geleni ardına koyma," dedi Cüneyt ve arkasını döndü.

"O unuttu seni çoktan! Bana âşık oldu. Sana sadece vicdan azabından gelir," dedi Bahri ama söylediklerinin gerçek olmadığını kendisi de biliyordu.

Cüneyt onu takmadı, yürümeye devam etti. Bahri onu durdurabilirdi ama durdurmadı, buna hakkı yoktu. Sevdiği kadının arkasından öylece gidişlerini seyretti. Onu sevmeye hiç hakkı olmamıştı zaten, Firuze ona hep yasaktı. Bahri en yanlış kişiye âşık olmuş ve mahvolmuştu.

Firuze olanlara inanamıyordu. Öldü sandığı sevdiği karşısındaydı, ona bakıyordu.

"Öldüğüne eminlerdi, ben hiç emin olamadım. Seni bekledim bir süre ama sonra annem gitti. Çok yoruldum ben de, Bahri-"

"Anlatmana gerek yok, ben seni tanıyorum, Firuze."

"Tanıdığın o masum genç kadın değilim ki artık, bir canavar oldum ben."

"Sen hâlâ tanıdığım o masum kadınsın. Ne yaşadığın zorluklar ne yaptığın seçimler değiştirir bunu." Cüneyt'in içi yanıyordu ama Firuze ilk gözlerini açtığında onun boynuna sarılarak özlemini ve mutlulu-

ğunu sayıklayınca yangını biraz da olsa dinmişti. Firuze hâlâ onu seviyordu.

"Özür dilerim."

"Ağlama artık. Döndüm, geçti hepsi."

"Neler yaşadın oralarda?" diye sordu Firuze, Cüneyt sessiz kaldı.

"Bir önemi yok artık," dedi ve Firuze'nin alnını öptü. Firuze bir yılın ardından ilk defa eskisi gibi hissediyordu, masumdu.

Günler geçerken birbirlerine tekrar alışıyorlardı. Firuze arada Bahri'nin aklına düşmesine engel olamıyordu. Cüneyt'in yanında olduğu için çok mutluydu ama kalbindeki o sıkışma geçmiyordu. Dünya dar geliyordu.

Birlikte her şeyi unutacak, birbirlerinin yaralarına merhem olacaklardı. Kısa sürede evlenme kararı aldılar, beklemelerini gerektiren bir şey yoktu artık.

Bahri'yse dayanamıyordu, her geçen gün biraz daha karanlığa batıyordu. Firuze'yi görememek, nefes alamamak gibiydi onun için. Yaşadığı acının tarifi yoktu ama Firuze'nin mutlu olmasını istiyordu. O nasıl mutlu olacaksa buna katlanacaktı.

Cüneyt ve Firuze sade bir düğünle evlendiler, Bahri o sırada önemli bir iş için yurt dışına çıkmıştı. Ülkeye döndüğünde duyduğu haberle her yeri birbirine katmıştı. Hıncından ne yapacağını bilememiş, acı içinde kıvranmıştı. Bahri artık daha acımasız, daha kötüydü. Birinin yanlışını gördüğü an direkt öldürüyordu. Ama hıncı hiçbir şekilde geçmiyor, içi soğumuyordu.

Firuze evliliklerinden kısa bir süre sonra hamile olduğunu öğrenmişti. Cüneyt onun yanından ayrılmıyordu, birlikte hiç geçirmedikleri kadar çok zaman geçiriyorlardı. Gündüzleri Cüneyt'in küçük teknesiyle geziyor, akşamları evlerine çekilip kitap okuyor, birbirlerinde dinleniyorlardı. Firuze her ne kadar ona karşı suçluluk hissetse de Cüneyt'in nahifliği bu hissi yok ediyordu. Firuze, Cüneyt'in vücudunun hâlini gördüğü an kahrolmuştu, günlerce kendine gelememişti. Cüneyt yaşadığı işkencelerden sonra normal hayata adapte olmakta zorluk çekiyordu, onu dik tutan tek şey Firuze'nin varlığıydı.

Aradan aylar geçerken Firuze doğum yaptı. Bebeğin adını Fikret koydular ve Fikret'in doğduğu gece İstanbul'da büyük bir kargaşa oldu. Bahri ipleri o kadar kopardı ki aynı gece, ona karşı çıkan tüm düşmanlarını aleve verdi. Onları canlı canlı yaktı ama içindeki yangın hiç

geçmedi. Onu ne Selma durdurabiliyordu ne de başka bir güçlü aile. Gittikçe parasına para, gücüne güç katıyordu. Sahip olduğu her şeyi, yıkmak içi kullanıyordu. Firuze'yi o kadar seviyordu ki hayatını mahvetmek istemiyordu, o da kendi hayatını mahvediyordu.

Cüneyt'in kahramanlığı, çektiği acılar ve gücü dilden dile dolaşmıştı. Başbakan yardımcısı kendisiyle görüşmek istiyordu. Törenle rütbesinin yükseltileceği belliydi ama Cüneyt kendisini kahraman olarak görmüyordu, asıl kahraman Ömer'di.

O gün tören için ayrıldı evden Cüneyt, Firuze'yi evde yalnız bırakmak istemese de bebekleri çok küçük olduğu için bu soğuk havada dışarı çıkarmak istemiyorlardı. Karısının ve oğlunun alnına birer öpücük bıraktı.

"Gitmesem mi acaba?"

"Koskoca başbakan yardımcısı çağırmış, senin dediğin şeye bak! Saçmalama lütfen."

"Hiç bırakasım yok sizi." Oğlunun mis kokusunu soludu.

"Uyuruz zaten birazdan, tabii beyefendi izin verirse." Fikret sırıttığında Firuze güldü. Cüneyt onları aşk dolu gözlerle izledi.

"Sertap'ı çağırdım, gelirler birazdan." Sertap, Cüneyt'in büyük kardeşiydi. Firuze kafasını salladığında Cüneyt eğilerek onu bir kez daha öptü ve ayrıldı rıhtımdaki evlerinden.

Bahri'nin canı acıyordu. Sürekli alkol tüketiyor, sigara içiyordu. Onların mutluluklarını izlemeye dayanmıyordu. Önünde bir silah duruyordu, o silahı kafasına dayamak istiyordu ama o gittiği an çocukları ölürdü. O kadar kötülük etmiş, o kadar zarar vermişti ki gücünü azıcık kaybetse ailesi mahvolurdu.

"Abi, yapma şöyle. Kendini öldürüyorsun," dedi Enver.

"Canlı canlı gömülmüşüm, üstümde toprak var ama herkes yaşadığımı sanıyor." Ayağa kalktı. "Dayanamıyorum ben Enver, getir onu bana."

"Abi, pişman olacağın şeyler yapma."

"Bir kere daha yakından göreyim onu, koklayayım. Getir onu bana, Enver." Enver bu emre uydu.

Yanında birkaç adamıyla yola çıktı. Ancak onlarla birlikte, Bahri'nin en azılı düşmanlarından biri de yola çıkmıştı. Fehmi Görgü, Firuze'ye daha önce de saldırı düzenleyen adamdı. Bahri'nin o kadını ne kadar

sevdiğini biliyordu ve Bahri, Fehmi'ye öyle çok zarar vermişti ki Fehmi de ona aynı zararı vermek istiyordu.

Enver yanında iki arabayla birlikte Firuze'nin kapısının önünde durdu. Kapıyı çaldı ve Firuze kapıyı çalan kişiyi Cüneyt'in kardeşi sanarak açtı. Ancak karşısında Enver vardı. Enver kadına ve kucağındaki küçük bebeğe baktı, içinden abisine saydırdı.

"Yenge, bizimle gelmen gerekiyor."

"Neden?"

"Abim öyle istedi."

"Abin benden uzak dursun!"

"Bizi zorlama, niyeti kötü değil."

"Niyeti umurumda değil, hiçbir yere gelmiyorum. Zorlansanız ne olur?" Enver başıyla adamlardan birine işaret verdiğinde adam silahı çıkararak bebeğin başını hedef aldı. Firuze oğlunu sarmaladı kollarıyla, onu göğsüne bastırdı sıkıca.

"Bahri bunu yaptığınızı bilse hepinizi öldürür," dedi emin şekilde.

"Abimin ne kadar değiştiğini bilmiyorsun," dedi Enver. Firuze çaresizce evden çıktı ve arabaya yaklaştı. Bu sırada üstlerine kurşun yağmuru açıldı. Enver onları korumak için hemen önlerine geçti. Karşı taraf çok kalabalıktı.

"Kaç, yenge!" diye bağırdı Enver.

Firuze kucağında oğluyla koştu, ancak yakınlarda ona açılan ateşleri görüyordu. Fikret, annesinin kucağında kendini yırtarcasına ağlıyor ve yerlerini belli ediyordu.

"Sakin ol oğlum, kimse sana zarar veremeyecek." İleride Cüneyt'in sandalı vardı, sandalla açılırsa izini kaybettirebilirdi.

Oğluyla birlikte sandala bindi ve hızla kürek çekti. Ancak deniz sanki bu anı bekliyormuş gibi dalgalandı. Karada silah sesleri kesilmiyordu. Enver yaralanmıştı, bilincini kaybedene kadar Firuze'ye giden adamları engellemeye çalışmıştı.

Fırtına çıktığında sandal beşik gibi sallanmaya başlamıştı. Firuze oğlunu bir koluyla sıkıca tutarken bir çare aradı. Bu sırada şiddetli bir baybora üstlerine geldi. Sandal devrilirken oğluyla birlikte suyun içine gömüldü. Firuze yüzmeyi bilmezdi, Firuze suyu sevmezdi.

Su kısa sürede ciğerlerine dolarken yukarı çıkmak için çırpındı, kafasını azıcık çıkarabildiğinde ters dönmüş teknenin üstüne oğlunu

fırlatırcasına bıraktı. O tekneye tutunarak ayakta kalmaya çalışabilirdi ama bunu yaparsa bebeği düşerdi.

Su Firuze'yi çekti. Firuze oğluyla vedalaştı, Firuze hayatından geçen herkesle vedalaştı. Ciğerlerine dolan su canını yakarken nefes alamamak onu ölüme sürükledi.

Firuze boğularak can verdi.

Cüneyt eve döndüğünde kapısının önündeki ölü adamları gördü. Bu adamların kim olduğunu biliyordu, Bahri'nin yanında görmüştü. Eve hızla girdi. "Firuze!" diye bağırdı ama kimse yoktu.

Korkuyla evden çıktı. "Firuze!" Rıhtımda tüm gücüyle bağırarak yürüyordu. Bu sırada sandalının yerinde olmadığını fark etti. Şiddetli bir fırtına vardı denizde. Kıyıda Firuze'nin şalı süzülüyordu, kırmızı şal suyun üstünde salınıyordu. Cüneyt neler olduğunu anladı, haykırışlarıyla dizlerinin üstüne çöktü.

Bu sırada çatışmanın haberini alan Bahri de rıhtıma gelmişti. Önce ölmüş adamlarını gördü, Enver de ölmüştü. Acıyla ağlayan Cüneyt'i gördüğünde o da anladı. Ancak kabullenemedi.

Cüneyt'in yanına koştu. "O nerede?" dedi aptallaşmış şekilde.

"Sen aldın onu benden! Adi herif!" diyerek Bahri'nin yakasına yapıştı. "Bak, aldın sonunda! İçin rahatladı mı?"

"Sa- Saçmalama! Ona bir şey olamaz."

"Oldu! Andım olsun, sana hiç yaşamadığın acılar yaşatacağım." Bahri zaten yaşayacaktı, Cüneyt'in bir şey yapmasına gerek yoktu.

Cüneyt hıçkırıklarla ağlarken Bahri boş gözlerle etrafı izliyordu. "O senin oğlundu." Bahri kafasını ona çevirdi şok içinde. "En başından beri senin çocuğuna hamileydi." Bahri'nin acısı ikiye katlandı. "Firuze'yi sen öldürdün. Mutlu musun artık? Rahatladın mı? Bak, artık benimle de değil. Şimdi karının yanına döner, çocuklarınla mutlu mesut yaşarsın."

Bahri onun söylediği hiçbir şeyi duymuyordu. Acılı gözlerle denizi seyrediyordu.

O gün, Firuze'yle birlikte iki adam daha öldü.

Ancak onların ölümü, Firuze'ninkinden daha acı verici oldu.

Firuze bir gün öldü, onlar her gün.

"Sensiz nasıl bu kadar dayanabildim, bilmiyorum," dedi Bahri denizi izlerken. "Senden sonra Bahri ismini kimsenin kullanmasına izin vermedim, senin kadar güzel söyleyemeyeceklerse kullanmalarına gerek yok zaten. Seni alan şeyin ismini torunuma verdim, kimse gerçek nedenini bilmiyor. Onu gördükçe aklıma seni kaybettiğim gece geliyor. Bunu neden yaptın dersen; kendimi terbiye etmek için, her seferinde daha çok acı çekmek için." Yutkundu. "Dayanmak zorundaydım Firuze, ben ölürsem çocuklarım da ölürdü. Ama bugün Tuğrul, Cebonayan'ın yeni lideri oldu ve o da çok güçlü. Benim kadar acımasız olacak biraz daha zorlasa. Buraya kadar dayanabildim, artık takatim kalmadı." Bacağına ağır bir taş bağladı.

"Bana çok kızgınsın, ben de kendime çok kızgınım. Senden sonra kendimden tiksinir hâle geldim ve kendinden tiksinen bir adamın yapacağı şeylerin sınırsız olduğunu gördüm. Sen beni mahvettin Firuze, şimdi sana geliyorum. Beni kabul eder misin, bilmiyorum ama geliyorum. Ben zaten hep sana geldim. Şimdi son kez geliyorum, ben sensiz hiç yaşayamadım, Firuze. Ailem yok, sensiz kimsesizim." Gözlerinden akan yaşlar denize düştü.

"Affetme beni, ben kendimi hiç affetmedim. Ama kabul et. Belki seni bir kez daha görmek nasip olur diye ölüyorum ben bugün. Çok acı çekiyorum, belki bu acı diner artık. Sana geliyorum Firuze, beni kimsesiz bırakma bir daha," dedi ve kendisini denize attı Bahri.

Ayağındaki taş onu suyun dibine çekerken hiç çabalamadı çıkmak için. Saniyeler içinde su nefesini keserken denizin içinde sevdiğinin gök mavisi gözlerini gördü. Bahri hak etmiyordu ama ölüme gülümseyerek gitti. Ölüme bu kadar hevesle giden ilk insandı belki de.

Bahri, sevdiği kadın Firuze'nin can verdiği suda can verdi.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Kitap Kurdu

Sert esen rüzgâr yumuşak havayı soğutuyordu. Deniz daha sert dalgalarla vuruyordu üstünde durduğumuz tekneye. Tekne hafif hafif sallanıyor ama rahatsız etmiyordu. Havaysa acı bir sırrın ortaya çıkmasına şahitlik etmek istercesine koyu ve kasvetliydi. Gündüz, havadaki kara bulutlar yüzünden akşama benziyordu ancak kara olan tek şey bulutlar değildi. Kaptan'ın gözleri de çok karaydı. Yılların acısı yüzündeki yaşlılık izlerine dolmuştu.

Kaptan'ın gözlerindeki acı ondaki gücün nedenini anlamama biraz da olsa yardımcı oluyordu. Maalesef çok acının çok güç getirdiğini biliyordum. Kaptan'ın hiçbir zaman normal bir insan olduğunu düşünmemiştim zaten, normal olamayacak kadar sırlarla ve acıyla doluydu. Cüneyt Keskin bu ülkenin başarılı askerlerinden biriydi. O sadece başarıyla değil, yaşanmışlıklarıyla koramiral olmuştu ve bu yaşanmışlıkların ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum. Çok sorgulamıştım ama Kaptan o kadar zeki ve kurnaz bir adamdı ki hep bir şeyleri örtbas etmeyi başarmıştı.

"Tetiğin ucundaysan iki seçeneğin olur," dedi İhtiyar boğazını temizleyerek.

"Öl ya da öldür," diye devam ettirdim onu. "Hangisini seçiyorsun?"

"Kendi üçüncü ihtimalimi yaratıyorum, marifet de budur zaten. Ben hep üçüncü ihtimallerle yaşadığımı sandım."

"Hayır, kurallarda bu yok. Bana böyle öğretmedin."

"Artık sana öğrettiklerim değilsin."

"Yine lafı dolandırarak kaçacak mısın yani? İhtiyar, bir ayağın çukurda ama hâlâ sır küpüsün. Gerçi artık çok bir sırrın da kalmadı. Dede Alanguva senden sevdiğini çalmış, üstüne Firuze'nin ölümüne neden olmuş. Sen de intikam peşinde koşmuşsundur, Alanguvaları bitirmeye falan ant içmişsindir ve hatta beni de o yüzden Ateş'in başına göndermişindir ancak ummadık sonuçlarla karşılaştın. Çözmüş müyüm olayı?"

"O öldü ve kabullenmek istemesem de bildiğim bir şey var ki benim kadar acı çekerek öldü," dedi İhtiyar konuşmak istemediğini tavır-

larıyla belli ederken. Dede Alanguva'dan bahsediyor, intikam gibi bir düşüncesinin olmadığını ima ediyordu.

"Sen neden yaşıyorsun? Neyi tamamladıktan sonra ölmeyi düşünüyorsun?"

"Firuze'yle yaşadığım yıllar Firuze'siz yaşadığım yılların neredeyse çeyreği." Firuze ismini söylerken zorlandı ve ben, onu ilk defa bu kadar çökmüş gördüm. "Ancak kalan hayatımda bir gün olsun unutmadım onu. Ben hatırladıkça o yaşıyor; çok korktum sesini, kokusunu unuturum diye. Ama eğer bir gün unutursam o zaman ölmeyi seçerim." Onun gibi bir adamı, aşk acısı içinde görmek beni ürpertti.

"Nasıl oluyor da senin gibi sert bir adam böylesine âşık oluyor?"

"Anlamadığın nokta bu işte, aşk hiçbir insanı ya da duyguyu bastıramaz. İstediğin kadar iyi kuşan, günün sonunda kazanan hep o olur. Ve belki inanmazsın ama ben hep böyle bir adam değildim."

"Benden bir şeyler saklamayı kesmelisin, İhtiyar."

"Ben senden bir şeyler saklasam da benden gitmezsin çocuk, seni ben tamamladım. Benden nefret etsen bile içten içe hak verirsin." Zaten hep bu şekilde kandırmamış mıydı beni? Ben de kanmamış mıydım?

"Senden nefret etmeme neden olma," dedim ve daha fazla konuşmayacağını bilerek yanından kalktım. Bu sırada Tarık da rıhtıma çıkmıştı, yanına oturup sigara yaktım. İhtiyar da benim tekneden ayrılmamla birlikte denize açılmıştı.

"İhtiyar'a çok üzülüyorum," dedi Tarık. "Ne acılar yaşamışsa dik duramıyor artık." Nefesini verdi, bakışları bana döndü. "Ferda'ya da çok üzüldüm, yazık lan kıza. Abisini ölü sanıyor onca zaman, yasını tutuyor, sonra abisi birden ortaya çıkıyor. Çok yazık etmişler, zengin sevgilin götün tekiymiş."

"Düzgün konuş, ayağımın altına almayayım," dedim sahte bir kızgınlıkla, güldü o da.

"Zengin sevgilisini de korurmuş." O da bir sigara yaktı ve devam etti: "Şaka maka onunla iyisin, özellikle o gece sizi gördüğümde, her ne kadar seni hâlâ çıplak görmeyi çok istiyor olsam da mutlu oldum. Aşkın, o seni biraz daha normal yapıyor ve seni ilk defa böyle görüyorum. O gece Baybora'nın dirilişi her ne kadar asıl olay olsa da tüm manşetlerde siz vardınız." Telefonunu uzattı, birkaç magazin haberine baktım. Ateş ve benim dans ederken çekilmiş fotoğraflarımız vardı.

Ateş'in bir eli bacağımda, yüzüme doğru eğilmişti ve dudaklarımızın arasında neredeyse mesafe yoktu. Dışarıdan gerçekten iyi görünüyorduk. Ee, karede ben vardım, aksi çok da mümkün değildi zaten.

"Seviyormuş beni, ölüyormuş aşkımdan," dedim saçımı arkaya doğru atarak.

"Oha! İtiraf mı etti?" dedi Tarık neredeyse çığlık atarak.

"Hem de nasıl, Pusat ağlayacaktı kıskançlıktan. Öyle bir haykırdı ki aşkını, aklını almışım cidden." Kendimden emin bir şekilde arkama yaslandım.

"Ne fenasın be! Ne yaptın ettin, âşık ettin adamı kendine. Belliydi böyle olacağı. Gerçi ben senin de âşık olduğuna eminim de neyse," dedi elini geçiştirircesine sallayarak.

"Ne?" dedim tek kaşım havalanırken.

"Ateş'in yaptıklarını başka biri yapmış olsaydı şimdiye çoktan ölmüştü, ancak o ölü değil çünkü onu seviyorsun. Hiç alayla bakma bana, ben seni iyi tanıyorum. Ama çok da kaptırma kendini, ölürse mirasını yiyemezsin sonra," dedi, son cümlesinde alay tınısı vardı.

Tam konuşacaktım ki Ferda yanımıza geldi, kendine bir sandalye çekti ve şalına sarılarak rıhtımı izledi.

"Dünden beri böyle, gözlerini kısıp kederli kederli denizi izliyor. Kızım, kendine gel! Zenginsin sen, git pahalı *Maserati*'nin içinde ağla ya da ne bileyim, kendi özel havuzunun dibine inip öyle ağla. Bu biraz fakir işi senin için." Tarık, Ferda'nın yan bakışlarıyla sustu.

"Ben acıktım," dedi Ferda, Tarık'a bakarak.

Tarık önce arkasına baktı, başka biri var mı diye kontrol etti, ardından da güldü. "Ben mi sana yemek yapacağım? Dışarıdan söyle bir şeyler."

"Dışarı çıkacak hâlim yok Tarık, üstelik dışarıdan yemek yemem."

"Aşkın, ne diyor bu ya?" dedi Tarık bana bakarak.

Yanımdaki Tarık'ın kulağına eğildim. "Onun istediklerini yapıp iyi hissettirirsen *Maybach* daha uzun süreli senin olabilir." Sanki hiç onu heyecandan bayıltacak bir şey söylememişim gibi başını salladı ve sakince Ferda'ya döndü.

"Ne yemek istersiniz, prenses hazretleri?" dedi fazla ciddi şekilde. Ferda şaşkınlıkla bir bana baktı bir ona, ardından Tarık'ın dalga geçtiğini düşünmüş olacak ki güldü.

"Şarap sosunda marine edilmiş bonfile yemek istiyorum, tabii yanında biraz havyar olmazsa olmaz." Devam edecekti ki Tarık araya girdi:

"Lan havyarın ne alakası var kırmızı etle, siz zenginler de paradan ne bok yiyeceğinizi şaşırmışsınız. Hem nimete şarap mı dökülür?" Hızlı hızlı konuşurken gözü bana çarptı ve ifadesini düzelterek saygıyla kalktı yerinden. "Peki, paramın yeteceğini sanmıyorum ama Aşkın sponsorluk yaparsa elimden gelene bakacağım." İçeri girmek için arkasını dönecekti ki eğilerek yanağıma sulu bir öpücük bıraktı ve ardından koşarak içeri kaçtı.

"Çok sinir bozucu," diye söylendi Ferda.

"Neden? Üzgünsün ve moralin yerine gelsin diye tüm gece sana saçma sapan espriler yaptığı için mi? Evet, olabilir." Sözlerimle gözlerini kırpıştırdı, sanki bunu yeni fark ediyormuş gibiydi. "Tarık böyledir, biraz tuhaftır ama alışıyorsun. Sevdikleri için şaklabanlıklar yapmayı sever, ancak altında yatan karakteri çok başka."

Ferda'nın dalgın bakışları denizde gezmeye devam etti. "İhtiyar da çok tuhaf adam ama çok tonton. Naz biraz soğuk ama iyi biri, Deniz de azıcık gıcık gibi."

"Bir günde çözmüşsün hepsini."

"Ama hepsi çok iyiler, üzgün olduğum için tüm gece dönüşümlü olarak benim yanımda oldular. Buraya neden geldiğimi ben de bilmiyorum ama Tarık'ın ikna kabiliyeti gerçekten yüksek."

"Ateş'in yaptığı doğru değildi, çok haklısın aldatılmış hissetmekte. Ben olsam o daveti başlarına yıkardım ama şunu da düşünüyorum. Eğer abim ölseydi, acısını çekseydim ve bir gün onu karşımda görseydim dünyanın en mutlu insanı olurdum. Evet, çektiğin acı silinmeyecek ama o an yanında olacak, özlemin dinecek. Ölümde en acı şey de özlem değil mi zaten? Ölüm şokunu atlattıktan sona aniden gelen o özlem hissi?"

"Neler yaşadığımı bilmiyorsun. Annemle babamdan sonra o da gitmişti. Ama her şey yalanmış," dedi sanki ben Ateş'i savunuyormuşum gibi savunmaya geçerek.

"Şöyle düşün, Ateş sana bu acıyı yaşattıysa kendisi daha beterini yaşamıştır. Ateş senin o kadar acı çekmemen için elinden gelen her şeyi yapardı ama yapamadıysa bence kendince mühim sebepleri vardır. Onu savunmuyorum, sadece sakinleşmeni istiyorum."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," dedi kestirip atarak. "Sen bile biliyormuşsun, ablan bile biliyormuş. Ben bu kadar mı değersizim? Ben etkisiz eleman mıyım? Ben Alanguva değil miyim?"

"Sen çok güçlü bir kadınsın Ferda, hatta istesen hepsini saha dışı bırakıp lider olursun," dediğimde güldü ama ben çok ciddiydim. "Ateş'in seni olayların dışında tutmak istemesinin tek sebebi seni hâlâ küçük görmesi ve çok sevmesi. Bir ihtiyacın olursa hep buradayım, güçlenmek istersen de, olayların dışında kalmak istersen de. Karar senin."

Bu sırada Deniz evden çıktı, hâlinden eve yeni geldiği belliydi. Gözleri uykusuzluktan şişmiş, kıyafetinin ütüsü bozulmuştu. Yanımıza oturdu.

"Yorgun görünüyorsun," dediğimde beni onaylayarak başını salladı.

"Yoğun çalışıyoruz şu sıralar." V cinayet de işlemiyordu, ne için yoğun çalışıyorlardı? Bir süre gözlerini kısarak düşündü ve o çok merak ettiği soruyu sordu: "Davette Murat da vardı, Ateş'in onu niye çağırdığını merak ediyorum açıkçası, sence neden davet etti?"

"Bilmem, onun yaptıklarına çoğu zaman akıl sır erdiremiyorum." Omuz silktim. "Tek çağırdığı polis o da değildi ayrıca." Ferda sessizce bizi izliyordu. Deniz bu bakışları fark ettiğinde ona gülümsedi.

"Sen nasıl oldun?"

"İyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa buradayım, bir abi gibi görebilirsin beni," diye devam ettiğinde, içimden *bu kadar da belli etmezsin be Deniz,* diye geçirdim. Her Alanguva'ya yakın olmak onun için önemliydi.

Ferda *benim abim var,* demek için ağzını açacaktı ki hiç konuşmadan kapattı dudaklarını. Deniz de devam etti: "Sana yapılan şey çok korkunç, bir insan kardeşine nasıl böyle bir yalan söyler ki?"

"Deniz!" dedim sert sesiyle. "Neden haddin olmayan sorular soruyorsun?" Sözlerimle arkasına yaslandı, bakışlarından alındığı belliydi.

"Sorun değil, ben bir Tarık'a bakayım," diyerek yanımızdan ayrıldı Ferda.

Deniz'le tek kaldığımızda bana bakmaya devam ediyordu. "Derdin ne, Aşkın? Neden her şeyime bu kadar sert tepki veriyorsun? Aramızda bir sorun mu var?"

"Evet, Deniz. Tavırlarından hoşlanmıyorum. Düşüncesizsin, hırslısın ve korkarım ki bu hisler seni her geçen gün daha da dibe çekiyor.

Ferda'nın çektiği acıyı görmene rağmen ağzından laf alma çabasına girmen inanılır gibi değil. Sevgilimle derdin ne?" Bunu incinmiş bir şekilde sormuştum, güzel oyunculuğumla kendisini suçlu hissetmesini istemiştim. Bu sayede bana biraz açık verebilirdi.

"Onu incitmek istemedim. Aşkın, amacım kötü değil ve seni üzdüysem özür dilerim. Ateş'le kişisel bir meselem yok, mesleğimin getirisi sadece."

"İşini işte bırak, siz benim ailem değil misiniz? Sen kaç defa küçük duruma düşürdün beni Ateş'in karşısında?" diyerek biraz daha abarttım hatta.

"Farkında değilim, bazen kaptırıyorum kendimi. Kusura bakma. Onun üstüne bu kadar düşmemin sebebi biraz da V. Aşkın, ben bu adama hiç güvenmedim, çok güçlü ve hiçbir güç kansız olmaz. Bana kalırsa bu adamın V'yle bir bağlantısı var. Ayrıca babasının ve dedesinin nasıl insanlar olduğu ortada."

"Ben Ateş'e güveniyorum, onu tanıyorum ve eğer aramıza biraz daha mesafe girmesini istemiyorsan sevgilimden çek ellerini. Ayrıca soy ağacı umurumda değil, o iyi bir adam."

"Sana değer veriyor olabilir ama bu, günün birinde senin hayatına mal olabilir."

"Bırak, orasını da ben düşüneyim," dedim bıkkın şekilde.

Bu sırada telefonu çaldı, vakit kaybetmeden açtı. Bir süre karşı tarafı dinledi. "Tamam, geliyorum hemen," dedi.

Yanından kalkıp kulübeye yürüdüm. Ne yapacaklarını az çok tahmin edebiliyordum ama asıl eğlenceli kısım, tahmin edemediğim noktalar olacaktı.

Bu geceki planı son kez gözden geçirip hazırlıklara başlamam gerekiyordu.

Gece yarısına kadar biraz vaktim vardı ve beni bunu sevgilimle işkence yapmak için ayırmak istemiştim. Alanguvaların arazisinde, malikânelerine hiç girmeden motorumu Pusat'ın evinin yakınındaki küçük işkence kulübelerine sürdüm.

Murat denen adam yüzünden artık işkence yapabileceğim özel bir yerim yoktu. Ben de mecburen olay mahallinde işkence yapıyordum ama bu tam teşkilatlı işkencelerim kadar zevk vermiyordu ne yazık ki.

Ateş kapının önünde Yusuf'la konuşuyordu. Bir eli cebinde, diğer eli çenesinde fazla seksi gözükerek bir şeyler anlatıyordu. Beni beklediğini biliyordum, önlerine geldiğimde motorumu hızla sağa doğru çevirdim ve yerden rahatsız edici bir toz bulutu kalkarken motorumu durdurdum.

Yusuf eliyle yüzüne doğru gelen tozları geçiştirdi. Ateş de iki kere öksürdü ve bana ters bir bakış attı. Motorumdan inerek ona ulaştım, kollarımı boynuna sardım.

"Özledin mi beni? Daha çok olmadı ama bence özlemişsin. Öyle bakıyorsun çünkü." Sözlerimle Ateş, Yusuf'a ters bir bakış attı. Yusuf hızla içeri girdi. Ateş elini belime koydu. Farklı bir takım giymişti. Spor duran siyah gömleğinin eteği, siyah kumaş pantolonun içindeydi ve her zamanki pahalı kemerlerinden vardı. Onu süzmeye doyamasam da kafamı yine güzel yüzüne çevirdim. Bu sefer tavsiyelerime uyarak işkence için siyah giyinmişti.

"Bu adamları ancak seninle konuştururum diye düşündüm," dedi alt dudağını yalayarak. Diğer eliyle yüzümü okşadı. "Cinayetin için hazırlandın mı?" dedi kısık sesiyle.

"Eh işte, bakalım." Konuşacaktı ki dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. "Ben çok sevdim bu sevgililik olaylarını."

"Benimle olduğu için sevdin," dedi büyük bir öz güvenle. "Benim dışımda hangi adamla birlikte işkence yaparsın? Kaya'yla mı? O lavuğu kan tutar kesin." Devam edecekti ki elini tutup kulübeye dönerek onu susturmaya çalıştım. "Hem neden Kaya'yla işkence ediyormuşsunuz ki?"

"Bebeğim, kendi kendine kurup kıskanmasan mı? Kafan mı güzel senin?" dediğimde nefesini verdi. Birlikte kulübeye girdiğimizdeyse tüm ifadesi değişti. Sert bakışları, elleri bağlı adamların üstünde gezindi. Yusuf ve Pusat başlarındaydı, Pusat hafif hafif gömleğinin kollarını sıvamaya başlamıştı.

"Bu niye geldi, Ateş? Kaç tane adamız, halledemiyor muyuz?" dedi Pusat fazla alıngan tavırla.

"Sevgilim beni daha yetenekli görüyorsa demek ki," diyerek başımı Ateş'in koluna yasladım.

"Ne alaka? Onun yaptıklarını ben de yaparım," dedi aynı ters şekilde.

"Aman be, kıskanma artık! Bıktım senden. Ateş'in beni istemesinin altındaki nedeni anlamadın mı? Sevdiğiyle işkence yapmak istiyor, o işkencelerin ardından masalar kırmak istiyor? Aa, masayı değiştirdiniz mi? Bu da metalmiş. Ateş bak, bu da metal!" dedim bir elim Ateş'in elindeyken diğer elimle hevesle masayı göstererek.

"Tövbe tövbe," dedi Pusat, Ateş artık bana yorum yapmamayı öğrenmişti. Yusuf'sa hiçbir şey anlamayarak masaya bakıyordu. Elleri bağlı adamlar da *biz nereye düştük* der gibi etrafı seyrediyorlardı.

"Siz çıkın," dedi Ateş.

Pusat hayal kırıklığıyla Ateş'e baktığında sırıtarak Ateş'in kolunu okşadım. "Adama büyü yapmış bu, başka açıklaması yok," dedi söylenerek.

"On kişiler. Birinden başlasaydınız biz gelene kadar," dedi Ateş ters tavırla.

"Seni beklemiştim!" dedi Pusat ve bu sahne bana fazla dramatik geldi.

"Of Pusat, kıskanma, geç işte ya," dedim daha fazla dayanamayarak. Ateş, Pusat'ı yanına alarak kulübenin bir köşesine çekildi.

"Zaten bana saldırıya uğradığını söylemedin! Üstünden bir gün geçince öğreniyorum, hâlâ konuşuyorsun," dedi Pusat alınganlığa devam ederek.

"Pusat," diye uyardı Ateş ama o kararlıydı.

"Yok, ben de olmayıp onda olan ne var, merak ediyorum, izleyeceğim." Pusat'ın sözleriyle ben kahkahalara boğulurken Ateş, sabır çekip başını iki yana salladı. Karnımı tutarak gülerken sesim kulübede yankılanıyordu. Ateş kısık bakışlarıyla gülüşümü seyretti uzun uzun, Pusat'sa buna dayanamayarak öğürme gibi bir ses çıkardı.

Bağlı olan adamların ağzı bantlıydı ama bana tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Ateş onların bakışlarından hoşlanmadı. Bir tanesinin sandalyesinin ayağına sert bir tekme attı ve adam yere düştü. Bu sefer hepsi bakışlarını üstümden çekti ve Ateş'e baktılar.

Üstümdeki deri ceketi çıkardım, hazırlıklı olduğum için *crop*la gelmiştim. Altımda da siyah taytım vardı. Yeni metal masanın üstündeki işkence aletlerine baktım, yeni çeşitler gelmişti. Elime bıçaklardan birini alarak incelerken Ateş yanıma geldi. Gömleğinin kollarını yukarı doğru kıvırdı.

"Neyle başlayalım? Seninleyken daha önce kulak kopardım ama kafa, bacak koparmadım. Göz ya da başka yerler de olabilir. Hatta şöyle olabilir; her birinin bir uzvunu keselim, bakalım sıra geldiğinde hangisi ötecek?" dediğimde Ateş söylediklerimi çok mantıklı bulmuş olacak çenesini *vay be* der gibi sallayarak bana onay verdi.

Pusat onda olmayıp bende olan şeyleri görmeye başlamış olmalıydı ki gözlerini kısarak kıskançlıkla baktı bana. Öpücük attığımda kollarını göğsünün altında birleştirdi.

"Şunların ağzını aç," dedi Ateş ve bu emirle birlikte Yusuf hepsinin ağzını tek tek açtı. Biri yardım için bağırırken biri kurtulmaya çalışıyor, biri küfrediyor, diğerleri sessizce etrafı izliyordu.

"Başımı ağrıtırsanız başınızı alırım," dedi Ateş ses çıkaranlara sert ifadesiyle bakarken. Kemikli yüz hatları, gerilmesiyle biraz daha ortaya çıkmıştı; sarı, kısık gözleri her an avını avlamayı bekleyen bir avcı gibiydi.

Dudaklarımı ıslatarak derin bir nefes aldım. Elimdeki bıçağı bırakmadan baltaya benzeyen ama metal olmasıyla fazla modern duran şeyi sapından tuttum. Baltayı omzuma dayayarak yanlarına yakınlaştım.

"Şimdi tek tek kimin köpeği olduğunuzu anlatacaksınız. Siz kimsiniz de bana, benim sevgilime ateş ediyorsunuz? Siz kimsiniz de bizi kıstırmaya çalışıyorsunuz?" dedi Ateş gür sesiyle.

"Asla öğrenemeyeceksiniz," dedi aralarından biri. Ateş onun yüzüne sert bir yumruk geçirdi. Yumrukla adamın kafası neredeyse yamulmuştu.

"Bunu ilerleyen saatlerde bir daha konuşalım," dedim kendimden emin şekilde.

Baltayı bir tanesinin boynuna yasladım ancak onu beğenmeyerek başka birine geçtim. Bu diğerlerine göre biraz daha gençti, koyu yeşil gözleri vardı. Baltayı tekrar omzuma dayadım.

"Gözlerin güzelmiş, oyalım o gözleri bence," dedim tepkisini ölçmeye çalışarak. Bıçağı gözüne kadar götürmüştüm ki durdum. "Ya da önce sıranın başından başlayalım." En baştakine ulaştım. Bu sırda Ateş bana ters ters bakıyordu, kıskanmasa şaşardım zaten.

"Haydi, feda edeceğin bir yerini seç, sana bırakıyorum," dedim sakince, adamın göğsü hızla inip kalkıyordu korkudan. Alnından ter damlaları süzülüyordu, ağladı ağlayacak kıvamdaydı.

"Se- Serçe parmağım," dedi kurtulamayacağını anladığında.

"Salak, saçını da seçebilirdin ama tercih meselesi tabii."

"Sürtük!" dedi aynı adam, Ateş sinirle atılacaktı ki elimle onu durdurdum.

"Şimdi bu sürtüğe, sizi kimin tuttuğunu tek tek öteceksin, belki daha az acıyla ölürsünüz."

"İstersen kafamı kopar, yine de konuşmayacağım," dediğinde kafamı yukarı aşağı salladım. Bıçağı kemerime yerleştirdim. Baltayı kafasını koparmak için kaldıracaktım ki durdum. Bu adamlarda bir tuhaflık vardı.

Çok fazla kişiye işkence yapmıştım, kurtulacaklarını düşünürlerdi ilk başta ancak bu adamların çoğu ölümü kabullenmiş gibiydiler. On kişiydiler ve hepsindeki ifade neredeyse aynıydı.

"Yok yok, zevk almadan öldürmem. Kafanı birden kesersem ne zevki kalır ki? Ben daha çok vahşet istiyorum," dedim baltayı geri omzuma yaslayarak. Ateş gözlerini kısmış, ne düşündüğümü anlamaya çalışıyordu.

Kim için çalışıyorlarsa bu öylesine güçlüydü ki Ateş'ten kurtulsalar bile ondan kurtulamayacaklarını düşünüyorlardı. Ateş de farkındaydı, aramızda kısa bir bakışma geçti.

Bu sırada Yusuf elinde telefonuyla yanımıza ulaştı. "Abi, Ali Gümüş'ün evi." Aralarından yeşil gözlü olan korkuyla doğruldu yerinden. "Annesiyle babası evin içindeler. Yanlarında bir tane de küçük kız var."

"İyi, talimatımı bekle," dedi Ateş ve sakin bakışları Ali'nin üstünde gezindi. "Kendin mi ölmek istersin yoksa aileni mi öldüreyim?" Blöf yapıyordu, yine de hoş değildi.

"Lütfen! Lütfen onlara zarar vermeyin," diye yalvardı çaresizlikle.

"Zarar vermekten daha ilerisini yapacağım eğer konuşmazsan." Ateş kendinden emin bir ifadeyle onun önünde durdu.

"Bildiğim her şeyi anlatmaya çalışacağım ama onların kılına zarar vermeyin." Bu kadar kolay olmamalıydı ama Ateş aralarındaki zayıf halkayı bulmuştu. Ve bizzat öğrendiğim bir özelliği varsa o da zaaflarla oynamayı sevdiğiydi.

"Vaktim değerlidir." Ateş bıkkın şekilde gözdağı verirken biraz daha kısıldı gözleri.

"Bizi tutan kişi-" Adam devam edemedi çünkü aniden kafası patladı. Ateş'in ve Yusuf'un yüzlerine kan sıçradı.

Pusat da hızla hareket ederek, "Bu ne amına koyayım?" demişti ki sırayla diğer adamların da kafası patladı. Önümdekinin kafası patlarken tüm kan yüzüme ve üstüme sıçramıştı.

Hepimiz şaşkındık. Pusat şoka girmiş gibi adamları seyrediyordu, Yusuf eli ağzında her an kusacak gibi duruyordu. Keskin kan kokusu alışık olduğum bir şeydi ama bu manzara alışık olduklarımdan çok uzaktı.

Ateş'le aramızda kısa bir bakışma geçti. Önümdeki dağılmış beyne baktım, et parçaları kulübenin her yerine saçılmıştı. Adamların bedenleri hâl dalyelerde dik duruyordu. Yerdeki pis kokulu kan dolu gölde gezindi gözlerim. Kablosuz çok küçük ve parçalanmış bir çip vardı, ben kanlı çipi incelerken Ateş de önündeki et yığınına eğildi. O da bir çip çıkardı, kanlı çipi incelerken kaşları çatılmıştı.

"Konuşmamaları için beyinlerine çip yerleştirmişler. Ateş, bunu yapan kimse hem çok zeki hem de en az seninki kadar iyi bir teknolojiye sahip," dedim çipi dikkatle incelerken.

"Önce bileklik, şimdi bu..." Ateş sessiz kaldı bir süre. "Bunları yapan ya aynı kişi ve bizimle oynuyor ya da başımızı ağrıtacak iki pürüzümüz var." Sakinlikle doğruldu yerinden. Yüzünde kanın sıçramadığı çok az yer vardı.

"Sence kim bu kadarını yapabilmiştir?"

"Tahmin edebileceğimiz biri olsaydı bu adamların beynine çip yerleştirerek kimliğini gizlemeye çalışmazdı. Bu her kimse ya hiç ihtimal vermiyoruz ya da yaşadığından bile haberimiz yok." Ateş konuşurken aynı zamanda doğrulmam için elini uzatmıştı.

Çipi yere bıraktım, kanlı ellerim kanlı ellerine kenetlendi ve yerimden kalktım. Ayakkabılarım kan gölünün içinde yüzerken Ateş bana bakıyordu.

"Hiç kimliğini açığa verdin mi bugüne kadar?"

"Sen hayatıma girene kadar vermemiştim," dedim omuz silkerek.

"Yusuf, şu çipleri toplayıp incelemeye alın, burayı da temizleyin."

"Abi, biz burayı nasıl temizleyelim?" dedi Yusuf bir anlık gafletle ama Ateş'in bakışlarını fark edince hemen sustu. Vücutları dik şekilde yerlerinde duran bağlı ve ölü vücutlar gerçekten de ürkütücü duru-

yordu. Onların aksine ben burada kalarak durum incelemesi yapmak istiyordum. Nasıl mükemmel bir ayarlamaydı ki sadece kafaları muntazam şekilde patlamış ve vücutlarına bir şey olmamıştı?

On sandalyedeki on ölü adam vücudu ve yerdeki et parçaları uzun zamandır cinayet işlemediğimi hatırlattı.

"Çok korkunç lan, bu ne?" dedi Pusat da adamların vücutlarına bakamayarak.

"İşim olmasaydı ben eğlenceyle yapardım aslında." Sözlerimle Ateş bana baktı tekrar. Onları incelemek istediğimi fark etmişti.

"Psikopat," dedi söylenerek ve elimi bırakmadan kulübenin dışına yürüdü.

"Psikopat ne demek! Şeytan, şeytan!" diyordu Pusat arkamızdan bağırarak. Ne kadar da kıskanıyordu, bir gün kıskançlıktan çatlamasa iyiydi. Karanlık arazide yürürken biri bizi görürse her an kalp krizi geçirebilirdi.

"Bence böyle çok manyak bir çift olduk," dediğimde elimi bıraktı, bir kolunu boynuma sardı ve beni kendisine çekti. Bu *evet öyleyiz*, demek olmalıydı.

"Konuşmaları dinleyerek bir çipi yönetiyor ve o çiple adamlarının beyinin parçalıyorlarsa bu, bizi de dinledikleri anlamına geliyor. Ve ben eğer geçen yaptığımızdaki gibi senin kim olduğundan bahsetseydim kimliğini ifşa edecektim. Bunu daha önce nasıl akıl edemedik?" Kendine kızgındı bu ihtimali düşünemediği için.

"Her ihtimali düşünüyoruz ama ihtimallerin sadece bizim perspektifimiz içinde olduğunu sanıyoruz. Ayrıca bunu yapan kişi, bilekliği adaya koyan kişiyle aynıysa zaten gerçek kimliğimi biliyordur."

"Bunu senin söylemen ironik ama evet," dedi üstten bir bakış atarak. "Temizlenip icaplarına bakacağım, daha fazla soru işareti istemiyorum." Jet skiyle ada tarafına geçtik, Ateş yine arkama binmişti tabii ki.

"Nasıl icaplarına bakacaksın? Çipleri sisteme bile bağlayamazsın, görmedin mi? Yanmıştı hepsi," desem de onun ölü abisinin robot yapan bir psikopat olduğunu hatırlayarak sustum. Jet skiden inerek eve yürüdük.

"Sen benden iyi bilirsin, hiçbir cihaz var olduğu sürece tamamen ölmez," dedi açıklama yaparak.

"Demek bu mottoyla abini diriltmeye çalıştın." Sözlerimle bana ters ters baktı yine. Çenesini sıktım severcesine.

"Bu kadar çok yan bakarsan gözlerin şaşı kalacak, güzelim."

"Aşkın," dedi *ş* harfini uzatarak.

"Bak, kanlı kanlı zaten çok seksi görünüyorsun. Bir dünya işim var, aklımı çelme benim. Sonra azgın olan ben oluyorum." Verandadan geçerek eve girdik. Merdivenlerden çıkarak dün geceyi fazlasıyla hareketli geçirdiğimiz odamıza girdik.

"Acelen varsa sen geç," dedi ama evde saymadığı kadar banyosu olduğunu biliyordum.

"Of, sen de lafı dolandırarak söylediğin için istekli olan taraf ben gibi duruyorum. Ama yok, bu sefer seninle duş almayacağım." Ona arkamı dönerek banyoya girdiğimde geleceğini anlayarak kapıyı kilitledim.

O geldiğinde çıkamıyorduk ve birden kendimi ertesi günde buluyordum. Bugünkü planlarım ertelenemeyecek kadar gecikmişti. Üstümdeki kandan kurtularak arındırıcı ama kısa bir duş aldım. Kurulanarak odaya döndüğümde Ateş etrafta yoktu.

Islak saçlarımı havluyla kuruladım ve hızla giyindim. Odadan çıktığım sırada karşıdaki kapı da açılmıştı. Ateş belinde beyaz bir havluyla karşımda duruyordu. Vücudundan damlalar süzülürken arkasından da buhar çıkıyordu. Boynuna asılı küçük bir havlu daha vardı.

"Gidiyor musun?" dedi beni inceleyerek.

"Evet."

"Cinayet mi işleyeceksin?" dedi sanki çok normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. Evet, sevgilimin bunlara alışması gerekiyordu zaten.

Omuz silktim. "Bugün yeterince kan gördüm, başka işlerim var ama bakalım. Sen ne yapacaksın?"

"Şu olayı araştıracağım, sonra da babaannemle vakit geçiririm."

"Anladım, sevgilim." diyerek ona uzandım ve duşta yumuşamış tenine, yanağına uzun bir öpücük bıraktım. Gülerek kafasını iki yana salladı. Tam gitmek için bir adım atmıştım ki bileğimden tutarak beni kendisine çekti ve dudağıma sert bir öpücük bıraktı.

Tüm bedenim onun dokunuşuyla titrerken Ateş ıslak kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. "Dikkat et," dedi kısık sesiyle. "Görüyorsun,

bunlar her kimse zekiler. Konu sadece benimle bile ilgili olsa sevgilim olduğun için her adımın izleniyor."

"Bu yüzden mi hayatının aşkı ve evleneceğin kadın olduğumu duyurdun o davette?"

"Uzun zamandır hayatımdasın Aşkın, zaten okların hedefiydin. Değişecek en ufak bir şey olacağını düşünseydim yapmazdım." Kendinden emin bir ifadeyle bana bakıyordu. "Ne kadar güçlü olduklarını görüyorsun, yapacaklarını açık açık anlat demiyorum ama benden saklama."

"Bana güveniyor musun?" diye sordum onu taklit ederek ama aslında bunu gerçekten soruyordum.

"Güvenmeli miyim?"

"Bilmem, bir dene, sonucu birlikte görelim," dedim aynı sakinlikle.

"Bir şey yapacakmış gibisin, ne yapacaksın?"

"Birlikte göreceğiz bebeğim. Sen nasıl benim hayatımdan endişe ediyorsan ben de seninkinden ediyorum. Belki inanmazsın ama-"

Devam etmemi engelleyen şey, yüzümü okşayan büyük eli oldu. "Açıklama yapma, görelim," dedi bana inandığını hissettirmeye çalışarak. Başımı salladım sadece ve sıcak teninden uzaklaştım. Derin bir nefes alarak etkisinden çıkmaya çalıştım ve onun yanında biraz daha kalırsam gidemeyeceğimi hissederek yanından ayrıldım.

Geldiğimiz, kanlı jet ski yerine başka bir tanesine binerek karşı tarafa geçtim. Ablamlar hâlâ buradalardı, eve dönmeye niyetleri yoktu anlaşılan. Maalesef ki ablam robot bir sevgili edinmek üzereydi, bunu engellemem gerekiyordu. Hayatında daha fazla yalanla yaşamasına gerek yoktu.

Bir de Baybora konusu vardı tabii, bana hâlâ imkânsız geliyordu olanlar. Onun için de her ihtimali düşünmüştüm ama hep aynı sonuca çıkmıştım.

Motoruma atlayarak rıhtıma döndüm ve kulübeme geçtim. Panoda son kez gezindi gözlerim, bilgisayarda sistemi kontrol ederek hazırlanmaya başladım. Makyaj masama otururak başarılı bir plastik makyaj yaptım.

Gözlerime yeşil lensler taktım, yaptığım makyaj yüz hatlarımı daha yuvarlak göstermişti. Bacağıma, omzuma ve boynuma da dövmeler

yapmıştım. Siyah, uzun peruğu taktım ve kırmızı dar elbiseyi üstüme geçirdim.

Aynada ne kadar iyi olduğumu seyrederken Ateş'in bu görüntüyü kaçırdığı için ne kadar şanssız olduğunu düşünüyordum. Beni bu hâlde görmesi gerekiyordu. Deri, dirseğime kadar uzanan eldivenleri taktım. Trençkotumu da işaret parmağıma takıp omzumun üstüne attım, topuklularımı giyinerek çıktım şifreli odadan.

Üst kata çıktım, tünelden geçerek kapıda bekleyen eski model arabama bindim. İçinde bilgisayarım hazırdı. Kurbanımın hareketlerini izlerken arabanın motorunu çalıştırdım.

Büyük otelin arka sokaklarına park ettim. Bilgisayarımla hep yaptığım gibi güvenlik sistemlerine girerek kamera görüntülerine eriştim. O an iletilen tüm görüntüleri, bir saat öncenin görüntüleriyle değiştirdim. Arabamdan inerek sahte kimliğimle otele yürüdüm.

Güvenlikten geçip içeri girdiğimde vücudumda ötecek hiçbir şey yoktu. Bu otel sadece belli başlı insanların kalabileceği bir oteldi ve sahip olduğum kimlik, burada kalabilecek kadar güçlü bir kadına aitti. Tabii, öyle bir kadın yoktu ama öyle gerçekçi bir sicil oluşturtmuştum ki kadın neredeyse benden bile gerçekti. Seren Gezgi, Türk olsa da küçüklüğünden beri yurt dışında yaşıyordu. Bugün de ülkesini ziyarete gelmişti. Tabii, asıl amacı ziyaret değildi.

Lobi, takım elbiseli adamlar ve pahalı kıyafetlerle gezinen kadınlarla doluydu. Birkaç adım ilerlemiştim ki bir masada oturan tanıdık yüzü gördüğümde durdum. Sarı gözleri ve çatık kaşlarıyla karşısındaki adamı ciddiyetle dinliyordu. Sert yüz hatlarından hararetli bir konuşma yaptığı belli oluyordu.

Keşke başka bir şey isteseymişim!

Peki, Ateş burada ne arıyordu? En son babaannesiyle vakit geçireceğini söylüyordu! Ancak karşısındaki adam ve kadın hiç de babaannesine benzemiyordu. O birkaç masa ileride oturuyordu, bense sahte kıyafetlerim ve kimliğim içinde ondan biraz uzaktaydım.

Bariz bir gerçek vardı ki ikimiz de bu yalan sanatında ustaydık.

Yanıma gelen garsondan *Martini* isteyerek arkama yaslandım, bacak bacak üstüne attım ve kaçamak bakışlarla Ateş'i seyretmeye başladım. Karşısındaki orta yaşlı, kel adamı daha önce görmemiştim, adamın yanında fazlasıyla genç kalan kadın ise adamın koluna girmiş olsa bile Ateş'i alıcı gözle süzüyordu.

Kimse benim sevgilimi alıcı gözle süzemezdi!

Dudaklarını okumaya çalışmıyordum, o kadar dikkatli bakarsam fark edilebilirdim. Zaten beni her kılığımda tanıyabilen, bana çok âşık bir sevgilim olduğu için bu beni zora sokardı.

Önüme döndüm, bakışlarım saatte gezindi. Nerede kalmıştı bu herif? Ateş beni fark etmeden gitsem iyi olacaktı. Bir K9 köpeği olduğu için kokumu oradan bile alacağına inanıyordum. Her ne kadar tenimden çok alakasız bir parfümden bir ton sıksam da ondan her şeyi bekliyordum.

Bu sırada görüş alanıma kurbanım girdi. Otuzların başlarındaki Serdar Akar, katiline otuz iki diş sırıtarak geliyordu. Ona gülümsedim aynı şekilde ve karşıma oturduğunda elini sıktım. "Bana bu kadar güzel bir bayanın eşlik edeceğini söylememişlerdi." Uzun, dinç ama hafif göbekli adamı süzdüm.

"Bayan babandır," dedim kısık sesle.

"Anlamadım?"

"Ben de bu kadar karizmatik bir erkekle buluşacağımı bilmiyordum. Kalite kontrolümüz çok zevkli geçecek bence." Gülerek arkasına yaslandı. Bu sırada içkim geldi ancak içmeden arkama yaslandım.

"Güzel geçeceğine ben de eminim," dedi yavşak bir sırıtışla. O da kendisine içki siparişi verirken Ateş'e kaydı gözlerim.

Sık sık kolundaki ona aldığım saate bakıyordu. Bir şey fark etmiştim ki benimleyken saati pek takmıyordu, onun hediyesini parçaladığım için olsa gerekti. Ama ben yanında değilken ona aldığım saati takıyordu. Önüme döndüğümde gülüşümü gizlemek için kadehimi dudaklarıma doğru götürdüm. Ancak dudaklarıma hiç değdirmedim. İçermiş gibi davrandım ve geri bıraktım.

"Mallarım çok iyi, tadınca anlarsınız." O tatmazdı çünkü uyuşturucuyu üretip dağıtılmasına neden olanlar o uyuşturucuların insanı sürüründüren bir zehir olduğunu bilirlerdi.

"Şüphem yok," dedim emin şekilde. "Ama bu kadar oyalanmak yeter, zaten geç kaldınız. Odada çok işimiz var." Göz kırptım.

"Peki, madem öyle, içkimi odada içerim." Tam kalkacağımız sırada Ateş'le göz göze geldim. Dikkatle yüzüme bakarken anlayıp anlamadığını çözememiştim. Bu kadar dikkatle baktığına göre anlamıştı ama bakışlarını üstümden çekerek karşısına döndü. Umarım tanımadığı bir

kadından etkilenerek uzun uzun bakmamıştır! Ben de nasıl bir şeydim böyle, adamı her kılıkta kendime âşık ediyordum, Pusat ağlamaya devam edebilirdi.

Adamla birlikte çıkışa yöneldiğimizde, bize doğru hızlı adımlarla yürüyen Pusat'ı gördüm. İti an çomağı hazırla! Ateş'i bir an yalnız bıraksa şaşırırdım zaten. Biz hızlı hızlı yürürken ona omuz attım, ikimiz de gerilerken Pusat bana baktı.

"Önüne baksana!" dedim kalınlaştırdığım sesimle.

"Siz çarptınız bana, hanımefendi," dedi kibar ama bıkkın şekilde.

"Hayır, sen bilerek çarptın. Bir güzel kadın görmeyin, taciz bu resmen." Tamam, eğleniyordum ama yanımdaki Serdar şüphelenmeden susmam gerekiyordu. Gerçi geri kalan hayatında çok şüphelenecek vakti olmayacaktı.

Pusat sabır çekerek hayretle baktı bana. "Orada durun, iftira bu. Ben şerefli bir adamım." Eli göğsüne gitmiş, şok içinde bana bakıyordu.

"Her neyse, tatsızlık çıkmasın," dedi Serdar aramıza girerek. "Çıkalım biz."

"Kardeşim, yanındaki kadın taciz falan diyor, sen çıkalım diyorsun!" dedi Pusat kızgınlıkla. Kahkaha atmamak için zor duruyordum, adam ona atılmadığı için adama kızıyordu.

"Sen Ateş Bey'in korumasısın, değil mi?" dedi adam sinirle.

"Öyleyim, bir sorun mu var?" Erkeklerin regl olmadığına beni kimse inandıramazdı bu saatten sonra, zaten Ateş'te emin olmuştum ama Pusat üstüne cila olmuştu işte.

"Yok, iyi akşamlar," dedi ve benimle birlikte yürümeye devam etti. Pusat hâlâ bize tip tip bakıyordu.

"Ateş Alanguva mı bahsettiğin?" dedim onunla asansöre binerken.

"Evet," dedi kısaca.

"Çok güçlü ve zeki bir adam olduğu söyleniyor."

"Abartıyorlar, algı yaratmaya çalışıyor, içi şişirilmiş boş bir adam," dedi emin şekilde, o yüzden Pusat'tan bile korkarak kaçmıştı zaten.

"Çok yakışıklı, yatakta da çok iyi olduğunu duydum," dedim iç çekerek. "Hatta dört kadınla aynı anda yattığına dair söylentiler var," dediğimde güldü alayla, ardından da tek kaşı havalandı.

"Dört mü?"

"Hmm, ben o adamda o performansı görüyorum." Önüne döndü, kravatını düzeltti.

"Bu da başka bir abartı."

"Hatta tüm gününü aralıksız seksle geçirdiğini de duymuştum," dediğimde güldü.

"Sanırım Alanguva'nın yatak hayatı bir hayli ilginizi çekiyor." Bu sefer ben güldüm. Ne kadar çektiğini tahmin bile edemezdi.

Derin bir nefes alarak devam etti. Bu nefesleri derin derin alması iyi olurdu onun için zaten. "Abisi ölmemiş, bu karışıklık yaratacak ve bana kalırsa o sarsılmaz duruşunu kaybedecek." Sen kimsin de sana kalıyordu? Kimse sevgilime bir şey yapamazdı, göz devirdim.

Bu sırada asansörün kapıları açılmıştı, onun odasının önüne durduğumuzda bakışlarım kısaca etrafta gezindi. Katta bu odaya yakın olan tüm odaları yurt dışından rezerve ettirmiştim. Yani katın yarısı bize aitti.

İçeri girdiğimizde ceketini çıkardı. Ben de kuşağı açık duran trençkotumu üstümden çıkararak iç tarafı bir yere değmeyecek şekilde, hafifçe bükerek masanın üstüne bıraktım. Masanın üstünde pasta ve yemek tabağı duruyordu, yanında da bıçak. Serdar bunu otelin ikramı sanabilirdi ama hayır, benim ikramımdı. Yemeğin üstü kapalı olduğu için dikkatini çekmemişti ama içinde az pişmiş et vardı ve az pişmiş et zor kesilirdi, bu yüzden de bıçak istediğim keskinlikteydi.

"Malları göster," dediğimde beni ikiletmedi, dolaba yöneldi ve şifreli geniş kasanın şifresini girdi. Kasanın içinden büyük bir çanta çıkardı. Yatağın üstüne koydu, çantanın da şifresini girerek tamamen açtı. Küçük küçük kapsüllerin içindelerdi.

Serdar kapsüllerden birini açtı ve yanıma yakınlaşarak önümdeki masanın üstüne döktü. "Tat bakalım, bayılacaksın."

"Bir kadeh viski alabilir miyim?" dedim ve o arkasını döndüğü an eldivenimin iç kısmındaki pudra şekerini tozun yanına döktüm. Uyuşturucu tozu diğer eldivenimdeki gizli bezle sadece bir dokunuşla tamamen temizledim. Aynı masanın üstünde duran bıçağı da uzun eldivenin görünmeyen iç kısmına soktum. Bunların hepsi birkaç saniye arasında olurken o bana döndüğünde ben ellerimi masaya yaslamış, toza eğilmiştim. Masadaki tozu burnuma çektim derince.

Sonuçta pudra şekeri burundan çekilebilirdi. Yani ne vardı ki bunda? Ancak bunu yapmak burnumu huylandırırken ifademi düz tut-

tum. Kafamı arkaya atarak tamamen içime çekiyormuş gibi derin bir nefes çektim. Kafamı indirdiğimde bana uzattığı kadehi aldım.

Viskiyi içmedim, masaya bıraktım ve bakışlarım camda gezindi. Bir süre ifademi izledi. "Nasıl? Sevdin mi?"

"Evet, patron da sevecek," dedim gülerek.

"Sevkiyatı hazırlayalım o zaman," dedi hevesle. Başımı salladım ve çantaya yaklaşıp kapsüllere baktım. Bu sırada telefonunu çıkararak İngilizce bir görüşme yaptı.

Tamı tamına bir buçuk ton uyuşturucu, sevkiyat için hazırdı. Benim sahte patronum açık sularda bu uyuşturucuyu devralacaktı! Ancak planlamadıkları işler olacak ve sevkiyat gemisi okyanusun ortasında batacaktı. O geminin kalkış emrini verirken ben hâlâ sessizdim.

Telefonu kapattığı anda yüzüne sert bir yumruk atarak kasıklarına dizimi geçirdim. O ne olduğunu anlamadan onu yatağa yatırdım, bıçağı çıkardım ve karnına dayadım. Eldiven iki katlı olduğu için DNA bırakmayacaktım.

Bıçağı karnına geçirdim, bağıracaktı ki buna müsaade etmeden çantanın içindeki kapsülü ağzına tıktım. "Yutkunmadığın her dakika, bıçak daha derine girecek ve emin ol, seni bu bıçakla öldürmez, sürüngürürüm." Korkuyla yutkunurken başka bir kapsül daha koydum ağzına.

Çantanın içinde bir tane bile kapsül kalmayana kadar ağzına doldurdum ve sadece geri çekildim. Yere düşen telefonunu almaya çalıştı ama tekme atarak telefonun ondan fazlasıyla uzaklaşmasını sağladım.

Yerde sürünerek telefonuna gitmeye çalıştı. "Bak, nasıl da sürünüyorsun!" dedim keyifle. "Gencecik çocuklara bunu yapıyorsunuz, onları yaşayan ölülere çeviriyorsunuz. Kokain, uyuşturucu... Söylemesi ne basit. Altında kararan hayatlar yok. Şimdi dersin ki *bu tercih, içmeselermiş*! Bu tercih falan değil, duygusal olarak zayıf insanları tuzağa çekmekten başka bir şey de değil. Acı veriyor, değil mi? Eminim ki o insanlara da çok acı vermiştir." Kafasını kaldırmaya çalıştı, ağzından köpükler çıkarken deli gibi titriyordu. İçindeki zehir onu eritiyordu, ülkeye sokmaya çalıştıkları uyuşturucu diğerleri gibi değildi. Fazlasıyla pahalı ve etkili olan yeni bir üründü.

Göz pınarlarından kan akıyordu, damarları çatlıyordu. Vücudu hızla şişerken damarları patlamış olmalıydı ki tamamen morardı ve acıyla can verdi. Bıçağımla yanına eğildim, bıçağı geçirdiğim an kan sıçraya-

cağı için uzakta durdum. Bıçağı teninde sertçe aşağı indirdim, ardından yukarı doğru çektim. Sırtında kanlı bir V harfi bırakarak kalktım.

Trençkotumu giydim, son kontrolleri yaptım ve odadan çıktım. Çok rahat şekilde tekrar asansöre bindim ve girdiğim kapıdan rahatça çıkarak oteli terk ettim.

Otelden biraz uzaklaştığımda beni takip eden bir nefes hissettim, tam ona dönecektim ki o beni tutarak duvara yasladı. Ateş'le göz göze gelirken keyifliydim. Koyu kahverengi gömleği, karanlıkta bile bakışlarına vuran yansımayı güzelleştirmişti. Saçları her zamanki gibi düzenliydi, göğsü göğsüme çarpıyordu.

"Onu öldürdün mü?" Sözleriyle başımı olumlu anlamda salladım.

"Tabii, hem de çok güzeldi," dedim sevimlice gülümseyerek.

"Kimin kılığındasın?"

"Çok seksi bir kadın," dedim göz kırparak.

"Aşkın, bu otelin kime ait olduğunu biliyor musun sen?"

Ünlü ve güçlü bir mafyaya aitti. "Biliyorum, Ateş," dedim bıkkın şekilde. "Ama burada durmayalım, evde konuşuruz."

"Ne yaptın? Bir aracıyı öldürmekle eline ne geçti?" Altında yatan planımı anlamaya çalışıyordu.

"Bir tonluk uyuşturucu patlatacağım." Sözlerimle Ateş sokağı kontrol etti.

"Tek başına nasıl olacak o iş?"

"Tek değilim ki, bir mafya ayarladım. Rus mafyası, soğuk sulardayım bu sefer. Abinden sonra Ruslara bir ilgim olmadı değil hani ve Rus mafyaları da tam psikopat oluyorlar."

"Karşılığında ne vereceksin? Bir ton uyuşturucudan daha pahalı ne vermiş olabilirsin onlara?" dediğinde omuz silktim.

"O da benim mükemmelliğim, sorgulama. Beğen, geç. Artık gitmemiz lazım, çok oyaladın beni, saliselik çalışırım ben."

"Evde konuşacağız bu konuyu," dediğinde kafamı salladım. Gözleri üstümde gezindi uzunca. "Çok seksi olmuşsun böyle." Aniden yumuşayan sesi beni güldürdü. "Ve bu seksi hâlinle o adamla odaya çıktın."

"Bana babaannemle olacağım diyerek yalan söyledin!"

"Hayır, ani bir işim çıktı. Ayrıca şu çiplerin peşine de düştüm."

"Kimdi ki onlar?"

"Sen bana anlatıyor musun?" dediğinde omuz silktim. "Neyse git üstünü değiştir, bu ne böyle?" dedi bakışlarını göğsümden ayıramazken. Göğüslerimin yarısının dışarıda olmasını beğenmemişti, hâlbuki genelde beğenirdi.

"Aa, kıskanç bir kıroya mı dönüşüyorsun sen?" Güler gibi oldu sözlerimle.

"Tabii, kıskanç bir sevgiliyim ben," dedi o da aynı alayla. "Yakında beyaz atletimle senden meyve de isterim." Güldüm.

"Hmm." Onu gömleğinin yakalarından tutarak kendime çektiğimde itiraz etmedi.

Dudaklarını dudaklarıma sürttü, derin bir nefes alarak dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattım. Öpüşüme hevesle karşılık verirken bir eli belime gitti, beni kendisine çekti boş ve karanlık sokakta.

"Ateş!" Bizi bölen şey tabii ki de Pusat'tı. Zaten ondan başka kim olabilirdi ki!

Dudaklarından ayrıldığımda Ateş sinirle verdi nefesini. "Sikeceğim artık," dedi kısık sesiyle. Bunu Pusat için çok söylüyordu ve hoşuma gitmiyordu.

Pusat büyük bir şokla bir bana bir de Ateş'e bakıyordu. "Sen bunu Aşkın'a nasıl yaptın? Lan, ne yavşak adammışsın sen! Hani seviyordun? Hepiniz aynısınız amına koyayım, o şeytan sana ne yapsa hak ediyorsun bu saatten sonra," dedi büyük bir öfke ve hayal kırıklığıyla.

Ben kahkahamı zorlukla bastırdım, Ateş de gülmemek için kendini tutuyordu. Alt dudağını ağzının içine yuvarladı ve derin bir nefes aldı.

"Konuşsana lan! Hani seviyordun sen Aşkın'ı? Bu kadar mıydı senin sevgin?"

"Pusat." Ateş konuşmaya çalıştı ama Pusat ona müsaade etmedi.

"Ne Pusat? Lan kaç yıllık kardeşinim, ben bile dedim tamam bu kızı seviyor diye, sen nasıl bir pislik çıktın?" Pusat bağırırken artık kendimi tutmaktan sıcakladığımı hissettim.

Tam ben konuşacaktım ki bana da müsaade etmedi. "Şuraya bak be, Aşkın'dan güzel olsa bir nebze aklı kaymıştır diyeceğim ki zaten azıcık düzgün olan adamın aklı bir yere kaymaz! Bunu nasıl yaptın sen Aşkın'a?"

"Ya sen nasıl bir kralsın, bak gözüm arkada kalmaz artık. Tüm artı puanları topladın benden." Pusat sesimi duyunca gözlerini irileştirdi.

"Oha! Aşkın."

"Bağırma," dedi Ateş hâlâ etrafı kolaçan ederken.

"Vay anasını, olaya bak."

"Şaşırmanı başka yerde yaşa, gitmem gerekiyor. Yarın gelirim," dedim son cümlemi Ateş'e söyleyip cümlemi de güzel bir yanak öpücüğüyle taçlandırarak. Onlar arkamda tartışırlarken tenha sokağın sonundaki arabaya bindim. Ateş'in bakışları ben arabaya binene kadar üstümden ayrılmadı.

Benim için endişeleniyordu.

Kokusu hâlâ tenimdeydi ve burnumdaki kan kokusunu bastırıyordu. Ateş Alanguva bana yaramıyordu.

Arabaya bindiğim an sahte kamera görüntülerini kapattım, çok geçmeden cesedi bulurlardı. Arabayı çalıştırmadım, Ateş hâlâ orada beni izliyor ve gitmemi bekliyordu. Kafamı koltuğa yaslayarak buğulu ve kirli camın ardında karanlık, tenha sokaktaki bedenini izledim.

Kalbim acilen böyle atmayı kesmeliydi. Gözlerimi yumdum kısa bir an. Bu yabancı olduğum duygulara hep yabancı kalmak istiyordum ama o varken bunun olmayacağını biliyordum. Az önce cinayet işlerken bu kadar hızlanmayan kalbim benimle dalga geçiyor gibiydi. O bana başarılı bir cinayetten daha fazla haz veriyordu.

Kitap Kurdu

4

PERDELENEMEYEN HİSLER

Cinayet işlemek bana zevk veriyordu, bunu inkâr edemezdim. Sadece birini öldürmek değil, o ölümden sonra tüm gözler üstümdeyken bile bulunamamaktı asıl zevkli kısım. Egomu besleyen büyük bir ödüldü bana yakalanmamak. Ancak egomu zedeleyen bir şey varsa o da Ateş Alanguva'ya karşı perdeleyemediğim hislerdi.

Ateş ile Pusat'ı orada bıraktıktan sonra bindiğim arabanın plakasını değiştirip aldığım hangara bırakmıştım. Ardından kulübeye gidip üstümdeki kimlikten arınmıştım. Üst kata çıktım. Eve geçmek yerine bir şişe viski alarak koltuğuma uzanmıştım ki kulübenin kapısı çaldı.

Tarık olsa direkt içeri dalardı. Kapı bir kez daha çaldı, keyfim bozulduğu için küfrederek kalktım yerimden. Kapıyı açtım, Ateş karşımdaydı. Üstünü değiştirmişti ve onu ilk defa deri ceketle görmek beni gülümsetti. Kulübenin kapısına başımı yaslayarak onu süzdüm. Siyah bir kotun üstüne siyah bir tişört giymişti. Dağınık saçları alnına dökülmüştü. Takım elbiselerin dışında, bu tarzıyla gençlik kitaplarındaki kötü çocuklara benziyordu.

"Neden gelmedin? Telefonlarına da bakmıyorsun," dedi serseri tipiyle.

"Dinlenmek istedim biraz."

"Benimle dinlenemiyor musun?" Onu seyretmeye devam ediyordum, eğilip kendisine baktı. "Ne? Neden öyle bakıyorsun?"

"Fermuarın açık kalmış," dediğimde dalga geçtiğimi anladı ve kaşları havalandı. "Deri ceket fazla yakışmış."

"Sen hep giyiyorsun, ben de bir deneyeyim dedim. Hem ne iğrenç espriler bunlar ya!" Sözleriyle onu ceketinden tutarak kendime çektim. Kulübenin içine girerken gülüyordu. Uzanıp gülüşüne bir öpücük bıraktım.

Tek eliyle arkasındaki kapıyı kapattı, ardından benimle birlikte koltuğa yerleşti. Bakışları etrafı inceledi, onun gibi lüks içinde yüzen bir adamı böyle bir kulübede görmek komikti. Ben viski şişemi yine kafama dikerken gözleri üstümdeydi.

"Neden geldin bu saatte?" Sabah olmak üzereydi. Sorumla omuz silkti.

"Sana eve gel demiştim, gelmedin."

"Burada olduğumu nereden öğrendin?"

"Kaptan'ı gördüm rıhtımda, o söyledi. Üstelik öncesinde eve girmiştim Ferda'yı görmek için ama uyuyordu. Hatta nasıl uyuyordu, biliyor musun? Tarık'la aynı koltuğun farklı köşelerinde! Dua etsin de aralarında mesafe vardı, yoksa bilirdim ben o Tarık'a yapacağımı!"

"Abartma bir şeyi de."

"Kardeşim o benim! Neyse, sonra senin odana yatırdım."

"Benim odamı nereden biliyordun? Koklayarak mı buldun üstün köpek güçlerinle?" dediğimde nefesini verdi bıkkınlıkla. Bir kolunu boynumun hemen arkasına uzattı.

"Oraya ne için gitmiştin?" dedim otelden bahsederek. Bacaklarımı kendime çektim, kısa şortum ve tişörtümle üşümüyordum ama saçlarım hâlâ ıslaktı.

"İttifaklarımı kaybediyorum, herkes ayaklanma derdinde. Yarın akşam Cebonayan toplanacak, bu sefer kesin yargılanacağım. Liderliğime oynayacaklar. Zaten sağlam bir düşmanım var, bitmiyorlar." *Liderliği almaya* değil, *oynamaya çalışacaklar* demişti. Bu kendinden eminliğini seviyordum, aslında itiraf etmek gerekirse onunla ilgili çoğu şeyi seviyordum.

Ona yaklaştım, burnumu yanağına sürterek kokusunu içime çektim. O da kolunu belime doladı ve beni kendisine çekti. Diğer eliyle de elimdeki viski şişesini aldı, tek dikişte şişeyi belli ölçüde azalttı ve tekrar elime bıraktı. Çenesinden akan viskiyi elinin tersiyle sildi.

"Yardım etmemi istediğin bir şey var mı?" dedim yumuşak ve mis kokulu saçlarını okşarken.

"Ortalığı karıştırma, yeter."

"Bu çok zor benim için. Ateş, abini tam olarak nasıl yaptın?" dedim aklımı kurcalayan soruyu sorarak. "Eğer bir robot değilse Bahar'a yaptığınız kalp gibi yapay organlar yaptınız. Peki, deri? Nasıl bu kadar gerçekçi?"

"Evet, Aşkın. Aynen öyle yaptık, damarlarına kadar yapay."

"Bu nasıl mümkün olabiliyor?" Aklım almıyordu, gerçekçi gelmiyordu.

"Anlatılacak bir şey değil," dedi geçiştirerek. 'Anlatacak kadar güvenmiyorum sana,' diyemiyordu.

"Hep kaçak mı oynayacaksın?"

"En az senin kadar. Saçlarını neden kurutmadın?" dedi saçlarımı okşarken. Yine konuyu değiştiriyordu.

"Bana bir şey olmaz."

Dudaklarında buruk bir gülümseme oluştu. "Sallama," dedi burnuma fiske atarak. Ceketini çıkarıp koltuğun kenarına koydu. Viskinin geri kalanını da içtim ve ona biraz daha sokuldum.

"Sen biliyor muydun?" dedim başımı göğsüne yaslayarak.

"Neyi?"

"Kaptan'ın kim olduğunu?"

"Geçtiğimiz günlerde öğrendim. Cüneyt Keskin öyle bir adam ki hakkında bilgi edinene kadar bayağı bir vakit kaybettik."

"Ne zamandan beri biliyordun?" dediğimde verdiği nefes saçlarım arasına gezindi.

"Çok olmadı, buraya rakıya geldiğimiz günden sonra oldu."

"Söylemeyi hiç düşünmedin mi?"

"Hayır, düşünmedim, geçmişleri sonuçta. Seninle Kaptan'ın arasındaki bir mevzuydu."

"Hiç demedin mi bu adam Aşkın'ı intikam için bana göndermiştir diye?"

"Ne intikamı, Aşkın? Kimden alacak k o intikamı? Hepsi mahvolmuş, Cüneyt Keskin yaşıyor gibi görünüyor ama ölü bir adam."

"Çok seviyormuş onu," dedim göğsünü hafif hafif okşayarak. "Sen de beni o kadar seviyor musun?" Kafamı göğsünden ayırmadan yukarı doğru kaldırdım, alttan yüzünü seyrettiğimde o da kafasını bana eğmişti.

"Asla yetinmeyi bilmiyorsun. Hep daha fazlasını istiyorsun," dedi bana yaptığı itiraftan bahsederek. "Belki de güvenemediğin içindir, belki de seni sevmemi fazlasıyla sevdiğin için, belki de inanamadığın için. İnan ki hiç karar veremiyorum." Saçımı okşamaya devam etti.

Duraksadı bir süre, ardından devam etti: "Seni seviyorum."

"Çok mu?" dediğimde güldü.

"Çok." Onun yüzüne bakmaya devam ettiğimde yanağımı okşadı. "Senin için endişeleniyorum. Ya yakalanırsa, ya başına bir iş gelirse?

Hiç ben güçlüyüm deme, bu elimde olan bir şey değil. Seni sevmek çok zor, Aşkın. Hem zor bir kadınsın hem tehlikelisin, sınırların yok ama sen gözlerimin içine böyle bakarken hiçbir şeyin önemi kalmıyor."

"Nasıl bakıyormuşum?" Cevap vermeyip sadece güldü. Kafamı tekrar göğsüne yasladım ve gözlerimi yumdum güzel kokusuyla.

Ateş Alanguva... Asıl çizgilerin ötesinde olan oydu ve onunla o çizginin ötesinde olmak iyi hissettiriyordu.

Ateş'in göğsünde uyandım, tamamen uzanmıştık ama üçlü koltuğa elbette sığamamıştık. Ateş'in bir eli belimdeydi, nefesleri düzenliydi. Göğsünden hafifçe doğrulduğumda mırıldanarak beni kendisine çekti.

Çenesine öpücük bıraktığımda gözlerini açtı. Esneyerek tekrar uymaya çalıştı ama onu boynundan öperek huylanmasını sağladım.

"Bir rahat dur," dedi uykulu, kalın sesiyle. Gözlerini tekrar kapattı.

"Uyan artık." Kafasını iki yana salladı ve bana daha sıkı sarıldı. "Bugün Bahar'ın sargıları çıkacak," dediğimde gözlerini açtı.

"Doğru, doktoru gelecek bugün."

"Haydi, kalk da kahvaltı yapalım yoksa seni yiyeceğim şimdi," dedim boynunu ısırarak. Gülerek saçımı okşadı, gözlerini tekrar kapatmıştı.

"Ye lütfen."

"Bak bundan bahsediyorum, ben ne düşünüyorsam dilimde. Sense ima yaptığın için libidonu gizlediğini sanıyorsun. Ama yok, sen benden de betersin."

"Senden beter birinin olacağını sanmıyorum ama bununla bir sorunum yok. O libidonun hepsi bana ait olduğu sürece..." Belimdeki eli kalçama indiğinde kalçamı hafifçe sıkmıştı.

"Yetiyorsun bana ki ne zamandır grup iması yapmıyorum bak." Gerildiğini hissederek devam ettim: "Aslında şunu düşünsene, kendinden bir tane daha yapıyorsun ve üçümüz grup s-" Gözleri aniden açıldı.

"Aşkın!" dedi sert sesiyle. "Ne demek bu? Sadece ben yetemiyor muyum? Hem ne biçim fanteziler bunlar?"

"Kendini de kıskanmazsın be sevgilim."

"*Sevgilim* diyerek yumuşatma beni."

"Yumuşama o zaman." Omuz silktim. Hâlâ kollarının arasından çıkmıyordum ve çıkmak da istemiyordum.

"Ferda'yla konuşmaya çalışacağım, sonra üstümü değiştirip şirkete uğrarım. Akşama doğru da Bahar'ın doktoru gelir. Bu akşam bize yemeğe davetlisin, babaannem seni daha yakından tanımak istiyor." Bu akşam aynı zamanda Cebonayan'la da toplanacaktı.

"Bana günlük rapor veriyorsun," dedim keyiflenerek.

"Yapacaklarımı seninle paylaşıyorum Aşkın, indir o burnunu," dediğinde burnumu biraz daha havaya kaldırdım.

Bir eliyle sırtımı tutarken başını biraz daha kaldırdı ve burnumu ısırdı. Gülerek onu ittiğimde bu sefer yanağıma sert bir öpücük bıraktı. Kafamı tekrar göğsüne yasladığımda ikimiz de konuşmadık. Onun hızla atan kalbi tuhaf hissettiriyordu. Bu tuhaf hisler de bir türlü bitmiyordu!

Bir gün bu tuhaflıkların adını bulduğumda neler olacağını merak ediyordum. Aynı zamanda o meraktan son hızla kaçıyordum.

Sessizce öylece yattık, o saçlarımı okşarken ben işaret parmağımla göğsünde hayalet halkalar çiziyordum.

"Abini nasıl yaptın, Ateş?" dedim aramızdaki tüm romantik havayı birdenbire bozarak. Oflayarak yerinde doğruldu, ben de doğrulmuş ama kucağından kalkmamıştım.

"Ben dün bir ton uyuşturucu batırma olayını nasıl başardığını soruyor muyum sana? Sormuyorum, sen de sorma. Sabah sabah nereden geliyor aklına böyle saçma sorular?"

"Aman be, gören de bir şey yaptığını sanacak; altı üstü ölü abini canlandırdın, ne bu havalar?" Kucağından kalkarken aynı zamanda da söyleniyordum.

O da yerinden kalkınca birlikte kulübeden çıktık. Rıhtımdan bağırış sesleri geliyordu. "Sen bana nasıl dokunursun be? Nasıl?" Ses Ferda'ya aitti. Ateş'in kaşları aniden çatılırken adımları hızlanmıştı.

"Ne dokunması be? Ben ne yapacağım senin gibi şımarığı? Pis iftiracı seni!" Bu da Tarık'tı.

"Öyleyse kim beni kucaklayıp yatağa götürdü?" Ferda kollarını göğsünün altında birleştirmiş, Tarık'a bakıyordu; bizi fark etmemişti.

"Ne bileyim kızım ben!"

"Yalan söyleme, zaten hayran hayran bakıyordun bana."

Tarık, Ferda'nın sözleriyle kahkaha attı. "Kızım, senin bir taraflarını kim bu kadar havaya kaldırdı? Yade'yi gördüğümde bile hayran hayran

bakmışımdır ama sana? Yok canım." Tarık'ın bu ses tonunu maalesef ki biliyordum.

"Seni ben taşıdım," dedi Ateş ve Ferda bizim varlığımızı fark etti. "Konuşalım mı, güzelim? Lütfen."

"İlla tamamen mi kaybolayım ortadan? Bunu mu istiyorsun?" Ferda bağırmaya devam ederken Ateş sabırlıydı.

"Bana izini kaybettiremezsin Ferda, o yüzden otur da konuşalım."

"Benim seninle konuşacak hiçbir şeyim yok."

"Sana karşı hep iyi bir abi olduğumu düşündüm, seni hep kendimden öne koydum. Gerçekler senin daha çok canını yakacaktı."

"Benim canımı daha fazla yakamazdın sen, bir de hâlâ karşıma geçmiş konuşuyorsun. Gidiyorum buradan, beni bulamayacaksın."

"Hayır, burada kal. Gidiyorum ben, sen isteyene kadar konuşmayız ama saçma sapan hareketler yapma. Şahin serbest bırakıldı. Şimdi oturmuş, bize ne kötülükler yapacağını düşünüyordur. Bir an bile açık veremeyiz Ferda, bir an bile!"

"O şerefsiz, abimi aldı benden! Nasıl serbest kalır?"

"Bunun olacağı belliydi, hâlâ onun tarafını savunan güçlü üyeler var. Cebonayan'dan atılmaması için de her şeyi yapacaklar. Dikkatli olmalıyız Ferda, her şey asıl şimdi başlıyor." Ateş bana döndü.

"Şirkete geçeceğim, müsait olursan uğra. Danışmak istediğim birkaç şey var," dediğinde başımı olumlu anlamda salladım. Yanağıma bir öpücük bıraktı ve yanımızdan ayrıldı.

Bu sırada Naz da yorgunlukla eve gelmişti. Zorlukla sandalyelerden birine oturdu. "İyi misin?" dediğimde kafasını bana çevirdi, bakışları tuhaftı.

"İyiyim," dedi sadece.

"Rengin soluk, bir şey mi oldu?" dedi Tarık da endişeyle.

"Tanıdığım birini öldürmüş V," dedi Naz aynı durgunlukla. "Serdar Akar, çalıştığım hastanenin sahibinin oğluydu. Serdar'ı da tanırdım, sık sık yanıma gelirdi, bir iki kere yemeğe çıkmıştık. Dün hastaneye getirildi, hâli o kadar kötüydü ki..." Zorlukla konuşuyor, sık sık yutkunuyordu.

Bunu elbette biliyordum. Hatta Naz'ın o adamdan fazlasıyla hoşlandığını da biliyordum. Daha önce rıhtımdaki rakı masamızda, Naz'ın

telefonu çaldığında Deniz, 'Serdar kim?' diye sormuştu. Bense tesadüflere inanmaz ve bir şeyleri kolay kolay unutmazdım.

Tabii ki Naz, bu adamın nasıl bir pislik olduğunu bilmiyordu. Hem başka hastane mi kalmamıştı da oraya götürmüşlerdi?

"Eğer öldüyse vardır bir pisliği," dedi Tarık.

"Melek gibi bir adamdı, hiçbir kötülüğünü görmedim. Ve Tarık, öyle bir hâldeydi ki..." Ağlamamak için direniyordu.

"Gel içeri, biraz dinlen," desem de beni dinlemedi.

"Belki de Deniz haklıydı, belki V sandığımız gibi bir kahraman değildir," dedi Naz acıyla. Sanırım düşündüğümden daha fazla hoşlanıyordu o adamdan.

"Kesin vardır yediği haltlar," dedi Tarık.

Arkamda buraya yakınlaşan bir nefes hissettim. "Uyuşturucu sevkiyatı yapıyormuş, bence çok üzülme," dediğimde Naz şaşkınlıkla baktı bana.

Tam bu sırada arkadan gelen kişi kendini belli etti. "Merhabalar." Murat Dağhan... "Deniz'e bakmıştım da."

Kafamı ona çevirdiğimde kısık bakışları uzunca üzerimde dolaştı. "Merhaba. Nerede olduğunu bilmiyorum," dedim ona yandan bir bakış atarak. "İşlerim var, gitmem gerek. Sen de bir elini yüzünü yıka Naz, şoka girmişsin."

Onları orada bırakarak üst kata çıktım, gündelik bir makyaj yaparken saçlarımı da tamamen düzleştirdim. Beyaz kumaş pantolonun üstüne siyah şık bluzu giyerek aynanın karşısına geçtim. Ateş bu hâlimi gördüğünde tüm şirketlerini üstüme yapmak isteyebilirdi. Topuklularımı da giyerek çıktım evden.

Ben, kendi arabalarımı istediğim gibi kullanamadığım için Ateş, benim için kapıya Maserati bırakmıştı. Düşünceli sevgilim benim. Anahtar kontakta duruyordu çünkü Ateş'in korumaları sayesinde burası kimsenin yaklaşamayacağı kadar güvenliydi.

Ateş'in şirketine sürdüm, acaba bu sefer ne için benden yardım isteyecekti? Otoparka arabamı park ederek şirkete çıktığımda beni gören herkes tanıyor ve selam veriyordu. Sırf bir adamın sevgilisi olduğum için gösterilen bu yoğun ilgiyse sadece midemi bulandırıyordu.

Ateş'in odasına girdiğimde beni görünce gülümsedi. Üstündeki kıyafetleri değiştirmiş, bu sefer beyaz gömlek giymiş ve kollarını kıvırmıştı. Beyaz, buğday tenine fazla yakışmıştı.

"Seksi sevgilim ne işlerle meşgul acaba?" dediğimde gülerek kucağına iki kere vurdu. Hızlı adımlarla yanına gidip kucağına oturdum. Bir elini belime sardı.

"Kahvaltı yaptın mı sen?"

"Yok."

"O zaman bir şeyler ye, sonra da şu verileri izle," dedi ekrana bakarak. Gözlerimi kısarak ekrana yaklaştım. "Dün gece sistemime bir saldırı düzenlendi. Bak bakalım, sana tanıdık gelen bir şeyler var mı?"

"Kodlar, daha önce sisteminize sızdığım kodlara benziyor ve bunun başarılması cidden zor."

"Aklında biri var mı?" Vardı ama söylersem zaten bahane arayan Ateş, onu direkt öldürürdü.

"Bilmem, biraz araştırmam lazım. Haydi, kahvaltı yapalım," dedim ona dönüp kirli sakallı yanağını okşayarak.

"Aşkın, söyle haydi. Kim olduğunu düşündün?" Sabırlı ifadesiyle nefesimi verdim.

"Beni gittikçe daha iyi tanıyorsun, bu ürkütücü."

"Öyle, sana o kadar dikkatli bakıyorum ki artık her mimiğinin ne anlama geldiğini anlıyorum." Güldü kendi kendine. "Harika bir oyuncu olmana rağmen hem de."

"Evet, bu kodları yazan kişi tanıdık geliyor."

"Güray mı?" dedi tek seferde tutturarak.

"Nereden anladın hemen?"

"Onunla bir geçmişin var, aynı okuldaydınız ve onun zarar görmesini istemedin," dedi fazla rahatsız şekilde.

"O deli dolu ve zeki biri, sana kafa tutmaz. Bence birisi onu zorlamış."

"Yine eskilerini mi savunacaksın bana?" dedi çatık kaşlarıyla. Üstünde oturduğum bedeni fazlasıyla kasılmıştı, hafif hafif yanağını okşamam da onu sakinleştirmiyordu.

"Sadece mantıklı konuşuyorum, onun kaybedecek çok şeyi var, ailesine çok değer veriyor! Kıskandığın için böyle düşünüyorsun, eğer

onun kendi iradesiyle yapacağını düşünseydim zaten bunu açık açık söylerdim sana."

"Bilmem, belki de güzel gecelerinizin hatırına söylemezdin," dedi dişlerinin arasından büyük bir öfkeyle.

Ofladım. "Amına koyayım, konuyu nerelere çektin! İki güzel yüz göstermek yaramıyor sana da." Kucağından kalktım. "Saçma kıskançlıklarını kesecek misin?"

Konuşmadı, sadece telefonunu çıkardı ve kulağına götürdü. "Yusuf, şu Güray vardı ya. Aynen, o lavuk. Onu bizim kulübeye çek." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Ne demek kulübe hâlâ temizlenmedi? Tamam, başka yere götür, enerjini at biraz ben gelene kadar."

Ona hayretle baktığımda rahat şekilde yerinden kalktı. "Haydi, kahvaltı yapalım."

Bu sırada telefonum çaldı. Günlerdir Alanguva arazisinden çıkmayan ablam arıyordu. Aramasını yanıtladım. "Aşkın, nasılsın kuzum?"

"İyiyim abla, sen?"

"Ben de iyiyim. Bugün Bahar'ın sargıları çıkacak. Senin için bekletiyor doktoru, hemen gelebilir misin? Bayılacak heyecandan."

"Tamam, yarım saate oradayım. Görüşürüz." Telefonu kapatarak Ateş'e döndüm.

"Eve geçiyorum ben."

"Tamam, ben de geliyorum."

"Yok, yok, senin eski takıldığım adamları öldürmek gibi eğlenceli bir aktiviten vardır."

"Hainleri yaşatırsam yaşayamam, Aşkın. O şerefsizi zaten daha önce öldürmemekle hata ettim. Doğru ya, o zaman da sen istediğin için öldürmemiştim. Hatta o yavşak için bana silah çekmiştin," dedi sert sesiyle. Elimi tuttu ve birlikte asansöre yürüdük.

"Hani sevmiyordun bu liderliği, mafyalığı? Abin geldi, ona neden bırakmıyorsun? Hem-"

"Hem zaten ölü mü?" dedi ters şekilde. "Babamın haklı olduğu bir şey varsa o da abimden daha acımasız olduğum. Liderlik koltuğu oyuncak değil Aşkın, öyle kafasına göre kimse yer değiştiremez." Asansöre bindiğimizde Ateş otopark katına bastı.

"Bu Cebonayan tam olarak ne? Kafanıza siyah pelerinler geçirip ayinler falan mı yapıyorsunuz? Olayınız ne ki?"

"Aynen Aşkın, her ayinde birini kurban ediyoruz hatta," dedi bıkkın şekilde.

"Aman anlatma hiçbir şey, gerçi anlıyorum seni. O kadar zeki bir insanım ki azıcık bilgi versen tüm olayı çözeceğimi biliyorsun. Ama madem bana aşkından ölüyorsun, o zaman-" Susmama neden olan şey, Ateş'in asansörün duvarına yaslanmış, kollarını göğsünün altında birleştirmiş ve ilgiyle beni izliyor oluşu oldu.

Sarı gözleriyle öyle bir bakıyordu ki benim gibi dikkatli birine bile her şeyi önemsiz kılıyordu. Asansörü durdurdum.

"Ne yapıyorsun, Aşkın?" Omuz silktim. "Bir gören olacak şimdi," dediğinde bir süre ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım.

Gülerek beni belimden çektiğinde ise ciddi olmadığını anladım. Onu arkadaki cama doğru ittirdim, dudaklarını öptüm istekle. Kalçamı sıktığında bir elim omzunda diğeri ensesindeydi, onu biraz daha kendime çektim.

"Hep asansör fantezisi yapmak istemiştim," dediğimde güldü ve beni döndürerek asansörün duvarına yasladı. Yandaki aynaya düşen yansımamızı izledim. Ateş'in sıcak nefesi boynumu öpüyordu. Onunla olmaktan da onu arzulamaktan da hiç bıkmıyordum.

Ancak asansör aşağıdan çağırılınca Ateş zorlukla ayrıldı ve beni yavaşça indirdi. "Sikeyim ya!" Kalçamı sıktı dudağını ısırırken.

"Az küfret," dedi söylenerek ve kalçamdaki elini çekip elimi tuttu. Başımı koluna yasladığımda eğilerek saçımı öptü, çektiği nefesten kokumu derince soluduğunu anladım. Her ne kadar gerçek dışı gelse de gerçektik işte.

Asansörden indiğimizde Ateş'in arabasına bindik. O sürücü koltuğuna geçerken yanına oturdum. "O günkü sürüşüme şahitlik ettikten sonra utanmadan nasıl yanımda araba kullanabiliyorsun, anlamış değilim."

"Az ego güzelim, az ego."

"Şahin'in bırakıldığından bahsettin, sence ne yapmaya çalışacak?"

"Öfkeli ve şaşkın, hem kardeşine yapılan şeyleri öğrenmesi hem de abimin birden ortaya çıkması onu aptala çevirdi. Şimdi yaşananları sindirmeye çalışıyor, arkasındaki üst üyeler sayesinde ayakta duruyor. Daha fazla kinle saçmalayacak, ondan her şeyi bekliyorum bu dakikadan sonra."

"Kuyunu kazmak isteyen çok kişi var ve bu sadece Cebonayan içinde değil," dedim, bunu biliyordum çünkü bağlantı kurduğum yabancı mafyalardan bizzat duymuştum.

"İstemeye devam etsinler, o kuyunun dibinde boğulacaklar." Kendinden emin lider havalarına girdiğinde nasıl seksi olduğunu bilmiyordu. Bir elimi bacağına götürdüm ve üst bacağını okşadım.

"Hallederiz, güzelim."

"Hem sinirlerimi bozuyor hem de eğlendiriyorsun, terapi gibi geliyorsun," dediğinde hevesle ona döndüm.

"Nasıl bir terapi?"

"İki iltifat duyma zaten!" Eli yanağıma uzandı ve bakışlarını kısa bir an bana çevirerek yanağımı okşadı. Bu adam beni seviyordu. "Sana bunu tasvir etmeyeceğim, sonra o burnunu indiremiyorum."

"Sen bana sevgini hissettirme! Ya ben sevgiyi başka yerlerde ararsam? Olmaz öyle şey, seviyorsan her an hissettirmen gerek."

"İnanılır gibi değil," dedi elini yanağımdan çekip arabayı sürmeye devam ederken.

"İnanılır gibi olmayan ne?"

"Senin gibi bir seri katilin böylesine sevgiye aç olması."

"Boş yapma. Ablam da Bahar da çok seviyor zaten beni, ayrıca ben kimsenin sevgisine muhtaç değilim," dedim sertleşen sesimle.

"Bahsettiğim bu değil, seni iki kimliğinle de sevenlerden bahsediyorum."

"Babaannen benden bahsetti mi hiç?" dedim konuyu değiştirerek. "Beğenmiş mi gelinini?"

"Beğenmiş. 'Kendine benzeyen bir eş bulmuşsun,' deyip duruyor," dedi Ateş gülerek.

"Babaannenin de maşallahı var, o yaşta o dirilik..."

"Dedem yanlış kararlara koşana kadar hep onun arkasında olup ona yol göstermiş, aynı şeyi babama da yaptı. Ona ışık oldu."

"Peki, sana? Sana oldu mu?"

"O kadar çok acı çekti ki artık takati kalmadı, bana yakacağı ışığı kalmadı. Ama olsun, hayatta olması yeter." Annesini ve babasını nasıl kaybettiğini bilmiyordum ama onun gibi ailesine düşkün bir insan için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordum. Özellikle annesinden hiç bahsetmiyordu.

Çok geçmeden eve gelmiştik. Salonda müstakbel kayınvalidem ve Ateş'in halası oturuyorlardı. "Hoş geldiniz, sözde senin evine geldim Ateş, yüzünü görebildiğim yok."

"Çok yoğunum şu sıralar."

"Zaten bildiğin başka cümle yok. Sen nasılsın, gelinim?"

"İyiyim babaanneciğim, siz nasılsınız?" Kadın samimiyetime gülümserken Ateş şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Sağ ol, iyiyim ben de."

"Ateş, bir konuşabilir miyiz?" dedi halası bana gülümserken.

"Yine kocan mı konu?" dedi Ateş kibarlıktan çok uzak şekilde.

"Eniştene karşı biraz anlayışlı ol lütfen."

"Tamam hala, tamam, gel." Ateş halasıyla odadan çıkarken ben de Selma Hanım'ın yanına oturdum. Önündeki fincandan çayını içiyordu. Bembeyaz saçlarını ensesinde sıkı bir topuz yapmış ve beyaz takım elbisesinin içinde İngiliz kraliyet ailesinin bir mensubu gibi görünüyordu. Çok asildi, yaşına rağmen omuzları hep dikti. Gençken gerçek bir leydi olduğu açıktı.

"Ateş'in hayatında birini görmek çok güzel," dedi gülümseyerek. "Ateş dikkatlidir, zekidir, her şeyin vaktini iyi bilir, çok güçlüdür ama büyük bir zayıflığı da var. Sevdikleri için gözünü çok kararır, özellikle annesini kaybettikten sonra gördüm bunu. Çok zor atlattı ve belki de bu yüzden bugün lider."

"Annesi nasıl vefat etti?" dedim.

"O anlatmadıysa bana anlatmak düşmez. Ateş çabuk alışmaz, çabuk sevmez ama alıştığında, sevdiğinde de bir daha kolay kolay vazgeçemez. Torunumu tanırım ve sana âşık olduğu ortada, dedesine çekmiş. Âşık olduklarında gözleri hiçbir şeyi görmüyor," dedi gülerek ama bu gülüşün altında geçmişin yansıması, acı vardı. Evet, Ateş'in dedesi de âşıktı ama Selma Hanım'a değil.

Beni izlemeye devam etti. "Gözlerin alev alev, torunumu güç için kullanma. Olur mu?" Konuşmama müsaade etmeden devam etti: "Alanguvalar biraz hastalıklı severler. Dedesini bitiren de bu oldu, babasını bitiren de. Sen onu bitirme." Sözlerinde art niyet yoktu, sözlerinde acılı bir kadının çaresizliği vardı. Hem çok güçlüydü hem de bir o kadar çaresiz. Güçlüydü ama olacaklara yön verememenin çaresizliğini yaşıyordu.

Yutkundum. Bu sırada Baybora ve ablam gülüşerek salona girdiler. Ablamın yüzünde güller açıyordu, ağzı kulaklarına varacaktı neredeyse. Onu ilk defa hayat dolu görüyordum. Baybora'nın eli ablamın belindeydi ve o da bir robot olamayacak kadar insansı ve mutlu görünüyordu.

Ablam tüm gençliğini parmaklıkların ardında geçirmişti, hiç yaşayamamıştı. Mutluluğu en çok o hak ediyordu.

Dışarıdan birbirlerine âşık, fazla güzel bir çift gibi gözüküyorlardı. Ama ne onlar bir çiftti ne de Baybora normal bir insan. Yalanla yaşamanın korkunç olduğunu düşünen ablamı, kendi ellerimle yalan deryasının içine atmıştım. Ve gün geçtikçe onu kurtarma şansını kaybediyordum.

"Aşkın, gelmişsin," dedi gülümsemesi dinmeden. Ancak Baybora'nın gülüşü benim bakışlarımla çoktan solmuştu. Katil bir baldız istemediği kesindi, zaten ben de robot bir enişte istemiyordum. Hem de hiç!

İkisi birlikte ikili koltuğa oturduklarında, "Tekrar evine kavuşmak nasıl bir duygu?" dedim Baybora'ya bakarak. Yutkunarak alt dudağını ıslattı. Hem yutkunuyordu hem de tükürük bezleri çalışıyordu! İnanılır gibi değildi.

"Çok güzel bir duygu."

"Belli, ablamla mutlu gözüküyorsunuz." Ablamın anında yüzü kızarırken Baybora doğrudan bana bakıyordu. Bakışları *yapma* diyordu. Sadece şu anı düşünüyordu, ablam gerçekleri öğrendiğinde ne olacağını sanıyordu? "Pusat'la Bahar nerede?" dedim arkama yaslanarak.

"Bahar çok heyecanlıydı, Pusat onu sakinleştirmek için yürüyüşe çıkardı. Gelirler birazdan," dedi ablam.

"Ben de odama çekileceğim, sarı civcivin gözleri açıldığında çağırın beni. Bir ara odama uğra ayrıca," dedi Selma Hanım bakışlarını bana çevirerek.

"Tabii, babaanneciğim," dedim ben de gülümseyerek. O yanımızdan ayrıldığında Ateş salona dönmüştü. Ablam şaşırsa da keyifle gülümsemişti sözlerimle.

"Doktor içeride, neredeler?" Ateş saatine bakarak konuşmuştu ki bahçe kapısından Pusat ile Bahar girdiler. Bahar'ın gözlerinde hâlâ gözlüğü vardı, Pusat'ın koluna girmişti ve her an heyecandan bayılacak gibi duruyordu.

O hep yaşam sevinciyle dolu olmuştu ama acı tarafı şuydu ki onun hiç yaşama şansı olmamıştı. Bir fanusun içindeydi, bu yaşamak değildi işte. Hem kalbi hem gözü onun yaşamını çalmıştı elinden. Bahar bunu hak etmişti, tüm acılara gülmek kolay kolay kimsenin harcı değildi.

"Aşkın, geldin mi?" dedi Bahar heyecanla.

"Hiç kaçırır mıyım?" Pusat'ın bakışları da neşe doluydu, gözleri parlıyordu.

"İçeri geçelim," dedi Ateş. Pusat'la Bahar en önden yürüdüler. O kadar heyecanlıydı ki göğsü hızla inip kalkıyordu. Pusat onu sakinleştirmeye çalışıyor, kulağına eğilip bir şeyler söylüyordu.

Baybora ablamı bir an olsun yalnız bırakmıyordu ancak adımlarımı hızlandırarak aralarına girdim. Baybora ve ben, Ateş ve ablamın önüne geçtiğimizde ona doğru kısık sesle konuştum:

"Bana bak, robot musun, hortlak mısın, bilmem! Ablamdan uzak duracaksın."

"Onun mutlu olmasını istemiyor musun?" dedi kaşlarını çatarak. Bazı mimikleri Ateş'inkilerin kopyasıydı. "Ondan neden bunu almak istiyorsun ki?"

"Yalanla mı mutlu olacak?"

"Seninle hep doğruların içinde mi sanki?"

"Nasıl bir şey olduğunu bilse senden korkup kaçar," dedim emin şekilde.

"Ne acı ki senin olduğun şeyi bilse de aynısını yapar," dedi Baybora doğrudan gözlerime bakarken. Adımlarım sertçe kesilirken o yürümeye devam etti.

"Kendinle beni bir tutma," dediğimde cevap vermeden Pusat ve Bahar'ın arkasından odaya girdi. Ablam yanımdan geçerken Ateş'in bakışları üstümdeydi. Abisiyle tartıştığımı anlamış olmalıydı ki sıkıntıyla nefesini verdi.

"Ne diye dirilttin ki? Az mı derdimiz vardı da başımıza bir de robot abi çıkardın? Aferin yani." Söylenerek ben de girdim evin klinik olarak kullanılan odasına. Tabii, mafya olunca insanın böyle özel kliniğe ihtiyacı oluyordu.

Bahar heyecanla sargıların çıkmasını bekliyordu. Doktoru bizi gördüğünde selam verdi ve eldivenleri ile gözlüğünü taktı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Heyecanlıyım." Pusat hemen Bahar'ın yanında durmuş, duygulu gözlerle onu seyrediyordu.

"Çok zor bir ameliyat atlattın ve çok iyi başa çıktın," dedi doktor tebrik edercesine. Ve daha fazla uzatmadan Bahar'ın sargısını açmaya başladı.

"Daha önce de söylediğim gibi ameliyat başarılı geçti ama görme yüzdesi tamamen gözün kabulüne bağlı bir durum. Tabii, bu oran birkaç ay içinde biraz daha yükselebilir." Ve gülümseyerek tamamen açtı gözlerini.

Ancak gülüşü yavaşça solarken etrafa aynı manasızlıkla bakıyordu. Doktor gözüne ışık tuttuğunda titreyen dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Işığı hissedebiliyor musun?"

"Hangi ışık?"

Gözlerimi sıkıca yumdum. Böyle olmamalıydı.

"Şimdi peki?" Zorlukla araladım gözlerimi, aldığım nefes yetmiyordu. Ateş'le bakışlarımız kesiştiğinde üzgünce eğdi kafasını. Pusat'sa çökmüş omuzları ve dolu gözleriyle olanları kavramaya çalışıyor gibiydi.

"Şimdi hafif bir aydınlanma oldu sanki," dedi Bahar. Hâlâ ağlamamıştı, mutlu gözükmeye çalışıyordu.

"Peki, şimdi?" Artık parlak beyaz ışık gözünün dibine kadar gelmişti.

"Evet, evet, şimdi daha aydınlık!" dedi heyecanla. Doktor kapattı ışığı ve başını eğerek nefesini verdi.

"Işık olmadan hareket algılayabiliyor musun?"

"Hayır, sadece hafif bir renk açıklığı var. Görüntü bomboş değil artık ama çok açık da değil." Bahar yutkunarak gözlerini kırpıştırdı.

"Üzgünüm Bahar, elimizde yeni ve daha iyi bir tedavi yöntemi yok. Aradan zaman geçtikçe görme oranın artabilir ancak şu an yüzde üçün üstüne çıkamamışız. Umarım zaman sana iyi gelir."

Bahar daha fazla dayanamadı, görmeyen güzel gözlerinden gözyaşları akmaya başladı. "Olsun, en azından artık tamamen boşluk değil," dedi kendini teselli etmeye çalışır gibi.

Aldığım nefes ağır gelirken Pusat'a baktım. Dolu gözleriyle donmuş şekildeydi ancak Bahar'ın sözlerinden sonra daha fazla dayanamadı ve odadan hızla çıktı.

Oda bana da dar gelirken Bahar'ın hâlini görmeye dayanamadım ve kendimi odadan dışarı attım. Pusat'ın peşinden bahçeye çıktım. Ellerini ensesinde birleştirmiş, kızarık gözleriyle olanları idrak etmeye çalışıyordu.

"Pusat, bize ihtiyacı var."

Bana döndüğünde daha fazla kendini tutamadı. "O bunu hak etmedi, çok acı çekti, Aşkın. Baksana hâlâ da çekiyor. Dayanamıyorum."

Ona birkaç adımda ulaştım ve kollarımı beline sardım. Sarılışıma karşılık verdiğinde artık omuzları sarsılıyordu. Başımı göğsüne yaslayarak sırtını okşadım.

"Böyle olmamalıydı," diye sayıklıyordu. "Nasıl da mutluydu, kaç gündür heyecandan uyuyamıyor, biliyor musun? O kadar umutluydu ki... Şimdiyse tüm hayallerini kaybetti. Ben başa çıkamıyorum bununla, o nasıl çıksın?"

"O çok güçlü, sen onu sevdiğin için dayanamıyorsun." Pusat'ın ağlayışı şiddetlendi. Onu ilk defa bu kadar çökmüş görüyordum ve Bahar'ın hâli ne kadar canımı yaktıysa Pusat da o kadar yakmıştı.

Benden ayrıldığında elinin tersiyle gözlerini sildi. "Toparlan da yanına gidip destek olalım, bize ihtiyacı var."

"Nasıl bu kadar güçlü kalabiliyorsun?" diye sordu Pusat şaşkınlık ve gerçek bir merakla. "Canının acıdığını biliyorum, nasıl hâlâ dik duruyorsun?"

"Haydi, içeri gidelim," dediğimde biraz daha sakinleşmeye çalıştı. Ardından birlikte içeri döndük. Bahar durgunca başını eğmişti. Ablam yanına oturmuş, ona destek olmaya çalışıyordu.

"Pusat niye gitti ki? Artık beni istemeyecek mi?" Daha yeni yeni kendine gelen Pusat duyduklarıyla yine mahvoldu.

"O ne biçim söz, bir tanem? Neden istemeyeyim? Seviyorum ben seni, bunu ne engelleyebilir?"

"Ama hiç normal olamayacağız, hep yarım olacağım. Birlikte film izleyemeyiz, sana gömlek seçmende yardımcı olamam, yemekler yapamam, benim gibi biriyle ne işin olacak, Pusat?"

Pusat hızla ona ulaştı ve yüzünü koca ellerinin arasına aldı. "Hiçbirini istemiyorum senden, sadece yanımda olmanı istiyorum. Hiçbir şeyin önemi yok."

"Sen harika bir adamsın ve sanırım Yade haklıydı. Eve gidebilir miyiz, Aşkın?" Zaten kötü bir psikolojide olduğu için onu ikiletmedim.

Pusat çaresizce ona bakıyordu, Bahar kafasını çektiğinde elleri iki yana düştü. Birkaç yaş aktı gözünden tekrar ama bununla yüzü acıyla kasıldı.

"Olabildiğince ağlamamaya çalış, gözlerin hâlâ hassas, canın yanar. Şimdi damla veriyorum ama ağlamamaya çalış," dedi doktor, Pusat çekildiğinde damlayı Bahar'ın gözlerine damlatarak.

"Çok yanıyor," dediğinde Pusat onun gözlerine üflemişti.

"Gitmeyin hiçbir yere, doktor gözetiminde kal," dedi Pusat.

"Ağlarsa acısını dindirmek için bu damlalardan dökün, onun dışında yapılacak bir şey yok zaten. Önümüzdeki günlerde tekrar kontrol edeceğim."

"Üstün bir teknolojimiz var Bahar, üzülme. Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi Ateş kendinden emin şekilde. Bu söz, Bahar için pek bir anlam ifade etmeyebilirdi ama Ateş'in, abisini canlandırdığını bilen herkes için büyük bir umuttu.

"Bu ağır bir ameliyattı, benzeri bir ameliyata girmesi gözünün yapısını bozar ve tamamen kaybederiz," dedi doktor ancak bakışları Ateş'le kesiştiğinde yutkunarak nefesini verdi. "Ama evet, teknolojiniz sayesinde bir çözüm bulunabilir," dedi ve odadan ayrıldı canından endişelenen doktor. Aslında tek yaptığı şey gerçekçi olmaktı.

"Ben eşyalarımızı toparlayayım," dedi ablam ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerini kırpıştırarak. Onunla birlikte kuyruğu olan Baybora da çıkmıştı.

Ateş ve ben, Pusat'la Bahar'ı yalnız bırakarak ayrıldık odadan. "Gerçekten bir çare bulabilir misin?" dedim yorgunlukla duvara yaslanarak.

"Evet, hep bulurum."

"Ama hep bir çare yoktur."

"Bunu en az senin kadar iyi biliyorum." Önümde durdu, yüzümü okşadı.

"Bahar mahvoldu, belli etmemeye çalışıyor ama o kadar umutluydu ki..."

"Üzülme, Aşkın." Sıcak eli beni rahatlatmaya çalışıyordu. "Seni üzgün görmeyi sevmiyorum."

"Sarsıldım sadece, o daha çocuk sayılır. Bunları hak etmedi."

"Maalesef hepimiz hak etmediğimiz şeyler yaşadık." Eğilip alnıma bir öpücük bıraktı.

"Toplantıya gidecek misin?"

"Evet, çıkarım birkaç saate."

"Ben de geleyim mi?" Sorumla az önceki anlayışlı ifadesi silindi, kaşları çatıldı.

"Bu mümkün değil."

"Mümkün de gıcıksın işte. Pusat'ın benden ne fazlası var?"

"Pusat da gelmeyecek bu akşam," dedi aramızda hâlâ azıcık mesafe varken.

"Neden?"

"Kritik bir toplantı." Omuz silkti. "Sen ne yapacaksın?"

"Bahar'la olacağım, belki biraz moralini düzeltirim," dediğimde kafasını salladı, uzanıp yanağına öpücük bıraktım.

İçeri girerek Bahar'ı aldım. Pusat'sa dolu gözleriyle bizi izledi, Bahar'ın kendini toparlayacak vakte ihtiyacı olduğunu hepimiz biliyorduk. Ateş kapıya zırhlı araçlarından birini bırakmıştı ve biz arabaya binene kadar da kapıda bekledi.

Ablam, Baybora'yla vedalaşıp arabaya bindiğinde ben de sürücü koltuğuna geçtim. Ateş'le aramızda uzun bir bakışma geçerken Alanguva malikânesinden hızla çıktım.

Arka koltukta oturan Bahar ağlamamak için kendini sıkıyor, arada hıçkırıyordu. Elimden hiçbir şey gelmemesi sinirlerimi bozuyordu. Bu çaresizlik hissi de fazlasıyla tanıdıktı.

Eve gelir gelmez Bahar odasına çekilmiş ve bir daha da çıkmamıştı. Ortamda derin bir sessizlik hâkimdi, kimsenin konuşacak enerjisi yoktu. Olanlar hepimizi sarsmıştı.

Tarık gözünden akan birkaç damla gözyaşını sildi. Sigarasını söndürdü ve yüzünü ovuşturdu. "Yıkıldı, o kadar hevesliydi ki..."

"En azından yaşıyor, ağlamayın artık."

"Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Senin de canın acıyor, bu kadar kalpsiz gözükmek zorunda değilsin."

"Bahar yaşasın diye esir olmayı kabul ettim. Evet, kalpsizim ben."

"Öylesin demedim, *gözüküyorsun* dedim. Senin canın hepimizinkinden fazla yanıyordur belki ama hâlâ omuzların dik. Bunu nasıl başarıyorsun?" Düşersem kaybederdim.

Güçlü müydüm, bilinmezdi ama güçlü gözükmek zorundaydım. Yaşamamın başka yolu yoktu.

"Bir yıl önceye kadar Bahar'ın yaşama şansı bile yoktu, öleceğine emin değil miydik hepimiz? Bakın, yaşıyor şimdi. Ve en önemli şey de bu, yaşaması."

"Saçmalıyorsun, en önemli şey bu değil. Mutlu olması, hissetmesi, önemli olan şeyler bunlar. Nefes alıyor diye yaşıyor diyemezsin."

Güldüm yüksek sesle. "O zaman ben çoktan ölmüşüm, Tarık."

Tarık bir süre sessiz kaldı. "Hepimizin sinirleri yıprandı. Ben Bahar'a bakacağım," dedi sert sesiyle ve yanımızdan ayrıldı. Ben de sigaramı içmeye devam ettim.

Bu sırada arkamdan yaklaşan bir nefes hissettim. Omzumun üstünden arkama baktım. Murat Dağhan karşımda duruyor ve tüm dikkatiyle bana bakıyordu.

"Deniz'e mi bakmıştın?" dediğimde kafasını iki yana salladı.

"Sana bakmıştım, Aşkın." Duraksadı. "Yoksa *V* mi demeliyim?" Sigaram parmaklarımın arasından düşerken afallamış şekilde ona bakıyordum.

Göğsüm hızla inip kalkarken gülmeye çalıştım. "Ne saçmalıyorsun?"

"Her şeyi biliyorum, artık çabalamayı kes," dedi sert sesiyle ve sakince karşıma oturdu.

1 Gün Önce

Panoyu kısık gözlerle izlerken Kaptan yanıma gelmişti. "Sen en son benden kaçmak için denize açılmamış mıydın?"

"Senden kaçmam ben, çocuk," dedi koltuğuna otururak. "Bu akşam ne yapacaksın? Anlat bakalım."

"Murat Dağhan hakkında çok önemli şeyler öğrendim. Başta neden Alanguvaların peşinde olduğunu bulmak istemiştim ama altından çok farklı şeyler çıktı." Hazırladığım dosyayı İhtiyar'ın önüne bıraktım.

"Gerçek adı Şahan Arcan ama bu ismini çok küçükken kullanmayı bırakmış. Murat Dağhan'ın babası Kerem Arcan, Ateş'in babası olan

Tuğrul Alanguva'nın en önemli korumalarından. Sağ kolu gibiymiş ancak bir gün Tuğrul Alanguva'ya düzenlenen saldırıda vurularak felçli kalmış. Hem koruması olan hem arkadaşı sayılan adamın vurulmasına dayanamayarak kendi mükemmel teknolojisiyle Kerem Arcan'ı ameliyat etmiş, aslında biraz da denek olarak kullanmış. Ancak bu ameliyat sırasında Kerem Arcan hayatını kaybetmiş."

Sözlerimle kaldırdı kafasını dosyadan, devam ettim: "Kimsesiz kalan Şahan'ı istihbarat sahiplenmiş, onun adını ve kimliğini tamamen değiştirip Kerem Dağhan yapmışlar. Ayrıca onu eğitip en başarılı ajanlarından biri hâline getirmişler. Yani bu adamın tek derdi Alanguvalardan intikam almak."

"Ne yapacaksın peki?"

"Benden şüphelendiği belli, o anlamadan ben kimliğimi anlamasına yardımcı olacağım."

"Ya seni ifşa ederse? Kumar oynuyorsun."

"Hayır, onun hiçbir zaman asıl hedefi ben olmadım. Eğer kontrolüm dâhilinde öğrenirse müdahale eder ve kazanırım. Emin ol, birden öğrenmesinden daha iyidir."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

"Çünkü ona istediğini vereceğim, Ateş'i. Yani o öyle sanacak."

"Peki, Ateş? O bilecek mi?"

"Eğer söylersem çok kafa şişirir, zaten gereksiz kıskanıyor. Planımı rayına oturttuktan sonra ona anlatırım. Hem zaten bu, Ateş'in de yararına olacak."

"Peki, olur da bir gün işler iyice karışırsa? Ya kendi kimliğin ve Ateş arasında bir seçim yapman gerekirse ne yapacaksın?" İhtiyar'ın sorusunu göz ardı ettim. Sonuçta o da beni göz ardı etmeyi iyi biliyordu.

Günümüz

Murat bana emin bir ifadeyle bakıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım. Ona darmadağın bir ifadeyle bakıyordum ancak V çoktan dudaklarına tehlikeli gülüşünü takınmıştı. Ne de olsa V, bu yalan sanatının en başarılı sanatçısıydı.

5
DOMİNO
TAŞLARI

Hayatım domino taşları gibiydi, her şey birbiriyle bağlıydı ve ben de bu domino taşlarını yöneten oyuncuydum. Her düşen taş, öncesinde ona çarpan diğer taşın etkisini taşıyordu. Bu öyle ince bir işti ki bir taşı bir milimetre bile yanlış açıda koyarsam bu tüm düzeneği bozardı.

Her hesaplamayı doğru yapmam gerekiyordu, benim hata yapma şansım yoktu ve hiç de olmamıştı. Her hamlem hesaplı, her tavrım gerçeğin dışında olmalıydı. Ateş Alanguva hayatıma girdiğimden beri bu özelliğimi kaybediyordum, en azından onun yanında. Onun yanında gerçek hissediyordum.

Ona zarar gelsin istemiyordum. O bu saatte Cebonayan toplantısında kritik bir toplantıdaydı ve ben şu an içinde olduğum oyunu değil, onu düşünüyordum.

Murat, gerçek adıyla Şahan bana bakıyordu. Murat zeki bir adamdı, ilk andan itibaren bende bir tuhaflık olduğunu anlamıştı. Beni Ateş'in yanında gördüğünde de, kaslı kollarıma gönderme yaptığında da. Benim inimi bulabilecek kadar zeki olan adam elbette beni de bulabilirdi. İşte, oyun kabiliyeti burada devreye giriyordu. Her şey her zaman planlar dâhilinde gitmezdi. Asıl olay, oyunu her yönden kendine çevirmekti.

Domino taşlarının hepsini düşürecektim, o domino taşlarının altında kimler kalırdı, bilemezdim ama ben hep yöneticisi olacaktım.

"Artık oynamayı kes! Oyunun sonu!" dedi eski kibarlığını kaybederek.

"Neden buradayız o zaman? Neden V'yi yakalayarak hayatının en büyük başarısını elde etmek yerine benimle bu rıhtımdasın?" dedim pes etmiş gibi.

Kara bakışları önce rıhtımda gezindi, ardından da benim üstümde. Her hareketimi, mimiğimi tartıyor ve ölçülü davranıyordu. Siyah, bedenine yapışan tişörtünden kasları belli oluyordu ve gerildiğini anlayabiliyordum.

"Derdim sen değilsin, hiç olmadın. V'yi bu ülkenin kara kutusu gibi görüyorum, her şeyi bilir, her şeyi halleder ama hep gizlidir. Bu kara kutuyu aydınlatmak istemiyorum."

Yeni bir sigara yaktım, rahatladığımı düşünmüş olabilirdi bu tavrımla.

"Derdin ne peki?"

"Derdim Alanguva, onu istiyorum."

Güldüm, hâlâ tavırlarım tedirgindi ama alttan alttan rahatlamaya çalışırmış gibi bir havam vardı. "Çok seksi, istememek elde değil."

Ciddi bir tavırda öne eğildi. "Sen V'sin, onunla âşık olduğun için birlikte olduğunu sanmıyorum. Senin başka bir derdin var."

"Gücü seviyorum ve Alanguva görüp görebileceğim en güçlü adam. Cebonayan'ı istiyorum."

"Her şeyin oyun; âşık bakışların, kıskandırma çabaların. Onu da kandırmaya çalışıyorsun, onu yönetmeye çalışıyorsun." Âşık âşık bakmıyordum bir kere!

"Başarısız olduğumu söyleyemem, bayılıyor bana."

"Eğer iş birliği yaparsak seni ifşa etmem," dedi kendinden emin bir tavırda.

"Sen zaten beni ifşa etmeyeceksin. Ortak olmak istiyorsun."

"Sen Cebonayan'a sahip olmak istiyorsun. Ben Alanguva'yı ve Cebonayan'ı yok etmek istiyorum. Her ne halt ediyorsa bilmiyorum ama elinde, dünyada eşi benzeri olmayan bir teknoloji olduğunu biliyorum."

"Ateş zeki bir adam." Ne hadle sevgilimi alt edeceğini sanıyordu? Neyse, sanmaya devam edebilirdi, anca sanırdı zaten.

"Evet, *sana âşık* zeki bir adam."

"Bunu neden istiyorsun? V'yi yakalayıp adını altın harflerle tarihe yazmak yerine, neden Ateş'i istiyorsun?"

Nefesini verdi, alt dudağını yaladı. "Bu seni ilgilendirmez, istediğimi yapacak mısın?"

"Benim kazancım ne olacak?"

"Zeki bir ortak," dedi en az benim kadar egoist şekilde. "Ayrıca V olmaya devam etmek."

"Nasıl anladın?" diye sordum merakla. Benden hep şüphelenmişti ancak anlamasını sağladığım nokta, rıhtımdaki sözlerim olmuştu.

Naz'a adamın uyuşturucu taciri olduğunu söylemiştim, o saatlerde bu gizli bir bilgiydi.

"Ortaklığı kabul ediyor musun?" dedi sorumu umursamayarak. Ben de dirseklerimi masaya yasladım ve yüzümü yüzüne yakınlaştırdım.

"Çıkarım olmayan işlere girmem."

"Ne istiyorsun?" dedi sakinlikle.

"Bana neden Ateş'in peşinde olduğunu söyleyeceksin." Bu sorunun cevabını bilmeme rağmen diretmem gerekiyordu çünkü V gibi birinin böyle bir cevabın peşini bırakmayacağını tahmin edebilecek kadar zekiydi.

"Başka bir şey seç."

"O zaman şöyle bir şey yapalım," dedim keyifle. "Eğer olur da istihbarat benden şüphelenirse bunun üstünü örtecek ve hatta aksi kanıtlar öne süreceksin." İfadesi değişirken kaşları çatılmıştı. Büyük ihtimalle kazançla oturduğu bu masada nasıl eşitlendiğini düşünüyordu ama V'yle kumar oynamaması gerektiğini henüz bilmiyordu.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"İşime ihanet etmem."

"Beni gizleyerek ediyorsun zaten."

"Söylememek farklı, yalan farklı. İstihbarata zarar vermem."

"Sen bilirsin, ben hep kurtulmanın yolunu bulurum. Sence V olup aynı zamanda nasıl bu işten sıyrılacağımı bilmiyor olabilir miyim? Yani sen beni ifşa etsen de beni yok edemezsin. Ama ben seni Ateş'e anlatırsam... O zaman durum değişir."

Yüzünü biraz daha yaklaştırırken keyifsiz bir gülüş takındı. "Çok ukalasın."

"Boş sözlere gerek yok! Tamam mı, devam mı?" Elimi ona doğru uzattım. Kısa bir süre elime baktı, ardından gözlerime. Kafasında bir şeyi tartıyordu, kararsızdı. İhanet etmek istemiyordu ama başka seçeceği de yoktu.

Sonunda elini kaldırıp elimi sıktı. Onun büyük elini sertçe sıktığımda gücüm karşısında şaşırdı. Güçlü olduğumu biliyordu ama belli ki bu kadarını tahmin etmiyordu.

"Olur da bana bir oyun oynamaya karar verir, istihbarata kimliğimi ifşa eder, benimle oynamaya çalışırsan bunu anlarım. Ve senin hayatını çok fena sikerim, ona göre."

"Karşıma almak istemeyeceğim bir düşmansın." O da elimi tutuşunu sertleştirdi. El sıkışmıyor, güç gösterisi yapıyorduk. "Ve eğer sen de olanları Ateş'e anlatıp beni karşına alırsan sadece kimliğini ifşa etmekle kalmam."

"Anlaştık o zaman, ortak," dediğimde kafasını salladı. İkimiz de ellerimizi bırakmamıştık. Onun gücüyle parmaklarım sızlıyordu ama ben de vazgeçmiyordum.

Her an birimizin eli kırılabilirdi. Ve ikimiz de bırakmaya niyetli değildik, saçma bir güç gösterisi hâline getirmiştik bunu. Yanımıza yaklaşan üçüncü bir kişiyi hissettiğimizdeyse ikimiz de aynı anda çektik ellerimizi.

"Murat?" dedi Deniz şaşkınlıkla. "Geleceğini haber vermemiştin."

"Öyle geçerken uğrayayım dedim, Aşkın da seni çağırmaya gelecekti," dedi Murat rahat bir tavırla, yalan söyleme yeteneği en az benimki kadar gelişmişti.

Deniz'in kaşları havalandı. Bu sırada Murat'ın telefonu çaldı ve vakit kaybetmeden açtı. Hiçbir şey söylemeden karşı tarafı dinledi. Ardından, "Geliyorum," diyerek kapattı telefonu.

"Acil bir işim çıktı, yarın konuşuruz."

"Peki, görüşürüz," dedi Deniz. Murat kalkarken Deniz karşıma oturdu. Bir süre Murat'ın gidişini seyretti.

"Ne konuşuyordunuz?" Sorusuyla gözlerimi devirdim.

"Fazla merak göte-"

"Öf Aşkın be," dedi gülmekle kızmak arasında kalarak.

"Aman, sen de çok meraklısın. Adam öyle oturdu, havadan sudan sohbet ediyorduk."

"Fazla yakındınız." Yine abilik damarları kabarmıştı.

"Öyle miydik? Fark etmedim."

"Murat'ı severim ama sana bakışları hoşuma gitmiyor." Deniz'in bu tutumu beni şaşırtmadı, hepimize karşı gereksiz bir sorumluluk hissediyordu. Belki de yaşı hepimizden büyük olduğu içindi.

"Güzellik başa bela."

"Ya da Ateş'e yakın olmak için yapıyor," dedi düşünceli şekilde. Yani kendisinin yaptığı gibi.

"Sevgilimi salın artık, manyak olursunuz."

"Moralim bozuk zaten," dedi gerginlikle. Hem Naz'ın üzüntüsü hem de Bahar'ın durumu hepimizin canını sıkıyordu. "O kadar umutlanmıştı ki... İnanıyordu göreceğine. Çok da acı çekti."

"Uyuyor mu?"

"Bilmiyorum, yanında kimseyi istemiyor. Neyse, ben de bir karakola uğrayayım. Yemek yedin mi? Bizimkiler dışarıdan söylemişti."

"Yerim bir şeyler."

Saatine baktı ve kalktı yanımdan. "Görüşürüz."

"Görüşürüz," dedim ve telefonumu elime aldım. Ateş'i aradım, uzun uzun çaldı ama açmadı. Hâlâ toplantıda olabilirdi. Bir kere daha aradım, bu sefer tamamen kapalıydı.

Pusat'ı aradığımda direkt açtı. "Neredesin, kumacığım?"

"Malikânedeyim, karışık burası biraz."

"Neden? Bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum, toplantı bitmiş. Baybora geldi, her yeri birbirine kattı. Ateş'in sesi soluğu çıkmıyor, ulaşamıyorum." Kaşlarım çatılırken yerimde dikleştim.

"Ne demek ulaşamıyorum? Başına bir şey mi geldi?"

"Sanmam. Öyle olsa Baybora onu bulmaya çalışırdı ama bayağı sinirli. Ateş'e bir şey olmaz, kafa dinlemeye çekilmiştir belki ama merak ediyorum." Pusat'ın sesi, Bahar'ın etkisinden olsa gerek kötü geliyordu.

"Ne demek bir şey olmaz? Adamın peşinde aç kurt dolu. Bu ne rahatlık?"

"Sen korktun mu sevgilin için?" dedi keyifsiz şekilde.

"Sonunda kabullendin."

"Bahar nasıl?"

"Odasından çıkmıyor, sindirmeye çalışıyor."

"Kıyamam. Amına koyayım ya!" dedi bağırarak. Yüzümü buruşturarak telefonu kendimden uzaklaştırdım.

"Küfretme, amına koyayım."

"Seninle tartışacak hâlim yok, Aşkın." Gözlerimi devirdim.

"Bahar'ı kontrol ettikten sonra Ateş'i bulurum. Siz beceriksiz olduğunuz için bulamamışsınızdır."

"Bulunmak isteseydi bulunurdu."

"Tamam, *Shrek*, benim daha başarılı olduğum açıkça ortada zaten. Kıskanma, bir yerlerin şişecek artık." O oflarken devam ettim: "Görüşüz iri, yeşil devim." Telefonu kapattım.

Eve geçtim, salonda kimse yoktu. Herkes üzüntüden odasına çekilmişti. Bahar'ın odasının önünde durdum, kapıyı tıklattım, ses gelmeyince kapıyı açtım.

Odasının ışığı yanıyordu, elinde de güçlü bir fener vardı ve ışığı gözüne tutuyordu. Gözlerinden yaşlar akarken konuşuyordu. Benim geldiğimi fark etmemişti. "Lütfen Allah'ım, görmeyi nasip et. Biliyorum, çok şey istedim senden ama lütfen." Ağlıyordu ve ağladıkça canı acıyordu.

"Bahar," dedim onu ürkütmemek için yumuşak bir sesle. Elindeki feneri alıp kapattım.

"Çok ışık olunca hafif aydınlanıyor sanki, grimsi oluyor. Feneri açsana, Aşkın," dedi çaresizce. Feneri açtım tekrar ve onun gözüne doğrulttum.

"Damlanı dökelim, canın acıyacak."

"Canım zaten çok acıdı, artık dayanamıyorum." Çenesinden tutarak başını boyun girintime yaslamasını sağladım. Bir kolumu ona sardım. "Hep boşluktayım Aşkın, çok karanlık. Biliyor musun, ben karanlıktan çok korkarım." Biliyordum. "Korktuğum karanlıktan kurtulamıyorum, artık alışmıştım ama korkuya alışmak da zor." Saçlarının arasına bir öpücük bıraktım.

Bahar doğuştan görme engelli değildi. Doğuştan görme engelli insanlar hiçbir şey görmezdi. Bahar'ın sonradan oluşan görme problemi de ileri derecede olduğu için ne ışığı ne renkleri ne de hareketleri algılayabiliyordu. Bahar sürekli mücadele vermişti yaşamak için.

"Sen çok güçlüsün." Sözlerimle biraz daha arttı ağlayışı.

"Dayanamıyorum artık."

"Göremediğin için üzülüyorsun ama hayatına engelleri kendin katıyorsun. Senin en sevdiğim huyun ne, biliyor musun? Hep yaşam dolu oluşun. Öleceğini düşündüğün günlerde bile *olsun bugün nefes alıyorum* diye sevinmen, görmesen bile *olsun hissediyorum* demen... Sen öyle hayat dolusun ki bu zamana kadar hiçbir şey engel olmadı sana. Şimdi sen de engel olma kendine. Pusat seni seviyor, sana hiçbir zaman engel olamayan engelinin, şimdi engel olmasına izin verme. Sen bundan daha güçlüsün." Bir süre sessizce iç çekti.

"Ama ona yetemem ki."

"Pusat'a yetecek tek şey onun yanında olman, gerisini umursamıyor. Onun düşündüğü tek şey senin mutluluğun." Hem göremediği için üzülüyordu hem de Pusat'tan ayrılması gerektiğini düşündüğü için. "Ayrıca bu hayatta istediğin her şeyi kendin için iste, en çok kendini sev. Bu bencillik değil güzelim, bu yaşama gücü."

"Onu çok seviyorum." Omzumda ağlayarak uyuyakaldı. Onu tamamen yatağa yatırdım ve odasından çıktım. Ateş'i bir kez daha aradım ama hâlâ ulaşılamıyordu.

Salona geçtiğimde ablam, Tarık ve Ferda'yı gördüm. Ablamın gözleri ağlamaktan kızarmıştı, Ferda sessizdi, Tarık da boş gözlerle etrafı izliyordu.

"Konuştu mu seninle?" dedi Tarık dalgınca.

"Evet, aşacak." Salondan çıkacaktım ki ablam konuştu:

"Nereye gidiyorsun?"

"Ateş'e ulaşamıyorum da merak ettim. Bir bakacağım." Sözlerimle Ferda tedirginlikle doğruldu.

"Neden ulaşamıyorsun ki? Pusat da mı ulaşamıyormuş?"

"Yok, ben de bilmiyorum ne olduğunu ama iyi şeyler olmadığı ortada." Endişeyle gözlerini kırpıştırdı. "Eve geçmek ister misin?" Bir süre düşündü, ardından da kafasını iki yana salladı.

"Hayır, haber ver ama bana."

Ben salondan çıkarken peşimden Tarık da geldi. "Bir sorun mu var?"

"Sanırım."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ferda'ya kendisini iyi hissettir. Bahar'ı da sıkmamaya çalış."

"İlki zor, öyle şımarık bir kıza iyi falan hissettiremem." Ben kapıyı açtığımda o da dış kapının pervazına yaslandı. "Aşkın, ben hep buradayım. Biliyorsun, değil mi?" Tarık korumacı bir yapıya sahipti, korumacı tavırları bana işlemediği için bazen saçmalasa da onu iyi tanıyordum.

Bir elimi omzuna koydum ve yarım ağız gülümsedim. "Başka nerede olacaksın?"

"Lütfen başını daha fazla belaya sokma. Bu iş bittiğinde seni kaybetmekten korkuyorum." V bir iş değildi, V biterse ben de biterdim.

İnsanların anlamadığı şey buydu, V farklı biri değildi. V tamamen bendim.

"Dediklerimi yap." Başını yukarı aşağı salladı, onu orada bırakarak Ateş'in arabasına bindim. Aramaya devam ettim ancak hâlâ ulaşılamıyordu.

Gerçekten başına bir şey gelmiş olabilir miydi?

Ateş bana cevap verirdi, başka bir iş vardı bunda. Son hızla Alanguva malikânesine sürdüm.

Malikânenin bahçesinde arabamı park ederek eve girdim. Salonda ölüm sessizliği vardı, hiç kimse yoktu. Bu sırada üst kattan gelen seslerle merdiveni çıktım. Üst kattaki salona girdiğimde her şeyi yerle bir olmuş gördüm. Salonun ortasında da Baybora duruyordu.

Beni fark ettiğinde kafasını yavaşça arkaya çevirdi. Sinirle aldığı nefesler yüzünden göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Yavaş ol, bozulacaksın şimdi."

"Ne işin var?" dedi kabaca.

"Ateş'i arıyorum."

"Hayret, nerede olduğunu sana söylemedi mi? Sonuçta çok âşık sana!" Bana kimse sesini yükseltemezdi.

"Benimle konuşmana dikkat et, Rusya'ya ikinci defa gidersin. Bu seferki kalıcı olur şayet aktarılacak bir beynin kalmaz." Gözleri kısıldı. Ona yaklaştığımda o da bana doğru birkaç adım attı.

"Sen çok tehlikelisin! Kardeşim, nasıl olur da seni bu kadar sever, aklım almıyor. Nasıl olur da benim-" Ne söyleyecekse sustu, biraz daha öfkelenerek geri çekildi.

"Kavga mı ettiniz?" Bir robotun bu kadar gergin olması da tuhaftı. Ateş bari abisine mutluluk hormonu falan da ekleseydi.

"Onun beynini yıkamışsın, Ateş zeki adamdı," diye söyleniyordu. Yediremediği şeyler vardı ama ne olduğunu anlayamıyordum.

"Bana bak Alanguva, benim sinirimi bozmak istemezsin."

"Ne yaparsın?"

"Ne yapacağımı tahmin bile edemezsin," dedim ben de sesimi yükselterek. "Sen kendini ne sanıyorsun? Gelip insanlık dersi vermeler, bağırıp ahkâm kesmeler. Hayır, komik tarafı da şu, sen insan bile değilsin." Gözleri kısılırken salonun ışıkları kapanıp açıldı. Sadece salonun değil, dışarıdan içeriye vuran lambaların da ışığı yanıp sönüyordu.

Baybora Alanguva, elektronik aletleri beyniyle yönetebiliyordu. Bense onun sınırlarını zorlamak için devam ettim: "Gelmiş, ablamdan bahsediyorsun! Ben onun kanıyım, sense ne olduğu belli olmayan insan yapımı bir şeysin," dediğimde salonun ışığı tamamen gitti ve karanlıkta kaldık.

Hareketsiz duruyordu, gözlerini bile kırpmıyordu. Ona doğru bir adım attım.

Adamın devreleri yanmıştı, amına koyayım!

Bozulup bozulmadığını kontrol etmek için ona dokunacaktım ki küfrederek yanımdan hızla uzaklaştı, omzuma da çarpmıştı. Alanguvaların hepsi birbirinden beterdi. Bir süre etrafı inceleyerek ne olduğunu anlamaya çalıştım. Beyni bilgisayara bağlı olduğu için gelişmiş elektronik eşyaları kontrol edebilirdi, bir bilgisayarın bilgilerine ulaşabilirdi, otomatik gelişmiş bir arabayı da hareket ettirebilirdi. Ve bunu sadece beyniyle yapabilirdi. Yaşadığım tuhaf anı algılamaya çalışarak bir süre etrafı inceledim. *Bu kadarı da olur mu,* diyemiyordum çünkü oluyordu.

Merdivenden karanlıkta indim, evden çıktığımda kapıda Pusat vardı. Yanında Yusuf'la bir şeyler konuşuyordu, dışarının lambaları hâlâ yanıyordu. Pusat beni fark ettiğinde Yusuf'la konuşmayı kesti. Üstünde hâlâ aynı kıyafetler vardı, yüzünde de yorgun ve üzgün bir ifade. "Ateş'i bulabildin mi?" dediğimde kafasını iki yana salladı. "Neden bu kadar rahatsın o zaman?"

"Büyük bir şeyler olmuş. Baybora bu kadar sinirlendiyse neler olduğunu tahmin bile edemiyorum. Ateş bilerek çekildi, öfkelidir."

"Bu ne rahatlık? Ya başına bir şey gelirse? Bilgisayar getir bana," dediğimde, Pusat kafasıyla Yusuf'a işaret verdi ve Yusuf bilgisayar getirmek için yanımızdan uzaklaştı. "Toplantı nerede olmuştu?"

"Bilmiyorum, gizli bilgi bu." Dalgın dalgın etrafına bakındı. Ateş sık sık ortadan kaybolduğu için çok umursamıyor olabilirdi ama ben hayatına girdiğimden beri Ateş'in bana haber vermeden kaybolması gibi bir durum söz konusu olmamıştı. Hem zaten Ateş bensiz yapamazdı ki.

"Bugün hepiniz beni çıldırtmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Zaten tadım kaçık, bana dokunma."

"Senin belanı sikeceğim şimdi. Üzgün olabilirsin ama işini yapmak zorundasın."

"Boşuna evham yapıyorsun. Ateş'i tanıyorum. Gel, arka bahçeye geçelim," dediğinde ona ters bakışlar atmaya devam ettim.

Birlikte arka bahçeye yürürken, "İçecek bir şeyler getir, ağır olsun," dediğimde üfleyerek yanımdan ayrıldı. O yanımdan ayrılırken Yusuf elinde bir bilgisayarla yanıma gelmişti.

"Sağ ol, Yusuf."

"Başka bir isteğin var mı, yenge?" Öğrenmişti sonunda.

"Yok, yengeciğim." Yusuf yavaşça yanımdan uzaklaşırken Pusat da elinde bir viski şişesi ve iki kadehle dışarı çıktı. Bu kez kendine çay almamıştı çünkü onun da içmeye ihtiyacı vardı.

Bilgisayarı açıp Ateş'in sisteminden, kendisinin erişebildiği kamera kayıtlarını kontrol ederken Pusat kadehleri dolduruyordu. "Az önce ne oldu? Baybora bir sinirle çıktı evden. Tartıştınız mı?"

"Tartıştık." Gözlerim ekrandaydı. "Artist, amına koyayım! Kendi kendine sinirleniyor, asabımı bozdu. Boş boş konuşuyor. Elimde kalacak, sonra robot katili olup bir ilki gerçekleştireceğim." Zaten bir o kalmıştı.

"Ne olduğunu anlatmıyor, ben de zorladım bayağı." Doldurduğu kadehten büyük bir yudum aldım. Önümde ekranı kıstığım gözlerimle inceliyordum.

"Yalnız Baybora'ya dikkat et, adam elektronik eşyaları kontrol edebiliyor," dediğimde Pusat yüzüme boş boş baktı.

"Nasıl yani?"

"Bildiğin az önce ışıklarla oynadı."

"Lan, onu o mu yaptı?" Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

"He o yaptı, ben de şaşırdım."

"Yok, amına koyayım ya, o kadar da değil!"

"O kadar, Ateş işte. Hem robot yapıyor hem de gereksiz özellik yüklüyor."

"Ama çok saçma," dedi kafası karışmış şekilde. Onu onaylarcasına kafamı salladım ve viskiden büyük bir yudum daha aldım. "Bence Ateş'i bulup yanına gidersen rahatsız olacaktır," dedi.

Bu sırada toplantının nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum. "Yardımcı olmayacaksan çeneni kapat."

"Şehrin biraz dışında oldu toplantı," dedi ve bilgisayarı kendisine çevirerek konumu açtı. "Aslında bir evi var, dağ başında. Orada olabilir."

"Ve bunu yeni mi akıl ediyorsun?"

"Yeni geldi aklıma," dedi ona kızdığım için savunmaya geçerek.

"Senin jeton biraz köşeli zaten." Küfürsüz hakaretimi pek umursamadı.

"Bahar nasıl oldu?"

"Ben neredeyim, sen neredesin! Ver şu konum bilgilerini."

"Ateş seni yanında isteseydi söylerdi zaten, bak yine benim başıma patlayacak."

"Kendim buldum derim, çok zeki olduğum için şaşırmaz."

"Sendeki egonun çeyreği bende olsaydı..." Devamını içinden söylemişti.

"Pusat bak, benim asabımı bozma," dedim masaya yumruğumu vurarak. Omuzları çökerken arkasına yaslandı. Bu büyük ihtimalle, 'Çok üzgünüm ve seninle uğraşamam Aşkın,' duruşuydu. Yanağından makas aldım.

"Bahar sadece atlatmaya çalışıyor, ona zaman ver."

"Çok kesin konuştu, görmedin mi? Beni artık istemeyecek işte."

"Seni sevdiğini söyledi bana," dediğimde gözleri parladı. Ancak bu parıltı kısa sürdü.

"Sevgi her şeyi görünmez kılabilir mi? Haydi, şimdi aştı üzüntüsünü ve beni kabul etti diyelim, bir gün gerçekleri öğrenirse ne olacak? Ben ona bir katil olduğumu nasıl söyleyeceğim? Görmüyor musun, Allah aşkına? Tozpembe bir dünyada yaşıyor. Onun dünyasını karartmak istemiyorum."

Ofladım. "Klişe klişe konuşma bana, bu ne romantiklik?"

"O anki hâlini aklımdan atamıyorum, Aşkın. Hayal kırıklığı yaşadı ve bildiğim bir şey var ki aynı hayal kırıklığını benim gerçekte kim olduğumu öğrendiğinde de yaşayacak. Aramızda çok engel var."

"Tek engel bu saçma düşünceleriniz, Pusat. Neyse, ben sevgilimi bulacağım, bunları sonra konuşuruz." Ayağa kalkıp birkaç adım atmıştım ki seslenmesiyle durup Pusat'a döndüm.

"Aşkın! İyi ki girmişsin hayatımıza." Cevap vermedim ama dudağımda küçük bir tebessüm oluştu. Yanından sessizce ayrıldım.

İki saatlik yolun ardından Pusat'ın verdiği adrese ulaşmıştım. Gerçekten de dağın başındaydı, hava burada daha soğuktu. Üstümde ceket yoktu, arabadan inerek etrafı inceledim. Ateş'in arabası kapıda duruyordu. İki katlı, ahşap ve küçük bir evdi ama sıcak bir havası vardı.

Işıklar yanıyordu. Kapıyı çalmadım, evin etrafında gezindim. Ateş keyfine düşkündü ve onu azıcık tanıdıysam salonunda koca camlar olduğuna emindim. Güvenlik tedbiri de almıyordu, bu rahatlığın nereden geldiğini anlamıyordum.

Tam tahmin ettiğim gibi cama yaklaştığımda onu gördüm. Salonda oturuyordu, üstünde hâlâ takım elbisesi vardı ama ceketini çıkarmıştı. Elinde bitmiş bir kadeh ve yanında yarısından fazlası içilmiş bir şişe vardı. Dirseklerini dizlerine yaslamış, karşıyı izliyordu. Biraz daha yaklaştığımda kafasını cama çevirdi. Aramızda çok mesafe vardı ama onun da sezgileri en az benimkiler kadar iyiydi.

Bir süre sarı gözleriyle yüzüme baktı. Yorgundu, iyi görünmüyordu. Yavaşça kalktı yerinden, miskin hareketlerle kadehini masanın üstüne bıraktı. Karşıma geçti ve cam kapıyı açtı. Hiçbir şey söylemeden o sarı hareleriyle yüzüme uzun uzun baktı.

Tam konuşacaktım ki bana arkasını dönerek yine koltuğa oturdu. Nefesimi verdim. "Neden aramalarıma yanıt vermiyorsun?" İçeri girdim ve cam kapıyı kapattım. Karşısında durduğumda bana bakmıyordu.

"Yalnız kalmak istedim," dedi omuz silkerek.

"Sorun ne? Toplantıda ne oldu?" Kadehini yeniledi. Toplantı kelimesi bile onu germişti. Yanına oturduğumda kadehini tek dikişte bitirdi. "Ateş! Cevap ver bana."

"Sindirmeye çalışıyorum Aşkın, rahat bırak beni."

"Neyi?" Kadehi karşısındaki duvara sertçe fırlattı, ardından fazla sakin şekilde kafasını bana çevirdi.

"Nasıl oluyor da seni abime tercih edecek kadar seviyorum, onu." Yüzüme dikkatle bakıyordu, sarıları kısılmıştı ve düşünüyordu.

Güneş gözlerine bulutlar düşmüştü.

Kırışmış, beyaz gömleğinin üstünden omzuna dokunduğumda gözlerini yumdu. "Ne olduğunu anlat bana." Yumuşak sesimle onun da yüzü yumuşadı.

"Ben çok kötü bir şey yaptım Aşkın, abime ihanet ettim." Söylerken sindirmeye çalışıyordu, gözleri kızarıktı. Çok içmekten miydi, üzüntünden miydi bu kızarıklık, çözmek zordu.

Yumuşak dokunuşlarla yüzünü okşadım bu sefer, sıkıca yumdu gözlerini. "Haydi, anlat bana."

"Şahin, senin V olduğunu öğrenmiş. Toplantıya girmeden önce tehdit etti beni. Eğer abime yaptıklarını doğrulayıp onu Cebonayan'dan atarsam senin kimliğini ifşa edecekti. Nasıl öğrendiğini bilmiyorum ama tahminlerim var." Elim durdu, Ateş gözlerini açtı. Kimliğim yayılıyordu, bu benim için tehlike çanlarının çalmasından öteydi, bu V'nin sonunun geldiğini gösteriyordu. Ya da V'nin başlangıcının.

"Sen de beni mi seçtin?" dedim şaşkınlığımı gizlemeyerek. Evet, bu benim için Şahin'in gerçekleri öğrenmesinden daha şaşırtıcıydı.

"Bir an bile düşünmedim Aşkın, ben de kendime hayret ettim. Senin canını tehlikeye atmayı bir saniye olsun aklıma getiremedim. Oraya çıktım ve abimin ölümü hakkında bir fikrim olmadığını saçmaladım. Hem abimi mahvettim hem Şahin'i güçlendirdim. Cebonayan'dan atılmak bir yana, üstüne iftira atıldığı için ittifakları arttı."

"Ateş," diyebildim sadece, iyi görünmüyordu.

"Abim gözlerimin önünde öldü Aşkın, ben onun ölüsüne ihanet ettim."

"Ateş."

Devam etti konuşmama müsaade etmeden. "Ben bunu yaparken hiç şüpheye düşmedim. Senin kimliğinin ortaya çıkması, ölmen demek. Ben bunu yapmaya ihtimal bile vermedim, Aşkın. Öylece abime ihanet ettim."

Ateş Alanguva'yı bu kadar çaresiz gördüğüm nadir anlardan biriydi.

"Yapmasaydın, Ateş! Bunu neden yaptın ki? Bıraksaydın. Ben başımın çaresine bakardım," dedim, benim yüzünden omuzlarına yüklediği ağır yüke dayanamamıştım.

"Yaptım Aşkın, bir an bile tereddüt etmeden yaptım. Ve en saçma kısmı neresi, biliyor musun? Zamanı geri alma ihtimalim olsa yine aynısını yapardım." Bu sözü üstümde daha da büyük ağırlık yaratırken onun güzel gözlerine bakıyordum.

"Benim yüzümde-"

"Şahin benim düşmanım Aşkın, benim yüzümden senin kim olduğunu öğrendi. O yüzden benim yüzümden böyle bir şey yapmasaydın

deme. Ben olmasaydım böyle bir tehlikeyle karşılaşmazdın. Ama sanırım benim yüzümden olmasaydı da seni seçerdim." Bunu söylerken rahatsızdı.

"Doğruları söylemeliydin."

"Yapamadım, Aşkın. Nasıl hayatımın merkezine girdin ve beni kendine bağladın, bilmiyorum. Bu çok korkunç." O önüne dönerken ben de ona sokuldum. Koluna sarıldım, güzel kokusunu solurken başımı omzuna yasladım. Teni anında gevşerken nefesini verdi.

"Bunu yapmamalıydın, benim de omuzlarıma gereksiz bir yük bindirdin. Sana borçlandım." Sinirle güldü sözlerimle.

"Anlamadığın şey bu işte, bana borçlanmadın. Sen benden böyle bir şey istemedin Aşkın, ben kendim karar verdim."

Murat olayını Ateş'e hemen anlatma niyetindeydim. Geciktirilen her sırrın daha büyük sorunlar yarattığını birinci gözden görmüştüm. Ancak o benim kimliğim açığa çıkmasın diye abisine ihanet ettiğini söylerken ona nasıl kendimi ele verdiğimi söyleyecektim ki? Bu benim gibi biri için bile değişikti.

Bir süre onun sakinleşmesini bekledim. Arkasına yaslandığında şişede kalan viskiyi de ben içtim ve bu sefer göğsüne yaslandım.

"Benim kimliğimi bilen kişi sayısı artık o kadar da az değil. Daha bilekliği kimin koyduğunu bile çözemedik. Belki Şahin'di o da."

"Hayır, değildi. Şahin olsaydı öğrendiği ilk an kullanırdı bu kozu. Benimle konuştuğunda bu bilgiye çok yeni sahip olduğu belliydi. Ve bunu bir muhbirden öğrendiği kesin."

"Sistemine düzenlenen saldırıyla bir alakası var mı?"

"Hayır, bu farklı." Alttan bakarak, keskin çenesinin ve kirli sakallarının onda bıraktığı havayı seyrettim. Şaşkındım ve Ateş'in beni ilk şaşırtışı da değildi bu.

"Peki, ne yapacaksın?" Hafif hafif göğsünü okşuyordum.

"Yapanı bulacağım ve onu doğduğuna pişman edeceğim." Bunu öyle kararlılıkla söylemişti ki bu kişiyi öldürmekle kalmayacağına emindim.

"Ondan bahsetmiyorum, abinden bahsediyorum." Sessiz kaldı bir süre, yutkundu. Göğsünden doğruldum ve ona biraz daha yaklaştım.

"Bilmiyorum, yüzüne bakacak yüzüm yok."

"Bunu yapmayacaktın!" dedim sesimi yükselterek. "Benim yüzümden böyle bir yük taşımak zorunda değildin. Ateş, ben senin yerinde ol-

sam ablamı seçerdim, sen bu kadar aptal bir adam mısın? Bunu neden yaptın ki? Ben bulurdum kurtulmanın bir yolunu. Sen neden yaptın bunu kendine?" Ben hızlı hızlı konuşurken o sakince beni izliyordu.

"Söyleyeceği insanlar, normal insanlar değildi, Aşkın."

"Hâlâ söyleyebilir! Sen onun gibi bir adamın sözüne nasıl güvenirsin? Bak, zayıf noktanı da buldu, sana istediklerini yaptırmaya çalışacak. Ya sen nasıl zayıflık gösterebilirsin böyle bir adama?" Hâlâ aynı sakinlikteydi, bir eli saçıma gitti ve hafifçe okşadı. Bunu, kendisini dizginlemek için yapıyor gibiydi.

"Senin gibi güçlü bir kadının, zayıf noktam olması da kaderin cilvesi sanırım."

"Aşk bir yere kadar, beni ailene tercih edemezsin, Ateş."

"Ettim, zaten aile işlerinde berbatım. Şimdi hem Ferda hem de abim benden nefret ediyor." Omuz silkti, canının acıdığını biliyordum. Ne kadar sert durmaya çalışsa da sarı gözlerinin ardını görüyordum. Bir elim yüzüne çıktı, yavaşça okşadığımda gözlerini yumdu ve yüzünü elime yasladı.

"Sen harika bir abi ve kardeşsin. Ferda'yı korumak için her şeyi yaptın, abini tekrar yaşatabilmek için her şeyi yaptın ve bu bahsettiğim *her şey* kesinlikle insanüstü bir güç. Saçma sapan şeyler düşünme. Şimdi ne yapacağımızı düşünelim sadece." Gözlerini açtı.

"Yok, Aşkın. Bu gece hiçbir şey düşünmeyelim," dedi yorgunlukla.

"Ertelemek, sorunları yok etmez."

"Bu kadar gerçekçi olmak zorunda değilsin. Sakinliğe ihtiyacım var, eğer sakinleşemezsem ne yapacağımı ben bile tahmin edemiyorum."

"Peki, madem düşünmek istemiyorsun..." Omuzlarım çöktü. Olumlu şekilde salladı başını, ardından kafasını koltuğa yaslayıp gözlerini yumdu.

Ben de onun kucağına çıkarak göğsüne kıvrıldım. Başımı göğsüne gömdüğümde bir eli belimi sardı ve kokumu soludu. Yeniden yüzünü okşamaya devam ettim. Loş ışığın altında buğday teni ve yüzü gözüme o kadar yakışıklı geldi ki dayanamayarak yanağına uzun bir öpücük bıraktım.

"Nasıl da âşık etmişim seni kendime, gözün hiçbir şeyi görmez olmuş. Yazık." Sözlerimle dudakları iki yana kıvrılır gibi oldu.

Gözlerini çok az açarak yüzümü seyretti mayışmış bir ifadeyle. Ne kadar içtiğini bilmiyordum ama çakırkeyifliğe yakın olduğunu seziyordum.

"Aşkın?"

"Efendim, sevgilim?"

"Nasıl bir şeysin sen?" dedi kısık sesiyle. Bunun devamını getirmiyordu, bana kalırsa kendi içinde tamamlıyordu.

"*Mükemmelim,* diyorum ama inatla soruyorsun."

"Uyuyalım, bitsin bugün."

"Ama beni yanında istememiştin, neden istemedin?"

"Dedim ya, yalnızlığa ihtiyacım vardı." Peki o zaman, beni neden böyle sarmalıyordu?

"Şimdi yok mu?"

"Var."

"O zaman? İki kişilik bir yalnızlık mı?"

"İki kişilik bir yalnızlık." Beni tekrar göğsüne çekti ve gözlerini tamamen yumdu. Boyun girintisine yüzümü gömdüm. Söylediği sözlerin ağırlığıyla gözlerimi yumdum ve güzel kokusuyla sakinleşmeye çalıştım.

Uyandığımda Ateş yanımda değildi ama üstümde battaniye vardı. Koltuktan kalkarken gözlerim onu aradı. Gece masanın üstünde duran boş içki şişelerini kaldırmıştı. Adımlarım evin içinde gezindi, Ateş'in diğer evlerine göre küçük bir salondu. Bir duvarı camla kaplı olan ahşap bir evin tavanı çok yüksekti ve üst katın yarısı açıktı. Bu da üst katın bu kadar geniş olmadığını gösteriyordu.

Şöminenin uzun zamandır kullanılmadığı belliydi. Eski ama huzur veren bir evdi. Birkaç adım ilerlemiştim ki duvarlara asılı fotoğrafları gördüm.

Fotoğrafta genç ve çok güzel bir kadın vardı. Ela gözlü, kumral bir kadındı. İri, badem şeklindeki çekik gözleri fotoğrafta bile parıldıyordu. Hemen yanında da Baybora'ya fazlasıyla benzeyen bir adam vardı. Şebnem ve Tuğrul Alanguva... Ateş'in annesi ve babası. Tuğrul Alanguva, karısına aşk dolu gözlerle bakıyordu. Şebnem Alanguva da mutlulukla gülümsüyordu.

Başka bir fotoğrafa baktım. Bu sefer kadının yanında üç çocuk vardı. Aralarında en büyük olan Baybora, elinde bir topla kameraya

gülümsüyordu, kolunu da küçük Ateş'in omzuna atmıştı. Ferda'ysa henüz annesinin kucağındaydı. Çok güzel gözüküyorlardı, gözlerimi bu görüntüden alamazken Ateş'in sesini duydum:

"Çok güzel, değil mi?"

"Çok güzel," dedim onu onaylayarak. Kafamı ona çevirdim, üstünü değiştirmişti ve dünkü kötü hâlinden kurtulmuştu. Ateş'in bakışları bir duvardaki fotoğrafta bir bende geziniyordu. "İkisine de benzemiyorsun." Kafasını sallayarak beni onayladı.

"Dedeme benziyormuşum." Tekrar fotoğrafa baktım ve annesini inceledim. O da bana yaklaştı, ellerini belime sardı, çenesini başımın üstüne yasladı. Özlemini hissediyordum.

"Annene benziyorum sanki. Erkekler, annelerine benzeyen kadınlara âşık olurmuş," dedim bilmiş bir şekilde.

"Ona hiç benzemiyorsun," dedi keskin şekilde. "Görünüşünüz benziyor biraz sadece, gözleriniz mesela." Durakladı. "Saçlarınız da." Bir kez daha durdu. Sanırım benzediğimizin farkına varmıştı.

"Hani benzemiyorduk?"

"Kişilikleriniz çok farklı, annem çok güçlüydü ama asla birine zarar vermezdi. Hatta bence çok iyi olmak onun zaafıydı. Babam da annem gibi bir meleğe verilmiş bir cezaydı. Hem çok severdi hem çok canını yakardı." İlk defa ailesini bu denli anlatıyordu.

"Doğru, o melekse ben şeytanımdır."

Cıkladı. "Sen de kara meleksin." Ona döndüm. O hâlâ fotoğraftaki annesine özlemle bakıyordu.

"Nasıldı?"

"Çok masumdu, Cebonayan'dan nefret ederdi."

"Annen Cebonayan ailelerinden değil miydi?"

"Öyleydi ama hiç sevmezdi. Kötü bir kuruluş olarak görürdü. Babamın gücü, onu rahatsız ederdi. Ancak birbirlerini çok seviyorlardı. Babam ne kadar kötü bir adam olsa da konu annemse hep küçük bir çocuk gibi sevilmeye muhtaç olurdu. Gün içinde insanların hayatlarını karartıp cinayetler işledikten sonra annemin masumiyetiyle yıkanırdı." Konuşmasının sonlarına gelirken bakışlarını bana eğmişti.

Bir elim güzel yüzüne çıktı, kirli sakallarını hafif hafif okşadım. "Peki, sonra?"

"Annemin masumiyeti onları aklamaya yetmedi. Alanguva erkeklerinin, çok sevdikleri kadınların ölümlerine sebep olmaları gibi kötü

bir laneti var. Ama sen gitme, olur mu?" Sözleri benim bile nefesimi kesiyordu.

Aşka inanan bir insan değildim, hiç de olmamıştım. Beyninle beğendiğin bir şeye fazla anlam yükleyerek durumu dramatize etmenin aşk olduğunu düşünürdüm. Ancak Ateş Alanguva, zihnimdeki tabuları yıkıyordu. Artık eskisi gibi düşünemiyordum, artık bu konuda düşünmek bile istemiyordum.

"Ben V'yim, kim bana bir şey yapabilir ki?" Ukalalığım dudaklarında bir tebessüm oluşturdu.

"Evet, gücün beni rahatlatıyor. Yıkılmaz oluşun, üstün zekân, pratik düşüncelerin, tartışılmaz kas gücün ve böyle ateş parçaları saçan gözlerin..."

"Öyleyimdir," dediğimde yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Çok da mütevazı." Başımı salladım gülümseyerek. Eğilip yanağıma sert bir öpücük bıraktı, ardından başımı kendisine çekerek yine göğsüne gömdü. Bir eli saçımı okşuyordu, gözlerinin annesinin fotoğrafında olduğunu biliyordum.

Uzun uzun sarılmaları da hep saçma bulurdum. Sadece kriz geçirdiğinde Bahar'a sarılırdım ya da görüş günlerinde ablama. Ancak anlamsız gelen bu basit şeyler, onunla anlam kazanmaya başlamıştı. Göğsünden gelen kokusu, saçlarımı okşayan elleri ve aldığı nefesler...

"Kahvaltı hazırladım," dedi benden ayrılırken.

"İşte, aradığım sevgili böyle olmalıydı."

"Sevgili mi arıyordun?" dedi tek kaşı havalanırken.

"Seni arıyormuşum." Çapkınca sırıttım.

"Aşkın," dedi *ı* harfini uzatarak. Çenesine küçük bir ısırık bıraktığımda güldü.

"Haydi o zaman, doyur beni," dedim hevesle.

Tek kaşı havalandı. "O zaman yatak odasına geçelim," dediğinde gülerek kafamı arkaya attım.

"Sen bana benzemeye başladın." Elimi hevesle çırptım. "Çok azgın bir çift olma yolundayız."

"Değil miydik zaten?"

"Yok, sen bana yetişemiyordun." *Sen iflah olmazsın* der gibi kafasını salladı, ardından elimden tutarak beni mutfağa götürdü. Güzel bir kahvaltı masası hazırlamıştı.

"Ateş, bu masa ahşap." Ben otururken Ateş nefesini verdi, bana yandan bir bakış atarak kahvemi doldurdu.

"Masanın sende sevişme isteği uyandırması hiç normal değil, Aşkın."

"Biz de pek normal sayılmayız zaten," dedim, kendine de kahve doldurup karşıma oturdu. Koyu mavi tişörtü kaslarına yapışmışken bana masadaki kahvaltılıklardan daha iştah açıcı geldiği de gerçekti.

"Görüyorsun ya; topluluk da yönetsen, dünyayı dize getirecek bir teknolojik güce de sahip olsan yine sevgiline kahvaltı hazırlıyorsun." Sözlerime tepki vermedi, ağzı doluydu.

Yutkunduğunda, "Bir şeyler ye," dedi direkt kahve içmeme laf ederek.

"Yerim, bu kaslar gelişsin diye neler yedim, neler! Ve Kaptan'ın eli pek de lezzetli değil. Haşlanmış yumurtayı hiç sevmezdim, başımda dururdu, günde beş taneden fazla yedirirdi. Bir ara tavuk ve balık da kara listeme eklenmişti. Bu kaslar kolay oluşmadı."

"Bunu da anlamıyorum, o kadar alkol almana rağmen hâlâ fiziğini koruyabiliyorsun."

"Sen de alkol alıyorsun, spor ve düzenli beslenmeyi bırakmıyorum ki bana kalırsa en önemli şey spor."

"Direk dansı da yapıyor musun?" dedi göz kırparak.

"Bak, ben doğru düzgün konuşuyorum, sen çekiyorsun konuyu oralara. Bence kahvaltıdan sonra hemen sevişelim, bayağıdır sevişemiyoruz. Şöyle yatır beni masaya." Sözlerimle bir süre masaya uzun uzun baktı, bunu gerçekten düşünmüştü. Ardından kahvaltısına devam etti. Bense sinsice gülüyordum.

Ekmeğime kaymak, üstüne de bal sürdüm. Masadaki tek ses çatal bıçakların çıkardığı sesti ama bu rahatsız edici bir sessizlik değildi. Normal bir çift gibi kahvaltı yapıyorduk. Normallikten çok uzak olsak da...

"Kahvaltıdan sonra film izleyelim mi?" dedi Ateş kahvesini yudumlarken.

"İşlerin yok mu?" Omuz silkti sorumla.

"Senin var mı?"

"Var tabii, çok yoğun bir katilim ben."

"Yarın devam edersin. Bugün tatil yapalım." Sözleri beni şaşırtırken kahvaltımın da sonlarına gelmiştim.

"Ateş, bence dinlenmek yerine neler yapacağımızı düşünelim." Dediklerim hoşuna gitmemişti, sesli bir soluk bıraktı.

"Hayır, gerek yok. Zamanı gelince hallederim." Umursamaz davranmaya çalışması beni şaşırtıyordu.

"Bence eve gidip güzel bir plan yapalım."

"Gitmeyelim," dedi kesin şekilde. Utanıyordu, abisinin karşısına çıkacak cesareti yoktu ve o da her şeyi erteliyordu.

"Şahin seni tehdit etmeye devam edecek, bunu halletmemiz lazım. Bence bu gece Şahin'i öldüreyim ve bitsin bu iş."

"Sence ben Şahin'i bu zamana kadar neden öldürmedim?"

"Arkasında daha pis bir güç olduğu için."

"Öyle, Şahin aradan çekilirse ortalık daha da karışacak. Şahin hâlâ onların ortaya çıkardığı aday ve bu bir nebze onları durduruyor."

"Onlar kim, Ateş? Onlar kim ki korkup abinin katilini öldürmüyorsun?"

"Korkmuyorum!" dedi sertleşen sesiyle. Zaten gözleri alev alev yanarken korktuğunu düşünmezdim. "Sadece zamanı değil, planladığım bazı şeyler var. Bir gücü hedefledim, ona kadar devam etmem gerek, Şahin'in arada kalması gerek."

"Cebonayan'ın üst üyeleri mi bunlar?"

"Sadece onlar değil, onlar da sadece üst üye değil." Bana hâlâ fazla bilgi vermek istemiyordu. "Onlar benim ailemi elimden alanlar, onlar hem beni bu pisliğe çeken hem de yok etmek isteyenler. Ve tek dertleri ben değilim, çevremdeki herkes. Amaçları yönetebilecekleri bir lider seçmekti, Alanguva hâkimiyetine son vermekti ama ben boyun eğmedim. Onların her sözüne ters gittim. Şimdi de korkuyorlar. Şahin ölseydi bu benden bilinirdi, liderliğim düşerdi belki de ve ben bunu göze alamazdım. Elimdeki en büyük koz bu. Defalarca öldürmeye niyetlendim, abim her seferinde durdurdu beni. Onun, abime zarar verdiği ortaya çıktıktan sonra onu öldürseydim benden hesap sorulmazdı ancak şimdi bu ihtimali kendim yok ettim." Sonlara doğru sesi kısılmıştı, kendini suçluyordu.

"Peki, ne olacak? Şahin'in tehditlerine boyun mu eğeceksin? Olmaz Ateş, öldürüp V harfi kazırsam senden şüphelenmezler."

"Aşkın, herkes V'ye sahip olduğumu düşünüyor ve kaldı ki V, kiralık katil."

"Ne yapacağını söyle bana."

"Bilmiyorum, Aşkın."

Bana zarar gelmesin diye Şahin'in dayatmalarını kabul edecekti. Ateş Alanguva beni seviyordu ve bu sevgi için en büyük düşmanına fırsat veriyordu. Buna müsaade edemezdim, Şahin ölecekti.

"Ateş, bir yolunu buluruz. Böyle kara kara düşünüp kendini suçlama. Haydi, kalkalım." Kalkıp masadakileri toplamaya başladım ama Ateş hareket bile etmiyordu. Ben mutfağı toplayana kadar ona müsaade ettim.

Ancak yine de kalkmadı, öylece durmaya devam etti. Islak ellerimi kuruladım ve kucağına oturdum.

"Ne izleyelim? Bence birlikte *Godfather* izleyelim."

"Ateş, konuşmamız gerek. Ben yine bir şeyler karıştırdım, dün üzgünsün diye daha da germeyeyim seni dedim ama anca bu kadar erteleyebiliyorum." Kaşları çatıldı anında.

"Ne oldu?"

"Ben bir şey öğrendim, üstün yeteneklerimle tabii." Gülümsediğimde amacım biraz da olsa onu yumuşatmaktı.

"Ne öğrendin, Aşkın?"

"Şimdi bu Murat var ya, asla senin kadar kaslı ve yakışıklı olamayacak olan polis bozuntusu." Sözlerimle kaşları biraz daha çatıldı. "Bu aslında Murat değilmiş, gerçek adı Şahan Arcan."

"İmkânı yok, onun hakkında bir ton araştırma yaptım. Olsaydı bilirdim."

"Bilemedin çünkü istihbarat, onu küçük yaşta sahiplenip eğitmiş. Babası Kerem Arcan, babanın önemli adamlarındanmış ve babana düzenlenen bir saldırıda yaralanmış ve felç kalmış."

"Kerem Arcan'ı tanıyorum, bir kızı vardı sadece," dedi allak bullak olmuş ifadesiyle.

"Baban onu ameliyat ettirmiş, üstünde deney yaptırmış ve Kerem Arcan ölmüş. İşte Şahan, namıdiğer Murat da babasının intikamını almaya çalışıyor."

"Babam sadece onu iyileştirmeye çalışıyordu," dedi öfkeyle. "Neyin intikamını almaya çalışıyor? Babası, babamın korumalığını yaparak zaten ölümü kabullenmiş. Neyin davası bu?"

"Eğer saldırıda ölmüş olsaydı belki Murat intikam almaya çalışmazdı ama babanın deneyinde ölmüş. Ayrıca küçük yaşta istihbarata girmiş, beyni yıkanmıştır."

"Aşkın, sen bu bilgilere nasıl ulaşabildin?" dedi ters şekilde.

"Asıl olaya gelmedik," dedim sorunu duymamış gibi. "Murat benden şüpheleniyordu, kimliğimi bulacağına emindim ve o benim kimliğimi anlamadan ben onun anlamasına yardımcı oldum."

"Ne?" Yüzüme öyle bir ifadeyle bakıyordu ki başka biri olsa korkudan koşarak uzaklaşırdı ama ben, onun rahat kucağında oturmaya devam ettim.

"İplerin benim elimde olması gerekiyordu, Murat'la masaya oturduk ve pazarlık yaptık. Ona seni umursamadığımı hissettirdim. Ben ona senin hakkında bilgi taşıyacağım, sözde kuyunu kazacağız. O da beni istihbarattan koruyacak. Hem onun hamlelerini bileceğiz, hem de-"

"Aşkın! Sen ne saçmaladığının farkında mısın?" Sesi yükselmişti.

Ben kucağından kalktığımda o da ayaklandı. Karşımda durdu, sarı gözleri öfke saçıyordu. "Sen bana sormadan nasıl böyle bir şeye kalkışırsın? Aşkın, kafayı mı yedin? O tahmin edemez mi ikili oynayacağını?"

"İkili oynamıyorum! Tarafım belli."

"Öyle mi gerçekten?" Sesi fazla yüksekti.

"Öyle olmasaydı gelip sana anlatır mıydım, puşt herif? O ses tonunu da seni de-"

"Ben senin kimliğin ortaya çıkmasın diye abime ihanet ettim, Aşkın! Sen de kendini mi ifşa ettin? Sen ikili oynuyorsun, bu adam da ikili oynamaz mı? İstihbaratla yapmıyor mu yani bu planları?" Ses tonu hâlâ yüksekti.

"Öyle bir şey yapsa anlarım ki derdi ben değilim, V'yi destekleyenler arasında."

Söylediklerime inanamıyormuş gibi bakıyordu. "Yine kibirleniyorsun, her şeyi anlarsın! Hep sen kazanırsın! Öyle mi, Aşkın?"

"Sana bunu anlatmamayı da seçebilirdim, Ateş." Kafasını iki yana salladı, gözlerini yumdu.

"Onu da yapsaydın, kullansaydın sana olan zaafımı." İşte, güvensizliğin açtığı en büyük sorunlar bunlardı.

"Bokunu çıkarma, Ateş," dedim ben de yüksek sesimle. "Hâlâ geç değil, yapma daha fazla Şahin'in istediklerini. Kimliğimi ortaya çıkarsın, sen de aklarsın abini."

Alt dudağını ağzının içine yuvarladı, kasları gerilmişti. "Anlamıyorsun işte, anlayamazsın da zaten."

"Neyi? Neden anlamayacakmışım?"

Ne düşündüğünü tahmin ediyordum ama ikimiz de dile getiremiyorduk. Büyük ihtimalle bir kalpsiz olduğum için onun sevgisini anlayamayacağımı düşünüyordu. Sonuçta canavarlar kalpleri severlerdi, sadece yemek için.

"Git Aşkın, dinlenmek istiyorum."

"Paşa keyfin bilir." Tamam, beni buraya kendisi çağırmamıştı, verdiği tepkide de haklı olabilirdi ama sinirlerim feci şekilde gerilmişti.

Mutfaktan çıktığımda peşimden geldi, koltuğun üstünde duran telefonumu aldım. Tam kapıyı açıp çıkacaktım ki tekrar konuştu:

"Aşkın, ya kimliğini ortaya çıkarırsa?" Hâlâ beni düşünüyordu. Demek sevgi böyle bir şeydi. O kadar öfkeliyken bile onu düşünmek...

"Kimliğimin ortaya çıkması beni bitirmez."

"Peşinde kimlerin olduğundan haberin bile yok, burnun o kadar havada ki herkesi küçümsüyorsun. Polisten bir şekilde kurtuldun diyelim, peşinde öyle güçlü isimler var ki senden nefret eden, yaşattığın işkencelerin kaç katını yaşatırlar sana! Anlamadığın kısım bu, herkesi ve her şeyi yenemezsin."

"Bu zamana kadar yendim, gerisini de hallederim. Kaybedersem de V olarak kaybederim." Sözlerimin hemen ardından Ateş'in telefonu çaldı.

Ateş aramayı cevapladı. Bir süre karşısındakini dinledi. "Evet, Pusat, eminim. Dediğimi yap." Pusat'ın diğer taraftan sesi yüksek şekilde telefonu kapattı.

"Yine ne yapıyorsun?"

"Şahin, kardeşi Şafak'ı istedi. Ben de istediğini yapıyorum."

"Ateş! O kızın yaşadıklarını görmedin mi? Nasıl tekrar o pisliğin eline veriyorsun?"

"Başka seçeneğim yok, isteklerinden biri de buydu. Hem o abisi, yaşananlardan sonra ona daha iyi bakar," dedi umursamazmış gibi ama benden daha çok umursadığını biliyordum.

"Ateş! Buna izin vermem. Sırf benim kimliğim ortaya çıkmasın diye o kızı bırakamazsın. Tamam, o zaman bana ver, abisine değil."

"Şahin kardeşine en iyi şekilde bakacağına söz verdi, Şafak'a iyi bakacak."

"Hemen Pusat'ı arıyor ve durduruyorsun."

"Çok geç."

"Ateş!"

"Senden izin istemiyorum, sana sormuyorum da."

"Ateş, şunu yapmayı kes. Benim için herkesi gözden çıkaramazsın."

"Çıkardım." Omuz silkti.

"Değmem! Bak, kendin dedin. Sen benim için çabalarken ben senden nefret eden bir adama kimliğimi açtım. Değmem, Ateş." Değmezdim ama o her şeye değermişim gibi bakıyordu.

"Haydi git Aşkın, ne yapacağıma ben karar veririm."

"Kes şu aptal âşık tavırlarını! Kendine gel, güçsüzlük sergileyemezsin. Ona Şafak'ı veremezsin."

"Ben en büyük güçsüzlüğümü dün gece sergiledim, gerisinin pek bir önemi yok."

"Bunu çevirmek için de bir şey yapmıyorsun."

"Senin hayatınla kumar oynamam, senin aksine."

"Sürekli benim için yaptığını söyleyerek neyi amaçlıyorsun?"

"Göstermeye çalışıyorum Aşkın, haydi git artık."

"Bu burada bitmedi, Şahin'i öldüreceğim." Son sözlerim bunlar oldu ve kapıyı çarparak hızla evden çıktım. Arabaya bindiğimde öfkeliydim.

Nasıl böylesine gözü kör olurdu?

Aşk bu muydu? Aptallık mıydı?

Peki, benim hissettiklerim neydi? Onun canı acıyor diye neden benim canım yanıyordu? Gözlerimi sıkıca yumdum. Kabullenemezdim, kabullenirsem V'nin tüm ilkelerine ihanet ederdim. Peki, Aşkın? Kabullenmezsem ona ne olurdu?

Domino taşları tek tek düşüyordu. Asıl olay oynamak değildi, asıl olay oyunu her türlü kazanmaktı. Zaten V'nin ikinci bir seçeneği de yoktu.

ÖZEL BÖLÜM
AYLİN

Aylin

Doğduğum evin korkunç bir ev olduğunu düşünürdüm. Dövülmediğim, acı çekmediğim bir gün hatırlamak zordu. Sonrasında daha kötü bir yerle tanışmıştım. Hapishanenin korkunç bir yer olduğunu düşünürdüm ancak yıllar içinde öğrendiğim bir şey vardı ki hapishanelerin korkunç bir yer olmasının sebebi, içinde suçluları barındırması değildi sadece. İçinde kaybolan umutların, asla geriye dönülmeyecek yılların hırsızı olmasıydı. Hapishanede geçirdiğim yıllar bana sadece acıyı değil, dünyanın ne kadar acımasız olduğunu da öğretmişti.

Hapishanede çok şey yaşamıştım, çok şey görmüştüm. Sanki dünyanın kara kutusunu elimde tutmuştum, o kara kutuyla tanışmıştım. Orada sadece suçlular değil, benim gibi kurbanlar da vardı.

Hapishanedeki insanlar pek cana yakın değillerdi, ilk girdiğimde yaşım küçük diye aralarında çok ezilmiştim. Bir günse çok iyi bir dost edinmiştim. Asude... O zamanlar benimle yaşıttı, ben içeri girdikten bir yıl sonra içeri girmişti. Suçu, ona tecavüz eden adamı ve dini nikâh kıydığı adamı öldürmesiydi. Karnında bebeği vardı. O bebeği hiç istemiyordu ancak aldırmasına da izin verilmemişti.

Asude varlıklı bir ailede yaşarken evdeki baskılardan kurtulmak için sözde âşık olduğu adamla kaçmıştı. Ancak o adam sandığı kadar iyi biri değildi, arkadaşı Asude'ye saldırırken bunu keyifle izleyecek kadar büyük bir pislikti. Asude kendine geldiğinde ikisini de mutfak bıçağıyla paramparça ederek öldürmüştü. Sadece bununla da sınırlı kalmayıp etlerini köpeklere yedirmişti. Sonra da karakola gitmiş ve teslim olmuştu.

Öldürme şeklinin vahşiliği yüzünden en az benimki kadar yüksek bir cezaya çarptırılmıştı. Asude de benim gibi ilk geldiği zaman ayak uyduramamıştı, çok dik başlıydı. Benimkinden feci dayaklar yiyordu hamile hâliyle. Doğuma kadar benimleydi, onunla sohbet ederken sanki hapishanede değilmiş de özgürmüş gibi hissederdim. Hem dünyaya

öfkeliydi hem de öfkeli olduğu dünyadan kopmak istemeyecek kadar inatçıydı. Aylar içinde bana ikinci bir kardeş olmuştu.

Doğumuna bir ay kala, bana saldıran dört mahkûmun arasına girmiş ve bıçaklanmıştı. Asude karnında istemediği çocuğuyla birlikte o gece ölmüştü. Son nefesini vermeden önce son cümlesi, "Bir gün kavuşacağız, kardeşim," olmuştu. Bir kardeşimi göremezken diğerini de kaybetme acısını yaşamıştım. Asude'den geriye sadece hiç boynundan çıkarmadığı kolyesi kalmıştı bana. O günden sonra oradaki kimseyi kendi sınırlarım içine almamaya karar vermiştim. Kendime öyle duvarlar örmüştüm ki ne bir kötülük ne de bir iyilik sızabilmişti içerisine.

Ve en büyük işkence ne yediğim dayaklar ne de şişlendiğim gecelerdi, en büyük işkence ben oradayken kardeşimin dışarıda tek başına olduğunu düşünmekti. Daha yanımdaki kardeşimi koruyamamıştım, dışarıdakini nasıl koruyacaktım?

Çok küçüktü, nasıl dayanacaktı? Yıllarca en korktuğum şey Aşkın'a bir şey olmasıydı, en korktuğum şey daha küçücük yaşta tanıştığı kanlı karanlığın onun peşini bırakmamasıydı.

Dünya çok pisti ve benim miniciğim dışarıda tek başındaydı.

Hapishanede ölmek üzereyken, her tarafım kan içinde soğuk betonda yatarken kan kaybettiğim kan için yaşamam neredeyse imkânsızken ben, kardeşim sayesinde hayata tutunmuştum. Bir gün cehennemden kurtulup yaşamak için değil, bir gün cehennemden kurtulup kardeşimin cennetine girmek için. Onunla bir çatı altında yaşayıp onunla yaşlanmak için.

Hapis yatmam Aşkın'ın suçu değildi. Aşkın'ın küçücük yaşta o raddeye gelmesini engelleyemeyen benim suçumdu. Ben kardeşimi koruyamamıştım ama kardeşim beni korumuştu.

Hapiste yıllarım geçerken bir kez bile kardeşimi koruduğum için pişman olmamıştım. Çünkü değerdi. Benim zaten yaşayacak güzel bir hayatım yoktu, ben zaten yaralı bir zihindim ama Aşkın öyle olmayacaktı. Aşkın büyüyecek, arkadaş edinecek, okuyacak, iyi bir iş sahibi olacak, âşık olacak, evlenecek ve hatta çocuk sahibi olacaktı.

Mesela ben hiç evleneceğimi ya da bir çocuğum olacağımı düşünmezdim. Ben kardeşimi beyaz gelinlik içinde göreceğimi, onun çocuğuna sıkıca sarılacağı günü göreceğimi düşünürdüm.

Üniversite kazandığını duyduğum gün hayatımda ilk defa mutluluktan ağlamıştım. Aşkın hayatta kalmayı ve o hayatta güçlü kalmayı öğrenmişti. Artık çok güzel bir ömrü olacaktı. Zaten bu olmuşken benim hapiste yattığım her bir güne değerdi.

Ancak dışarı çıktığımda işlerin pek de benim düşündüğüm gibi olmadığını anlamam çok uzun sürmedi. Aşkın benim ziyaretime gelirken hep mutlu bir maske takardı yüzüne. Bense kanardım. Belki de yanımda büyümediği içindi, yanımda büyüse onu daha iyi tanırdım ve kanmazdım.

Aşkın mutlu değildi, hem de hiç. Hatta yaşıyormuş gibi bile değildi.

Onun dışarıda rahat bir hayat sürmediğini elbette biliyordum ama onu bu kadar ruhsuz görmeyi de beklemiyordum. Kaptan'a minnettardım, Aşkın'a evini açmıştı ama Kaptan'da bir şeyler vardı, hoşuma gitmeyen bir şeyler. Belki kuruntu yapıyordum, belki kardeşimi her şeyden sakınmak istediğim için böyle düşünüyordum. Ancak içimden bir ses, o adamda yanlış bir şeyler olduğunu söylüyordu.

Bir de Ateş vardı. Aşkın onu patronu olarak tanıttığı ilk gün aralarında bir şeyler olacağını anlamıştım. Ateş ona çok tutkulu bakıyordu ve Aşkın onunla arasına mesafe koymaya çalışıyordu. Ateş onu gerçekten seviyordu, ona âşıktı. Bu düşünce beni mutlu ediyordu çünkü Aşkın mutluluğu hak ediyordu. Aşkın fedakâr bir kızdı, hiç kendini düşünmezdi ama artık onu düşünecek biri olacaktı. Tek sorun Ateş'in içinde olduğu hayattı, güçlü bir adamdı ve karanlık işlerde elinin olduğu belliydi. Ateş'in, Aşkın'a zarar vermesinden çok korkuyordum. Ateş'in onu çok sevdiği kesindi ama ya içinde oldukları hayat onları daha büyük zorluklara sürüklerse...

Hapishaneden çıktığımda Aşkın'la yalnız olurum zannediyordum ancak kocaman bir aileye sahip olmuştum. Deniz, Tarık, Naz ve Bahar... Hepsine kısa sürede çok alışmıştım. Zaten ben güzel olan her şeye çok çabuk alışırdım.

Hapisten çıktıktan sonra bir süre afallamıştım. Normal hayata alışamamıştım, istediğimde dışarı çıkabilecek olmaya bile yeni yeni alışıyordum. Öyle ki dışarı çıkmaya korkuyordum.

Vücudum serbest kalsa da ruhum hâlâ o hapishanedeymiş gibi hissetmiştim. Ve bu düşünce, hapiste olmaktan daha kötüydü çünkü bir gün çıkma umudu yoktu.

Beni bu umutsuzluktan kurtaran da bilgisayar ekranında tanıştığım bir adam olmuştu: Baybora. Ateş'in abisi ve ilk gördüğüm günden beri kalbimi hızlandıran o adam.

Onunla sadece görüntülü konuşmak bile kalbimin ritmini değiştirirken birden karşıma çıktığında kalp krizi geçireceğimi sanmıştım.

Şimdi de onunla buluşmak için hazırlanmıştım. Zümrüt yeşili, dizlerimin biraz üstünde biten ve vücuduma tam oturan bir elbise giymiştim. Saçımı ve makyajımı da Naz yapmıştı. Dalgalı saçlar ve makyaj bana biraz abartı gelse de Naz aksine müsaade etmemişti.

Rıhtımda heyecanla beklerken ilk defa böyle bir şey yaşıyordum. İlk defa romantik bir yemeğe çıkacaktım.

"Allah'ım, bu ne güzellik!" dedi Tarık evden çıkıp yanıma ulaşırken.

"Güzel olmuş muyum?" dediğimde kollarını iki yana açtı.

"Güzellik ne, kraliçem? Güzellik, güzellik olalı böyle bir güzellik görmedi!" dedi abartılı şekilde.

Hareketleri beni güldürürken kızardığımı hissediyordum, gelmesine çok az kalmıştı.

"Baybora seni görünce fenalaşmasa iyidir. Of ya, hem Aşkın'ı hem de ablasını kaptılar."

"Sen de kardeşlerini kapacak gibisin," dediğimde sırıttı. "Sizin aranızda tam olarak ne var?"

Elini ensesine attı ve kısık sesle bir şeyler mırıldandı ama kendi de ne konuştuğunu bilmiyordu bence. "İşte böyle," dedi ve kaçarcasına eve girdi.

Arkasından gülerken Baybora'yı beklemeye devam ettim. Aslında o beni bekletmiyordu, ben heyecandan çok erken hazırlanmıştım. İçim içime sığmıyordu.

Rıhtım bir araba farıyla aydınlanırken heyecanla arabaya doğru bir adım attım. Ancak arabanın içindeki kişiyi gördüğümde gülüşüm soldu.

Gelen Baybora değildi, Şahin'di.

Şahin ilk başlarda kötü bir adam gibi gelmese de artık onun tehlikeli olduğuna emindim. Ayrıca Baybora'yı vurmuştu!

Arabasından inip karşıma geçene kadar koyu gözleri uzun uzun üstümde gezindi. Bu bakışından hoşlanmadım. Şahin 'hayır'dan anlamayan takıntılı bir adamdı.

"Ne işin var senin burada?" dediğimde birkaç adım uzaktaydı.

"Seni görmek istedim," dedi ellerini ceplerine sokarken.

"Uzak dur benden, Şahin! Ayrıca en son polisler götürmemiş miydi seni? Nasıl çıktın?"

Son sorularımı pek umursamadı. "Duramıyorum. Seni aklımdan, gönlümden atamıyorum," dedi bir adım yaklaşarak. "Sana âşığım, sana ilk gördüğüm günden beri âşığım, Aylin." Şahin karizmatik bir adamdı, istediği çoğu kadını kendine çekebilirdi ama ona hiçbir zaman çekilmemiştim.

"Sen kötü bir adamsın! Sen Baybora'yı öldürmeye çalıştın!" Duyduğu isim onu öfkelendirirken artık hayranlıktan çok öfke taşıyordu bakışlarından.

"Maalesef başarısız oldum! Üstüne bir de seni aldı."

"Beni kimse almadı, ayrıca sende miydim ki alsın beni? Uzak dur benden, Şahin!"

"O asla benim kadar el üstünde tutamaz seni, benim kadar sevemez. Aylin, bana *evet* dersen tüm dünyayı ayaklarının altına sererim!" Ben dünyayı istemiyordum, ben sadece küçük dünyamda sevdiklerimle yaşamak istiyordum. "Seni bu dünyadaki her şeyin eni yaparım, sadece bana bir şans ver. Göreceksin, dünyanın en mutlu kadını olacaksın."

"Seni istemiyorum, bunun neyini anlamıyorsun? Seni ve hiçbir şeyini istemiyorum! Ne paranı ne gücünü ne seni! Ben Baybora'yı seviyorum." Son cümlem yüzüne bir tokat gibi çarparken gözlerini sıkıca yumdu.

"Sakın Aylin, ben olmayayım ama o da olmasın. Sakın!" Aralarında geçmişe dayanan bir rekabet ve hatta öncesinde de arkadaşlık olduğunu biliyordum ama hiçbirinin detayını bilmiyordum.

"Git buradan!" dedim ama o beni kolumdan tutarak kendisine doğru çekti.

"Olmaz, olmaz Aylin. Âşık olduğum kadını ona bırakmam."

"Sen kim oluyorsun? Sen kendini ne sanıyorsun? Sana bir şey söyleyeyim mi, Şahin? Baybora olmasaydı da ben seninle olmazdım," dediğimde alayla güldü.

"Yalan söylüyorsun. İlk başta beni neden istemediğini anlayamamıştım zaten, yeni yeni anlıyorum."

Artık sabrım kalmadığı için onu göğsünden tüm gücümle ittim ama uzaklaşmadı. Kolumu da bırakmadı.

"Şahin var ya," dedim ve bir kez daha ittim. "Ben ölsem de seninle olmam."

İtişim onu uzaklaştırmaya yetmedi ama son cümlem yetti. Tokat yemiş gibi irkildi, kolumdan çekti elini. Bir adım uzaklaşırken sersemlemişti.

"Benimle olmak yerine ölmeyi seçersin, öyle mi?" derken gözlerinde gördüğüm şey beni ürküttü.

"Evet!" dedim başımı dikleştirerek. "Ne dirim dirine ne ölüm ölüne." Bakışları biraz daha kısıldı.

"Bu sözünü hiç unutmayacağım, Aylin."

"Yıllarca hapiste yattım ve orada en iyi öğrendiğim şey tehlikeli insanları tanıyabilmek oldu. Merak etme, unutmayacağına eminim."

"Bir gün onun gerçek yüzünü göreceksin ve bana geleceksin. O gün ben seni yine kabul edeceğim."

"Git buradan!" Baybora'yla karşılaşmasını istemiyordum, Baybora yeni gelmişken onu bir kavgaya sürüklemek istemiyordum.

"Her şey yolunda mı?" Deniz'in sesini duyduğumda nefesimi rahatlamış şekilde verdim.

Deniz çatık kaşlarıyla neredeyse koşar adım yanımıza ulaştığında Şahin'i uzunca izledi. Şahin'i tanıyordu.

"Yolunuzu mu kaybettiniz?" dedi Deniz elini omzuma koyup beni kendisine doğru çekerken.

Şahin'in eli bu sefer Deniz'in, omzumdaki eline kaydı ve az önceki öfke kıvılcımının aynısı oluştu gözlerinde.

"Görüşeceğiz," dedi Şahin bana son kez bakarak.

"Bu bir tehdit miydi?" dedi Deniz onun uzaklaşmasını beklemeden. Şahin onu umursamadan arabasına yürürken Deniz de öfkeyle bir adım atmıştı ki kolundan tutarak durdurdum onu.

"Bulaşma şimdi, manyağın teki."

"Benim işim bu manyakları toplamak, Aylin."

"Adam cinayete teşebbüsten içeri alındı, şimdi elini kolunu sallayarak geziyor, Deniz. Sence o normal bir adam mı? Lütfen bulaşma. Zaten aldı cevabını, bir şey yapamaz," desem de Deniz, onun arkasından kısık gözlerle bakmaya devam etti.

"Aylin, böyle bir şey olduğunda lütfen direkt beni ara. Yaklaşmasın bile bu herif sana. Çok rahatsız edici bir şey. V'ye bile bu kadar gıcık kapmadım herhâlde." Son cümlesi beni güldürürken Baybora'nın arabası rıhtımın ilerisinde göründü.

"Bu güzelliğin sebebi şimdi anlaşıldı. Ne buluyorsunuz bu tehlikeli heriflerde? Bir kardeşin bir sen," dedi Deniz, onu da aynı kısık bakışlarla izlerken. "Lavuğa bak, süslenmiş bir de," Deniz'in sözleri beni güldürürken bakışlarımı Baybora'dan alamıyordum.

Az önce Şahin'in üstümde bıraktığı gerginlik aniden uçup gitmiş, karnımda kıpır kıpır bir his oluşmuştu.

Üstüne inanılmaz derecede yakışan bir takım elbise giymişti. Sarı ve ela arasındaki gözlerinin içi gülerken dudaklarında da kalp atışlarımı hızlandıran o gülüşü vardı.

Yanımıza gelene kadar o da beni uzunca süzmüştü. Yanaklarımı öptüğünde neredeyse tüm vücudum titremişti.

"Nereye gideceksiniz?" dedi Deniz elini beline koyarak. Bu hareketi beni güldürürken Baybora da bozuntuya vermedi.

"Bu güzel hanımefendiyi yemeğe götürmek istiyorum, bir sakıncası mı var, Memur Bey?"

Deniz'in sert ifadesi dağıldı ve elini Baybora'ya uzattı. "İyi eğlenceler."

Baybora da onun elini sıktı. "İyi akşamlar," dedi ve elini belime koyup, diğer eliyle de yolu işaret ederek bana öncelik verdi.

Tam bir beyefendiydi!

Arabasına ulaştığımızda benim için kapıyı açtı. Yüksek arabasına binerken elimi tutmayı da ihmal etmemişti. Çok fazla temas vardı ve buna rağmen her dokunuşunda ne yapacağımı şaşırıyordum.

Kapımı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçti. Kemerini takarken yandan da beni süzüyordu. "Çok, çok güzel olmuşsun."

"Sen de çok şıksın." Lacivert, yelekli bir takım elbise giymişti.

Bakışlarını gülüşümden alabildiğinde önüne döndü ve arabayı çalıştırdı.

Aramızda tuhaf bir sessizlik oluşmuştu, ara ara dönüp bana bakıyordu. "Kendimi lise çağlarıma tekrar dönmüş gibi hissediyorum. Beni bu kadar heyecanlandırabildiğine inanamıyorum." Sözleri beni utandırırken ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Ben de ilk defa..." Durakladım. "İlk defa böyle hissediyorum." Gülüşü genişledi.

"Senin için hazırlanmak, seni almaya gelmek ve seni karşımda böylesine nefes kesici görmek benim için..." O da duraksadı. "Çok farklı. Çok güzel. Korkarım ki başına bir bela aldın, seni hiç aklından çıkaramayacak bir bela."

"Sadece aklından mı?" dediğimde nedenini anlamadığım şekilde yoldaki bakışları ağırlaştı.

"Hayır." Güzel gözlerini üzerime çevirdi kısa bir anlığına. "Tüm benliğimden."

Aramızda kısa bir sessizlik oluştuğunda kalbim o kadar hızlı atıyordu ki onun duymasından endişelendim.

"Seninle olmak, senin yanında olmak benim için ne kadar değerli, tahmin bile edemezsin. Sen her şeyden ümidi kestiğim zamanda karşıma çıktın."

"Sen de öyle. Bu yaştan sonra böyle şeyler düşüneceğimi, hissedeceğimi tahmin bile edemezdim." Sözlerimle şaşırdı.

"Bu yaş mı? Güzelim genceciksin, ayrıca senden beş yaş büyük olduğumu da hatırlatmak isterim." Sözleri beni güldürürken onunla sadece bir araba seyahati yapmanın bile bana ne kadar keyif verdiğinin farkına varmıştım.

"Canın biraz sıkkındı sanki telefonda. Kötü bir şey yoktur inşallah," dediğimde bakışları durgunlaştı.

"Tüm can sıkıntılarım seni görünce geçiyor, bu gece sadece güzel şeylerden konuşalım, senin gibi." Ona kocaman gülümsedim.

Boğaz kenarında, şık bir restoranın önünde durduk. Baybora yine her zamanki gibi centilmen hareketlerinden ödün vermedi. Sandalyemi bile çekmişti!

Karşılıklı oturduğumuzda bu anın gerçekliğinin ve güzelliğinin tadını çıkarmak için kendime biraz zaman verdim.

Ben evdekilerden bahsetmeye başladığımda yüzünü eline yaslayarak hiç sıkılmadan beni dinlemişti.

"Yani Tarık da hak ediyordu ama ona da kızamıyorum. Neyse sonra Deniz silahını aldı, ben de sıkacak falan sandım ama Tarık'ın kafasına fırlattı. Son anda kaçmasa..." Bana öyle bir bakıyordu ki devam edemedim.

"Neden sustun? Çok güzel anlatıyordun," dedi o güzel sesiyle.

"Bilmem, çok derin baktın," dedim gözlerimi gözlerinden kaçırarak.

"Bu çağa çok fazla bir kadınsın, Aylin. Beni bağışla ama gözlerimi senden alamıyorum." Tekrar gözlerine baktım.

Bu sırada yemeklerimiz gelmişti. Yemek boyunca ikimiz de hiç susmamış hatta bir ara kalkıp dans etmiştik. Yerimize geçtiğimizde Baybora bir kutu çıkarmıştı.

Bana çok güzel bir set almıştı. Parıltılı ve zümrüt yeşilinin ağırlıkta olduğu bir mücevher setiydi.

"Çok, çok güzel ama ben bu kadar pahalı bir hediye kabul edemem."

"Aylin, ömrüm," dedi ve elimi tuttu. "Bunu ben tasarladım. Senin kadar nahif, zarif, güzel, hem sade hem de göz alıcı ve eşsiz." Dolan gözlerimi kırpıştırdım ve hediyesini kabul ettim.

"Teşekkür ederim."

"Ben sana teşekkür ederim. Yaşamadığım an hayatıma girip bana yaşam olduğun için, her şey bitti sanmışken bana yeniden başlayabilecek gücü verdiğin için. Seni ilk gördüğüm andan itibaren âşığım,

Aylin. Seni çok seviyorum. Şimdi diyeceksin ki *kaç kere konuştuk da âşık oldun?* Bilmiyorum. Seni daha önce tanıyamadığım için her gün kendime kızıyorum." Bana karşı yoğun hisler beslediğini biliyordum ve aynı şeyleri ben de onun için hissediyordum. Ancak birden duymak çok daha farklıydı.

"Daha önce ben yoktum, tam zamanında karşılaştık," dediğimde dudağında buruk bir gülüş oluştu. "Hapisten çıktığımda senin gibi bir adamı tanımak da âşık olmak da en büyük sürprizdi bana. Ama iyi ki girmişsin hayatıma, Baybora. Kardeşimden sonra başıma gelmiş en güzel şeysin. Seni çok seviyorum." Gülüşü genişledi, tuttuğu elimi kaldırdı ve elime birkaç öpücük bıraktı.

"Sen benim tekrar yaşamayı isteme sebebimsin, ömrümün sonuna kadar seni seveceğim. Beni öyle bir bağladın ki kendine, bu saatten sonra sadece senin için var olacağım." Bana olan aşkla bakışı daha da mest ediyordu beni.

Tüm gece onunla sohbet ettik, hiç sıkılmadık, hiç yorulmadık. Restoranın kapanma saati geldiğinde de Baybora beni eskiden annesiyle gittiği dağ evine götürdü. Şöminenin başında neredeyse sabaha kadar sohbet ettik.

Ben ona acılarımı anlattım, o acılarımı sardı.

Ben ona mutluluklarımı anlattım, o aralarına yenilerini ekledi.

Baybora ve Aylin...

Sanırım artık birbirimizden kopamayacaktık.

Yorulup göğsünde uyuyakaldığımda beni sıkıca sarmıştı. Kardeşimle uyuduğum gecelerin dışında yaşadığım en huzurlu uykuydu.

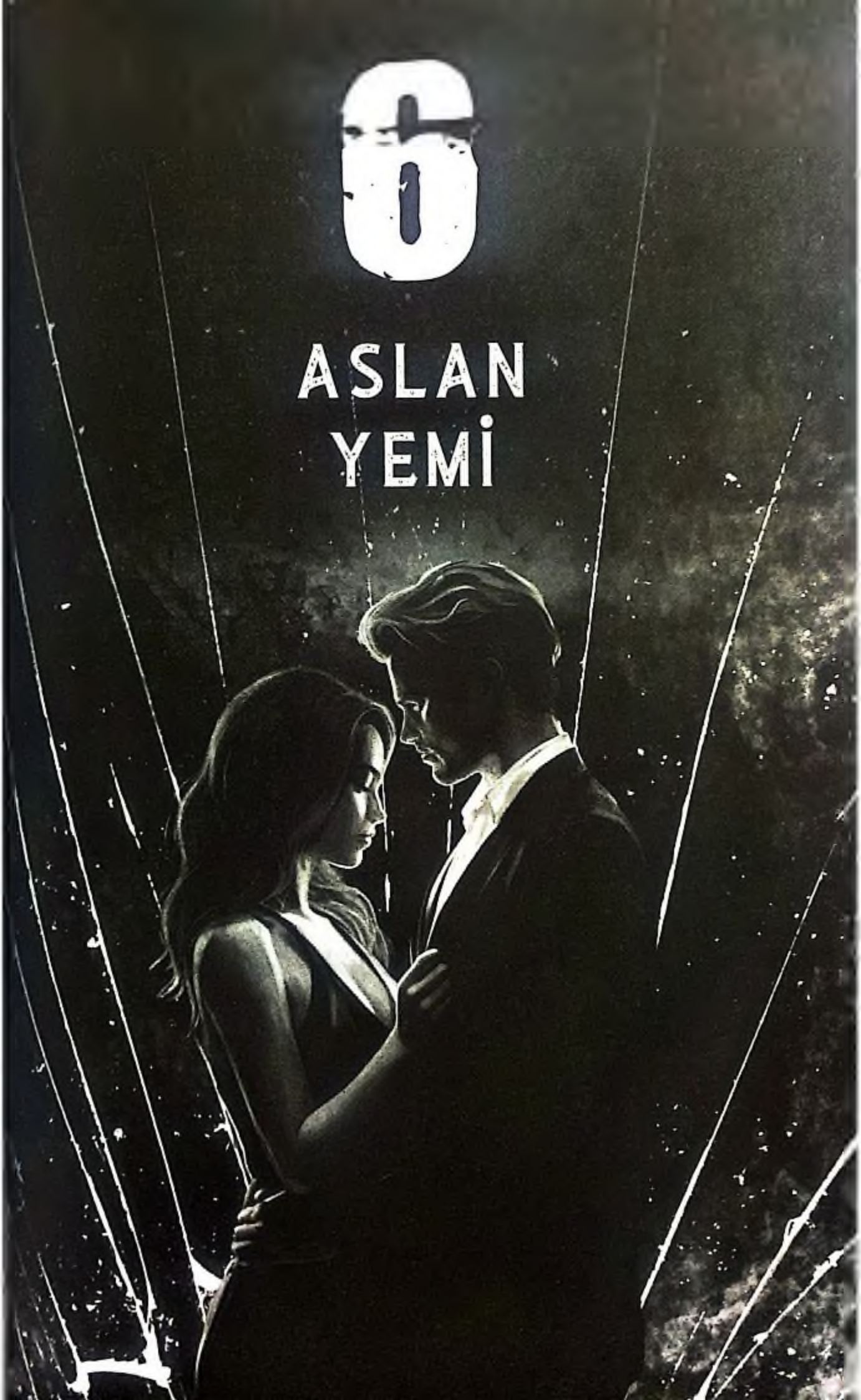
O gece, yıllar sonra ilk defa rüyamda Asude'yi gördüm.

Bembeyaz bir elbisenin içinde, kucağında küçük bebeğiyle bana gülümsüyordu. Yemyeşil, hayatımda gördüğüm en güzel bahçenin ortasındaydı.

Benimle konuşmuştu. Ve sadece bir cümle söylemişti: "Aylin, kavuşacağız kardeşim."

6

ASLAN YEMİ

Kulübede saatler geçirmiş, Şahin hakkında köklü araştırmalar yapmıştım. Alanguva arazisini aratmayacak bir malikânede, had safhada bir güvenlik çemberiyle yaşıyordu. Sistemine sızmak zor olmuştu ama bu gece evinde olacağını biliyordum.

Önemli birkaç devlet büyüğüyle görüşme yapacak, ardından evine geçecekti. Bu gece onu ziyaret edecektim, Kaptan'ın olanlardan haberi yoktu. Hatta ondan da haber yoktu, yine kaybolmuştu denizin ortalarında.

Kulübeden çıkarak eve geçtim ama tüm ışıklar kapalıydı. Ablamı aradım ve kısa sürede yanıtladı.

"Abla, evdeyim de kimse yok. Nerelerdesiniz?"

"Baybora'yla dışarı çıktım, çok güzel bir yerde yemek yiyoruz." Nefesimi verirken gözlerimi yumdum. Demek yemek de yiyebiliyordu. "Naz evde beni hazırlayacaktı ama Deniz'le dışarı çıktılar, Deniz onu neşelendirmeye çalışıyor. Bahar'sa aynı, odasından çıkmıyor."

"Baybora'yla neredesin?"

"Boğaz'da güzel bir yerdeyiz." Sesi fazla keyifli geliyordu. "Gel sen de istersen."

"Yok, afiyet olsun."

"Kendine iyi bak," dediğinde telefonu kapattım.

Bahar'ın odasına gidecektim ki Tarık'ın odasının kapısı açıldı ve Ferda çıktı. Üstü başı dağılmış, saçları birbirine girmişti. Göğsü hızla inip kalkıyordu, dudakları da şişmişti.

"Ferda?" dedim hayretle.

"Sana ulaşmaya çalıştım, abimi buldun mu diye soracaktım ama ulaşamadım," dedi konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Sizi Tarık-"

"Şey... Ben şey yapacağım, sonra şey yaparız," diyerek yanımdan koşarcasına uzaklaştı.

Tarık'ın kapısını açtım. Tarık yatakta yatıyor ve hülyalı gözlerle tavanı seyrediyordu. Üstü de çıplaktı. İçeri girdiğimi fark ettiği an çığlık atarak çarşafı göğsüne kadar çekti.

"Ayıp be, öyle odaya mı dalınır?"

"Tarık!"

"Kızma be, kötü bir şey yapmadım ki. Sen iyi hissettir demedin mi bana? Ben biraz dozu kaçırdım galiba."

"Sikeyim senin dozunu! Ateş'e de anlatırsın artık."

"Ateş ne alaka?"

"Siz gıcık değil miydiniz birbirinize? Ne bu şimdi?" Aslında onlar ilk yan yana geldiklerinden beri aralarındaki çekimi hissediyordum ama bu kadar hızlı olması benim için de beklenmedikti.

"Şimdi şöyle oldu, ben ona yemek hazırladım, üzgündü biraz. Sonra iyi hissetsin diye şaka falan yaptım, çok güldü. Sonra birden ağlamaya başladı. Sonra da dudaklarıma yapıştı, bir baktım yataktayız. Ben de anlamadım vallahi."

"Tarık!"

"Bağırma bana be, ne yapsaydım? Onu geri çevirip kötü mü hissettirseydim? Hayır, kızın psikolojisi de bozuk. Ben de çok iyi niyetli bir insanım."

"Şıpsevdi puşt!" dedim ve kapısını çarpıp odasından çıktım.

Bu olanların üstünde bir de Ateş, kardeşinin Tarık'la olduğunu öğrenince iyice çıldırırdı. Bir bu eksikti zaten!

Bahar'ın odasına girdim. Işığı açıktı, elinde feneriyle uyuyakalmıştı. O kadar üzgündü ki ne yemek yiyordu ne de uyanıyordu. Sürekli uyumaya çalışıyordu. Eğilip saçlarının arasına bir öpücük bıraktım. Odasının camı da açıktı, gerçi serin olmasına rağmen odanın içi çok soğuk değildi.

Çok vakit kaybetmeden odadan ayrıldım, Ferda'yla konuşacaktım ama ortalıkta yoktu. Saate baktım, geç kalmamam gerekiyordu. Hazırlıklara başlasam iyi olacaktı.

Kulübeye döndüm, alt kata inerek son hazırlıkları yaptım. Üstümü değiştirdim, deri taytımı ve siyah boğazlı bluzumu giyindim. Ayaklarımdan büyük olan botları giyerek iplerini sıkıca bağladım, içine taban taktığım için rahat ediyordum.

Silahlarımı ve bıçaklarımı kemerime geçirdim. Saçlarımı sıkı bir topuz yaptım, beklediğim saat geldiğinde siyah, plakasız motoruma atladım. Hafif hafif yağmur çiseliyordu.

Şahin'in sistemini devre dışı bırakmıştım, kameralar bir saat öncenin görüntülerini başa sarmıştı. Şahin birazdan evine dönecekti. Motor, ıslak zeminde kayarken hızımı düşürdüm. Ateş aramıştı ancak yanıtlamamıştım, bu gece bir şeyler yapacağımı o da biliyordu.

Şahin Karaman'ın malikânesine yaklaştığımda motorumdan indim. Evinin etrafında sıkı bir koruma çemberi vardı. Bir hayalet kadar görünmez şekilde evin etrafını turladım. Çok büyük bir bahçesi vardı, arka taraftaki iki korumayı halletmek zor olmazdı ama içeridekiler zor olurdu. Ayrıca Şahin'in karşı koz kullanmaması için beni fark etmemesi gerekiyordu.

Bir süre evin etrafını inceledim, zihnimde taslak bir kroki oluşurken ihtimalleri tartıyordum. Uzun duvarlar ve elektrikli çitlerle her taraf bir kale gibi korunmaya alınmıştı. Bu da göt korkusuydu işte. Yanımdaki sinyal kesiciyi kısa süreliğine çalıştırıp bahçe kapısına vurdum.

Görevli koruma, kapıyı açma emri almak için telsizden onay alacaktı. Bunun için de daha önce hazırladığım onay sesini açtım. Küçük tableti, siyah bel çantamın içine koydum. Ateş gibi yanımda tablet taşımaya başlamıştım.

Onayı alan koruma kapıyı açtı, hızlı bir hareketle boynuna bıçağı geçirdim. Şah damarı kesildi ve oluk oluk kan aktı ama karanlık olduğu için çok fazla dikkat çekmeyecekti. İkinci koruma beni fark etmediği sürece dokunmayacaktım. Adamın cesedini arazinin dışına çıkardım, ağaçların arasına bıraktım ve aralık duran kapıdan içeri girdim.

İç taraf daha aydınlıktı ama sessizdi. Küçük bir kulübe vardı, iki çalışan da biraz ilerideydi. Önlüklerinden mutfakta çalıştıkları belliydi.

"Şafak'a çok üzülüyorum. Allah bilir, neler çekti!" diyordu orta yaşlı kadın.

"Şahin Bey, onu görmeye dayanamıyordu; şimdi nasıl yanına aldı acaba?" dedi daha olgun duran adam da. Onlara varlığımı belli etmeden karanlıkta yürümeye devam ettim. Ara ara devriye gezen korumaları görüyordum ve aynı görünmez adımlarla devam ediyordum.

En sonunda büyük eve ulaşmıştım, bu sırada dışarıda hareketlilik olmuştu. Şahin eve geliyordu. Koridorda bir cam kapı vardı. Sanırım zenginlerde bu bir gelenekti. Sürgülü kapıyı çekerek içeri girdim.

Bu sırada salondan sesler gelmeye başladı. Şahin eve giriş yapmıştı. "Yedi mi bir şeyler?" diye sordu karşısındaki kişiye, sadece seslerini dinliyordum. Salonun kapısındalardı.

"Hayır, hiçbir şey yemedi," dedi karşısındaki kadın.

"Nasıl yemedi? Senin görevin bu değil mi?" Kadına bağırıyordu.

"Evet, efendim ama-"

"Çekil ortalıktan! Kimse gelmesin. Ve bir daha aynı şey yaşanırsa kendine yeni bir iş değil, kefen seçersin." Şerefsiz!

Kadın yanından uzaklaşırken Şahin salona geçti. Görmüyor, sadece dinliyordum. Evin genel olarak şatafatlı bir havası vardı. Her taraf beyaz ve altın işlemelerle döşenmişti. Parayı kullanamayanlara bugün de Şahin eklemişti. Rüküş piç!

Evin duvarlarında ünlü ressamların koca koca tabloları vardı. Salondan klasik müzik sesi yayılıyordu. Tablolar eşsiz bir görüntü sunabilirdi, altın varaklı çerçevelerin içlerinde olmasalardı. Salona sessiz adımlarla ilerledim.

Şahin'in sesi geliyordu. "Sonunda evindesin," diyordu ve karşısındaki kişinin Şafak olduğuna emindim. "Bak, piyanon yerinde duruyor, tekrar çalacaksın." Sessizlik devam etti. "Affet beni, yaşadıklarını bilmiyordum. O kadar şeyin üstüne bir de Alanguva piçi seni elimden aldı. O kim ki benim kardeşimi koruyacağını sanıyor? Sana zarar verdi mi?" Sevgilime *piç* diyen dilini koparmama az kalmıştı.

"Yiğit'i özledin mi? O seni çok özledi. *Halam,* diye sayıklıyor." Duyduklarımla duraksadım. Şahin'in bir oğlu vardı ve herkesten saklıyordu. Bunu yeni öğreniyordum ama sabah yaptığım araştırmalarda, bir şeylerden şüphelenmiştim. Bir adaya yüklü miktarda yatırım yapıyor, yüksek güvenlik önlemleri alıyordu.

"Sana piyano çalmamı ister misin?" Şafak'ın sessizliğini kabul olarak algılamış olacak ki ses sistemini kapattı ve piyanonun başına oturdu. Ben de bu sırada duvarın arkasında sindiğim yerden hafifçe ayrıldım.

"En sevdiğin parçayı çalacağım," dedi. Salonu ve tüm evi çaldığı piyanonun etkileyici sesi doldurmaya başlarken kapıya biraz daha yaklaştım.

Yüksek bir giriş yaptı, büyük bir tutkuyla devam ettirdi. Parmakları piyanonun üstünde dans ediyordu ve başarılıydı da. Gözleri piyanodan ayrılmıyor ancak arada sırada kardeşine hüzünlü bakışlar atıyordu.

Evin geri kalanı kadar şatafatlı gözüken salonun bir köşesinde Şafak tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Şahin tuhaf bir adamdı, takıntılı bir psikopat olduğu ortadaydı. Kendisinde asla suç bulmuyor, tüm suçu etrafındaki insanlarda arıyordu. Tıpkı kardeşinin yaşadığı şeylerden kendisini suçlu tutmayıp Ateş'e biraz daha kinlenmesi gibi. Babasının da manyak olduğu ortadaydı, genetikte vardı bir şeyler.

Sanata saygım olduğu için de önce parçayı bitirmesini bekledim. Salona yavaşça giriş yaptım. Şahin parçanın sonlarına yaklaşırken biraz daha hızlanmıştı ve sona geldiğinde salonda etki bırakacak bir şevkle çalmayı durdurdu.

Kafasını kaldırdığında gördüğü ilk şey ben oldum. İki elimde iki silahla ona bakıyordum. Şafak'ın da bakışları üstümdeydi, ona *her şey yolunda* dercesine göz kırptım. Şahin yerinden sakinlikle kalktı, evine böylesine rahat girmem onu afallatmıştı ama bunu gizlemeye çalışıyordu. Şafak onu gördüğüm ilk hâlinden daha iyi gözüküyordu. Cansız yüzü renklenmiş, temiz kıyafetleri ve özenle şekillendirilmiş saçlarıyla oturuyordu.

"Aşkın, ne büyük zevk seni burada görmek! Ablanı da getirseydin keşke." Durakladı. "Doğru ya, ablan senin V olduğunu bilmiyor hatta senin için hapse de girmişti, değil mi? Zavallı Aylin, senin kim olduğunu öğrendiğinde yıkılacak ama sorun değil, ben onu avutacağım."

Güldüm alayla. "Ne güzel hayal gücün var."

"Ne oldu? Ateş halledemeyince seni mi gönderdi?"

"Ben Ateş'e benzemem, seni öldürmeye geldim."

"Bağırdığım an adamlarım buraya dolar, sağ çıkamazsın."

"Sağ çıkma gibi bir derdim yok, ayrıca sen benim kim olduğumu kavrayamadın sanırım ama sorun değil, birazdan tanıyacaksın."

"Nabzım atmayı kestiğinde, tüm dünya senin kim olduğunu öğrenecek," dedi. Beyaz gömleği, siyah kumaş pantolonuyla piyanonun yanında bir salon beyefendisi gibi duruyordu. Yavaş adımlarla, acelesiz bir tavırla ilerliyordu. Kendinden çok emindi.

"Sen beni tehdit edemezsin, sen benim üzerimden sevgilimi de tehdit edemezsin."

"Çok gerginsin, ne içmek istersin?" dedi içki dolabına ilerlerken.

"Sen de birazdan Azrail'le tanışacak olmana rağmen çok rahatsın." Ben de ona yaklaştım.

"*Büyük V!* Herkesin peşinde koştuğu, tüm dünyanın aradığı ünlü seri katil. Ateş'in neden seni yanından ayırmadığı belli oldu. Gerçi bunu yaparken sana âşık olmuş geri zekâlı." Son cümlesini gülerek, keyifle söylemişti. "Senin için abisine ihanet edecek kadar hem de." Kendisine bir kadeh viski doldurdu ve bana döndü.

"Son sözlerin bunlar mı olacak cidden?"

"Kimin aklına gelirdi ki V'nin bir kadın olduğu? Gerçekten çok zekice. Ateş sana istediklerini verebiliyor mu? Bence veremiyor. Âşık olduğu için de asla veremeyecek. Güçlenmeni değil, sakinleşmeni isteyecek. Cebonayan'a seni asla sokmayacak. Yanlış ata oynuyorsun, o lider olabilir ama sana hak ettiğin değeri veremez. Bir teklif sunuyorum sana, benim tarafıma geç. Ben lider olduğumda hayal bile edemeyeceğin bir güce kavuşursun." *Olursam* değil de *olduğumda* demişti, çok beklerdi.

"Hayranlarım bir bitmiyor, amına koyayım!" dedim söylenerek. "Nasıl ölmek istersin?"

"Aşkın, mecazen mi söylediğimi sanıyorsun? Kalbim atmayı kestiğinde, senin kimliğin dünyaya açıklanacak."

"Bundan korktuğumu kim söyledi?"

"Hayatının sonu olur bu. Eğer teklifimi kabul etmezsen de artık Ateş'le birlikte bana boyun eğmeye devam edersiniz."

"Eğer bugün ölmezsen, Cebonayan'a çıkıp her şeyi itiraf edeceksin," dedim emin şekilde. "Ayrıca Şafak'ı da bana vereceksin."

Tam alayla cevap verecekti ki devam ettim: "Yoksa Pasifik Adaları'na bir ziyaret gerçekleştirmem gerekir." Tüm ifadesi bozulurken gözleri korkuyla dolmuştu. Bunu perdelemeye çalıştı ama pek başarılı olamadı. "Oğlun da sana mı benziyor? Bir psikopatı küçükken halletmek gerekir."

"Ona asla ulaşamazsın."

"Kimse onun varlığına da ulaşamazdı ama bak, ben biliyorum. Yani diyeceğim şu ki sen, beni ve Ateş'i kimliğimle tehdit edersen oğlunu kaybedersin." Öldüreceğimi söylemiyordum sadece kaybedeceğini söy-

lüyordum. Şahin psikopat bir adamdı ve psikopat bir adamın, çocuklarına ne kadar zarar verebileceğini çok iyi biliyordum.

"Hayatını karartırım, tanıdığın kimseyi sağ bırakmam."

"Seçim senin." Omuz silktim. "İlla sizinle uğraşacağım dersen, ölmekten beter ederim seni."

"Sen, çocukları ve kadınları öldürmezsin," dedi son çıkış yolunu arar gibi. Zaten öldüreceğimden hiç bahsetmemiştim, intikam hırsıyla dolu salak bir babadan daha iyi bile bakardım.

"Sözde öldürmem, ayrıca sözde ben halk kahramanıyım! Ancak değilim, ben şeytanım. Şeytanla oynamak mı istiyorsun? Seve seve!" Buraya gelmemdeki amaç onu öldürmekti ancak daha güzel şeyler çıkarmıştım ortaya. Hem Ateş'in istediği olacaktı hem de onu bu saçma tehditten kurtaracaktım.

"Onun varlığını bir kişiye bile söylersen..."

"Eğer V olduğumu bir kişiye bile söylersen..."

"Şafak'ı sana vermeyeceğim, kardeşime bakarım ben." Bu diğerini kabul ettiği anlamına geliyordu. Ancak onun gibi bir adam böyle kolay kabullenmezdi. Büyük ihtimalle oğlunu başka bir yere gönderecek ve tehditlerine devam edecekti. Şafak'ı almakta diretirsem de çocuklara ve kadınlara olan zaafımı anlayacak, geri adım atmayacaktı.

"Nereye kaçırırsan kaçır, onu bulurum, Şahin. Şimdi ne yapacaksın, biliyor musun? Acil bir toplantı isteyeceksin, Baybora'yı öldürdüğünü itiraf edeceksin."

"Bu konuda son hüküm verildi, değişmez."

"Umurumda değil. Eğer olur da bir kere daha bu konuyu açarsan dünya üzerinde bir tane bile Karaman bırakmam. Haydi, yine şanslısın." Şafak'a doğru yürüdüm. "Benimle gelmek istiyor musun?" Kafasını yana doğru sallamaya çalıştı, eğer bir an istediğini belli etseydi tüm riskleri alarak onu götürecektim ama benden korkuyor olabilirdi. Gözleri korkuyla bakıyordu.

"Aşkın, bunun için pişman olacaksın."

"Ama hâlâ devam ediyorsun," dedim bıkkınlıkla. "Ben son sözümü söyledim, gerisi sana kalmış. He dersen ki ailemi boş ver, direkt beni öldür, ona da tamam."

Onu afallamış şekilde bırakarak kapıdan rahatça çıktım. Bu sefer cam kapıyı değil, normal kapıyı kullandım. Nabzı kesildiğinde kimli-

ğimin ortaya çıkacağını iddia ettiğine göre hakkımda sağlam kanıtları olabilirdi. Onun gibi bir adamın durmayacağına emindim, şimdilik ipleri elimde tutmam yeterliydi. Peki, bu kanıtları nasıl bulmuştu? Bu konunun üstüne düşmem gerekiyordu.

Arka kapıdan çıkarak motoruma bindim. Yağmur şiddetlenmişti, gök yarılırcasına gürlüyordu. Karanlık geceyi, şimşeklerin beyaz ışıkları aydınlatıyordu. Kaskımı taktım, motoru çalıştırdım. Telefonuma Ateş'in mesajları dolmuştu.

Aşkın, sakın saçma bir şey yapma!

Evde bekliyorum seni.

Neredesin?

Cevap vermekle zaman kaybetmedim. Yırtılırcasına gürleyen göğün altında hızla motorumu sürdüm.

Zihnim her sahneyi bir film karesi gibi başa sarıyordu, her ayrıntı kendi senaryosunu yaratıyordu. Önce yüzler geçiyordu, sonra sözler, ardından da ihtimaller. Ateş, ablam, Baybora, Şahin, Pusat, Bahar, İhtiyar... Yağmurun altında ıslanırken tehlikeli olduğu hâlde biraz daha hızlandım. Soğuk ve hız iyi geliyordu, iyi geldiğini düşünmeye çalışıyordum. Düşünmekten, sürekli aynı şeyleri başa sarmaktan yoruluyordum.

Kendimle yaptığım kavga hep sonuçsuz kalıyordu. Kazanıyordum, gücü elimde tutuyordum, bir şekilde oyunu aleyhime çeviriyordum. Peki, gerçekten kazanıyor muydum?

Önce kulübeye inerek kimliğimden arınmıştım. Umduğum gibi kanlı bir gün olmamıştı ama yine de bir şeyleri çözmüştüm. Üstümü değiştirdim, siyah bir pantolon ile siyah bir kazak giyerek çıktım kulübeden.

Rıhtımda oturan Tarık'ı gördüğümde yanına ilerledim. Üstü başı dağınık, gözleri dalgındı. Yanına oturdum ve yağmuru seyrettim, telefonundan açtığı dertli şarkıları dinliyordu.

"Çok tuhaf değil mi, Aşkın?" dedi dalgınca.

"Tuhaf olan ne?"

"Yaşam, hayatlarımız." Tarık yine ciddi konuşmaya başladığına göre âşık oluyordu. "Asla hiçbir şey beklediğimiz gibi gitmiyor. Bahar'ın durumu kötü, sürekli kalbini tutuyor. İhtiyar sanki her geçen gün daha da çöküyor. Naz hiç mutlu olamıyor, Deniz her geçen gün daha da

hırslanıyor. Sen zaten ölümle fingirdeşiyorsun. Sonumuz ne olacak? Bir gün hepinizi kaybetmekten korkuyorum."

"Bu kadar dramatik olma, biz hep böyleydik."

"Öyle ama her geçen gün kötüleşiyor. Sen âşık oldun, var mı lan daha ötesi? Yarın batıdan güneş doğsa şaşırmam şerefsizim ki."

"Öylesin zaten," dedim omzuna vurarak ancak biraz sert vurmuş olacağım ki sandalyesi arkaya doğru gitti. Omzunu ovuştururken yerini tekrar sağlamlaştırdı.

"Hâlâ zorluyorsun, itiraf etmiyorsun. Ne zor şeysin be!"

"Boş yapma Tarık, boş yapma."

Bu sırada telefonunda yeni bir şarkı çalmaya başladı. *"Aşkın şarabından bilmeden içtim. Sevda yolundan bilmeden geçtim. Aşkın bir alevmiş, yar yar bir ateş parçası. Bilmeden gönlümü ateşe verdim, bilmeden gönlümü ateşe verdim. Bir sevmek bin defa ölmek demekmiş."*

Bir sigara yaktım şarkıyı dinlerken. Yağmur sesi şarkının sesini bastırıyordu ama aklıma bir kısmı takılmıştı ve orada çalıp çalıp duruyordu. *"Bilmeden gönlümü Ateş'e verdim."*

Tarık'ın yanında çok oyalanmadan Alanguva malikânesine gelmiştim. Ateş'le hâlâ konuşmamıştım, aramalarını cevaplamadığım için sinirli olduğu kesindi.

Ateş geri dönmüştü, öfkeliydi, bir şeyler yapacağına emindim. Beni abisine tercih etmişti, bunu yapmamalıydı. Ben onu asla ablama tercih etmezdim mesela. Üstelik benim gibi ne yapacağı belli olmayan bir seri katil için hiç yapmamalıydı.

Malikânenin bahçesinde bıraktım arabayı, ışıkları yanan büyük eve girdim. Ferda'nın bağırış sesi geliyordu:

"Beni yine kandırıyorsun! Bana yine yalanlar söyleyip göndereceksin, öyle mi?" Salona girdim.

Baybora bir köşede Ateş ve Ferda'yı izliyordu. Ferda ayakta, öfkeyle bağırıyordu: "Anla artık! Ben çocuk değilim, güçsüz değilim. Bir şeyler saklayarak bana iyilik yaptığını mı sanıyorsun?"

Ateş dünkü ve bu sabahki yorgun hâlinden tamamen arınmış gibi gözüküyordu ama bildiğim bir şey vardı ki benim gibi en yorgun anında bile omuzlarını dik tutuyordu. Siyah gömleği, siyah pantolonu,

dağınık hâliyle dahi düzgün duran saçları ve alev alev yanan sarılarıyla salonun başköşesinde duruyordu. Karşısında ona öfke püskürten Ferda'ya sakinlikle bakıyordu.

"Öyle mi? Gerçekleri bilsen dik durabilecek misin?" dedi Ateş sert sesiyle.

"Ben annemi babamı kaybettim, ben abimin sahte ölümüne katlandım. Daha kötü ne olacak? Daha kötü ne var ki?"

"Yani her şeyi bilmek mi istiyorsun? Peki, Ferda, anlatayım sana her şeyi ama kaldıramazsan sakın saçma sapan hareketler yapma."

"Anlat! Ne olabilir ki beni daha fazla mahvedecek? Öldürdünüz siz beni, ruhumu emdiniz." Alanguva ailesinde ruhu emilen biri varsa o da kesinlikle Baybora'ydı.

"Şahin, abimizi öldürdü, Ferda," dedi Ateş aynı sakinlikle.

"Şu hikâyeyi kes artık."

"Keşke hikâye olsaydı. Adayı biliyorsun, abimin yapmaya çalıştığı deneyleri de biliyorsun, her ne kadar içeriğini bilmesen de. Ölü bedende, yaşayan beyni kurtarmaya çalışıyordu ve başarmıştı. O öldüğünde onun beynini, yaptığı sisteme aktardım. Önce sadece yazıştık, sonra sesini, sonra görüntüsünü ekledim. Yetmedi ona yapay organlar yaparak sahte bir vücut yarattım."

Ferda bir süre bakakaldı, Ateş'in ciddi olmadığını düşünüyordu. Baybora'ysa karışmıyordu ama gözlerini sıkıca yummuştu.

Ferda kahkaha attı, tüm evi inletecek kadar güçlü bir kahkaha.

"Ne yaratıcısın ya!" Gülüşü kesildi. "Bir de utanmadan alay ediyorsunuz benimle."

"Sen gerçekleri istedin, ben de sana gerçekleri verdim." Ferda aptallaştı. Önce Ateş'e uzun uzun baktı, ardından Baybora'ya döndü. "Abi?" Baybora gözlerini açtı. Ferda'nın kendisine *abi* dediğini duyduğu için daha da durgunlaşmıştı.

"Madem her şeyi kaldıracak kadar güçlü olduğuna inanıyorsun, bundan sonra sır yok. Bak gerçeklere, nefes alınıyor muymuş gerçekle? Keşke senin yerinde olsaydım Ferda, gerçekten bunu çok isterdim. Ölmüş abim birden kanlı canlı geri gelseydi. Bunun için nelerimi vermezdim ki! Ama onun zihnini ben canlandırdım, ona bir beden hazırladım."

Ferda bir adım geriledi, algılayamıyordu. "Ne? Şaka bu, değil mi? Oyun oynuyorsunuz bana sizi affedeyim diye."

Ateş saatine baktı. "Artık geri kalanını abi kardeş konuşursunuz, hainlerle uğraşmam gerek benim." Ardından gözleri beni buldu. Geldiğimden beri ilk defa doğrudan bakmıştı.

Bu sırada telefonuma, kayıtlı olmayan bir numaradan mesaj gelmişti.

Madem artık birlikteyiz, bana işe yarar şeyler vermelisin.

Buluşalım.

Kimin yazdığı açıkça ortadaydı: Murat. Cevap vermedim, telefonun ekranını kapattım.

Yaslandığım kapıdan ayrıldım, yine bir aile faciasının tam ortasına düşmüştüm. Ateş yanıma geldiğinde tüm kızgınlığına rağmen elimi tuttu. Hiç konuşmadı, hızlıca yürüyor ve beni de peşinden sürüklüyordu.

Evden çıktığımızda büyük arazide yürüyorduk. "Nereden geldiğimi sormayacak mısın?" Cevapsız kaldı. "Şahin'in evinden geliyorum." Adımları kesildi, elimi bırakarak bana döndü.

"Öldürdün mü onu?"

"Çok güzel olurdu ama hayır, yine saçma bir şekilde seni dinledim. Tabii, mükemmel zekâmla çözdüm tüm olayı, Şahin en kısa sürede toplantı yapmak isteyecek ve yaptıklarını itiraf edecek." Karanlık gecede, ara ara yerleştirilmiş ışıklar karanlığı kırıyordu ama yok etmiyordu. Sarı lambaların yansıması sarılarına vuruyordu. Yağmur dinmişti ama toprak ıslaktı. Havada da keskin bir soğuk vardı.

"Ne yaptın, Aşkın?"

"Tehdide, tehditle karşılık verdim. Şahin'in bir oğlu varmış."

"Ne?" dedi çatık kaşlarıyla.

"Ben de duyunca şaşırdım, annesi kim acaba? Kesin Şahin şerefsizi kadına da bir şey yapmıştır, o potansiyel var onda. Sen bu saçmalıkları düzeltmezsen ben de oğlunu senden alırım diye tehdit ettim. Artık geri kalanı da keyfi bilir."

Ateş hiçbir şey söylemedi, bana arkasını döndü ve yürümeye devam etti. Peşinden giderken söyleniyordum. "Burada üstün yeteneklerim için beni tebrik etmen gerekiyordu, kıçını dönüp gitmen değil."

Ateş bana döndü, tam konuşacaktı ki telefonuma tekrar bildirim geldi.

Murat ben.

Ateş mesajı okudu, burnu aldığı derin ve kızgın nefeslerle genişlemiş, yüzü daha da korkunç bir ifadeye bürünmüştü. Hem öfkeliydi hem de deli gibi kıskanıyordu. Sarı gözleri öfkeyle yüzüme baktı.

"Sana yakın olmak için her şeyi yapacak, artık kimliğini de biliyor. Ne iyi bir polisi ortak edindin. Ve eminim ki tek amacı ortak olmak da değildir."

"Ateş, saçmalamasan mı? Ben de anlatacağım şeyleri birlikte kararlaştırırız diye düşünmüştüm." Sanki ona küfretmişim gibi afalladı.

"Aşkın, ne anlattığın umurumda değil. İstersen git, en büyük sırrımı anlat. O adamla ortaklık yapmana göz yumacağımı mı sandın sahiden? Ben bu oyunda yokum, sen de olmaya devam edersen pek hoş şeyler yaşanmayacak."

"Sırf kıskandığın için böyle bir fırsatı tepecek kadar aptal olma."

"Evet, Aşkın, kıskanıyorum. O herif, senin benimle çıkarların için birlikte olduğunu düşünmüyor mu? Düşünüyor. O herif sana, içine girecekmiş gibi bakmıyor mu? Bakıyor. Yok efendim, sikerim onu." Kıskançlıktan ölüyordu.

Ve bana böyle kıskançlık dolu bir öfkeyle bakarken fazla seksi duruyordu. Dayanamayıp bir adım öne atıldım, dudaklarına sert bir öpücük bıraktım. Öpüşüme aynı hızla karşılık verirken elim ensesine gitmişti, onu kendime biraz daha çektiğimde kaslı göğsüne yaslanmıştı göğsüm. Bir eli belime gitmiş, diğeri de saçlarıma dolanmıştı; sanki öpüşmüyor da içindeki öfkeyi dudaklarımdan çıkarıyordu.

Kısa ama fazlasıyla doyurucu öpüşmemiz, başladığından daha ağır hareketlerle kesildi. Ne ara kapattığımı bilmediğim gözlerim açılırken aynı anda onun da gözleri açılmıştı.

Hiçbir şey söylemedi, benden yavaşça ayrıldı ve arkasını döndü. Birkaç adım ilerlediğinde ben de peşinden yürüdüm. Göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Ateş," diye seslendim. "Abine neden gereksiz özellikler yükledin? Elektronik aletleri yönetmesine ne gerek vardı ki?" Ateş bir an duracakmış gibi oldu sözlerimle, yüzünü görmüyordum.

Ve ben cevabımı aldım.

Ateş böyle bir özellik yüklememişti, Baybora kendi kendisini geliştirmişti. İşte, bu da en büyük kırılma noktalarından biriydi.

Durdu ve önündeki demir kapıyı aşağı doğru iterek açtı. Sözlerimi umursamazken merdivenleri inmeye başladı, ben de peşinden indim. Taş duvarlar ve loş ışıkla burası bir zindandan farksızdı. Küçük, tek göz bir yerdi; aslında çok küçük de değil gibiydi ama loş ışık sadece belli bir yeri aydınlatıyordu.

O aydınlıkta da bir adam ayakta dikiliyordu. Bu adamı tanıyordum, Ateş'i öldürmeye çalışırken yakalandığımda bana ilk müdahaleyi yapan doktordu. Uzun boyuyla, eğik omuzlarıyla korkudan titriyordu.

Ateş onun karşısında durdu. Hemen arkada, elleri arkada *hazır ol*da bekleyen Pusat'ı yeni fark edebildim. Biz girdiğimizde Pusat hiçbir şey söylemeden yanımızdan ayrıldı ve yukarı çıktı. İşte, bu da onların karanlık yüzüydü.

"Sen bana ihanet ettin, sen benim aileme zarar vermeye çalıştın. Ama tebrik ettim, cesaretliymişsin," dedi Ateş gücünü ses tonunda dahi hissettirirken.

"Şahin beni tehdit etti," dedi korkudan ve titremekten konuşamayan doktor. Demek benim kimliğimi Şahin'e öten bu yavşaktı, beklendikti. Bu yüzden kimliğimi bilenleri öldürüyordum, tabii Ateş'le tanışana kadar.

"Sen de benim daha az acımasız olduğumu mu düşündün?" dedi keyifle. "Yanlış karar, çok yanlış. Kimse benim aileme el uzatamaz." Ailesi ben oluyordum. "Ben seni evimin içine soktum, sana güvendim. Senin okumana da babam yardımcı olmuştu. Yazık."

Ateş kenarda duran tabletini eline aldı. Yan gözle bakmaya çalıştım, tablette denek dokuz yazıyordu. Denek yedi, onun aslanıydı. Denek sekiz bana yaptığı aslandı. Peki, denek dokuz?

Ateş tabletinde bir noktaya bastı. Hemen ardından da karanlıktan gelen bir hırlama sesi duyuldu. Doktor korkudan bayılacak kıvama gelmişti.

"Kimse aileme dokunamaz, kimse!" dedi Ateş karanlık sesiyle. Hemen arından da taş duvarların arasında ürkütücü bir kükreme yankılandı. Karanlıkta hareket eden bir şey vardı.

Aydınlığa doğru yürüyordu, bir kez daha kükredi. Önce bir pençesi geçti aydınlığa, hemen ardından da aslanın aç ve vahşi yüzü göründü.

Aşırı iriydi ve yavaş yavaş hareket ediyordu. İri bedeni aydınlığa çıktı. Bu, Ateş'in diğer aslanları gibi değildi. Bu gerçek bir aslan kadar vahşiydi.

Adam artık ayakları üzerinde duramazken ağlıyordu. "Lütfen, lütfen bağışlayın beni."

Ateş hâlâ aynı nefretle bakıyordu. Aslanıyla göz göze geldi, sanki anlaşıyorlarmış gibiydiler. Adamın yalvarışları bitmiyordu ama aslan fazlasıyla acımasız gözüküyordu.

Ani bir hareketle adama atıldı. Etine dişini geçirip kopardı. Hırlamaları, adamın acı dolu çığlıklarına karışmıştı. Etrafa kan sıçrıyor, adamın haykırışları acıyla kesiliyordu. Aslan onun etini paramparça edene kadar durmadı. Kemiğinin kırılması, etinin çiğnenmesi, bir belgesel sahnesi gibiydi. Ancak bu bir belgesel değildi, aslanın yediği şey de bir ceylan değildi.

Yerde bir kan göleti oluşmuştu, aslan etin bir parçasını bile bırakmadı. Karnını doyurmaya çalışırmış gibi iştahla da yedi.

Adamdan geriye bir şey kalmadığında aslan durdu, ağzından yere kan damlıyordu. Yanımıza yakınlaştı, bir ayağını büktü ve kafasını eğdi. Ateş onun başını okşadığında ellerine kan bulaşmıştı.

"Kimse aileme zarar veremez, ateş parçası." Aslana bakıyordu ama benimle konuşuyordu. "Artık değil."

Omzunun üstünden kafasını hafifçe bana doğru çevirdi, gözleri gözlerimi buldu.

Şimdi anlıyordum, bu odadaki tek canavar da şeytan da ben değildim. Biz aynı kumaştandık, caniydik. Domino taşlarını farklı uçlardan düşürmeye başlamıştık, ortada da birbirimize çakılacaktık. Son taşlar aynı anda düştüğünde üç ihtimal olacaktı. İlk iki ihtimal ikimizin taşlarından birinin üstte kalmasaydı, üçüncü ihtimalse aynı anda devrilip birbirlerini ayakta tutmalarıydı.

Bu çok ince bir çizgiydi, biz de o çizginin cambazlarıydık.

7

TUTUKLU ZİHİNLER ZİNDANI

Gürleyen gök, şiddetli yağmurun devam edeceğinin göstergesiydi. Zindana benzeyen bu duvarlarda, aşağı doğru süzülen kanlar hayatlarımızın asla vahşetsiz geçmeyeceğinin kanıtıydı. Ateş'in bana alev alev yanan sarılarıyla bakışı ise V'nin hayatında ilk defa sevildiğinin inkârıydı.

Aşkın'ı sevmişlerdi; ablam, Bahar, Naz, Tarık...

V'yi sevmişlerdi, onun vahşetlerinden zevk alan hayranları...

Ama hem Aşkın'ı hem V'yi aynı anda hiç sevmemişlerdi. Hiç sevgi beklememiştim ben, hiç ihtiyaç duymamıştım ancak o bana böyle bakarken bazı eksik parçaların birleştiğini hissediyordum.

Şimdi daha iyi anlıyordum, Alanguvalar hastalıklı severdi.

V her şeyden şüphe duyardı, sevgiye inanmazdı ama onun gözlerinde gördüğüm şeyi artık V de görmezden gelemiyordu.

Aslanı sevmeyi bıraktığında bana doğru yürüyüp karşımda durdu. Bu tuhaf bir andı, onun gibi öfkeyle dolu bir adamın, konu bir katil olmasına rağmen bu kadar gözü kara olması inanılır gibi değildi. Ancak görüyordum ve gördüklerim inkâr edilemeyecek kadar gerçekti. Ateş Alanguva gerçekti.

"Bak Aşkın, görüyor musun?" dedi elini iki yana açarak. Damarlı ellerinde kan lekeleri vardı. Loş ışıkla aydınlatılan taş duvarlardan gözlerine kızıl izler düşüyordu.

"Görüyorum."

"Gör," dedi kafasını sallayarak. "Çok önceden görmen gerekirdi aslında ama konu bensem hep körsün."

"Peki, sen neden bu kadar gözü karasın? Her şeyin dozu var Ateş, hem bunun için beni suçluyorsun hem de en âlâsını kendin yapıyorsun."

"Hainleri yaşatmam, tüm ailemi hainler yüzünden kaybettim ben." Acısı derinlerde gibiydi ama çok net görüyordum. Onun da artık kaldıramadığı çok şey vardı.

"Ben senin ailen değilim Ateş." Kaşları çatıldı sözlerimle.

"Sen var ya, Aşkın..." dedi bir adım daha yaklaşarak, ben de ona bir adım attığımda aramızda mesafe kalmamıştı. "Sen hayatıma girdiğin ilk günden beri ailemsin. Ne düşünüyorsun yine? Bir seri katilin, bir aileye sahip olamayacağını mı? Ben de seri değilim ama katilim, senin öldürdüğünden çok daha fazla kişinin ölümüne sebep olmuşumdur. Senin aksine sadece kötüleri de değildir, kaç hayat karartmışımdır." Artık *beni gör* diye bağırıyordu gözleri ve işin sancılı kısmı şuydu ki V onu çok iyi görüyordu.

Kanlı eli yüzüme çıktı, yanağımı hafifçe okşadı. "Senin gibi kendini beğenmiş bir kadının sevgiyi hak etmediğini düşünmesi saçmalık. Artık benim karşımda indir maskeni, Aşkın. Biri seni gerçekten görecek diye korkudan ölüyordun, şimdi ben seni tüm çıplaklığınla görüyorum."

"Görmüyorsun, göremezsin. Maskeli bir şeytanım ben, her maskenin ardında başka bir maske çıkar."

"Hay sana *şeytan* dilen dilimi..." dedi nefesini sıkıntıyla verirken.

Diğer eli de yüzüme çıktı, yakınlaştı ve gözlerime uzun uzun baktı. Aslan hâlâ arkasında duruyor ve hırıltılı nefesleriyle varlığını belli ediyordu.

"Manyaksın amına koyayım, şov olsun diye aslan yapıyorsun." Küfrüme kızmadı, gülecek gibi oldu ama gülmedi de.

"Etkilenmediğini söyleyemezsin," dedi ukala şekilde omuz silkerek. Kaşları havalanırken yüzü de tatlı bir hâl almıştı.

"Etkilendim, yalan yok. Hemen bir masa kırmak istedim mesela," dedim aniden değişen, çapkın modumla.

"Sal şu masaları."

"Salmayalım, kıralım." Yüzümü bırakmadı, dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı. Tenime bulaşan kanı hissediyordum. Yoğun kan kokusu da gittikçe artıyordu ama sorun değildi, sonuçta bu alışık olmadığım bir şey değildi.

Dudaklarımdan ayrıldığında tekrar uzun uzun baktı. Sanırım çok âşık olduğu için güzelliğimi seyretmeye doyamıyordu.

Bu sırada aslan kükredi ve Ateş'in yoğun dikkati üstümden ayrıldı. Aslanına döndü, denek dokuzun başını bir kez daha sevdi. Aslan da sanki az önce bir adamı tamamen yememiş gibi uysallıkla mayıştı.

"Tehlikeli varlıklar bayılıyor bana," dedi bana dönüp göz kırparak. Bazı hareketlerindeki çocuksu coşku, onun farklı bir yanını görmemi sağlıyordu.

"Allah Allah, işe bak, öyle miymiş?"

"Öyle, öyle," dedi gelip elimi eline kenetlerken.

"İstişare yapmamız gerek. O beyinlere yerleştirilen çipler, adaya bırakılan bileklik, Şahin'in ne halt edeceği, Murat'a ne anlatacağımız... Şu konuları masaya yatıralım artık ama istersen beni de yatırabilirsin." Murat ismini duymasıyla tüm vücudu kasılsa da son sözlerim onu gülümsetti.

Elimi bıraktı, kolunu omzuma attı ve beni kendine çekerek yanağıma sert ve uzun bir öpücük bıraktı. Yukarı çıkan merdivenleri tırmandığımızda, her ne kadar arkada olup onun güzel götünü kesmek istesem de üzülerek önde çıkmıştım.

Dışarıda Yusuf ve Pusat vardı, ikisi de fazlasıyla ciddi duruyorlardı. Pusat'ın Ateş'in işlerine bakarken takındığı tavırları kendi tavırlarından oldukça uzaktı. O zaman onu ilk gördüğüm adama benziyordu. Onun da iki yüzü vardı: Biri katildi; diğeri de yufka yürekli, sevgiye aç bir adamdı.

Pusat Kıraç, katledilen masum ruhlardan biriydi sadece.

"Bir isteğin var mı, Ateş abi?" diye sordu Yusuf, Ateş'e saygıyla bakarken.

"Aşağıyı temizleyin, yeter." Ateş'in sözüyle Pusat'la Yusuf aynı anda birbirlerine baktılar.

"Aslanın yanına mı inelim, abi?" dedi Yusuf tereddütle. Pusat az önce aslanın yanında tekti ama şimdi Ateş'in elinde ve benim yüzümde kan görünce soğukkanlılığını koruyamadı.

"Evet, Yusuf, sadece ikiniz," dedi Ateş.

"Şimdi mi inelim?" dedi Pusat da anlamakta güçlük çekiyormuş gibi. "Şimdi düğme açık kalmıştır falan, bize saldırmasın bu?" Pusat'ın ciddi bir merak ve altında yatan korkuyla sorduğu soru beni güldürürken Pusat, bana ters bir bakış attı.

"Ne güzel olur, kumamdan kurtulmuş olurum. Ama endişelenme, *Shrek* olduğun için onu da alt edersin," dedim gıcık vererek.

"Ağlarsın sonra kumam diye," dedi Pusat da kendinden emin şekilde.

"Ne ağlayacağım be, sevgilimde gözün olduğunu bilmiyor muyum sanki?" Ateş bıktığını belli edercesine nefesini verdi.

"Abi, inelim mi gerçekten?" dedi Yusuf şansını zorlamaya devam ederken.

"İnin, Yusuf!" dedi Ateş sertleşen sesiyle.

"Birden üstümüze saldırırsa ne yapalım? Kapatma tuşu falan var mı?" dedi Pusat tedirginlikle.

"Yok Pusat, özellikle saldırsın diye ayarlayacağım hatta. Sizsiz kafa dinlerim," dedi Ateş ve bunu söylerken fazlasıyla ciddiydi.

Yusuf yutkundu. Pusat küfrederek az önce çıktığımız kapıya baktı. Bir süre bekleyerek cesaretlerini topladılar, tam hareket edeceklerdi ki aşağıdan ürkütücü ve güçlü bir kükreme sesi yükseldi.

Yusuf'la Pusat aynı anda korkuyla sıçrarken ben kahkaha attım. Ateş de yarım ağız sırıtmıştı. Eli tekrar elime gitti.

"Sikeyim ya, kalsın orası öyle," dedi Pusat.

"Bal dök yala yapın orayı. Değil mi, sevgilim?" dedim kafamı Ateş'e çevirip destek isterken.

"Öyle," dedi gözlerini gözlerimden ayırmazken.

"Bu kadar hanımcı olacağını, kırk yıl düşünsem akıl edemezdim amına koyayım. Şeytansın sen," dedi son cümlesinde tamamen bana bakarak.

"Haydi Pusat, haydi," dedi Ateş geçiştirircesine. "Ve *şeytan, cadı* demeyi de kes." Ateş'in sert uyarısıyla Pusat bana daha kötü baktı. Ateş, alındığımı düşündüğü için böyle bir şey söylemişti. Aldatılmış kumam hiçbir şey söylemedi.

Pusat pes ederken Yusuf'la birlikte kapıya yürüdüler. Birbirlerine çok yakın yürüyorlardı, ayrıca çok da yavaşlardı. "Büyü yapmış adama, sen de tanıyorsun Ateş'i. Ateş böyle olacak adam mıydı?" diye kısık sesle dedikodumuzu da yapıyordu.

"Kıskanma Pusat, aşk işte." O, omzunun üstünden bana kötü kötü bakarken ben, Ateş'e biraz daha sokuldum. Pusat bana söylenmeye devam etti.

Onlar korkuyla merdivenleri inerken Ateş'e döndüm. Hâlâ beni izliyordu kısık gözleriyle.

"Saldırmaz, değil mi?" dedim emin olmak istercesine.

Gülüşü genişlerken cıkladı. "Sence öyle bir ihtimal var mı?"

"Bilmem, az önce gördüklerimden sonra her şeyin ihtimali var." Yavaşça yürümeye başladık. Islak toprak kokusu, onun sert kokusuyla birlikte ciğerlerime doldu.

Loş lambaların aydınlattığı, Arnavut kaldırımlarında sessizce yürüyorduk. "Ferda'ya söylediğin şey çok ağır, kaldırabilecek mi?"

"Hangimiz kaldırabileceğimiz şeyler yaşadık ki? Başa çıkmayı öğrenmek zorunda. Madem gerçekleri istiyor, o zaman gerçeğin yükünü de sırtlanmak zorunda."

"En başta yalan söylemen hataydı," dedim sanki kendim çok farklı yollar izliyormuşum gibi.

"O zaman abime yaptığım şeyin ne kadar işe yarayacağından emin değildim. Bazen seçim yapmak gerekir, sen daha iyi bilirsin." Ablama gösterdiğim sahte Aşkın'dan bahsediyordu.

Deniz kıyısına ulaştığımızda jet skiye bindim, Ateş de sorgulamadan arkama bindi. İki eli belime sarılırken sırtımı göğsüne yasladım. Motoru çalıştırdığımda tutuşu sertleşti. Boynuma tüm vücudumu titretecek bir öpücük bıraktı. Sanırım kısa süreliğine de olsa Murat olayını rafa kaldırmıştı.

İkimiz de hiç konuşmadık, soğuk rüzgâr yüzüme çarparken Ateş'in saçımı tutan eli saçlarımın dağılmasını engelliyordu. Diğer eliyle de hafif hafif kolumu okşuyordu. Adaya vardığımızda jet skiden indik. Evimize girerken de el eleydik.

Salona girdiğimde, tanıdık bir yere dönmenin rahatlatıcı hissi vardı üstümde. Kendime bir viski şişesi açıp, sigara yakarken Ateş onaylamaz gözlerle beni izliyordu.

"Önce bir yüzünü yıkasaydın," dedi ama o da kanlı ellerini yıkamak için yanımdan ayrılmadı.

"Yorgunum."

"Sen yorulmazsın ki," dedi o da yanıma otururken.

"Evet, yorulmam ama tuhaf bir his var içimde ve bu beni yoruyor."

"Ne hissi?" Omzu omzuma değiyordu, yüzünü de yüzüme eğmişti.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Seni sevmemden rahatsız mı oluyorsun?"

"Hayır, tuhaf olan da bu. Saçma bir şekilde hoşuma gidiyor, bu sıktığımin hissine anlam veremiyorum." Hiçbir şey söylemedi ama sırıttı. Hemen ardından da kafasını önüne çevirdi.

"Çok zor bir kadınsın ama sorun değil." Beni çözebilecek kadar zeki bir adamdı ama çözdüğü her düğümün ardından bir kördüğüm çıkacağından da habersizdi.

"Sence Şahin ne yapacak?" dedim konuyu değiştirerek.

"Manyaktır o, ne yapacağı belli olmaz. Oğlunu farklı bir yere saklayıp tehditlerine devam edebilir."

"Kendi oğlunu böyle bir tehlikeye atar mı sence?"

"O şerefsiz her haltı yapar."

"Çocuğun annesi kim acaba?" Ateş sorumla bir süre düşündü, kaşları çatılırken aklında bir şeyler tartıyor gibiydi. "Kim, Ateş?"

"Bilmiyorum Aşkın, sadece düşündüm."

"Sevgiliye yalan söylenmez." Sigaramdan derin bir nefes çektim.

"Diyene bakar mısın?"

"Ne yalanı söyledim? Benim kadar mükemmel sevgiliyi nerede bulacaksın ki sen?" Parmaklarım arasındaki sigarayı aldı, kendi dudaklarına götürdü. Derin bir nefes çekerken yanakları içe doğru kıvrıldı.

Viskiden büyük bir yudum alırken başımı koltuğa yasladım ve uzunca onu seyrettim. Sigarayı söndürürken bakışlarımı fark etti. *Hayırdır* der gibi kafasını salladığında gülümsedim.

"Ne kadar yakışıklı bir adamla sevgiliyim diye mi düşünüyordun?" dedi fazla seksi şekilde göz kırparken.

"Aa sen iyice bana benzemeye başladın." Güldüğünde gamzesi belirginleşti. Bu adam gün geçtikçe daha mı yakışıklı oluyordu yoksa bana mı öyle geliyordu?

"Şu Mura-"

"Adını anıp durma, sikerim onun belasını." Kıskançlığın da bu kadarı!

Ofladım. "Saçma sapan kıskanma, elimizde koz var ve bunu kullanacağız."

"Saçmalayan sensin, istihbarattan haber almak için yapıyorsun bunu. O herif bana hiçbir şey yapamaz, yapacağını da sanamaz. Sevgilimle iş birliği yapacağını da sanamaz! He sen inatla yapacağım diyor-

san buyur. Ben bu işte yokum," dedi öfke saçan gözleriyle bakarken. Öfkeliyken daha da seksi geliyordu gözüme.

Yerimden doğruldum, elimdeki viski şişesini yere bıraktım ve kucağına çıktım. Onun sırtı koltuğa yaslanırken bir elim saçlarına gitti.

"Tamam, istemezsen olmazsın. Amma naz yaptın be güzelim," dedim hafifçe saçlarını okşarken. Gözleri kısılırken derin bir nefes aldı.

"Yumuşatmaya çalışma beni."

Cıkladım onun gibi. "Sertleşmeni tercih ederim," dedim kendimi kasıklarına bastırırken.

Edepsiz imamla alt dudağını ıslattı. "Konu senken aksi mümkün olmuyor zaten."

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım ama öpmedim. O da hareket etmedi, sadece beni izliyordu. Nefesi nefesimdeydi, nefesim nefesiydi. Belimdeki eli tutuşunu sertleştirdi. Gözlerim sarı, eşi benzeri olmayan gözlerine çıktı. Gözlerini kısıp derin bir nefes alırken alt dudağını tekrar ıslattı.

"Ne o bilekliği koyan şerefsiz ne Şahin ne Murat ne de her an ölmemizi bekleyen isimler... Hiçbiri kazanamayacak. Onlar bizim savaşımızda figüranlar. Savaş kiminle mi? Savaş dünyayla. Sen ve ben Aşkın, bizi yenemeyecekler," dedi yaptığım planları yavaşlatmamı istediğini belli ederek.

"Hiçbir şey yapmadan beklersek dünyanın altında kalırız."

"Bekleyelim ya da hiçbir şey yapmayalım demiyorum zaten ama bu kadar fevri olma."

"Sürekli şunu söylüyorsun ama yavaş olsaydım yüz kere yakalanmıştım." Eli yine yüzüme çıktı, hafifçe okşadı ve ben içimdeki dürtüyü engellemeden başımı onun eline yasladım. Başparmağı çenemi hafif hafif okşadı.

"Senin nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi bu sefer çenemi değil de elmacık kemiğimi okşayarak.

"Beni seviyorsun," dediğimde gülümsedi.

"Bir şeyleri çok dillendirmeyi sevmem, Aşkın."

"Olsun." Omuz silktim. "Ben aşk itiraflarını hak ediyorum. Hem beni daha şımartamadın."

"Daha ne kadar şımarabilirsin?"

"Bilmem, şımartmadın ki." Güldü kafası koltuğa doğru düşerken. Benim yanımdayken her ne kadar çoğu zaman sinir krizleri geçirse de en çok benim yanımda gülüyordu. Gamzesi belirginleşirken âdemelması hareketlendi güzel gülüşüyle.

Ona doğru eğildim, ellerimi omuzlarına koydum. Onun da elleri belime gitti ve beni biraz daha kendisine çekti.

"Madem birlikte hareket edeceğiz, o zaman birbirimize her şeyimizi anlatmamız gerek ancak ikimiz de bunu yapmayız," dedim kesin ve emin bir şekilde.

"Neden? Neden yapmayız?"

"Birbirimize güvenmiyoruz. Sen bana aileni, teknolojik sırlarını açmazsın; ben de sana karanlık planlarımı." Sözlerimle sessiz kaldı. Gülüşü solarken gözlerini yumdu.

"Evet, açıklamayız belki ama bu gerekli mi? Bak, Murat'la yaptığın sahte anlaşmayı ertesi gün bana anlattın, anlatmamayı da tercih edebilirdin ve haberim bile olmazdı. Belki bana zarar verecek bir şey yapmazdın ama saklardın. Ben de aynı şekilde Şahin tehdit ettiğinde seni gözden çıkarabilirdim ama düşünmedim bile. Aşkın, sen ne güveninden bahsediyorsun?" Aramızdaki şeyin, güvenin çok daha ötesinde olduğunu vurguluyordu.

"Yani bana o kadar âşıksın ki *güveni siktir et* diyorsun."

"Nasıl anlamak istersen."

"Bana çok mu âşıksın sen?" Gözlerini açtı.

"Şu sert maskenin ardında yatan küçük kız çocuğu kalbimi ısıtıyor," dedi ve benim ters bir şey söylememe müsaade etmeden kafasını kaldırarak dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı.

Tutkulu öpüşüne aynı tutkuyla cevap verirken onun dudaklarından sıkılmanın mümkün olmadığını düşünüyordum. Dudaklarından ayrıldığımda tadı hâlâ dudaklarımdaydı.

"Haydi, masa kıralım, yeter bu kadar."

Ateş de kafasını hevesle salladı. Koltuktan kalkarken ben de kucağındaydım. Bir eliyle kalçamı diğeriyle de belimi tutuyordu. Dudakları dudaklarımdayken hiçbir şey görmeden yürüyordu. Beni salonun köşesinde duran ahşap masaya bıraktı.

"Beni mahvediyorsun," dedi nefes nefese.

Bunu çok söylüyordu.

"Seni daha mahvetmedim." Elim gömleğine gitti, düğmelerini tek tek açarken yavaş davranıyordum ve o daha da çıldırıyordu.

En sonunda tüm düğmelerini açtığımda gömlek sanki üstünde durdukça onu yakıyormuş ve acı çekiyormuş gibi hızla attı yere. Dudaklarıma tekrar eğilecekti ki elim pantolonun kemerine gitti. Kemerinden tutarak kendime çektim.

Onu iki bacağımın arasına alırken ayaklarımı kalçasına sarmıştım. Kemerini açtığımda nefesini zorlukla verdi. Düğmesini açıp fermuarı indirdim, benim için hep hazır olan sertliğini okşadığımda gırtlağından arzu dolu bir ses yükseldi.

Tam pantolonun indirecektim ki telefonunun yüksek sesi tüm salonu inletti.

"Siktir et, çalar çalar susar," dedi sevişmelerimizin bölünmesine katlanamadığını belli ederek.

"Önemli bir şeydir belki," dedim ben de nefes nefeseyken.

"Çok önemliyse ulaşamayınca kapıya gelirler," dedi ve ondan ayrılmama müsaade etmeden dudaklarıma eğildi. Uzun ve başımı döndüren bir öpücük bıraktı.

Telefon çalarken ikimiz de bunu umursamıyorduk. Ateş'in eli *sweatshirt*ümün eteğine gitti, tek bir hamlede çıkardı üstümden. Birbirimizin vücuduna alışmıştık. Elim hâlâ kasıklarındayken telefon sesi sustu ama dışarıdan motor sesi geldi. Jet ski karaya yaklaşıyordu, demek ki acil bir durumdu. O kadar yoğun insanlardık ki sevişemiyorduk!

Ateş küfrederek debooks.tercum
daha fazla e-kitapin b[illegible]ndan uzaklaştığımda ikimizin de göğsü hızla inip kalkıyordu. "Sikeceğim artık senin işini de çalışanlarını da," dediğimde o da benimle aynı fikirde olmalıydı ki küfrüme laf etmedi.

Ben masadan inerken o da pantolonunu yukarı çekiyordu. *Sweatshirt*ümü masanın üstünden alıp giyerken Ateş de yerdeki gömleğini alıp giydi. Ona biraz daha yaklaştım, düğmelerini yukarıdan başlayarak iliklerdim.

Beni sessizce seyrederken vücutlarımız yakındı. Derin bir nefes aldığında ona alttan bir bakış attım.

"Seni de tebrik ediyorum yani, her seferinde kendini hemen toparlıyorsun ki benim etkimden çıkmak hiç de kolay bir şey değildir."

Çenemden tutarak yüzüne doğru kaldırdı yüzümü. Yanağıma sert bir öpücük bıraktı.

"Maalesef değil. Sen geç odaya, ben de neler olduğunu öğrenip gelirim yanına. Bugün yeterince yoruldun."

"Müstakbel kocamı kapıya kadar geçireceğim," dediğimde sırıtışı genişledi.

Ondan uzaklaştığımda arkasını döndü, kapıya hızlı adımlarla ilerlerken ben de peşinden gittim. Ateş kapıyı açtığında kapıda Akın duruyordu. Yusuf kadar olmasa da kıdemli bir korumaydı.

"Ne oldu?" Ateş'in sert sesini duyan Akın yutkundu. Dik duruşu bozulmasa da diğer tüm çalışanları gibi Ateş'ten çekindiği kesindi.

"Üst güvenlikli odaya tıktığımız adam, Güray... Kaçırılmış."

"Nasıl kaçırılmış?" dedi Ateş sertleşen sesiyle.

Demek Ateş, Güray'ı çoktan yakalamış ve konuşturmaya çalışmıştı.

"Bilmiyoruz, odanın açılış saatlerine bakıyoruz ama bizim dışımızda hiç giriş yapılmamış. Kapının *hack*lendiğini düşünüyoruz." Ateş her an Akın'a bağırıp çağıracak gibi öfkeli duruyordu ama derin bir nefes alarak kafasını salladı.

"Odanın tüm sorumlularını, hizmetlilerini, mühendislerini topla. Geliyorum." Akın aldığı emirle hızla yanımızdan uzaklaştı. Ateş bana bakmıyor, açık kapının önünde öylece dikiliyordu.

"Demek Güray'ı kaçırdın, öyle mi? Ve bana hiç bahsetmedin," dediğimde bana döndü.

"Bunu yapacağımı biliyordun zaten. Ne diyecektim? *Eski kırığını önce konuşturup sonra öldüreceğim* mi?"

"Sürekli eski kırığın demeyi kes."

"*Ben onu tanıyorum, o öyle bir şey yapmaz,* deyip dururdun!"

"Öyle, hâlâ bu işin arkasında bir şey olduğunu düşünüyorum. Bu kadar şaşırdığına göre Güray'ı sakladığın oda normal bir oda değildi. Üst teknolojiye sahip, herkesin giremediği bir yerdi. Ya Güray senin dediğin gibi güçlü bir isimle çalışıyor ya da çalışmak zorunda bırakılıyor."

"Gerçekten zorunda kaldığını mı düşünüyorsun?" dedi sesini yükselterek.

"Ne halt yersen ye." Ona arkamı dönerek üst kata çıktım.

Yatak odasına girdim, Ateş'in yukarı çıkıp çıkmamasını umursamadan duşa girdim. Geniş jakuziyi doldurup köpürttükten sonra soyundum ve sıcacık suyun içine girdim. Dinlenmem gerekiyordu, biraz da olsa düşünmemek istiyordum.

Her geçen gün her şey biraz daha iç içe giriyordu. Gözlerimi yumdum, V konuşuyordu sürekli. V dinlenmek değil, ortalığı daha da karıştırmak hatta hemen birini öldürmek istiyordu. Aşkın'sa bu suyun içinden hiç çıkmamayı istiyordu.

Kaptan'ın amaçları vardı, beni bu yüzden eğitmişti. Kaptan, Alanguvalardan intikam almak da istemişti. Peki, neden beni seçmişti? Her şey tesadüf müydü? Belki de asıl resim benim bile göremeyeceğim kadar büyük ve karmaşıktı.

Bir de bu kadar aksiyonun içinde, gereksiz romantik bir filmin içine düşmüştüm. Hiç derdim yokmuş gibi Cebonayan lideriyle sevgili olmuştum. Sahiden benim sevgili yapma gibi bir düşüncem hiç olmamıştı ki, neden bu adamla olmuştum? Uyuzdu da zaten. İşine geldiğinde romantik âşık gibi geziniyordu, gelmediğinde de beni saçma sapan noktalardan vurarak laf sokuyordu. Puşt Alanguva!

Ben içimden ona saydırırken banyonun kapısı açıldı ama gözlerimi açmadım. "Umarım uyuz bir Alanguva dışında, yakışıklı bir adam gelmiştir."

"Şansına küs," dedi Ateş, ayak seslerinden yanıma yakınlaştığını anladım. Hatta yüzüme doğru eğilmişti. "Hani beni geçirecektin?" Sözlerinde ciddi olup olmadığını anlamak için gözlerimi açtım. Yanımdaydı, bir dizini fayansa yaslamış ve dikkatle bana bakıyordu.

"Kafayı mı yedin, Ateş?"

"Galiba."

"Git, mafyacılık oyna."

"Gidiyorum zaten." Üstünü değiştirmişti. Koyu renkli gömleği, siyah pantolonuyla her zamanki ağır mafya havalarındaydı.

"Ne arıyorsun burada o zaman?"

"Kızdın mı sen bana?"

"Aynen, eski kırığımı kaçırdın diye kızdım hatta." Eli yanağıma uzanmıştı ki eline vurarak yanağımı okşamasını engelledim. O beni okşayınca sakinleşiyordum ve sorun şuydu ki ben kolay kolay sakinleşebilen bir insan değildim.

"Biri sistemi kırmış, bana kalırsa bunu yapan kişiyle o adamların beynine çip yerleştiren kişi aynı. Sıkı bir düşmanım var anlayacağın."

"Her zaman olur."

"Evet, sen de yorma beni o yüzden."

"Aynen amına koyayım, bir tek senin düşmanların var, ben tüm dünyayı karşıma almamışım sanki. Haydi git artık, amma kafa ütüledin." Yüzüme uzun uzun baktı ama ben karşımdaki fayansları inceliyordum. Daha fazla zorlamadan yanımdan ayrıldı.

Ben de bir süre jakuzi keyfi yaptım. Bornozumu üstüme geçirdim, Ateş'in banyosu benim bakım kremlerimle doluydu. Renk renk bornozlarım da raflarda duruyordu. Hayatlarımız birleşiyordu ve ikimiz de bundan memnunduk.

Odadan direkt giyinme odasına geçtim. Sabah olmak üzereydi, bu saatten sonra uyuyamazdım zaten. Siyah pantolonumun üstüne siyah, boğazlı bir kazak giyindim. Botlarımı ve deri ceketimi de alarak saçlarımı kurutmadan çıktım odadan.

Jet skiyle kara kısmına geçtim, Ferda'yı merak ediyordum. Arka bahçe denize daha yakın olduğu için arka kapıyı kullanacaktım ama Ferda'yı gördüğümde durdum. Üstünde sadece bir tişörtle çıkmış, boş bakışlarla denizi izliyordu.

Bu bakışları biliyordum, acılarla yüzleşiyor ve büyüyordu.

Yanına oturduğumda kafasını çevirip bana bakmadı. "Kimsenin korumasına ihtiyacın yok, aile önemlidir ama kendine yine kendin yetmen gerekir. Gözlerindeki ateşi görüyorum Ferda, sen her şeyin üstesinden gelecek kadar güçlü bir kadınsın. Acıttığını biliyorum, acımasa başarısız olursun zaten. Nefesini mi kesiyor? Bırak, kessin. Ölecek gibi mi hissediyorsun? Ölmeyene kadar sıkıntı yok. Abilerinin ardına saklanan o şımarık kız olmak istemiyorsun, o zaman güçleneceksin." Sözlerimle geldiğimden beri ilk defa kafasını bana çevirdi.

"Nasıl?" dedi tek nefeste. "Nasıl hep bu kadar güçlü duruyorsun?"

"Nefesim çok kesildi ama hiçbirinde ölmedim."

"Peki, ölseydin?"

"Kurtulmuş olurdum ama o zaman kimseyi koruyamazdım."

"Bildiğim her şey yalan, saçma bir oyunun içindeyim. Hayatımın kontrolü bende değil."

"O zaman o kontrolü eline alma zamanı. Önce kendini güçlendirmen gerek, kimsenin karşısında boyun eğmemelisin ve hem fiziksel hem de ruhsal olarak hep dik durmalısın. Soğuk sana iyi mi geliyor? O zaman bırak, o an iyi gelsin; sonrasında hasta olsan da bağışıklık kazanırsın. Bak artık ağlamıyorsun, gözyaşların tükenmedi, acıya bağışıklık kazandın."

"Hazır mıyım buna?"

"Acıya hiçbir zaman hazırlıklı olamazsın. Ama bu kadar acın varken güçlenmeye hazırsın." Sessiz kaldı sözlerimle, yeniden denize çevirdi gözlerini.

"Bana yardımcı olur musun? Bana nasıl senin gibi olacağımı öğretir misin?"

"Hep olurum, Ferda." Tabii, onu benim aldıklarım gibi insanlık dışı eğitimlere sokmayacaktım ama biraz kas gücü kazanması fena olmazdı. Kendini savunmayı öğrenmeliydi, aslında bunu her kadın öğrenmeliydi. Bazı sapkın zihinler kadınların daha güçsüz olduğunu düşünürdü, mesela sırf bu düşünce yüzünden yolda yürürken öylesine öldürülebilirdin.

Kadın cinayetleri, toplumların oluşturduğu bilinç algısıyla doğru orantılıydı. Ve maalesef ki bu ülkede kadınlar güçsüz görünüyordu bu zavallı zihinlerce. Sırf bu yüzden güçlü olmalıydık, dik durmalıydık, pes etmemeliydik. Yalnızca dik durarak savaşabilirdik bu katil düşüncelerle.

Ferda'nın yanından sessizce ayrıldım. Etraf sessizdi, korumalar görünmüyordu ama biraz dikkatli baktığımda malikânenin çeşitli köşelerine evdekileri varlıklarını belli etmeyecek şekilde yerleştirildiklerini görmek mümkündü.

Ateş'in olan ama uzun zamandır ona vermeyip fazlasıyla sahiplendiğim *Bentley*'ye bindim. Kaygan yolda son hız sürmeye başladım. Cinayet işlemek istiyordum ama gün doğuyordu, gece V'nin üstüne örtünen en güzel örtüydü.

Rıhtıma geldiğimde arabadan indim. Kulübeden kendime bir viski şişesi alıp rıhtıma geçtim. Sert rüzgâr denizin dalgalarını hırçınlaştırmıştı. Viskinin kapağını açarak arkama yaslandım. Dalgalar o kadar yükselmişti ki neredeyse ayaklarıma kadar geliyordu.

Kaptan denizde olabilirdi, o dalgaları umursamazdı. O dalgaların arasında kendini denize bıraktığı için kafayı yediğini düşünürdüm hep. Ancak kafayı yememişti, âşık olmuş ve kaybetmişti.

Aşk ne saçma şeydi! Birini öylece sevmek, hayatını ona bağlamak, onunla mutlu olmak, onunla üzülmek... Hem her şey beyinde biterdi zaten, kalple ilgili yapılan romantik yorumlar da beynin kalbi yönettiği için ortaya çıkan saçma söylentilerdi. Kalp yalnızca kan pompalayan bir organdı, çok anlam yüklemeye gerek yoktu.

Peki, hâl böyleyken neden onun sarı gözleri aklıma düştüğünde bile böylesine atışını değiştiriyordu bu kalp? V bilinmezliklerden nefret ederdi ve onunla ilgili her şey bilinmezlikti.

Güneş doğarken yağmur ve rüzgâr etkisini kaybediyordu. Viski şişesinin de dibini görmüştüm. Sarhoş olamıyordum, o kadar çok içiyordum ki bilincimi bile kaybedemiyordum. İlk cinayetim çok pis ve kanlıydı, unutmak için sadece içmiştim. Ardından her cinayetten sonra içmeye başlamıştım ancak artık unutturmak bir yana dursun, hissizleştirmiyordu bile. Her şey taze ve fazla gerçekti.

Belki alkol değil ama V olmak beni hissizleştirmişti.

Boş viski şişesini masaya bıraktım. Rüzgâr sesi kulağımda uğulduyordu. Kulübeye geçerek alt kata indim, panomu uzun uzun seyrettim. Sıradaki hamleme geçmem gerekiyordu, telefonumu çıkardım ve Murat'ın numarasını kaydettim.

Konuşalım.

Mesajı gönderdim ve tam da tahmin ettiğim gibi beş dakika geçmeden cevap geldi.

Evime gel, dışarısı sıkıntılı olabilir.

Zaten kıskançlıktan kuduran Ateş, Murat'ın evine gittiğimi duyarsa ortalığı ayağa kaldırabilirdi. V'nin tüm insanlıkla dalga geçen bir mizacı vardı ve Murat bunu iyi biliyordu. Ateş'le aramızdaki ilişkinin gerçek olduğundan şüphelenmeyecekti.

Bu ahlaksız bir teklif mi?

Murat cevap olarak sadece evinin adresini attığında sırıtarak kapattım ekranı. Motoruma binmeden önce verdiği adresi araştırdım. Kendi ev adresini vermesini beklememiştim ama kendi eviydi.

Kemerimin iç tarafına iki bıçak takarak çıktım kulübeden. Ateş'i aradım ama cevap vermedi. Sonra da ona haber vermediğimi söyleyip küserdi kesin.

Yirmi dakikalık hızlı bir sürüşle evine varmıştım, hava tamamen aydınlanmıştı. Orta hâlli bir mahallede, eski ama temiz bir apartmandaydı evi. Kapısının önünde de *Passat*'ı duruyordu. Ben zile basmadan binanın kapısı açıldı.

İkinci kata geldiğimde evin kapısı açıktı. Murat yalnızca pijama altıyla kapıda duruyordu. Tamam, kabul etmek gerekirse bu biraz beklenmedikti. Esmer, kaslı vücuduyla şov yapıyordu. Bu erkekler şov yapmayı ne kadar seviyordu!

Çapkın şekilde onu süzdüm; yüzü sert, vücudu terliydi. Ya sevişirken bölmüştüm ya da spor yaparken.

"Bu ne güzel karşılama böyle," dediğimde iki adım geri çekilerek içeri davet etti beni.

İçeri girdiğimde ardımdan kapıyı kapattı. Gri ve koyu tonlarda döşenmiş rahat bir evi vardı. Siyah *Passat*'ın ardından evinde altın varaklar beklemiştim. Gözlerim evin içinde gizli bölmeler, kamera ya da ses kayıt cihazı ararken bedeninin yakınlaştığını hissettim.

"Beğendin mi?"

"Yok, Ateş'inkiler daha iyi," dedim omzumun üstünden kaslarını süzerken. Evden bahsettiğini pekâlâ biliyordum. Bu soruyu da evde bir şeyler aradığımı anlayarak ima amaçlı sormuştu. "Burada konuşacağımızı düşünmedin herhâlde, hazırlan çıkalım."

İtiraz etmedi. "Peki, madem öyle. Bunu en başında da söyleyebilirdin." O zaman inini göremezdim.

"Birden güvenmeyesim geldi."

"Geliyorum beş dakikaya, rahatına bak," diyerek koltukları işaret etti ve uzun koridorda bir odaya girdi. Ben de salona girdim. Köşede bir televizyon, karşısında da füme rengi koltuklar vardı. Evde hiç fotoğraf yoktu, bu da zaten bu evde pek kalıcı olmadığını gösteriyordu. Kimliğini gizlemekte başarılıydı. Köşede bir yemek masası ve iki sandalye vardı.

Evi biraz daha incelemek istiyordum. Salondan çıkmak için bir adım atmıştım ki bir bedene çarptım. Karşımdaki kişi beni duvara iterken hızlı bir refleksle onu ters çevirerek duvara yasladım.

Kısacık saçlı, ince ama kaslı bir bedendi. Boyu da benden birkaç santim kısaydı.

"Kimsin sen?" Hâlâ yüzünü görmüyordum.

"Asıl sen kimsin?" Bu bir kadın sesiydi.

Onu bıraktığımda bana döndü, gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırsa da güçlü bir duruşu vardı. O da eğitimliydi, geldiğini hissetmemiştim ve çok hızlı hareket etmişti. İstihbarattan olduğu kesindi. Küçük ve güzel bir yüzü vardı. Çekik kahverengi gözleri, uzun kirpikleri ve sert yüzünü yumuşatan dolgun dudaklarıyla dikkat çekiciydi. Ensesinde biten saçları, alnına yüzünün sol tarafından hafifçe dökülen perçemi vardı. Saçları gece kadar siyah, teni de buğdaydı.

O da dikkatle beni incelerken kaşları çatıldı. "Ne arıyorsun burada?" Beni tanıyordu.

"Murat da ağzının tadını biliyormuş." Sözlerimle dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Abim o benim!" Demek o kardeş, bu kızdı. Beni kardeşinin olduğu eve çağırmaktan çekinmemişti çünkü kardeşi de kendisi gibi özel eğitimliydi.

Hâlâ çok yakın olduğumuz için birkaç adım uzaklaştım. Kız hâlâ merakla beni inceliyordu. "Sen V'sin."

"Demek Murat adımı tüm yakınlarına yayıyor, öyle mi?"

"Hayır, biz birlikte yaparız her şeyi. Onunla ortak olurken benimle de oldun."

"Kimse bana böyle bir şey söylemedi," dedim söylenerek ve onu bırakarak salondaki koltuğa rahatça oturdum.

Koltukla aynı renk olan pufa bacaklarımı uzattığımda kız da bir sigara yakarak karşıma geçti. Beni fazla dikkatli inceliyordu ve bu dikkatin ardındaki hayranlık parıltılarını da görüyordum. Hayvanat bahçesindeki ender bir hayvanı, kafesin ardından izliyor gibiydi.

"Adım Selin." Cevap vermediğimde etrafına bakındı. "V'nin kadın olması çok gurur verici, ben biliyordum zaten. Abim V'den hep adam diye bahsediyordu. Bense, 'Erkek olduğunu nereden biliyorsun? Seri katil kadın olamaz mı?' demiştim. Sırf güçlü ve zekisin diye herkes erkek sanıyor, ayar oluyorum."

Selin yirmilerinin ortalarında olsa gerekti. Maskülen bir havası vardı ve bu ona yakışıyordu.

"Demek hayranımsın."

"Sen bir milatsın ve eğer bir gün kadın olduğun öğrenilirse o gün devrimimiz olacak." Yarım ağız güldüm. "Bize yardım edecekmişsin."

"Yardım demeyelim de iş diyelim."

"Sen kötü bir şey yapmazsın ki, sen adaletsin." Gözlerinde öyle yoğun bir hayranlık ve güven vardı ki dudaklarımdaki gülüş silindi.

"Ben kötü bir şey yapmıyorum, ben direkt kötülüğüm."

"Öldürülen kadınların, kullanılan çocukların intikamını aldın. Onların sesi oldun. Kötülük bu işin neresinde? Asıl kötüler bu canilikleri yapanlar, asıl kötüler onları sokağa salanlar."

"Sen hiç V işkencesi gördün mü?" dediğimde gözleri biraz daha parladı.

"Gördüm, sonra onların yaptıklarını da gördüm."

"Abinle sizi yetiştiren istihbarata ihanet ediyorsunuz." Hoşuna gitmeyen bir konuyu açtığım için olsa gerek, sigarasını söndürerek arkasına yaslandı.

Konuşmak için hazırlanmıştı ki Murat salona girdi. Selin'e attığı kısa bakışla bu tanışmadan memnun kalmadığını anlamak hiç de zor olmadı.

"Çıkalım," dediğinde ayağa kalktım.

"Nereye?" dedi Selin de ayaklanırken.

"Konuşacaklarımız var."

"Ben de geleyim, ben de bu işin içinde değil miyim?"

"Öylesin ama bizim anlaşmamız iki kişilik, Selin. Yorma beni." Selin ona kötü kötü bakarken arkasını döndü, salondan çıktı. Ben de peşinden çıktığımda vakit kaybetmeden ayrıldık binadan.

"Demek kardeşin de hayran bana, gerçi hayran olunmayacak gibi değilim," diyerek yanından geçtim ve motoruma bindim. Dört motorum vardı, üçünü iş için kullanıyordum. Günlük kullandığım, diğerlerine kıyasla daha basitti.

Murat arabasına binmek yerine karşıma dikildi. "Sen mi seçeceksin nerede konuşacağımızı?"

"Beğenemedin mi?"

"Benim de sana pek güvendiğim söylenemez." Ofladım sözleriyle.

"Göz önünde olmayan bir yere gitmemiz gerek."

"Tenha, bu saatlerde çok kullanılmayan bir çay bahçesi biliyorum, uyar mı?" dedi ama bu da evine çağırmasından farklı değildi. Nefesini verdi bıkkınlıkla. "Tamam, sen seç."

"Yok, gidelim haydi." O arabasına geçerken ben de motoruma atladım. Kaskımı başıma geçirirken o da bana kısa bir bakış atarak arabasına yerleşti.

İlk başta ikimiz de hızla ilerledik. Ancak ben motorumla zorlanmadan onu geçtiğimde o daha da hızlandı. Başa baş bir yarışa girerken hızımı biraz daha artırdım. Onu arkamda bıraksam da gözden kaybetmiyordum.

Yarım saat süren bu yarışın galibi tabii ki ben olmuştum. Ara ara zorladığını inkâr edemeyecektim. Ancak o yanıma vardığında ben motordan inmiş hatta bir de sigara yakmıştım.

Arabasından inip karşıma dikildi. "Ne yavaşsın sen de," dedim keyifle.

"Motor olmasaydı şansın yoktu," dedi kaybetmeyi kendine yediremezken.

"Altımda araba varken tekrar deneyelim, sonuç sekmez. Sen hâlâ kiminle dans ettiğinin farkında değilsin."

"Egon da işinin bir parçası mı?"

"Tabii, mükemmelliğim dillere destan." Sigaramı söndürerek çay bahçesine girdim. Boştu, yaşlı bir çift çalışıyordu. Deniz ve orman manzarasının birleştiği sakin bir yerdi. Bizim dışımızda sadece bir masa doluydu, açık alana oturduk. Otururken çaktırmadan bir kontrol yapmıştım.

Arkama yaslanarak gözlerimi ona diktim. "Ne konuşacağız?"

"Bana Alanguva hakkında bir şeyler anlat, bilmediğim bir şeyler."

"Peki, sen? Sen bana istihbarat hakkında bilmediğim nasıl bir bilgi vereceksin?" Siyah deri ceketini çıkardı, soğuk havaya rağmen altında siyah, dar bir tişört vardı.

"Şu an güncel, seni ilgilendiren bir bilgi yok."

"Ateş için de aynısı geçerli," dedim omuz silkerek.

"Böyle ilerleyemeyiz."

"O zaman hemen başlıyorum. Önümüzdeki günlerde benim cinayet işleyeceğim yeri bulduğunu söyleyecek ve tüm istihbaratı oraya toplayacaksın." Ciddi yüzü biraz daha gerilirken kafasını iki yana salladı.

"Dikkat dağıtıp daha büyük bir iş yapacaksın, öyle mi?"

"Dediğimi yap, gerisi beni ilgilendirir."

"Peki, sen bana bunun karşılığında nasıl bir bilgi vereceksin? Sonuçta anlaşmamız sadece senin kimliğini saklamak üstüneydi, istihbaratı oyuna getirmem hakkında konuşmadık."

"Şahin, Ateş'in düşmanı kimliğimi öğrenmiş. Ateş'i tehdit etmiş ve Ateş abisine karşılık beni seçmiş. Yani diyeceğim o ki sana bilgilerden daha iyi bir şey veriyorum." Murat bir süre sessiz kaldı. Ateş'in bana olan aşkını kafasında tartıyordu. Elbette bu aşkı kullanmak isteyecekti ama yemezlerdi.

"Bana Cebonayan hakkında bilgi ver."

"Emrin olur, doğru düzgün rica et ki bozuşmayalım."

"Verir misin?" dedi benimle daha fazla laf dalaşına girmek istemediğini belli ederek.

"Verememe, ben de bilmiyorum. Ateş sadece bir Alanguva olursam o koltuğa oturabileceğimi söylüyor ki bu büyük aşkına bakarsak çok uzun sürmez."

"Üst üyeleri, çevirdikleri işleri öğrenmek istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum."

"Bana elle tutulur hiçbir şey anlatmadın."

Güldüm alayla. "Alanguva'nın âşık olduğu kadınla aynı masadasın, daha ne istiyorsun, anlamadım? İşe yarar bir şeyler öğrenirsem anlatırım."

"Teknolojisini anlat bana," dedi pes etmezken.

"Tesislerini pek gezdirmez ancak tahmin ettiğin gibi üstün bir teknolojiye sahip. İşlerini daha çok yurt dışında yönetiyor."

"Bir adada yaptığını ben de biliyorum, orada kendisine bir şehir kurmuş. Bana daha içten bilgiler lazım. Beni tatmin edemiyorsun."

"Ben seni tatmin ederim de sen buna hazır değilsindir," dedim imayla gülerek. Kısa bir an şaşırarak yüzüme bakakaldı, ardından da güldü.

"Nasıl olur da Alanguva senin gibi bir kadına tutulur, aklım almıyor." Herkes aynı şeyi söyleyip duruyordu ve tat kaçırıcı olmaya başlamıştı. Aslında V nasıl ona bakıyor, ona şaşırmaları gerekiyordu. "Onun hayatına giren kadınlar hep mankenler, narin güzellerdi. Sense tam aksine vahşi ve kabasın." Ne yapamaya çalıştığını çok iyi anlamıştım. Beni, Ateş'e karşı olan tavrımı ve hislerimi yokluyordu.

Alaylı ifadem değişmezken ben de devam ettim. Hatta masaya dirseklerimi yaslayarak yüzümü ona doğru yaklaştırdım. "Benimle bir gece geçirsen sen de tutulursun."

Dudağını ıslattı, o da dirseklerini masaya doğru yasladı ve yüzüme yakınlaştı. "Öyle mi?"

"Öyle," dedim gülümseyerek. "Ama maalesef hırslı, esmer polisler ilgimi çekmiyor. Şansına küs." Ben arkama yaslanırken o hâlâ beni izliyordu.

"Mafya seviyorsun yani?"

"Bayılırım, hele bir de sarı gözlüyse." Ateş'e karşı bir şey hissetmediğimi ama yatak arkadaşlığından zevk aldığımı düşünebilirdi. Sonuçta V, zevk almadığı biriyle birlikte olmazdı.

Telefonum çaldığında cebimden çıkardım, Ateş arıyordu. Aramayı meşgule attım ve Murat'a döndüm. "Bildiklerim bu kadar, taze bir şey olursa anlatırım. Ateş arıyor, oyalayamam onu."

"Eğer dediğin şeyi yapmamı istiyorsan bana daha sağlam bir bilgi getirmelisin. Aksi hâlde unut."

"Bakarız, bu kadar kasma." Tam kalkacağım sırada yaşlı adam yanımıza geldi.

"Kusura bakmayın gençler, hanıma yardım ediyordum da ancak gelebildim. Ne isterdiniz?" Yaşlılıktan kamburu vardı ve ağır hareket ediyordu.

"Sağlığınızı. Kolay gelsin." Masaya yüklü bir bahşiş bırakarak kalktım. Murat'sa oturmaya devam etti.

Motoruma binip rıhtıma sürdüm, vücudumun uykuya ihtiyacı vardı ama uyuyamayacağımı da biliyordum. Ateş aramaya devam ediyordu, hâlâ açmıyordum.

Rıhtıma geldiğimde motorumu bırakıp kulübeye girdim. Ancak kulübe boş değildi, Ateş içerideydi. Cam kenarına yaslanmış, her za-

manki öfkeli ve sert tavrıyla sakinliğini korumaya çalışıyordu. Elinde birkaç kâğıt vardı.

"Ne arıyorsun burada?" dediğimde elindeki kâğıtları önüme doğru fırlattı. Bunlar fotoğraftı, az önce Murat'la otururken çekilmiş fotoğraflar.

Çok dikkatliydim ama deniz üzerinden, çok uzaktan çekilmiş fotoğraflardı. "Eğer engellemeseydim medyaya yayılmıştı. 'Ateş Alanguva'nın sevgilisi aldatıyor mu?' başlıklarını düşünebiliyor musun?" Normal şekilde oturuyorduk fotoğraflarda ama birinde yüzlerimiz yakındı, birinde de gülüyorduk. Magazincilerdeki hız V'de bile yoktu, gerçi Ateş'le alakalı bir haberi normal magazincilerin yapamayacağı belliydi.

"Telefonuna baksaydın sana haber verecektim."

"O adamla buluştun, onunla gülüştün ve hatta onunla yakınlaştın. Öyle mi, Aşkın?" Dişlerinin arasından konuşuyordu.

"Bunu yapacağımı biliyordun."

"Ama istemiyordum." O kadar öfkeliydi ki bağırmıyordu.

"İşlerime karışamazsın Ateş, aklımdaki şeyler için onu bu oyuna dâhil ettim ve eğer mantıklı davranırsak kazanacağız."

"Kimseye ihtiyacımız yok!"

"İhtiyaç değil bu, hamle. Sen benden daha iyi bilirsin. Kıskanmayı kes artık."

"O adamın sana bakışlarının farkında mısın sen?" Artık bağırıyordu. "Gerçi konu aşk olduğunda kör olduğunu unutmuşum."

Güldüm. "Murat bana âşık mı yani?" Tamam, herkesi âşık edecek kadar mükemmel olabilirdim ama Ateş de abartıyordu.

"Hayran, sana hayranlıkla bakıyor. Benimle oyun için birlikte olduğunu düşünüyor ve bu onu keyiflendiriyor. Seninle aynı ortamda bulunmaktan bile zevk alıyor o piç!" Onunla tartışmadım, kendime bir viski şişesi çıkartarak koltuğa yerleştim.

Ateş'in sert ifadesi dağılırken yaslandığı yerden ayrıldı ve karşıma geçti. "Neyin var senin bugün?"

Ateş Alanguva beni anlıyordu, ben bile kendimi anlayamazken o beni anlıyordu. Sevgi böyle bir şey miydi? Beni çok sevdiği için mi anlıyordu?

O hâlde bu zamana kadar beni onun dışında kimse sevmemiş miydi? Ya da kimse onun kadar kendisini adamamış mıydı? Ateş'in haklı olduğu şeyler vardı, konu hisler olduğunda aptallaşıyordum çünkü o hayatıma girene kadar hissizleşmek için her şeyi yapıyordum.

Omuz silktim sadece. "Tartışmak istemiyorum."

"Hâlbuki tartışmayı en çok sen seversin." Elimdeki viski şişesini aldı. "Alkolü azaltman gerek, tedavi görmelisin." Alayla güldüğümde yanıma oturdu. "Sorun ne, Ateşpare?" Sessiz kaldığımda saçımı okşadı. "Neden böyle bakıyor gözlerin?"

"Nasıl bakıyor?"

"Acı içinde, yanıyormuş gibi... Ama sen ateş parçasısın; yanmazsın, yakarsın."

"O kadar çok yaktım ki..." Durdum. "Tartışmamıza sonra devam edelim, şimdi sadece uyusak?" Onun sıcak tenine yaklaştığımda hep olduğu gibi kolları yine bana açıktı.

"Uyuyalım, Ateşpare." Başımı göğsüne gömdüm, kokusunu soludum.

Bugünden nefret ediyordum, hemen bitemez miydi?

Saçlarıma bıraktığı öpücükle biraz daha mayıştım. Bugün bile bir tek onun kollarında sakinleşiyordum.

"Beni kendinden bir parça olarak gördüğün için mi *Ateşpare* diyorsun? Öyleyse çok kırosun." Güldü saçlarıma bir öpücük daha bırakmadan önce. Soruma cevap vermedi, kolumu okşadı beni sakinleştirmeye çalışırcasına.

Sakinleştim de, kendimi onun sıcaklığına bıraktım.

8

DOĞUM GÜNÜ

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Uyandığımda Ateş yanımda değildi. Akşam olmuştu, saat sekize geliyordu. Kulübenin içi tamamen karanlıktı. Yerimde doğruldum, uzun saatlerdir uyuyordum.

Kendimi kulübeden dışarı attım, etraf anormal derecede sessiz ve sakindi. Rıhtımın ışıkları kapalıydı ama bir hareketlilik vardı.

Oraya doğru adımladım. Yaklaştıkça ne olduğunu kavramaya başlasam da beynim bunun olduğunu inkâr etmeye çalışıyordu.

Ben rıhtıma ulaştığımda tüm ışıklar yandı. "İyi ki doğdun, Aşkın!" Sesler kulağımda yankılandı. Herkes buradaydı, ablam elinde pastayla duruyordu. Ateş de onun yanındaydı.

İhtiyar sessizce tepkimi izliyordu, Tarık tepkimden korktuğu için sessizdi. Bahar tozpembe bir elbise giymişti, Pusat da onun hemen yanındaydı. Deniz ve Naz bile yaşanan son olaylardan sonra mutlu görünüyorlardı. Baybora ile Ferda da buradaydı.

Bir adım geriledim.

5 Kasım...

Bugün doğarken annemi öldürdüğüm gündü.

Bugün babamın silahıyla babamı öldürdüğüm gündü.

Bugün Vera'nın canavarını öldürdüğüm gündü.

Doğum günümü asla kutlamazdım ama hapisteki ablama her zaman çok eğlenceli partiler yaptığımı anlatırdım. O da mutlu olurdu. Bu kutlama da onun fikri olmalıydı.

Ay ışığım bana gülen gözlerle bakıyordu. Beyaz bir elbise giymiş, saçlarını yapmış ve makyajla yüzünü renklendirmişti. Elindeki pastayı onun yaptığını biliyordum.

Küçükken bisküvili pastayı çok severdim, doğum günlerimde bana hep ondan yapardı. Son yaptığı pastayı yiyememiştim. Bu bisküvili değildi ama o yapmıştı yine.

Benim son pastamın yanında babamın cesedi vardı.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Öylece seyrettim, bunu yapamayacaktım. Arkamı dönerek eve girdim, nefes almakta zorlanıyordum. Hemen ardımdan biri daha girdi içeri.

"Aşkın!" Ateş ilerlememe müsaade etmeden kolumdan tutarak durdurdu beni. "Bugünün senin için kötü bir anı olduğunu biliyorum, ablan isteyince geri çeviremedim."

"Bitirin şu saçmalığı."

"Geçti Aşkın, bak her şey geçti ve buradayız. Geçmişin seni engellemesine ne zaman izin verdin ki sen?"

"Bugünden nefret ediyorum."

"Bense hayatımda ilk defa bir günü bu kadar seviyorum, seni getirmiş dünyaya." Yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bundan sonra hiçbir 5 Kasım'da kötü bir şey yaşamayacaksın. Hatta cinayet bile işlemeyeceksin. Sana söz veriyorum."

Kafamı iki yana salladım. "Bunu yapamam."

"Şimdi yukarı çıkacak, hazırlanacak ve doğduğun günü kutlayacaksın. Sen geçmişini görmezden gelecek kadar güçlüsün. Peki ya unutacak kadar? Unutacağız bu gece geçmişi. Haydi güzelim, inan bana."

Derin bir nefes aldım, Ateş alnıma bir öpücük bıraktı. "Ben buradayım." Başımı aşağı yukarı salladım. "Hep de olacağım. Biliyorum, ihtiyacın yok ama ben hep olurum. Haydi hazırlan, bekliyorum seni."

Beni nasıl ikna ettiğini bilmiyordum ama kabul ettim. Ondan ayrıldım ve üst kata çıkmak için arkamı döndüm. Birkaç adım atmıştım ki durdum, ona döndüm. "Ateş." Hiç hareket etmiyor, benim çıkmamı bekliyordu.

Konuşmamı bekledi ama konuşmadım. Sadece sarı gözlerine uzun uzun baktım. Gözlerini kırparak gülümsedi. "Haydi çabuk, hediyem dudağını uçuklatacak."

Ona inandım. Beni iyileştireceğine, belki de beni normal bir insana çevireceğine...

Ona arkamı dönerek üst kata çıktım, ablamla kullandığımız odaya girdim. Dolabımdan İspanyol paça, siyah bir pantolon çıkardım. Üstüme de siyah triko askılı ile onun takımı olan kısa, siyah hırkayı giydim. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım, kâküllerimi elimle düzelttim. Yüzümü hafif bir makyajla renklendirdim.

Derin bir nefes aldım. Yüzüme bir gülüş yerleştirmeye çalışsam da V'nin oyunculuğu bile bu akşam zorlanıyordu.

Aşağı indiğimde Ateş bıraktığım yerde duruyordu. Bakışları üstümde gezindi ve gülümsedi. Çok güzel bakıyordu, bana eşi benzeri olmayan bir mücevhere bakıyormuş gibi bakıyordu.

Öyle ki sadece ölüm makinesi gibi hisseden bana, yaşama umudu veriyordu.

Elini bana doğru uzattı. "Ablana hazırlanıp öyle kutlamak istediğini söyledim. Bizi bekliyorlar." Uzattığı elini tuttum. Parmakları parmaklarıma sıkıca mühürlenmişti.

Birlikte çıktık evden ve rıhtıma yürüdük. Pastanın mumlarını tekrar yakmışlardı. Ateş masanın başına gelene kadar elimi hiç bırakmadı.

"Haydi Aşkın, bir dilek dile."

Dilek falan dilemeyecektim, inanmazdım bile!

Ama madem dilemem gerekiyordu o zaman iki isteğim vardı. Ablamın hep mutlu olması, Bahar'ın gözlerinin açılması ve sağlıklı olması. İnandığımdan değildi de işte...

Mumları üfledim.

Herkes alkışlarken ablamın gözleri dolmuştu. O da o geceyi hatırlıyordu ama unutmaya çalışıyordu. Bana sıkıca sarıldı.

"İyi ki doğmuşsun, kardeşim." Yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. Ablamın sarılışına karşılık verdim. Gözlerimi yumdum kokusunu solurken. Onun daha çok nefret etmesi gerekirdi bugünden, onun annesini, babasını ve hayatını çalmıştım. Ama o her şeye rağmen beni çok seviyordu.

Kokusu bahar bahçesi gibiydi. Bu sefer onun kokusuyla karışmış kan kokusu yoktu, deniz kokusu vardı sadece.

Hemen ardından Tarık atladı üstüme. "Ben Aylin'i durdurmaya çalıştım ama beni dinlemedi," diyerek açıklama yaptı.

"Sorun değil."

"Aşkın bana da sarıl, bana da." diyen Bahar'la gülümsedim, iki adımda ona ulaştım. Ona sarıldığımda güldü heyecanla. "Bak bugün pembe giydim senin için."

"Çok yakışmış."

Ondan ayrıldığımda oturacaktım ki Pusat omzuma dokundu. "İyi ki doğmuşsun, Şam şeytanı."

"Büyük aşkını çaldım senden ama hâlâ iyi ki doğduğumu düşünüyorsan güzel." Güldü sözlerimle. Bir süre bakıştık, ardından hamle yapan da o oldu.

Pusat bana sıkıca sarıldı. Hatta bir süre sonra dozu kaçırıp askerlik arkadaşıyla sarılıyormuş gibi sırtıma birkaç kere sertçe vurdu. Ben de aynı sertlikle vurduğumda böğürürcesine öksürerek ayrıldı.

Deniz, Naz ve Baybora da kutladıktan sonra Kaptan'la aramızda kısa bir bakışma geçti. Çoğu zaman sözlere ihtiyaç duymazdık. Yaşlı bir ağacın gövdesi gibi kırışıklıklarla dolu yüzünde küçük bir tebessüm oluştu. Genelde doğum günlerimde düşünmemem için bana ağır işler verirdi ama bu yıl vermemişti.

Ferda da bana sarıldı, bugün üstünde farklı bir hava vardı. Simsiyah giyinmişti, kendi moda anlayışından çok uzaktı ve yüzünde her zamanki hâlinden çok daha farklı bir ifade vardı.

En son Ateş'in yanına döndüğümde eli belime gitti, eğilerek yanağıma uzun bir öpücük bıraktı. "İyi ki doğmuşsun, Ateşpare."

Hiç doğmamayı dileyen bir insan için bu kadar *iyi ki doğdun* fazlaydı.

"Hani hediyem?"

"Bayılacaksın," dedi kendinden emin şekilde.

"Ya nerede? Ne aldın? Haydi, göster." Bugün ilk defa neşeli çıkan sesimi duyunca gülümsemesi genişledi.

"Öyle gösterebileceğim bir şey değil," dedi kısık sesle. Ve benim hemen bel altı düşüneceğimi bilerek ekledi: "Masa falan değil."

"Ne aldın, gezegen mi?"

"Güzel fikir, bir dahakine aklımda bulunsun." Benim için sandalyeyi çekti. Ben otururken kendisi de hemen yanıma oturdu.

Ablam pastayı kesmem için bıçağı elime tutuşturdu. Oysa yıllardır doğum günlerimde insan kesiyordum. Büyük çikolatayı pastaya bıçağı bastırdım ve bir dilim kestim. Geri kalanını Naz keserken arkama yaslandım.

"Hediyeleri açmayacak mısın?" dedi Bahar hevesle ve hediyesini uzattı. Bahar, önündeki bardağı devirmek üzereyken Pusat bardağı tuttu. Bahar'ın bileğine dokunacaktı ki çekinerek vazgeçti.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"Biraz daha sola," dedi sadece Pusat ona. Uzanarak Bahar'ın hediyesini aldım. Siyah bir kutuydu, beyaz kurdele takmıştı.

Hediyesini açtım, içinde küçük bir biblo vardı. Siyah, uzun kanatları olan mermerden yapılmış bir melek figürüydü.

"Bu çok güzelmiş."

"Meleğimsin benim," dedi keyifle.

"Vallahi ben bu doğum gününün gerçekleşmeyeceğini düşündüğüm için hiçbir şey almadım," dedi Tarık, Kaptan'ın hazırladığı rakıyı kadehlere doldurmaya başlarken. Ferda, Tarık'ın tam karşısında oturuyordu ama ona pek bakmıyordu. Demek hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya karar vermişlerdi, gerçi iki *abi Alanguva*'yla aynı masadayken Tarık'ın başka şansı da yoktu.

Ferda da pahalı ve şık bir bileklik almıştı. Takması için bilekliği Ateş'in eline bıraktığımda bana imalı imalı bakarak bilekliği taktı ve kulağıma eğildi. "Aman bunu da parçalama."

Gözlerimi devirdim, bana bu konuda kızgındı ama ona aldığım saati sık sık takıyordu. Mesela bugün bileğindeydi. Siyah gömleği ve her zamanki kusursuz havasına çok yakışıyordu.

"Bu da benim hediyem," diyerek masanın altından geniş bir kutu çıkardı Pusat.

Kutuyu açtığımda içinde oyuncak *Shrek*, *Fiona*'sı ve yavruları vardı. "Baktıkça bizi hatırlarsın artık," dedi yandan yandan Bahar'a bakarak.

"Ne alaka? Sizi neden hatırlıyormuş? Sen Bahar'la ayrılmadın mı? Ne demeye çalışıyorsun? Boy boy çocuk mu yapacağınızı sanıyorsun?" dedi Tarık kıskançlıkla, kendini o kadar kaptırdı ki Deniz'in bardağına döktüğü rakı bardaktan taştı. Deniz'in üstü batarken Tarık'a söylendi.

"Kes, çok konuşma. Sallarım seni geçen salladığım gibi." Pusat'ın bu tehdidiyle Tarık yerine oturdu. Bahar al al olmuş yanaklarıyla sesleri dinliyordu.

Ablamın hediyesini açtığımda içinden çok eski bir fotoğrafımız çıkmıştı. O hapse girmeden önce, ikimiz de çok küçükken çekilmiş bir fotoğraftı. Ahşap bir çerçevenin içine koymuştu. Kameraya bakarak gülümsüyorduk. Böyle bir fotoğrafın varlığından dahi haberim yoktu.

Fotoğrafa çok bakmadım, benim aksime Ateş uzun süre inceledi. Ablamın duygulu gözlerine bakarken zorlukla gülümsedim. "Çok gü-

zeller, sağ olun." Naz ve Deniz de klasik bir kitabın ilk baskısını almışlardı. Daha önce okumuştum ama tekrar okumaktan sıkılmazdım.

"Ben biraz geç öğrendim, hediye alacak vaktim olmadı," dedi Baybora. "Doğum günün kutlu olsun." Hâlâ bana karşı gıcıklığı olduğuna emindim.

"Sağ ol," dedim Tarık'ın doldurduğu rakıdan büyük bir yudum alırken. Ardından da Ateş'in kulağına yakınlaştım. "Barıştın mı abinle?"

"Küs değiliz Aşkın ama hayır, aramız bozuk hâlâ."

"Neden uğraşıyorsun ki? Bir format at, unutsun her şeyi," dediğimde Ateş bana ters bir bakış attı.

"Çirkin esprilerin başladığına göre sen kendine gelmişsin."

"Çirkin mi? Çok komik ve kaliteli diyecektin herhâlde." Kafasını salladı beni geçiştirmek istercesine.

"O zaman bu gece Aşkın'a içiyoruz," dedi Tarık kadehini kaldırarak.

Herkes kadehini kaldırıp *Aşkın'a* derken Ateş, *Ateşpare'me* demişti.

Bahar meyve suyu içiyordu ama ablam bu gece yudum yudum da olsa alkol tüketiyordu. Yanındaki Baybora'yla sürekli kısık sesle sohbete dalıyordu, gülücükleri hiç eksik olmuyordu. Arka planda Kaptan'ın plaklarından biri çalıyordu.

"Ferda bir süre burada kaldı, sağ olun onu ağırladığınız için," dedi Baybora, Kaptan'a.

"Ferda'yı çok sevdik, kapımız hep açık. Burası da onun bir evi," dedi İhtiyar, Baybora'yla aralarında uzun bir bakışma geçti. Kaptan da onun normal bir insan olmadığını biliyordu.

Ve emin olduğum bir şey vardı ki Baybora da Kaptan hakkında çok şey biliyordu.

"Evet, sevdik, istediği zaman gelsin," dedi Tarık da Ferda'ya bakarken.

Ferda şaşkınlık ve öfkeyle Tarık'a döndüğünde Tarık ona göz kırptı. Hiçbir şeyi kaçırmayan Ateş bunu fark ettiğinde kadehini bıraktı ve gözlerini Tarık'a dikti. Hatta dirseklerini masaya yaslayarak öne eğildi ve gözlerini kıstı.

Tarık hâlâ Ateş'in bakışlarının farkında olmadığı için Ferda'ya sırıtarak bakıyordu. Boğazımı temizlediğimde Tarık sonunda kafasını çevirdi. Ateş'in kötü bakışlarını gördüğünde yerinde sıçrayarak elini göğsüne götürdü.

Tarık dudaklarını oynatarak bir şeyler söylüyordu, bildiği tüm duaları okuduğuna emindim. Ateş kötü bakışlarını ondan ayırmazken masada gerginlik oluşmuştu. Elimi Ateş'in omzuna koydum.

Masa çeşit çeşit mezelerle doluydu. "Bak, geçen benim yaptığım haydariden. Bu sefer ben yapmadım ama seversin sen." Ateş sözlerimle zor da olsa Tarık'ın üzerinden çekti bakışlarını. İkisinin arasında bir şeyler olduğunu elbette ki anlamıştı.

Ateş arkasına yaslanarak sek içtiği rakı kadehini tek dikişte bitirip masaya bıraktı. Tarık da sevimlilik yapmaya çalışarak Ateş'in bardağına uzandı. "Ver enişteciğim, bardağın boş kalmasın."

"Geçen sefer çarpmıştı seni, dikkat et," dedim Ateş'in yanağından makas alarak.

"Yok, yok, iyi gitti," dedi Ferda, Tarık'tan öldürücü bakışlarını zorlukla koparark.

Pusat sessizdi, her ne kadar Bahar onunla konuşmasa da o Bahar'ın tabağını dolduruyordu. Artık Bahar'ın sevdiği şeyleri biliyordu. Bahar'sa tabağını onun doldurduğundan bile habersizdi.

Saat ilerlerken masada koyu bir sohbet dönüyordu. Çoğu yavaştan çakırkeyif olmaya başlamıştı. Baybora da en az bizim kadar içmişti. Başımı Ateş'in omzuna yasladım ve merakla konuştum. "Şimdi Baybora içiyor ya, sarhoş olur mu? Öyle bir özelliği var mı?"

"Olmaz," dedi sadece kısık sesle.

"Çok tuhaf, amına koyayım ya!" Ateş kafasını iki yana salladı sadece.

"Bana bu gecelik müsaade," dedi Kaptan yerinden kalkarak. "Size iyi eğlenceler." İhtiyar her zamanki hızlı kalkışlarından yaptı. Birazdan teknesine binip denize açılacağını hepimiz biliyorduk. Sevdiği kadını elinden alan adamın torunlarıyla aynı masada içmek, onun için kolay bir şey değildi.

"Ben de kalkayım artık," dedi Ferda. "Aşkın için gelmiştim zaten."

"Ben bırakayım mı?" dedi Tarık ancak Pusat ve Ateş'in ters bakışıyla bu isteğinden vazgeçti.

"Yusuf kapıda," dedi Ateş sadece. Ferda da kafasını sallayarak yanımızdan ayrıldı. Ateş yerinden kalkarak bir süre Ferda'nın arkasından baktı, Yusuf'un yanına gittiğine emin olana kadar da oturmadı.

"Hayat enerjisi söndü, eskisi gibi de olamaz artık," dedi Ateş kardeşinin ardından.

"Alışacak, sen her şeyi onun için yaptın," dediğimde gülümsedi.

"Ne güzel teselli ediyorsun sen öyle."

"Ederim," dedim böbürlenerek.

"Ben de uyuyayım artık," dedi Bahar.

"Ne uyuması? Uyumasan olmaz mı?" dedi Pusat. "Birazcık daha kalsan, çok özlemişim seni. Lütfen." Bahar bu sözlerin ardından gitmekten vazgeçti.

"Litfin," diyerek Pusat'ın taklidini yaptı Tarık. Pusat sabır çekerken Tarık da ona öpücük attı.

Çalan eski şarkıyla yerimde doğruldum, omuzlarımı sallayarak ritim tutturdum ve şarkıya eşlik ettim. "Sevdim diyemem, sevmedim diyemem. Kararsızım ben, bilmiyorum neden." Ateş'e bakarak söylüyordum. "Yıllardır hep beklediğim sevgili sen misin? Bir ömür boyu bıkmadan sevgilim der misin?" Ateş ilgi ve keyifle beni izliyordu.

"Umduğunu değil de bulduğunu sever insan." Bulduğunu derken Ateş'i işaret etmem masadaki herkesi güldürdü. "Güzellik gelir geçer, huymuş geriye kalan, tatlı dilmiş geriye kalan. Keramet vardır derler nikâhta, belki çok severim seni sonunda."

Son kısmı herkes birlikte söylerken Ateş kolunu omzuma attı. Beni kendisine çekti ve yanağıma uzun bir öpücük bıraktı.

Şarkı değişirken ben de söylemeye devam ettim: "Öyle bakma yüzüme, aklım sende kalacak. Bir bıraksam kalbimi sana âşık olacak. Sensiz geçen günleri yaşadım saymıyorum." Ateş'e cilveli bakışlar atıyordum arada. O da keyifle izliyordu.

Şarkı bir kez daha değişti, Erkin Koray'dan *Sevince* çalıyordu. Ve az önce kedi köpek gibi olan Tarık ve Pusat, omuz omuza Erkin Koray'a eşlik ediyorlardı. Pusat, Bahar'a bakarak söylüyordu. "Sevmek bil ki doğmaktır yeni baştan, âşık oldum galiba yavaştan."

"Yok, yavaştan olmadın sen, pat diye oldun," dedim Pusat'a laf sokarak. Bahar güldüğünde Pusat, onunla alay etmemi dert etmedi.

"Eriyorum galiba yavaştan," dedi şarkıya bağırarak eşlik edip Bahar'ın gülüşünü izlerken.

Baybora ablama bir şeyler söyledi ve elini ablamın beline koyarken ablam da ona yaklaştı. Her geçen gün ona biraz daha bağlanıyordu.

Ablam yaşamayan birine her geçen gün daha da âşık oluyordu. Onu zaten hayatı boyunca hiç mutlu edememiştim, mutsuzluğuna daha fazla sebep olmak istemiyordum.

Yalanla mı yaşayacaktı? Elimden başka bir şey gelmiyordu. Tüm dünyaya tek başıma kafa tutarken konu o olduğunda çok çaresiz hissediyordum. Kaçıncı olduğunu saymadığım sek rakı kadehimi bitirdim. Ateş yerinden kalkarken elini bana uzattı, sorgulamadan tuttum ve onunla kalktım.

Birlikte rıhtımda yürüdük, yanlarından uzaklaştık. "Neden kalktık?"

"Hediyeni vermek istedim."

Yıldızsız gökyüzüne baktım. "Havai fişek falan mı patlatacaksın? Gerçi sen uçağı tercih edersin."

Ciddi ifadesi yüzündeydi. "Sana Cebonayan'da bir koltuk veriyorum, Aşkın." Bir süre güzel yüzüne bakakaldım.

"Nasıl yani?"

"En çok istediğin şey bu değil miydi? Üst üyelerle konuşabilecek kıdemde olamayacaksın ama Cebonayan'ı göreceksin." Belki yıldızlar yoktu ama ayın ışığı sarılarına düşmüştü. Dalga sesleri, onun nefes seslerine karışıyordu.

"Öyle istediğin gibi koltuk verebiliyor musun ki?"

"Hayır ama sevgilimsin, kimse sorgulayamaz."

"O koltukta oturmam için Alanguva olmam gerektiğini söylemiştin." Sözlerimle omuz silkti.

"Belki bir gün o da olur."

"Ateş," diyebildim sadece. Yüzümü avuçlarının arasına aldı, dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı. Ardından kollarını vücuduma sardı, başımı güzel kokulu göğsüne yasladım. Ateş çok başka bir adamdı, bunu her geçen gün daha iyi görüyordum.

"Bugün burada olmasaydık ne yapacaktın?"

"Kendime çok şerefsiz, öldürülmesi gereken bir av bulacak ve onu işkenceyle öldürecektim."

"Soğuyacak mıydı için?"

"Hiç soğumadı."

"Şimdi de mi?"

"Sadece ölürsem soğur benim içim." Göğsünden çekti yüzümü, tekrar avuçları arasına aldı.

"Ölüm yok, saçma sapan konuşma."

"Korktun mu bana bir şey olur diye? Çok üzülür müsün ölürsem?" Kaşları çatıldı.

"Salak mısın, Aşkın? Bunlar ne biçim sorular? Hayır, üstün zekâlı kendine de salak dedirttin ya."

"Abartma be dalga geçiyoruz."

"Ölümle dalga olmaz, bir daha anma."

"Hediyemi çok sevdim, koltuk hakkımı kullanmak için sabırsızlanıyorum."

"O koltuğa oturduğunda ne karıştıracağını çok merak ediyorum."

"Yaramazlık yaparım biraz." Omuz silktim. "Çok istersek Cebonayan masasını da-" Öperek susturdu beni, hevesle karşılık verdim.

Ayrıldığımızda ikimiz de derin nefes aldık. "Şahin ne durumda? İtiraf edecek mi gerçekleri?"

"Bu gece Şahin yok, kötü şeyler yok. Sadece sen varsın." Ben yeterince kötü bir şeydim zaten ama bunu ona söylemedim.

"Madem öyle..." Dudaklarımı çenesine sürttüm. "Şimdi nasıl olacak Cebonayan işi?"

"Gelecek ilk toplantıya benimle birlikte gireceksin. Neler olacağını birlikte görürüz."

"Zor duruma düşmez misin?" Kafasını sağ omzuna doğru eğerken, 'Böyle bir ihtimal var mı?' der gibi bakıyordu.

"Kim beni zor duruma düşürüyormuş? Liderim ben."

"Çok seksi bir lidersin," dedim göğsünü okşarken. "Saat on iki olmak üzere, doğum günüm bitiyor. Sözünü tuttun bak."

"Bu daha başlangıç." Onunla bir süre öylece sarıldık deniz kıyısında, dalga sesleriyle gecenin hemen altında. "Hâlâ cinayet işlemek istiyor musun?"

"Evet ama bu gece değil. Bu gece burada olmak istiyorum ama yarın gece işlerim," dedim onun kollarını okşayarak.

"Haydi, geri dönelim, yeter bu kadar romantik dakikalar," dediğimde beni ikiletmedi, birlikte rıhtıma geri döndük.

Naz ve Deniz kısık seste bir şeyler konuşuyor, ablamla Baybora bıraktığımız gibi cilveleşmeye devam ediyorlardı. Tarık ve Pusat ise samimiyeti biraz daha artırmışlardı. Kol kola girmiş yeni şarkılar söylüyorlardı. Ancak söyledikleri şarkının plakta çalanla alakası yoktu hatta ikisinin aynı şarkıyı söylediği bile şüpheliydi. Bahar özlemle Pusat'ın sesini dinliyordu, gözleri dolu doluydu.

Ateş'le yerimize oturduk.

"Çok seviyorum, ölüyorum aşkından. Küçücük boyuyla benim gibi devi kapısında köle etmiş, aklını başından atmış. Bir de gelmiş diyor ki *Pusat beni istemez*, lan Pusat sana kurban olsun." Pusat bir an Bahar'ın varlığını unutarak kendini kaptırmıştı.

Bahar'ın gözünden birkaç damla yaş aktı. "Abartma be Uzun, sen Orta Doğu ve Balkanların en büyük şerefsizisin," dedi Tarık da Pusat'ın sarhoşluğundan faydalanmaya çalışarak.

"Siktir lan oradan. Hem Uzun ne?"

"Hani Huysuz'la Uzun var ya, ben Ateş'le sizi ona benzetiyorum. Cuk diye oturuyor size." Anlaşılan Tarık bu gece çiğ çiğ yenmek istiyordu.

"Sen de eşeğe benziyorsun, tipe bak," dedi Pusat, Tarık'ın yüzünü göstererek.

"Kimsenin karşı koyamadığı, bebek gibi bir tipim var benim. Sen ne anlarsın, yarma?" *Yarma* kelimesi Bahar'ın çok hoşuna gitmiş olacak ki kıkırdadı neşeyle. Pusat da Tarık'a kızmayı rafa kaldırarak hülyalı gözlerle Bahar'ı seyretti.

"Çok güzel bir gece, bir aradayız," dedi ablam mutlulukla.

"Öyle, daha güzel olamazdı," dedi Baybora, bense kusacak yer aradım kendime. Ne cıvık cıvık hareketlerdi bunlar.

"Son zamanlarda çok yorulmuş, yıpranmıştım. Bana da çok iyi geldi," dedi Naz. O da rakıyı biraz kaçırmıştı, zaten çabuk sarhoş olan bir bünyesi vardı. Deniz sessizce onu izledi, bir yandan da rakısını yudumluyordu.

Tarık sürekli fotoğraf çekiyordu. Bugün telefonunu hiç elinden düşürmemişti.

Rıhtıma yakınlaşan ayak sesiyle bakışlarımı o yöne çevirdim. Gelen kişi Murat Dağhan'dan başkası değildi. Murat yanımıza ulaştığında

aramızda kısa bir bakışma geçti, Ateş oturduğu yerde dikleşirken elimi bacağına koydum sakin kalması için.

"İyi geceler. Kusura bakmayın, rahatsız ettim. Deniz'e ulaşmaya çalışıyordum."

"Telefonum içeride kalmış ya, geç otur," dedi Deniz misafirperver bir şekilde.

"Yok, rahatsız etmeyeyim."

"Sanki ilk defa geldiğin yer, Kaptan duymasın," dedi Deniz ayağa kalkarak.

"Peki." Tam karşıma yerleşti Murat. "Kutlama mı yapıyordunuz?"

"Aşkın'ın doğum günü bugün," dedi ablam da heyecanla.

Murat bakışlarını yine bana çevirdi. Sabahki hâlinden pek farklı değildi. "Öyle mi? Doğum günün kutlu olsun. Bilseydim elim boş gelmezdim."

"Direkt gelmeseydin," dedi Ateş asla sert ifadesinden taviz vermeden. Murat alttan alttan güldü, Ateş'in kıskanması hoşuna gidiyordu.

Deniz bir an şaşkınlıkla ne yapacağını bilemedi, Murat'ın kadehini doldururken konuyu değiştirmek için rakının iyiliğiyle ilgili bir şeyler saçmaladı.

Sırtımı Ateş'in göğsüne doğru yasladığımda kolunu omzuma sardı. Yüzümü kulağına yaklaştırdım. "Bu kadar belli etme."

"Zaten bu herifi sikmemek için zor duruyorum o fotoğraflardan sonra, hiç konuşma Aşkın." Çenesine bir öpücük bıraktım. O da omzumu okşadı hafif hafif.

"Üşümüşsün," dedim çenesini öperken hissettiğim soğuklukla.

"Isıtsana."

"Seve seve." Çapkınca göz kırptığımda güldü. Ardından kadehine uzandı ve Murat'a baka baka içti.

"Dönüşünüz de gidişiniz gibi sansasyon yarattı," dedi Murat, Baybora'ya bakarak.

"Güçlü insanların varlığı da yokluğu da sansasyon yaratır. Tabii, bazıları yokluğuma muhtaçtı ama anca muhtaç kalırlar," dedi Baybora öz güvenle. *Sen gerçekte yoksun,* diyecektim de dilimi ısırdım.

Murat, Baybora'nın sözüyle sinirlenmişti ama bunu başarıyla gizlemişti. Seğiren çenesini benden saklayamamıştı. *Sınırlar* tanıydı

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Murat'ın ağırına giden, büyük ihtimalle babasının ölümü bir haber niteliği bile taşımamıştı.

"Şu herife bakıp durma Aşkın, elimden bir kaza çıkacak," dedi Ateş kulağıma doğru kısık sesle.

"Aa güzelim, sen iyice kıskanç bir kedi oldun bak."

"Kedi mi?" dedi kaşları havalanırken.

"Evet, kedi, miyavlatayım mı seni? Ama yatakta." Yanağımı sıktı gülerek.

Önüme döndüğümde Murat bizi izliyordu. "Çok güzel," dedi birden gözlerimin içine bakarken. Ardından devam etti: "Rakı bayağı iyiymiş."

"Dikkat et, fena çarpar," dedi Ateş aynı tehditkâr ifadeyle.

"Kolay kolay çarpılmam, beni çarpacak kadar etkiliyse içmeye de değerdir zaten," dedi Murat da, bu kadar açık oynaması saçmalıktan başka bir şey değildi. Benim üzerimden birbirlerine laf sokuyorlardı ama ben kimsenin ağzına malzeme yapabileceği meze değildim.

"Ben alışkınım ama siz dikkatli olun, beyler. Gecenin sonunda bir bakmışsınız, beyaz ışığı görüyorsunuz," dedim alayımın altında yatan tehditle. Ateş'in göğsünden uzaklaştım, bardakta kalan rakıyı tek dikişte içtim.

"Sonra ben de dedim ki abartma be kızım, şımarıksın sen." Masadaki sesler kesilince Tarık'ın sesi duyulmuştu. Bir dirseğini Pusat'ın omzuna atmış, hararetle bir şeyler anlatıyordu. "Lan hiçbir şey görmüyorum, lan kör oldum."

"Yine tribe girdi," dedi Deniz bıkkınlıkla.

"Neredesiniz siz?" diye bağırdı Tarık. Gözlerine salatalık koyduğu için göremiyordu.

Pusat gözündeki salatalığı alarak ona yedirdiğinde mutlulukla arkasına yaslandı. "Helal lan sana, iyileştirdin beni. Uyuz ama sağlam adamsın sen," dedi Tarık, Pusat'ın omzuna sertçe vururken. İki kez vurduğunda Pusat ses etmedi ama üçüncüsünde dirseğiyle Tarık'ın karnına vurdu ve Tarık sandalyesiyle birlikte geriye doğru düştü.

Masadaki herkes gülerken Tarık kalkmak için bir çaba sarf etmiyordu. Yine Pusat kaldırdı onu, sandalyesinden tutarak doğrulttu ama tamamen düzeltmedi.

bookster.com
daha fazla e-kitap

"Yaramıyorsa içmeyeceksin, başkan," dedi Pusat ama ona da pek yaradığı söylenemezdi. Bahar onlara kıkırdadığında zaten iptal oldu. Eli ayağı tutmadı, Tarık'ın sandalyesine destek vermeyi kesti ve Tarık bir kez daha düştü.

Gülüşmemizi bölen şey bir silah sesi oldu. Ancak bir taneyle de kalmadı, tüm rıhtım taranıyordu. Pusat hızla belinden iki silah çıkardı ve birini Ateş'e doğru fırlattı, bizim taraftan da yoğun bir ateş açılmıştı. Ateş'in korumaları müdahale etmeye çalışıyorlardı ama çok geridelerdi.

Deniz tamamen karanlık olduğu için ateş açanlar seçilmiyordu. Baybora bedenini ablama siper ederken benim de gözlerim silah arıyordu ama hiçbir yerde yoktu. Pusat, Bahar'ı arkasına almış, en önde duruyordu.

Ateş kolumdan tutarak beni kendisine çekti.

"Eğ başını, Aşkın."

"Silah ver bana."

"Tek silahım var." Murat ve Deniz de silahlarını çıkarmışlardı.

"Baybora!" diye bağırdı ablam. "Vuruldu." Vurulmuştu ama hâlâ dimdik durarak ablamı sarmalıyordu.

"Bir şeyim yok! İçeri gireceğiz şimdi," dedi Baybora bağırarak.

"Bahar, Bahar'ı da al!" dedi Pusat bir yandan ateş ederken. Ancak Bahar birden yere düştü. Vurulmamıştı, korkudan bayılmıştı ama o an Pusat bunu idrak edemedi.

"Bahar!" diye haykırırken dikkati dağıldı, hâlâ bir yandan ateş ediyordu.

"Vurulmadı! Bayıldı, içeri götür onu," dedim bağırarak.

Ateş'in korumaları gelmeye başlamışlardı ama karşı tarafın sayısı hâlâ çok fazlaydı. "Aşkın silahın yok, sen de içeri geç," dedi Ateş.

"Bulurum şimdi."

Deniz, Naz'ı silahıyla koruyarak içeri götürürken Baybora da gömleğinin arkasındaki üç kurşun izi ve buna rağmen hâlâ dik duran bedeniyle ablamı içeri götürdü.

Tarık'ın sesi çıkmıyordu. Öne atıldım onu görmek için, yerde hâlâ ölü gibi yatıyordu ama omzundan aşağı kan akıyordu. Bacağından tutarak onu masanın altına çektim.

Baybora hızla yanımıza döndüğünde Tarık'ı kaldırdı ve yine kendini siper ederek içeri girdi. Murat hem bizi korumaya çalışıyor hem de ateş ediyordu ancak kısa bir an arkasını döndüğünde Baybora'nın sırtına gelen dördüncü kurşunu da gördü.

Kaşları çatılırken aptallaşmıştı, önüne dönüp ateş etmeye devam etti ama kendisinde değildi.

"Duvar oluşturuyoruz," dedi Akın bağırarak. Pusat içeriden çıkmıştı, yanıma yaklaşan korumalardan birinin silahını alarak ben de tüm dikkatimle ateş etmeye başladım.

Deniz de içeriden çıktı ancak dışarı adımını attığı an kolundan vuruldu, yeni bir kurşun yememek için kendini hızla yere attı. "İçeri giren bir daha çıkmasın!" diye bağırdı Ateş sinirle. "Aşkın, sen de gir."

"Sorun yok."

Ateş'in adamlarından biri Deniz'i içeri götürürken Ateş hemen yanımdaydı. Kurşunum bittiğinde silahı yere attım. Başka bir korumadan yeni bir silah alırken Ateş'le yan yanaydık.

Tüm dikkatimle kurşunun yönünü hesaplamaya çalışırken Ateş'in arkasında seçebildiklerime ateş ediyordum ki Ateş birden kolumu tuttu. Beni göğsüne doğru çekerek kendisini önüme attı. Bedenine aynı anda üç kurşun girerken silahı elinden düştü.

Ve her şey çok hızlı gelişirken benim için aksine yavaşladı. Ateş'in korumaları önümüzde etten bir duvar oluşturmuştu.

"Ateş!" diye bağırıyordu Pusat ama buraya ulaşamıyordu. Ateş'in bedeni bedenime yaslıydı.

Bedenim onunla birlikte yavaşça yere çökerken Ateş'in başı kucağıma düşmüştü. Hızla yaraları bulmaya çalıştım, Ateş'in kanı bulaştıkça ellerim titriyordu. V olduğumdan beri ellerim ilk defa böyle titriyordu.

"Ne yaptın sen?" dedim öfkeyle.

Sarı gözleri yorgundu. "Sözümü tutamadım, kusura bakma," dedi sesi zor çıkarken.

"Tuttun, saat on ikiyi geçti. Artık doğum günüm değil." Çok kan kaybediyordu. "Buraya gelin!" diye bağırdım ama o kadar yoğun bir ateş altındaydık ki bize ulaşamıyorlardı.

"Neden kendini önüme atarsın ki?" Bağırıyordum. Ellerimde onun kanı varken sakin kalamıyordum. "Kimim ki ben? Bunu neden yaptın?"

"Sen çok özel birisin," dedi sadece.

"Ateş, yorma kendini."

"Yoracağım, müstahak sana."

"Ne diye önüme atlıyorsun? Bırak, ne olacaksa olsun!"

"Hâlâ anlamıyorsun, Ateşpare. Seni ne kadar sevdiğimi görmüyorsun, aşkımı küçümsüyorsun." Kanlı elimle yüzünü okşadım.

"Görüyorum, keşke görmeseydim."

"Güzel, hiç unutma. Olur da bir şey olursa ailem sana emanet. Kimsenin onlara zarar vermesine izin verme."

"Saçma sapan konuşma, bir şey olmayacak sana," dedim kendimi de ikna etmeye çalışır gibi. "Sikeceğim, gelin buraya!"

"İyiyim Aşkın, sorun yok." Vurulduğumda benim yaptığımı yapıyordu, acısını gölgeleyerek endişemi gidermeye çalışıyordu. "Sakın fevri hareketler yapma, kimliğini ifşa etme."

"Sus! Konuşma!" dedim göğsümde hissettiğim acıyla. "Aptalsın! Benim gibi bir katil için ölmeye değer mi?"

"Aşkın, sen her şeye değersin."

Elime çok fazla kan bulaşmıştı ama bu sefer başkaydı, V'nin doğduğu gün kadar acı vericiydi bu kanın kokusu da, dokusu da.

"O zaman bırakma beni yoksa dediklerinin hiçbirini yapmam. Gitme." Dudaklarında yorgun bir gülümseme oluştu. Hiçbir cevap vermedi, gözleri yavaşça kapandı.

Dudaklarımdan acı bir inleme çıkarken yüzünü okşadım. Bilincini kaybetmişti.

Bugün değil Ateş, bugün gitmeyeceksin. Ateşpare'yim ben, ben istemeden hiçbir yere gidemezsin. Ve gitmeni hiç istemiyorum.

Gökyüzünde silah sesi eksilmezken kurşunlar yağmur gibi yağıyordu tepemize. Kalbimdeki acıyla daha iyi anlıyordum.

Ateş Alanguva benim çıkmazımdı ve ben o çıkmazdan kurtulmak istemiyordum.

9

ACI KAN

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Uzak Gelecekten Küçük Bir Kesit

Yine karanlık bir gecedeydik, hava soğuktu. Tüm gün yağan yağmur yerleri ıslatmıştı ama ıslak toprak kokusu bu geceyi yumuşatamıyordu. Sert rüzgâr saçımı savururken bana öfkeyle bakan adamın yanından sessizce kalktım.

Bu hikâyede tek mahvolan ben değildim, herkesi peşimde sürüklemiştim. Mahvolduğum kadar mahvetmiştim.

Birkaç adım atarak yanından uzaklaştım. "Aşkın!" Pusat'ın seslenmesiyle durdum. Ama ona dönmedim, devam etmesini bekledim. "Keşke hiç girmeseydin hayatımıza." Cevap vermedim ama dudağımda acı, küçük bir gülümseme belirdi. Yanından sessizce ayrıldım.

Günümüz

Ateş Alanguva çok başka bir adamdı. Hiçbir şeye değer hissetmeyen bir kadına, her şeye değer olduğunu hissettirmişti mesela. Onun hislerinden hep şüphe etmiştim, her şeye sahip bir liderken asla dizginleyemeyeceği bir kadınla tanışmıştı ve bu kadın onun ilgisini çekmişti. Hatta hislerinin boyutunu da abartmıştı.

Onun hislerini hep bir şekilde basite indirgemiştim. Ancak o benim yerime ölmeyi seçmişti, o benim hayatımı kendi hayatına tercih etmişti.

Nasıl bir katil olduğumu biliyordu ama bu da onun için önemli değildi. Ateş Alanguva beni o kadar seviyordu ki ölüme atlarken bir saniye bile düşünmemişti. İstediği olmuştu, onun sevgisini görmüş ve her zerremde hissetmiştim ama şimdi elim kolum bağlı beklerken bu sevgiyi hiç görmemiş olmayı diliyordum.

Parmaklarımda onun kanı vardı ve bir şeyi çok iyi biliyordum ki en yakıcı an tanıdıklarının kanıydı. Kurumuş, tenime yapışmış ve koyu-

laşmıştı. Hiç silmeye çalışmamıştım, kapısından ayrılmaya bile çalışmamıştım.

Aldığım nefes zorla ciğerlerime inerken öylece kapısını seyrediyordum. Doktorlar sürekli koşuşturuyordu, belki sıradan bir insan olsa çoktan ölmüştü ama kimse ülkenin en zengin ve güçlü adamlarından birinin ölümünden mesul olmak istemezdi. Hastaneye vardığımızda çok kan kaybetmişti, durumu ağırdı.

Gözlerinin kapanışı, nefeslerinin soluklaşması zihnimde tekrarlanıp duruyordu. Onun yerine ben vurulabilirdim, ölebilirdim de. O açıyla vücuduma göğüs tarafımdan girecek üç kurşun beni tamamen öldürmek için ayarlanmış olmalıydı. Ateş önüme atladığında aynı hayati yerlere almamıştı kurşunları ve bu da hemen ölmesine engel olmuştu.

Kulaklarımdaki uğuldama, sürekli bir yerlere yetişmek için koşturan insanlar artık sinirlerimi bozuyordu. Kafamı zorlukla kaldırdığımda Pusat'ı gördüm. Kızarık gözleriyle beni izliyordu.

"Yaşayacak, değil mi Aşkın? Bir şey olmaz ona," dedi Pusat umutla, benim sözlerimden güç almak isteyerek.

"Yaşaması zor ama o Ateş. Atlatacak," dedim kesin şekilde, başka hiçbir şeye inanmak istemiyordum. Ancak saatler süren sessizlik, bunun sandığım gibi kesin olmadığını açıkça gösteriyordu.

"Dediklerimi yaptın mı?" diye sorduğumda kafasını olumlu anlamda sallayarak yanıma oturdu.

"Polis gelmeden sağ olanların hepsini topladık. Çocuklar konuşturuyorlar şimdi, ötecekler," dedi sertleşen sesiyle. Bakışları üstümde gezindi. "Elini yüzünü yıkasaydın, Aşkın."

"Ben kan seviyorum, amına koyayım!"

"Kaç saattir boş boş kapıyı seyrediyorsun, bir şeyler yapmamız gerek," dese de onun da hiçbir şey yapacak hâli olmadığını çok iyi biliyordum. "Birinize bir şey olduğunda mala bağlıyorsunuz, sözde üstün zekisiniz."

"Eğer ona bir şey olursa, istersen dünyadaki herkesi öldür, yine de için soğumaz, Pusat." Yutkundu sözlerimle, gözleri biraz daha kızarırken zorlukla nefes aldı. Burnunu çekti, bana öyle bir baktı ki tüm acısını hissettim.

"Nereden biliyorsun? Sen hiç *tek ailem* dediğin dostunun ölümünü izledin mi?" dedi ve bir süre yüzüme baktı. Nasıl bir ifade gördü, bil-

miyorum ama sorduğu için anında pişman olmuş gibiydi. "Ateş güçlü adamdır, deme öyle," dese de gözünden bir damla yaş aktı. "Bir ailem o kaldı, o da gidemez."

Elimi bacağına koydum, önümüzdeki beyaz duvarı izlerken de hafifçe sıktım. "Bir o kalmadı ama evet, gidemez." Bir süre sessiz kalsa da yoğun bakışlarının ağırlığı üstümdeydi.

"Benim görevim Alanguva ailesini korumak, yıllardır tek yaptığımız buymuş. Kıraç ismi hep Alanguvaların en yakın dostu ve koruyucusu olmuş. Babam nasıl öldü, biliyor musun? Ateş'in annesi Şebnem Alanguva'yı korumaya çalışırken öldü ve başarısız oldu. İşin komik tarafı, dedem de Ateş'in dedesinin sevdiği kadını korumaya çalışırken öldü ve o da başarısız oldu. Bunu ailemin laneti olarak değil de görevi olarak gördüm, sonuçta kimse beni Ateş'in dostu ya da koruması olmam için zorlamadı."

"Şanslısın, kimsenin korumasına ihtiyacım olmadan ölümden kaçabilirim. Olsa bile bu işi direkt sevgilim hallediyor, görüyorsun. Bana olan aşkından kurşunların önüne attı kendini." Güldü sözlerimle.

"Ciddi ciddi attı, amına koyayım ya!" dedi hayretle, hâlâ inanamıyordu.

"Görüyorsun, o kadar âşık bana. *Benim için ölüyor* derken şaka yapmıyordum ama çok kıskanma. Böyle olacağı belliydi zaten." Güldü kısa bir an, ardından da kafasını yorgunlukla eğdi. Dirseklerini dizlerine yasladı, iki eliyle yüzünü sıvazladı.

Elim sırtına gitti, kanlı elimle siyah kumaşın kapattığı sırtını okşadım güç vermek istercesine. Bıraksam ağlayacak kadar üzgün, bıraksam herkesin belasını sikecek kadar da öfkeli duruyordu.

"Ya başaramazsa?" Sesi titrerken dizleri de titriyordu. "Ne kadar beceriksiz bir adamım, onu koruyamadım. Benim işim bu ve ben bunu da batırdım."

"Sen elinden geleni yaptın, o sırada Ateş'e yakındın. Ancak Ateş'in kurşunlara bilerek atılmasına hiçbir şey yapamazdın."

"Seni de korumalıydım."

"Pusat, kes şunu. Kendini suçladığında acın hafiflemeyecek."

"Asıl şaşırdığım şey ne, biliyor musun Aşkın?" dedi kafasını omzunun üstünden bana doğru çevirerek. "Daha önce hissetmediği şeyleri sana karşı hissettiğini biliyordum ama sana bu denli yanık oldu-

ğunu bilmiyordum. Ateş önemli bir adam; yanlış anlama, sana daha az önemlisin demiyorum. Ama Ateş'in ölümü demek, Cebonayan'daki tüm düşmanların birleşmesi demek. Bir tane bile nefes alan Alanguva bırakmazlar, Ateş de bunu herkesten iyi biliyor. Yine de hiç düşünmedi, senin canını sadece kendi canına değil; ailesinin canına da tercih etti. Bu onun gibi bir adam için çok korkutucu."

Pusat'ın sözleriyle bir süre sessiz kaldım, zihnim çok şey düşünüyordu ama bir his vardı ki o tüm zihnimi susturuyordu. "Görüyorsun işte, aklını başından almışım aşkımla," diyerek gülmeye çalıştığımda o da güldü.

"Manyaklar amına koyayım, kanda bir şey var. Babası ve dedesi de aynıydı, taktı mı takıyorlar demek," dedi o da beni güldürmeye çalışarak.

"Sen Bahar için atlar mıydın kurşunların önüne?"

"Atlardım," dedi hiç düşünmeden.

"Ve bu görevini yapmana, Ateş'i korumana engel olurdu. Diyeceğim o ki seçimler yapmamız gerekir, o seçimler de bize kaçınılmaz gerçeği gösterir. Ateş beni seçti, ben de o an yanımızda Murat'ın olmasını umursayamadan haykırdım. Her an her şeyi düşünen ben, o an bunu zerre umursamadım. Aslında gereğinden fazla kaçınılmaz gerçeği gördük."

Pusat tekrar arkasına yaslandı, benim gibi başını duvara dayadı. Yorgun gözlerini kırpıştırdı. "Ateş'in sana karşı olan aşkı sağlıksız, görmüyor musun? Her konuda en ince ayrıntıya kadar düşünen adam, konu sen olduğunda manyak kesiliyor." Pusat'ın da endişelendiği en büyük konu, Ateş'in benim gibi tehlikeli bir kadına âşık oluşuydu. Bunu dile getirmiyordu ama Ateş'e bir zarar gelirse bunun sadece aşktan olacağını düşünüyordu. Tıpkı şu anda da olduğu gibi.

Sessizliğimiz devam etti. Ta ki Ferda yanımıza gelene kadar. Dik durmaya çalışsa da acılar sırtında o kadar kambur yapmıştı ki duramıyordu. Gözleri kızarıktı, hareketlerinden ne kadar darmadağın olduğu belliydi. Hiçbir şey söylemedi, diğer tarafıma oturdu.

"Ferda, geçecek bunlar," dedi Pusat ona destek olmak isteyerek.

"Ne geçecek ki Pusat? Abilerimden biri ölmüş, diğeri ölümle savaşıyor. Ne geçecek?"

"Güçlü durmalısın, onlara bir şey olursa Cebonayan koltuğuna senin geçmen gerekir. Aksi hâlde hiçbir Alanguva yaşamaz," dedi Pusat ama bunu söylerken ne kadar zorlandığını çok net hissettim.

"Bunu bir daha sakın söyleme, abim beni bırakmayacak." Ferda'nın sesinde hem öfke hem de korku vardı. Cebonayan kelimesinden bile nefret ediyordu.

"Baybora nerede?" dedim konuyu değiştirerek. Hastaneye geldikten sonra kaybolmuştu.

"Devreleri yanmıştır, kablo falan değiştiriyorlardır," dedi Ferda. Baybora'yı asla abisi gibi göremiyordu artık.

"Zarar gördü o da, mühendislerini çağırdık ama en önemli mühendisi Ateş," dedi Pusat.

"Tarık ve Deniz vurulmuş sanırım, Bahar da bayılmış," dedi Ferda gözlerini, abisinin bulunduğu ameliyathaneden alamayarak.

"Odadalar onlar, Tarık omzundan vurulmuş ama sanki kolunu kaybetmiş pezevenk, öyle bir drama yapıyor. Deniz de iyi. Bahar'ımın durumu biraz kötü, kalbe ayak uydurmak zaten zor onun için. Bir de üzüntü, korku olunca sağlığı etkileniyor. Çağırdık doktorunu, onun yanında şimdi," dedi Pusat yorgunlukla. Pusat her şeye koşturmuştu, bense bu kapının önünde oturmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım.

Yapamıyordum.

"Kim düzenlemiş olabilir bu saldırıyı?" diye sordu Ferda düşünceli bir ifadeyle. "Gerçi o kadar çok düşmanımız var ki yolda öylesine yürüyen biri bile her an azılı düşmanımız çıkabilir. Ne kadar çok can yaktıysak Alanguva ailesi olarak, şimdi de yaşattıklarımızı yaşıyoruz. Sikeyim düşmanları, kimse ailemden birini daha alamayacak benden." Sesinde öfke vardı, ailesinin yaptıklarını desteklemiyordu. Gerçi babaları Tuğrul Alanguva'nın, küçücük oğlunu bir aslanla kafese kapattığını düşünürsek şaşırmamak gerekiyordu.

"Araştırıyoruz, Ferda," dedi Pusat sadece.

Bu sırada Ateş'in doktorlarından biri içeriden çıktı. Hızla yerimden kalkarak karşısına geçtim kırklarındaki kadının.

"Merhaba, Ateş Bey'in nesi oluyorsunuz?" diye sorsa da kim olduğumu bildiğini biliyordum. Ateş Alanguva'nın sevgilisi olarak gereksiz bir üne sahiptim. Hem bu ne saçma bir soruydu böyle?

Ferda da yerinden kalktı. "Mehtap Hanım, abimi siz mi ameliyat ettiniz?"

Kadın, Ferda'yı yeni fark etmişti. "Evet, durumu çok ağırdı. İki kurşun göğüs kafesine girmiş, biri kalbine çok yakındı ve çıkarması çok zor oldu. En azından biri karın boşluğuna denk geldiği ve damarlarını patlatmadığı için şansı artmış ama yine de fazla kan kaybetmişti. Durumu hâlâ kritik, bu geceyi atlatması en önemlisi."

Kadın yorgun gözüküyordu, üstünde mavi ameliyat önlüğü vardı. Topuzu, geçirdiği zor saatlerden olsa gerek dağılmıştı.

"Senden, ailemden birinin daha ölüm haberini almayacağım, Mehtap," dedi Ferda dolu gözlerini gizlemeyerek. Birden aradan resmiyeti kaldırmıştı.

"Umarım Ferda, umarım." Kumral kadın yanımızdan uzaklaşırken Ferda yanımızda daha fazla durmadı. Hızlı adımlarla uzaklaştı o da, daha fazla ağladığını görmemizi istemiyordu.

Pusat'a çevirdim bakışlarımı. "Hazırla herkesi, kimse benim sevgilimi ölüm döşeğine atıp keyif çekemez." Pusat rahatlamış şekilde salladı kafasını.

"Yapacağımız şey Ateş'in planlarına ters düşebilir. Uyandığında sinirlenecektir," dese de o, benden daha çok istiyordu bir katliam çıkarmayı.

"Uyanırsa sinirlenir, doktorun tavırlarında hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Kadın umutsuzdu ve bunu perdelemeye çalışıyordu. İpleri ben alıyorum elime, bunu kim yaptıysa ecdadını sikeceğiz."

"Sikelim, sikelim ama önce bir kendine gel," dedi elini omzuma koyarak.

"Ne varmış hâlimde?" dedim aksi bir tavırla.

"Ben seni, bize yakalandığın gün bile böyle görmedim, Aşkın."

"Haydi, çene çalma da hazırlan, yorucu saatler bizi bekliyor." Bu kez ikiletmedi beni, yanımdan hızla adımlarla ayrıldı.

Ben de bu sürede üst kata çıktım. Hastane lüks bir otel kadar gösterişliydi, Tarık'ı aldıkları odaya girdim. Bahar dışında herkes buradaydı.

Tarık, çıplak üstüyle ve kolundaki sargıyla bir şeyler anlatıyordu. "Gözlerimi acıyla bir açtım, herhâlde Alanguva bana sıktı dedim. Hak ediyorum da o geceden sonra. Zaten kafa gidikti, bir de kan kaybedince gitti benim bilinç."

"Hangi gece?" dedi ablam oturduğu koltukta Tarık'a bakarken.

"Hepiniz iyisiniz," dediğimde bakışlar üstüme göndü. Varlığımı yeni fark etmişlerdi. Deniz dik şekilde oturuyordu, kolundan vurulmuştu o da ama sanırım sadece sıyırmıştı.

"İyiyiz biz, Ateş nasıl?" dedi ablam yerinden kalkıp karşıma geçerken.

"Kritik durumu," dedim zor çıkan sesimle. Ablam başka hiçbir şey söylemedi, ona ihtiyacım olduğunu hissetmiş olmalıydı ki kollarını sıkıca boynuma doladı.

Gözlerimi yumarken rahatlatıcı kokusunu soludum. Saçlarımı okşadığında içimdeki sinirler biraz daha boşalmıştı. Sarılışına sıkıca karşılık verdiğimde ablam benim yerime döktü inci yaşlarını.

Ayrıldığımızda elinin tersiyle yaşlarını sildi. "Atlatacak, çok güçlü bir adam o," dedi bana destek vermeye çalışarak.

"Baybora nasıl? Hastaneye geldiğimizde ortadan kayboldu," dedi Deniz.

"Onun üstünde kurşungeçirmez yelek vardı, durumu iyi. Sanırım olayları çözmeye çalışıyor," dedim hızlı şekilde yalan söyleyerek. Naz da Deniz'in yanında oturuyordu, herkese ilk yardımı Naz yapmıştı ve üstü kan içindeydi.

Bu sırada Ferda odaya girdi. Az önceki hâline göre biraz daha toparlanmıştı, şakaklarıyla saçlarının birleştiği yerdeki nemlilik yüzünü yıkadığını gösteriyordu. O kadar korkuyordu ki rengi solmuş, dudakları beyazlamıştı. "İyi misiniz?" derken bakışları en son Tarık'ın üstünde durdu.

"Çok kötüyüm ya, çok kan kaybettiğim için herhâlde," dedi Tarık fazla drama yaparak. "Doktor bile şaşırdı, dedi ki 'Sen nasıl dirayetli bir adamsın ki böyle bir yaralanmadan sağ çıkabildin?' Sen düşün yani." Tarık sözleriyle herkesi güldürürken Ferda'nın da az önceki ifadesi biraz da olsa kırılmıştı.

"İyi olmanıza sevindim," dedi Ferda fazla resmî şekilde. Büyük ihtimalle bu saldırıda yaralandıkları için de Alanguva ailesini suçlu buluyordu. Ancak Ferda'nın bilmediği bir şey varsa, o da benim düşmanlarımın kendi düşmanlarıyla yarışacak derecede fazla ve öfkeli olduklarıydı.

"Bahar'ın doktoruyla konuştuktan sonra haber verirsiniz bana," dedim ve daha fazla açıklama yapmadan yanlarından ayrıldım.

Aşağı inip hastaneden çıktım, soğuk hava beni kendime getirirken bir sigara yaktım. Bu sırada hastaneden hiç ayrılmamış olan Murat yanıma geldi.

"Ne o? Ateş'i sevdiğin için çok mu üzüldün de ayrılamıyorsun kapıdan?" dediğimde hiçbir şey söylemeden sigara yaktı.

"Kötü bir geceydi, bir katilin doğum günü de kanlı oluyor demek ki," dediğinde ona çevirdim bakışlarımı. Kıstığım gözlerimde öfke görmek onu keyiflendiriyordu.

"Sikerim senin çenenin bağını!"

"Anlamadığım çok şey var. Cidden geçerken uğrayayım demiştim ama fazla şeye şahitlik ettim. Şanslı adamım." Bana doğru döndü, bir adım yaklaştı. "Ama aklım almıyor. Baybora... Nasıl?"

"Bunu anlamayacak kadar salak mısın? Bir kere vurulduğu için fobisi oluşmuş ve kurşungeçirmez yeleği olmadan çıkmıyor dışarı."

"Aşkın, sen karşında aptal bir adam mı var sanıyorsun?" dedi o da bana doğru bir adım atarken. "Sence ben o yeleklerin kalınlıklarını bilmeyecek bir adam mıyım? O ince gömlekten fark edilmez miydi? Sen kiminle dalga geçiyorsun?"

"Ne peki?" dedim gülerek ve alayıma devam ederek. "Sırrı ne sence?"

"Bilmiyorum." Omuz silkti. "Ama her şey, bu bilmediğim yerde başlıyor. Tüm kilit nokta bu bence, Ateş'in teknolojisi burada devreye giriyor. Abisine her ne yaptıysa ölmüyor."

Güldüm, kahkaha attım hatta. "Aynen amına koyayım, ölümsüzlüğü buldular." Kısmen bulmaları dışında bir sorun yoktu.

"Bir şeyi buldukları kesin, ne olduğunu göreceğiz."

"Sıkmaya başladın, Dağhan ve ben sıkılırsam fişini çekerim." Ona arkamı döndüm, bir adım atacaktım ki tekrar konuştu:

"Alanguva'ya âşıksın, hem de öyle böyle değil," dedi kendinden emin şekilde ve tekrar önüme geçti. "Beni kandırmaya çalıştın, belki kendini de kandırıyorsun ona bir şeyler hissetmediğini söyleyerek. Ama ne yazık ki senin gibi bir katil âşık olmuş."

Sessiz kaldığımda devam etti: "Planın neydi? Ateş'e her şeyi anlatıp beni elinde oynatmak mı? Yoksa kendini kandırmak mı?"

"Zevzeklik yapma."

"Seni uğruna ölecek kadar seviyor, sen de onu seviyorsun. Ancak asıl olay şu, onu sevmene rağmen ilkelerini önde tutup V'yi mi seçeceksin? Ortaklığımız bitti Aşkın, gidip istihbarata kimliğini açıklayacağım. Zaten senin tutuklanman, Alanguva için en ağır şey olur. Tabii, yaşarsa." Eğleniyordu.

"Beni karşına almak istemezsin, Dağhan ama yok ben ısrarcıyım, belamı arıyorum diyorsan devam et."

"Kimliğin ve aşkın arasında bir seçim yapman gerekecek."

"Kiminle dans ettiğini hiç bilmiyorsun, ben de seni zeki sanmıştım."

"Alanguva uyandıktan sonra bir karar vereceksin." Ona yaklaştım, aramızdaki mesafeyi kapattım. Bir elim göğsüne gitti ve ceketinin yakasından tutarak kendime çektim. Yüzlerimiz arasındaki mesafe de azalırken nefesleri hızlanmıştı.

Elimde tuttuğum sigarayı kaldırdım, sigaramı boynunda söndürdüğümde küfrederek geri çekilmeye çalıştı ama ceketini tuttuğum için uzaklaşamadı.

"Beni tehdit edemezsin, kiminle karşı karşıya olduğunu öğreneceksin." Gözleri kısılırken alt dudağını ıslattı. "Bu iz, sana sadece küçük bir hatırlatma olsun. Baktıkça beni hatırlarsın." Onu bırakırken geriye doğru ittirdim.

Bu sırada hastane binasından çıkan Pusat bizi fark etti. Hızlı adımlarla yanımıza ulaşırken Murat'a kötü kötü bakıyordu.

"Bir sorun mu vardı, Aşkın?"

"Yok, gidelim," dedim ama gözlerimle hâlâ Murat'a gözdağı veriyordum.

Ona arkamı döndüm ve Pusat'la birlikte otoparka geçtik. "O sikik herif niye seni dibine girmişti?"

"Âşık olmuş, biliyorsun ki herkesi âşık ediyorum kendime."

"Kime âşık oluyormuş lan! Bir de nasıl bakıyordu sana, o gözlerini kargalara yediririm onun!"

"Kargalara yedirme olayını daha önce gerçeğe döktüm, belki bilirsin. Biraz iştah kapatıcı bir olay, sadece oysan yeter."

"Manyak," dedi kısık sesle, bu sırada arabanın yanına gelmiştik. O sürücü koltuğuna geçerken ben de yanına oturmuştum.

"Buldunuz mu kimin yaptığını? Konuşturdunuz mu?"

"Bir kişinin yapmadığı açık, tutulan adamlar kim için çalıştıklarını öttüler sadece. Ancak bahsettikleri kişinin de maşa olduğu kesin. Bu saldırıyı kim düzenlettiyse bizi yakından tanıyor ya da takip ediyor. Senin doğum gününü kutlayacağımızı kimse bilmiyordu ve yakın çevreyi korumalar izliyordu."

"Nereye gidiyoruz?"

"Ferman Gülhan'ın evine, bulduğumuz isim bu ancak onu da öttürmemiz gerekecek." Kafa salladım sözleriyle.

"Silah ayarladınız mı?"

"Evet, her şey hazır, özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Yaratıcılığımı kullanırım, gerek yok." Bakışlarımı cama çevirdim. Sabah saatleriydi, yakında güneş doğacaktı.

"Ateş'in durumunda bir gelişme olursa arayacaklar," dedi sanki içimi rahatlatmak ister gibi.

"Durumu ağır, atlatamama ihtimali var. Onu adaya götüremez miyiz? Abisine yaptığı şeyi ona yapabiliriz, beynini kurtarabiliriz," dedim saatlerdir düşündüğüm şeyi dillendirirken.

"Saçmalama Aşkın, bunu bir daha sakın söyleme," dedi Pusat yükselen sesiyle.

"Tamamen yok olmasından iyidir."

"Ateş öyle yaşamaya âşık bir adam değil zaten, abisine yaptığı şey bir deneydi. Ne kadar başarılı gibi görünse de henüz her şeyin başında. Ayrıca Ateş'le birbirimize bir söz verdik. Birimize bir şey olursa bunu yapmayacağız. Öleceğiz tamamen."

"Ateş bir gün bu raddeye geleceğini biliyordu, öyle mi?"

"Bizim gibi adamların bir gün vurulması da, öldürülmesi de şaşırtıcı olmaz, Aşkın."

"Orası öyle ama bu kadar sıkı koruma altındayken bunları düşünmesi tuhaf. O kadar plana rağmen ben bile başarısız olmuştum onu öldürmekte. Herhâlde ben tüm iyi korumalarınızı öldürdüğüm için şimdi korunamıyorsunuz."

"Aynen Aşkın, ondan."

"Kim peki bu Ferman Gülhan?"

"İş insanı, gizli mafya ama aracı olanlardan. Borusu belli bir yere kadar ötüyor, ayrıca önemli devlet bağlantıları var. Daha önce Şahin'le iş yaptıkları biliniyor."

"Bu işin altından da o Şahin piçi çıkmasın?"

"Bilmiyorum Aşkın, herkesten her bok çıkar."

"Benim düşmanlarım en azından kim olduğumu bilmiyorlar ama siz tamamen açık hedefsiniz. Ateş'in liderliği bunu nasıl bastıramıyor?"

"Aslında bastırıyordu, sen gelene kadar," dedi bana yandan bir bakış atarak.

"Ben ne alaka, amına koyayım!"

"Ateş, Şahin'e karşı güçsüzlük gösterdi. Bu güçsüzlük hissedildiğinde kanın kokusunu alan köpek balıkları gibi üşüştüler. Cebonayan toplantısında sessiz kalması demek, otoritesini sarsmak demek. Acilen durumu toparlaması gerek. Şu an Ateş'in sonunun geldiğini düşünen ve buna sevinen çok kişi var."

"Sevinmeye devam etsinler o zaman," dedim alayla. "Sevindikleri kadar sikilecekler." Güldü sözlerimle Pusat.

"Manyaksın falan ama taşaklısın," dediğinde tam küfretmek için tekrar ağzımı açmıştım ki konuşmaya devam etti: "Böyle araştırarak evet, sikebilirsin ama Cebonayan hakkında hiçbir bilgin yok. Bir halt yapamazsın üst üyelere."

"Aslında artık var," dedim kollarımı göğsümün altında birleştirerek.

"Ne?"

"Haberin yok tabii, Ateş bana Cebonayan masasında bir koltuk verdi." Pusat sözlerimle o kadar şaşırdı ki bir an direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Sarsılırken sinirle küfrettim, Pusat da o sırada tekrar direksiyon hâkimiyetini kazandı.

"Sallama, o kadar da değil."

"Ne zaman böyle söylesen tam olarak o kadar oluyor."

"Doğru gerçi, adam senin için kurşunların önüne atladı, koltuk mu vermeyecek? Sen bu azimle Ateş'in koltuğunu da alırsın, amına koyayım. Şam şeytanı!"

"Yengeye küfredilmez, amına koyayım!" Onun gibi bağırdığımda kısa bir an güldü. "Ateş uyandığında bunların hepsini anlatacağım. Son uyarısında bana *şeytan* demene bile kızmış, [illegible] malikânenin kapısında bulursan hiç şaşırma."

bookrefer.com
daha fazla e-kitap

"Uyansın da bana ne yaparsa yapsın." Sesindeki acıyı net şekilde hissederken yutkundum.

"Kuma olmak senin kaderin."

"*Shrek*, kuma, dev... Dahası var mı?"

"Buluruz."

Çok geçmeden araba lüks bir binanın önünde durdu. Etraf Ateş'in korumalarının arabalarıyla doluydu. Kapıda ne kadar güvenlik olsa da silahlı adamlarla susturulmuşlardı. Binanın etrafı fazla sessizdi. İki silahımı belime takmıştım. Birer tane çakı da botlarımda gizliydi.

"Biz gelmeden önce yangın merdivenine ve tüm katlara bizimkiler yerleşti. Giren çıkan yok," diye açıklama yaptı Pusat.

Bir iş vardı, bu kadar sessizlik normal değildi. Asansörle dokuzuncu kata çıktık. Pusat belindeki susturuculu silahı çıkardı ve kapının kilidine ateş etti.

Kilit düşerken kapıya tekme atarak tamamen açılmasını sağladım. Birlikte daireye girdik, ışıklar kapalıydı. İçeriden ses geliyordu ama televizyon sesi olduğu belliydi. Pusat'la göz göze geldiğimizde başımı sese doğru eğdim. Bakışlarımızla anlaşırken aynı anda salona girdik.

Ancak salon bomboştu, yerdeki ceset dışında. "Sikeyim!" dedi Pusat öfkeyle. Bense adamın yanına eğildim.

Başının arkasından vurulmuştu, salon kan içindeydi ve adamın gözleri açık kalmıştı. Loş odada, cansız gözüne televizyon ekranının yansıması vuruyordu. Ahşap parkelerdeki kan, uzun ince yollar oluşturmuştu.

"Bizim geleceğimizi biliyorlardı, biz ulaşmadan öldürmüşler. Yeni gitmiş olmalılar."

"Yirmi dakikadır binanın her tarafı gözetleniyor. İmkânı yok," dedi kendinden emin şekilde.

"Bu adam öleli on dakika bile olmamış."

"Nereden anladın? Hayır, birazdan kanın tadına bakarak tarif verirsen hiç şaşırmayacağım da," dedi Pusat etrafı incelerken.

"Teni hâlâ sıcak, geri zekâlı," dedim ters şekilde.

"Dokunmadın ki amına koyayım."

İşaret parmağımı dudağımın hizasına getirerek *sus* işareti yaptım. Kafamla içeriyi işaret ettim. Eğer yirmi dakikadır kimse çıkmadıysa öldüren kişi hâlâ içerideydi.

"Demek gözden kaçırdınız, öldürüp kaçmışlar. Beceriksiz sizin korumalar," derken yerden de doğrulmuştum. "Gidelim, vakit kaybetmeyelim." Salonun dışına yürüdüm.

Pusat da peşimden gelirken durdum. Evin koridoru zifirî karanlıktı, özellikle odalardan birine açılan kapının önü. Hissettiğim üçüncü kişiyle Pusat'ı aynı anda salona ittim ve tam bu sırada üstümüze ateş açıldı.

"Bir kişi sadece, şansı yok," dedim Pusat'a. Ardından koridora doğru bağırdım: "Eğer teslim olursan, beni yormazsan daha az işkence görürsün."

Ancak karşımdaki kişi uyarımı dikkate almadı, kendi bilirdi. Sonra işkence yapmaktan zevk alan psikopat ben oluyordum!

İki silahımla koridora atladım, bana diri lazımdı ama yine de ateş ettim. Pusat da arkamdan beni koruyordu.

"Atlamayın şu kurşunların önüne artık!" diye bağırsa da çok yorulmadan karşımızdaki kişiyi yaralamıştım. Duyduğum inleme ve açılan ateşin kesilmesi bunu gösteriyordu.

Bir kez daha aynı noktaya vurdum, bu sırada kapı tarafındaki duvara yaklaştım. Işığı açtığımda artık kaçağımızın yüzü göründü. İri, esmer, simsiyah giyimli ve orta yaşlı bir adamdı. O ne olduğunu kavrayamadan omzuna ateş ettim ve silahını düşürmesini sağladım.

Pusat da hızla yanına yaklaşıp o meşhur tekmelerinden attı adamın yüzüne. Adamın neredeyse yüzü yamulurken yere yapışmıştı. Pusat'ın tekmesinin tadını çok iyi bilirdim maalesef ki. Ancak tam da tahmin ettiğim gibi adam bayıldığında Pusat'a ters ters baktım.

"Bayıldı prenses! Lan sana vurduğumda sen epey direnip öyle kaybetmiştin bilincini."

"Şu çapulcuları benimle bir tutma," dedim ters ters. Pusat baygın adamı salona sürükledi. Ellerini kollarını bağlarken ben de çakılarımı çıkarmıştım botlarımdan. "Uyandır yavşağı."

Pusat içeri gitti ve geri geldiğinde elinde buzlu su dolu bir kap vardı. Suyu adamın başından aşağı döktüğünde çok geçmeden ayılmaya başladı. Alnı şişmişti, bacağından vurulmuştu.

"En nefret ettiğim şey kurbanlarımın bayılmasıdır. Ayıltmakla uğraş, tekrar bayıltmamakla uğraş!" Adama yaklaştım. "O yüzden beni daha fazla sinirlendirme ve anlat. Neden bu adamı öldürdün? Kimin köpeğisin?"

"Sen Alanguva'nın sevgilisi değil misin?" dedi beni uzun uzun süzerek.

Cıkladım. "Ölüm meleğiyim ben, can alırım. Herkese hak ettiği kılıkta giderim."

Pusat bir adım arkamda duruyor, ciddi ve katil ifadesiyle beni izliyordu. "Ne kadar hızlı konuşursan o kadar az acıyla ölürsün. He konuşmazsan senden bir parça bile bulamazlar," dedi ve adam Pusat'ın sözleriyle gerildi. Asıl gerilmesi gereken şey benim sözlerimdi ama keyfi bilirdi. Birazdan görecekti zaten.

"Çok bağıracak, başka yerde mi devam etsek?" dedi Pusat ifademi gördüğünde.

"Yok, burada hallederiz, ağzını kapat. Arada açıp nabzını ölçeriz," dediğimde Pusat, bulduğu bir bez parçasıyla adamın ağzını bağladı.

Botlarımla kanlı ahşap zeminde yürüyerek adama yakınlaştım. Çakılarımdan birini az önce kurşunla açılan derisine geçirdim. Ancak çok ilerletmedim, derisinin altına soktum bıçağı ve derisini etinden sıyırdım.

Acıyla inliyordu. Bacağını yarılayana kadar devam ettim, açtığım deriyi çıplak elimle sıyırdığımda artık dayanamıyordu. Kısa bir an doğruldum. Adamın saçlarına elimi geçirdim ve geriye doğru çekiştirdim yüzümü görmesi için.

"Şimdi söyle bana, hangi sikik benim sevgilimi ölüm döşeğine gönderdi?" Kısa bir anlığına ağzındaki bez parçasını çıkardım ancak açar açmaz yardım istemek için bağırmaya başladı. Hızla tekrar kapattım ağzını.

"Bak bu kadar salak olma, kim gelip kurtarabilir ki seni? Sen bu gece zaten öleceksin ama eğer devam edersen yardım için değil, ölmek için yalvaracaksın." Bakışlarımı Pusat'a çevirdim. "Bana tuz ve limon getirir misin? Mutfakta vardır."

Pusat sırıttı sözlerimle. "Tekila mı içeceğiz?"

"Sonra onu da içeriz." Göz kırptım. Pusat içeri gitti ve iki dakika olmadan elinde limon suyu ve tuzla geri döndü.

Limon suyu şişesini alırken Pusat'a baktığımda omuz silkti. "Ne yapayım, adam böyle içiyormuş limonu. Zevksiz pezevenk, böyle limon mu içilir?" Son soruyu yerdeki cesede bakarak sormuştu. Pusat'ın elinden tuzu da aldım. Adamımıza geri döndüm, az önce soyduğum derisinin üstüne limon ve tuz döktüğümde inlemeleri artmıştı.

O kadar kendini sıkıyordu ki alnındaki damarla belirginleşmiş, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Omzumun üstünden Pusat'a baktım. "Sence hangi organdan başlasam? Yüzden seç ama kol bacak koparmak için elimizde yeterli alet edevat yok."

"Bence önce dişlerini sök."

"Kerpeten lazım ona."

"Getireyim sana. Koşar bulurum iki dakikaya."

"Tamam, sen almaya git, ben de o zamana kadar derisini soymaya devam edeyim."

Adam sesler çıkardığında bu sefer bağırmaya değil, konuşmaya çalışıyordu. Ağzındaki bez parçasını çıkardığımda nefes nefese kalmıştı. "Tamam, tamam, durun. Beni buraya gönderen de, suikastı asıl hazırlayan kişi de Semih Karaman'dı." Yine bir Karaman!

"Şahin puştunun kuzeni, genç bir çocuk," dedi Pusat açıklama yaparak.

"Ama böylesine bir suikast düzenleyecek kadar güç sahibi? İşin arkasında Şahin olabilir mi?"

"Sanmam, Şahin zaten son olaylardan sonra üstünlük göstermişti. Böyle bir durumda ilk kendisinin suçlanacağını bilir, neden göze alsın ki Cebonayan'dan tamamen atılmayı? Tabii, bilemeyiz ama altında başka bir iş var gibi."

Silahımı yeniden çıkardım ve karşımdaki adamın yüzüne bile bakmadan kafasına sıktım. "Adresini bul bana," dedim ve önce salondan, sonra evden hızlı adımlarla çıktım.

Pusat da peşimden gelirken kapıdaki adamlara her tarafı temizlemeleri içi talimat veriyordu. Ateş'ten hâlâ bir haber yoktu. Asansörle aşağı inip arabaya bindiğimizde Pusat yine sürücü koltuğuna geçmişti.

"Bir şey diyeyim mi?" demesiyle Pusat'a çevirdim kafamı. "Aynı Ateş gibisin, birbirinize fazla benziyorsunuz."

"Hangi konuda?"

"Sevdiklerinize bir şey olduğunda ortalığın babasını sikiyorsunuz." Güldüm sözleriyle. "Biz yalnız kaldığımızda ağzımız iyice bozuluyor, farkında mısın?" diye devam etti. "Ahlakımı bozuyorsun."

"Sen de bozulmaya yer arıyormuşsun. Haydi, çene çalma da önüne bak." Güneş doğuyordu, gündüz katliamı olacaktı ama umurumda değildi.

Pusat telefonunu çıkardı ve kısa bir görüşme yaptı, her ne duyduysa hoşuna gitmemişti. Tahammül edemiyormuş gibi kapattı telefonu.

"Ne oldu?" dedim bakışlarımı akıp giden yoldan ayırmadan ama onu pürdikkat dinliyordum.

"Ateş'in durumu hâlâ ağırmış," dedi zorlukla.

Aldığım nefes az gelirken bir sigara yaktım ve camı sonuna kadar açtım. Son hızla giden arabada, rüzgâr tamamen yüzüme çaparken kendime gelmeye çalışıyordum.

"Semih'in babası da etkin bir adam ama Şahin'in tarafında pek durmaz. Zaten zamanında babaları arasında sırf bu liderlik olayı yüzünden sürtüşme olmuş. Semih yirmi beş yirmi altı yaşında falandı galiba, çocukluğunu bilirim piçin. Neden böyle bir şey yaptığını çözemiyorum. Ateş'in peşinden ayrılmazdı ergenlik zamanlarında, ayrıca Ferda'ya da takıktı."

"Ferda'ya mı takıktı?"

"Evet, âşıktı bayağı, Ferda ona yüz vermiyordu."

"Pusat, Ferda o gece erken kalktı ve son zamanlarda öfkeliydi. Gücü eline almaya çalışıyordu." Pusat bir süre yüzüme bakakaldı.

"Ferda fevridir ama abilerini her şeyden çok sever, saçmalama Aşkın."

"O yaptı demiyorum ancak bir şekilde bağlantısı var."

"Hayır, o kadar da olamaz."

"Göreceğiz bakalım, emin ol ki benim de haklı çıkmak istediğim bir konu değil." Pusat arabayı hızla sürmeye devam etti. Sigaram bitti ama camı kapatmadım.

"Semih ailesinden ayrı yaşıyor, zaten pek Türkiye'de kalmıyor. Ferda'yla aynı lisedelerdi, Ferda yeni başladığında o son sınıftaydı galiba. Ateş, onu kardeşinin çevresinde görmekten rahatsız olduğu için uyarıda bulunmuştu Semih'in babasına."

"Peki, Ferda? O seviyor muydu?"

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"Ferda bu, hem herkesi sever hem de kimseyi sevmez."

Yarım saatlik bir yolculuğun ardından, malikâne denemeyecek ama normal bir ev de denilemeyecek villanın önünde durduk. Arkamızda yine araba sürüsüyle gelmiştik.

Arabadan indiğimizde korumalar da inmişti, herkes ağzımdan çıkacak bir sözü bekliyordu. Pusat'a çevirdim kafamı. "Mafya annesi oldum, görüyor musun?"

"Bir o kalmıştı zaten," dediğinde gözlerimi kıstım. "Yakışır ama."

"Bana her şey yakışır, *Shrek*. Ayrıca benim gibi mükemmel bir insana yaverlik yaptığın için şükretmelisin. Bu herkese nasip olacak bir şey değil." Pusat sabır çekerken korumalara döndüm.

"O Semih'i diri istiyorum, elinde silah olmayan kimseyi öldürmeyin." Sözümle hızla dağılıp kapıyı açtılar. Silah sesleri yükselmeye başlarken kapının önünde bir sigara yaktım.

"Biz niye girmiyoruz?"

"Gireceğiz, etraf ısınsın biraz. Ben girince tüm iş bana kalıyor, sizinkilere bir halt kalmıyor. Biraz da onlar çalışsın, canım!"

"Yoruyorsun insanı, iyi ki seninle çalışmıyorum. Birkaç saatte yaşlandım yemin ederim."

"Bizden hızlısı mezarda be gülüm."

"Bir de keko!"

Aklımda tuttuğum süre dolduğunda sigarayı söndürdüm. Pusat'ın yanağından makas aldım. "Haydi gidelim, yeter bu kadar." Kendime yeni silahlar aldım ve birlikte evin bahçesine girdik.

Verandayı geçip eve girdiğimizde evin bahçesi de çembere alınmıştı. Semih buradan çıkamayacaktı.

Giriş katta çatışma vardı ama asıl yukarısı korunmaya çalışılıyordu. Üst kata çıktık, bu katta da korumalarımız vardı. Bir kat daha yukarı çıktım, buradaysa yine sıcak bir çatışma vardı ama çok kalabalık değillerdi.

Korumalar kapılardakileri hallettiklerinde bize kalan tek şey içeri girmekti. Orduyla hareket etmek ne rahat şeydi böyle! Tek olsam bir sürü dert. Ateş işini biliyordu. Arada korumalarını işlerim için çalmama laf etmezdi bence, aksine korunacağımı düşündüğü için hoşuna giderdi.

Gerçi bu korumaların benim yapabileceğim şeylerden fazlasını yapamayacakları kesindi. Sadece kolaylık sağlıyorlardı işte.

Pusat'la birlikte odaya daldık. Esmer, genç ve çok iri olmayan bir adamdı. Boyu uzundu ama zayıftı.

"Pusat," demesine kalmadan Pusat, onun yüzüne sağlam bir yumruk indirdi.

"Saldırıyı sen mi düzenlettin?" Semih cevap vermedi. Harekete geçecekti ki koluna tekme atarak silahını düşürdüm. Bir yumruk da ben çaktım suratına ve yakalarından tutarak kendime yakınlaştırdım.

"Kimse benim sevgilimi öldürmeye çalışamaz, kimse!"

"Amaç o değildi zaten, sendin," dedi aniden.

"Senin gibi çoluk çocukla işim olmaz benim, benimle derdin ne olabilir ki?" Cevap vermediğinde gerildim biraz daha. Sert bir yumruk daha attığımda dudağı patlamıştı. "Cevap ver!"

Pusat onu ensesinden tutarak sandalyeye oturttu. "Cevap versene yavşak!"

"Ferda istedi," dedi rahat bir şekilde. Pusat'la bakışlarımız kesişti.

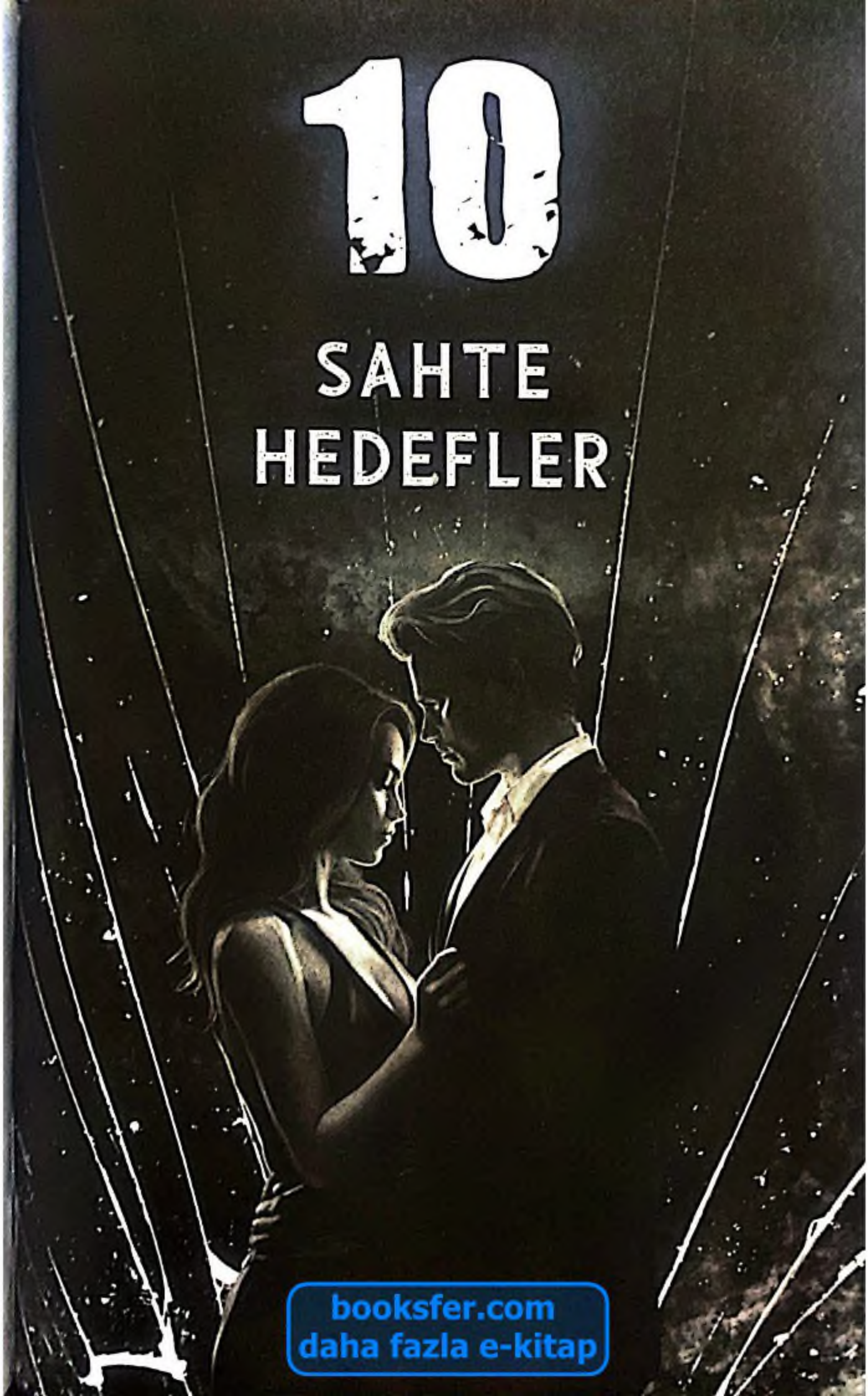
Bu bir ihanet miydi yoksa ihanet gibi görünen bir tuzak mı?

Hep ilkine inanmak daha kolay olurdu, yalanlar insanı daha güzel uyuturdu.

Bense artık ateş gibi yakıcı bir adamla olduğum zamanlar hariç uyumaktan nefret ederdim.

10

SAHTE HEDEFLER

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Tablo asla göründüğü kadar basit olmazdı. Denklemler hızlıca çözülebildiklerinde değerli olmazdı. Ve birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa o da bu karanlıkta dürüstlük olmazdı.

"Nasıl istedi?" dedim sert sesimle.

"Zor zamanlar geçiriyordu, onun yanında olmaya çalıştım ama izin vermedi. Bir keresinde seni kıskandığını, senin yok olmanı istediğini söylemişti. Ondan abisini çalıyordun, abisi onun bile bilmediği sırları sana açıklıyormuş. Ferda bunları ağlayarak bana söylediğinde kafaya koymuştum zaten. Ama sonra Ferda aniden daha iyi olmaya başladı, üstelik sizin o harabe evinizden de çıkmıyordu. Zaten âşık olduğu bir piç varken bir de sürekli takıldığı yenisi eklenmişti." Tarık'ı da kıskanmıştı.

"Açık açık senden bunu mu istedi?" dedim sakince.

"Açık açık istemesine gerek yok, kimse Ferda'yı üzemez. O yeter ki bir şey söylesin, ben onun için en imkânsız şeyi de yaparım."

"Sizin Ferda'yla ne gibi bir muhabbetiniz olabilir? Ferda seninle görüşmüyor," dedi Pusat duyduklarını sindirmeye çalışırken.

"Beni eski bir dostu gibi görüyor."

"Ona sen mi söyledin gece masadan kalkmasını?" dedim yüksek sesimle.

"Evet," dedi yutkunarak. Tavırları rahat davranmaya çalışır gibiydi ama rahat değildi. Ve bu benden kaynaklı değildi. Korktuğu başka birileri vardı.

"Haberi var mıydı peki?" dedim burnumu çekerek.

"Hayır, haberi falan yoktu. Sadece onunla acil görüşmem gerektiğini söyledim, mesaj attım *evinin önündeyim* diye. O da kalktı." Ferda o masadan kalkmasaydı bir çatışma olmayacak mıydı yani?

Hayır, hayır, bu işte bir mantıksızlık vardı. Bunlar sadece bahaneydi, arkadaki asıl ismi gizlemeye çalışıyorlardı. Ferda bahaneydi, Semih

kuklalardan biriydi. Her şeyi birbirine bağlamışlardı ve başarılı bir tuzak hazırlamışlardı.

Kimdi bu isimler? Kimlerin eli böyle her yere uzanabilirdi? Bizimle açık açık oynuyorlardı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlamışlardı. Bu Şahin'in işi değildi, bu çok daha başka bir ismin işiydi.

"Öldürelim mi?" diye sordu Pusat, kafamı iki yana salladım. Pusat anlamaz gözlerle bakıyordu, o da taşları oturtamıyordu.

"Paketleyelim, Ateş kendine gelince bakar icabına," dediğimde Pusat bir yumruk daha attı Semih'in yüzüne, bu sefer tamamen bayıltmaya yönelik atmıştı. Semih bilincini kaybederken Pusat bana döndü.

"Ne oluyor, Aşkın?"

"Bilmiyorum, Pusat ama ne halt oluyorsa çok tehlikeli. Siktir olup gidelim şuradan." Birlikte odadan çıktık, merdivenleri inmeye başladık.

"Doğru mu söylüyor sence?"

"Hayır, hedef şaşırtıyorlar. Bunların hepsi maşa, arkada çok farklı bir isim var," dediğimde kafası iyice karışmıştı.

"Ferda olayı peki?" Kafası karışmıştı, benim dahi çözemediğim bir konuda onun kafasının karışması beklenmedik değildi zaten.

"Ferda'yla iletişimde olduğu kesin ama bahsettiği şekilde değil." Sözlerimle Pusat derin bir of çekti.

"Sonra Ateş, Ferda'nın başına koruma diktiğinde kötü abi oluyor." Evden çıkıp yürürken hava tamamen aydınlanmıştı. Sabah saatlerinin ayazı nefes kesecek kadar keskindi.

"Kötü abi olmuyor, sadece Ferda'nın bazı şeyleri tecrübe edip ders çıkarması gerekiyor."

"Daha ne yaşayacaklar? Hayatları mafya, aksiyon filmlerinden hâllice. Herkesin dikkatli olması lazım. Şu korumaları seçerken aklım çıkıyor, kaç yıllıklara dahi güvenemiyorum. Hepsinin ailesini, çevresini izletiyorum olur da birden köstebeğe dönüşürlerse diye."

"Dikkat önemli ama bu bir denge oyunu değil, güç oyunu. Eli sağlam olan yaşar."

"Son zamanlarda her şey boka sardı, önceden böyle değildi," dediğinde arabanın yanına gelmiştik. O geçmeden ben sürücü koltuğuna geçtim, Pusat da hiç itiraz etmeden yanıma geçti.

"Tak kemerini, stres atacağım biraz," dediğimde alayla güldü.

"Kızım, ben arabalarla ne hızlar yapıyorum, sen beni ne sanıyorsun?" Keyfi bilirdi, sırıtarak arabanın motorunu çalıştırdım.

Sürmeye başlamamla Pusat'ın arkasındaki koltuğa yapışması bir oldu. Hâlbuki daha başlamamıştık bile. Hızımı artırdım, özellikle fazla hız yapabilmek için ücretli otoyola geçtim.

Gittikçe hızım artarken Pusat gerildiğini çaktırmıyor ama sıkıca tutunuyordu. Kendini tamamen koltuğa yaslayarak korkusunu gizlemeye çalışıyordu. Öndeki arabaya makas atarken araba sola doğru savruldu.

"Öleceğiz, amına koyayım!" diye bağırdı en sonunda dayanamayarak.

"Dünyadan iki katil eksiltmiş oluruz, fena mı olur?" diyerek yandan bir bakış attım. Gözlerindeki dehşet ifadesi artarken içten içe sırıtıyordum.

"Lan manyak! Ölmek için çok gencim. Bahar'la evlenip çoluk çocuğa karşımadan gidersem yemin ederim ki gözüm açık kalır," derken bir yandan kemeri de takıyordu.

"Ne kadın düşkünü çıktın be sen de! Taktın Bahar da Bahar!"

"İlk görüşte aşk benimki, sen ne anlarsın? Ateş'le masaları kırıp kırıp hâlâ serseri havalarında geziniyorsun. Madem âşık değilsin, ne diye masa kırıyorsun? Ne o? Aşk raconuna mı ters? Gerçi senin aşkını, bir çocuk bile fark eder artık."

"Aa taktınız, amına koyayım! Size ne benim aşkımdan?" Son zamanlarda gündemde olan tek şey benim Ateş'e âşık olup olmadığımdı. Başlayacaktım aşklarına!

"Ateş sana böyle deli divaneyken sen de belli et bir şeyleri, kızım. Merak etme, incilerin dökülmez."

"Senin dişlerin dökülür biraz daha boş yapmaya devam edersen." Hızı biraz daha artırdığımda çenesi de kapanmıştı. Altımızdaki canavar da hıza çok müsaitti.

Hızlı sürüşümle kısa sürede hastaneye varmıştık, arabayı durdurduğumda Pusat derin derin nefes alarak kendine gelmeye çalışıyordu.

Hastaneye girmemizle üstüme tekrar tanıdık bir kasvet çöktü. Ateş'in olduğu kata çıktığımızda kapıda Ferda duruyordu. Saçı dağılmış, gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Etrafı kederli gözleriyle seyrediyordu, Ferda'nın dönen hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Durumu nasıl?" Sorumla varlığımı fark etti, irkilerek gözlerini daldığı yerden ayırdı.

"Az önce bir şeyler oldu, tüm doktorlar yanına koştu. O- Onu kaybettik sandım." Ferda'nın sözleriyle nefes almak zorlaştı benim için.

"Sonra?" diyebildim zorlukla.

"Sessizler ama bir şeyler oluyor, Aşkın. Ateş abim de mi gidecek? Lütfen gitmesin. Dayanacak takatim kalmadı, onu da kaybetmeyeyim." Artık hıçkırıklarla ağlıyordu. "Dayanamam, bu sefer gerçekten dayanamam." Sesi yüksekti, kriz geçiriyordu. Ayağa kalktığında hıçkırıkları da artmıştı.

Kolundan tutarak onu kendime çektim, sıkıca sarılıp sakinleştirmeye çalıştım. Başını göğsüme gömdüğünde vücudu titriyordu. Gözyaşları göğsümü ıslatırken saçlarını okşadım.

Birkaç dakika sakinleşmesini bekledim. "Bir oda ayarla Ferda'ya."

"Yalnız kalmasın, sizinkilerin olduğu odaya götüreyim ben onu," dedi Pusat ve Ferda göğsümden ayrılırken ona destek oldu. Onlar asansöre yürürken kapının önünde yalnız kalmıştım.

Kalbim hiç atmadığı acı bir ritimle atıyordu. Vücudumdaki gücün yetersiz geldiğini hissettiğimde duvara yaslandım. Ancak bir süre sonra duvara yaslanmak da yetmedi. Sırtımı duvardan ayırmadan yavaşça yere doğru çöküp oturdum.

Ateş Alanguva hayatıma birden girmiş ve her şeyi değiştirmişti. Gülüşü, gözleri, muzip bakışları, gamzesi... Eşi benzeri olmayan bir adamdı. Sevgisini belli etmeyi seviyordu ve kabul etmek gerekiyordu ki aşk ona çok yakışıyordu.

O bana bakarken bir seri katil gibi hissetmiyordum. O öyle güzel bakarken hissetmek de imkânsızdı zaten. Onu kaybetmek istemiyor-

booksfer.com
daha fazla e-kitap

dum, ne ara kazandığımı bilmiyordum ama kaybetme düşüncesinden bile nefret ettiğimi biliyordum.

Ateş, gitmesen olmaz mı?

Kaç saat orada oturduğumu takip etmedim, bir ara Pusat'ın yanıma gelerek beni yerden kaldırmaya çalıştığını hatırlıyordum. Ablam da gelip destek olmaya çalışsa da Bahar'ın ve diğerlerinin yanında olduğu için çok duramamıştı.

Doktorla konuşmuştum ama durumunun ciddiyetini koruduğunu söylemişlerdi sadece. Sabrımın sınırlarında olduğumu hissediyordum ama bu sınır dolduğunda ne olacağını kestiremiyordum.

Asansörden inen kişiye gözlerim takıldı. Selma Hanım gelmişti. Dik duruşundan ve asil görünüşünden bir şey kaybetmemişti. Beyaz saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Siyah kumaş pantolonu ve kar gibi beyaz, boyundan bağlamalı peleriniyle yirmiliklere taş çıkarırdı. Ancak gözlerini görüyordum, gözlerindeki acı ve hüzün perdeleyemeyeceği kadar yoğundu.

Yanıma yakınlaştığında gölgesi üstüme düştü. "Yerlerde gezinerek mi sevgiline destek çıkacaksın?"

"Rahat burası," desem de elini bana uzattı. Yaşlı bir kadını kırmak istemediğim için elini tuttum, gücümü ona vermeyerek kalktım yerden.

"Muğla'ya dönmüştüm, haberi alır almaz geldim. Bizim çocuklar korkmayayım diye gece uyandırıp söylememişler. Durumu nasıl?"

"Ağır." Sözlerimle kafasını salladı sadece.

"Biraz dinlenelim seninle," dedi ve asansöre doğru yürüdü, onu takip ettim. Üst katın tuşuna basarken bakışları üstümdeydi.

"Üstün kan içinde, Ateş'in kanı mı sadece?" dediğinde kafamı eğip üstüme baktım, üstümdekiler siyah olduğu için çok anlaşılmasa da kan içindeydim.

"Hayır," dediğimde derin bir nefes aldı. Bu sırada üst kata çıkmıştık. Lüks hastanenin, otel odası gibi görünen odalarından birine girdik. Selma Hanım'ın sık sık buraya geldiği belliydi. Yanımıza gelen hemşireden iki kahve göndermesini ve tansiyonunu ölçmesini istedi.

Karşılıklı koltuklara oturduğumuzda bakışları uzun uzun beni inceledi. "Demek Ateş senin önüne atladı, öyle mi?" Zaten bildiği bir şeydi, ayrıca benden duymasına gerek yoktu. "Aynısını dedesi de yapmıştı."

"Psikopatlık kanda varsa..." dediğimde nazikçe güldü. "Sizin için demedim." Eklememle daha da güldü.

"Ama dedesi bana yapmadı, âşık olduğu kadına yaptı. Haklısın, Alanguva sevgisi biraz psikopatça. Nasıl bir his? Bir adamın seni, uğruna ölecek kadar sevmesi?"

"Berbat, beni kurtarması için hiçbir zaman bir adama ihtiyaç duymadım. Ve birinin beni kurtarmaya çalışarak ölüm tehlikesine girmesi daha da berbat." Cevabım hoşuna gitmişti.

"Güçlüsün, zekisin, alev alev gözlerin Aşkın. Sana *Alanguvalar hastalıklı sever,* demiştim. Ateş ilk defa âşık oldu, ilk defa bir kadını annesini sevdiği kadar sevdi. Nereden biliyorsun deme, onun kanını bilirim ben. Senin için kurşunların önüne atladığını duyduğumda hiç şaşırmadım, beklenmedik değildi. Daha fazlasını da yapar. Ama asıl soru şu, sen bunlara değer misin? Onun sevgisini hak ediyor musun? Bir gün onu bırakmayacağına söz verir misin?" Değmezdim.

Ama Ateş her şeye değeceğime inanıyordu.

"Bunları neden soruyorsunuz?"

"Torunumun hayatından endişe ediyorum, görmek istiyorum, Aşkın. Senin gözlerinde gördüğüm tek şey güç ateşiyken onu gerçekten sevecek misin, görmek istiyorum."

"Bu onunla benim aramda."

"Öyle tabii, amacım seni sorguya çekmek değil, Aşkın. Sadece aşk yüzünden ailemi kaybetmekten çok yoruldum, anlıyor musun? Sen de Ateş'imi alma elimden. Onu sev, Ateş'in sevgiye, bir çocuğun ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyacı var. Ama onun sevgisini kullanma. Eğer onu sevmiyorsan, o uyandığında burada olma."

"Bu bir gözdağı mı?"

"Hayır, beni yanlış anlama lütfen. Hayatı boyunca acılar çekmiş bir kadın olarak senden ricada bulunuyorum sadece."

"Umarım daha fazla acı çekmezsiniz, Selma Hanım," dedim resmiyeti geri getirerek ve sohbeti uzatmadan ayrıldım odadan. Tarık ve

Bahar'ın odalarının olduğu kattaydım. Bahar'ın odasının önünde Pusat duruyordu.

Pusat varlığımı fark ettiğinde kızarık gözlerini sildi. "Ateş'in durumu hâlâ ağır. Baksana, kaç saat oldu."

"Evet, oturup ölmesini beklemeyeceğiz. Uçak hazırlat, adaya gidiyoruz."

"Ne? Aşkın, saçmalama. Bu gerçekleşmeyecek."

"Ölmesi daha mı iyi?"

"Anlamıyorsun! Ölmesini engellemiş olmayacaksın ki, sadece beynini çalacaksın. Ateş'i bilmem ama ben ruhun varlığına inanırım. Beyni istediği kadar çalışsın, ruhu olmadan insan yaşar mı, amına koyayım! Arkadaşımın bir zombiye dönüşmesini izlemeyeceğim. Ölecekse tamamen ölsün, beynini aktararak onu bilgisayarın içine hapsetmeye hakkımız yok!"

"Hayır! Senin arkadaşınsa benim de sevgilim ve yok olmasına izin vermeyeceğim."

"Aşkın, sakinleş," dedi sesini alçaltarak.

"Sakinleşmiyorum! Ateş hiçbir yere gitmeyecek, madem elimizde böyle bir teknoloji var, o zaman kullanacağız. Ateş beni bırakmayacak." Son cümlede sesim kısılmıştı. "Söz verdi bana, sözlerini tutması lazım. O tutar sözlerini." Pusat hiçbir şey söylemeden beni izledi. "Tutar, değil mi?"

Omuzlarımdan tutarak kendisine çekti, sıkıca sarıldı. Başım göğsüne düşerken saçlarımı okşadı. Pusat'a sarılırken ablama sarıldığımda hissettiğim şeyleri hissediyordum.

"Tutar tabii, Ateş o." Ben de kollarımı beline sardım. Görünüşünün aksine yumuşacık bir kokusu vardı. Bir süre öylece kaldık, ikimiz de hiç konuşmadık.

Kollarını ilk ayıran ben oldum, Pusat derin bir nefes aldı. "Bahar'ın durumu nasıl?" dediğimde Bahar'ın odasının kapısına uzun uzun baktı.

"Doktoruyla konuştum, bu kadar üzüntü ve stres yeni kalbine alışmasını zorlaştırıyormuş. Huzura ve sakinliğe ihtiyacı var."

"Bu hayatın içinde ikisi de imkânsız."

"Ateş iyileştikten sonra, şu olaylar dindikten sonra belki Bahar'la tatile çıkarız, olmaz mı?" diye heyecan ve umutla sordu.

"Niye olmasın? Sadece Bahar'ı ikna etmen gerek. Tabii, bu kargaşanın arasında Ateş sana tatil verir mi, bilmem. Haydi gel, Bahar'a bakalım."

"Yok ya, sen gir. Beni hiç tanımıyormuş gibi davranıyor, üzülüyorum sonra."

"Ne çıtkırıldımsın sen de be Pusat." Onu kolundan tuttum, Bahar'ın odasına girerken onu da peşimden sürükledim. Bahar yalnız değildi, herkes yanındaydı.

Bahar'ın yüzü solgun duruyordu, yine damar yolu açılmıştı. Bundan nefret ediyordu ama alışmıştı. Ferda da sakinleşmişti, Tarık'ın yanında sessizce oturuyordu.

"Bahar, iyi misin güzelim?"

"Aşkın! Geldin sonunda!" Sevinçle gülümsediğinde yanına yakınlaştım, yatağına oturdum. "Pusat hiç gelmedi, çok üzüldüm. Keşke gelseydi." Pusat bunu duyduğunda konuşacaktı ki araya girdim:

"Gelse ne olacaktı ki? İstemiyorum diyecek, kalbini kıracaktın."

"Olsun, insan sevdiği yanında olsun istiyor." Bunu duymasıyla Pusat ağzı kulaklarına çıkacak kadar derin sırıttı.

"Sevdiğin kurban olsun sana," dedi kıroca, hızlı hızlı yanımıza geldi.

"Ya Pusat, burada mıydın?"

"Ben hep buradayım Bahar ama sen istemiyorsun."

"Ben burada ölümle cebelleşiyorum, kabir azabı çekiyorum, siz önümde cilveleşiyorsunuz!" diye bağırdı Tarık.

"Abartma be! Götünü gören kedi yara zannetmiş," dedi Ferda en sonunda dayanamayarak.

"Benim bebeksi cildim kurşunla delindi, senin dediğin şeye bak! Emeklerime yazıklar olsun." Bahsettiği emek yataktaki emekti sanırım.

"Karakoldaki herkes olayın peşine düştü, yapanları araştırıyoruz," dedi Deniz de yorgunlukla.

"Çok hızlısınız ya, biraz yavaş olun! Hemen bulacaksınız!" dediğimde Deniz ters ters bana baktı. Yerimden kalktım.

"Elimizden geleni yapıyoruz, Aşkın. Unutma ki bunlar senin sevgilin yüzünden oluyor." Yerinden kalkarak karşıma geçti Deniz de.

"Evet ve şu an ölümle savaşıyor. Çünkü kendisini önüme attı. Zaten gerginim, sakın bana bulaşma, Deniz."

"Sen de ölebilirdin! Ablanın nasıl bu kadar sakin olduğunu da anlamıyorum. Birileri sırf onun sevdiği kadın olduğun için seni öldürmeye çalıştı. Aşkın, bu adam sana zarar veriyor."

"Emin ol, senin şu çıkarcı hırsın kadar zarar veremez bana."

"Ne demek istiyorsun?"

Daha fazla tartışmaya değer görmedim, odadan çıkacaktım ki Arhan girdi içeri. Endişeli ve korkmuş gözüküyordu. Üstünde spor kıyafetler vardı, saçları dağılmıştı ve aceleden olsa gerek, omzundan geçirdiği bel çantasının fermuarı yarıya kadar açık kalmıştı.

"Ferda, duyar duymaz döndüm ülkeye. İyi misin, güzelim?" Ferda cevap vermedi, sadece kafasını olumlu anlamda sallayarak geçiştirdi. Arhan bunu beklemiyor olmalıydı ki afalladı. "Ateş'in durumu ağırmış."

Ferda yine sessiz kaldığında sıkıntıyla nefesini verdi. "Hepinize geçmiş olsun. Biraz dışarı çıkıp hava alalım, Ferda." Arhan'ın sözleriyle Ferda, Tarık'ın yanından kalktı.

Ferda yanına ulaştığında önce sarılıp yanaklarını öptü Arhan. Bu sırada sadece Tarık'a baktım. Her zaman yüzünde duran alaylı ifadesi tamamen kaybolmuştu, düşmanca bakışlarla Arhan'a bakıyordu. Kıskandığını hiç gizleyemiyordu.

Duvarların üstüme geldiğini hissederek çıktım dışarı. İçimdeki sıkıntı öyle büyüktü ki nefesimi kesiyor, beni yoruyordu.

Ateş'in odasının önünde buldum yine kendimi, başka bir yere gidemiyordum. Nereye gidersem gideyim, ayaklarım yine beni onun yanına getiriyordu.

Eğer doktoruyla bir daha konuştuğumda durumunun kötüye gittiğini söylerse, kimseyi dinlemeden onu adaya götürecektim.

Tam bu sırada içeriden Mehtap Hanım çıktı. Karşısında durduğumda uzun uzun beni inceledi. "Durumu nasıl?" dedim sabırsızca.

Beni sakinleştirmek ister gibi gülümsedi. "İlk gördüğümde tam çıkaramamıştım seni. Sen vurulduğunda Ateş beni de çağırmıştı. Ameliyatın boyunca kapından ayrılmadı, sen kendine gelene kadar da ölüp ölüp dirildi. Onu en son annesini kaybettiğinde o kadar kötü görmüştüm. Ellerimi tuttu ve dedi ki 'Onu yaşat, onu yaşat ki ben de yaşayayım.'" Kadın derin bir nefes aldı. "Çok fazla sevdiğini kaybetti, daha fazlasına tahammülü yoktu. Görüyorum ki sen de ondan farklı değilsin. Derin bir nefes al, durumu iyiye gidiyor. Uyanıyor ama kendine gelmesi zaman alır."

Son cümleyle saatler sonra ilk defa nefes aldığımı hissettim.

"Bunu en başta söyleyemiyor muydun?"

Gülümsemesi genişledi. "Aslında aldığı yaraları düşünürsek çok hızlı toparladı, sabaha çıkması bile şaşırtıcıydı ama o uyandı. Hazırlan, içeriye alacağım seni."

"Sağ ol. Onu yaşattığın için..." diyebildim sadece.

Yanımdan ayrılmak içi birkaç adım attı ama aklına bir şey gelmiş olmalıydı ki durup bana geri döndü. Koyu gözlerini bana çevirdi. "Bir de uyanır uyanmaz bir şey sayıkladı. 'Ateşpare' diyordu sanırım." Mehtap tekrar arkasını döndü ve yanımdan uzaklaştı.

Tam on dakika içinde beni odaya aldılar. Bu on dakikanın normal bir on dakika olmadığına emindim. Ateş yüzüstü yatıyordu, sırtı çıplaktı ve sargılarla doluydu. İki tarafında cihazlar vardı, serum alıyordu.

Teni soluk ve yorgundu. Gözleri kapalıydı, onu bu hâlde görmek berbat hissettirmişti. Yanına küçük adımlarla yaklaştım, uzandığı yatakta yanındaki boşluğa oturdum. Yüzünün yarısı yastığa gömülmüştü. Onu uzun uzun inceledim. Ameliyattan çıkıp da bu kadar yakışıklı gözükmek biraz şovdu bence.

Kirli sakallı çenesini okşadım, teni çok soğuktu. Gözleri kıpırdandı, kendine geliyor gibiydi.

"Aşkın," dedi kurumuş dudaklarının arasından zorlukla konuşarak.

"Efendim, sevgilim?" derken saçlarını okşuyordum.

"Herkes iyi mi?" dedi zorlukla nefes alırken. Gözleri hâlâ tam açık değildi.

"Herkes çok iyi, kimseyi düşünme sen." Eğilip şakaklarına bir öpücük bıraktım.

"Cennette miyim?" dediğinde güldüm.

"Benimle sevgilisin, asıl cennet bu, daha ne istiyorsun?" O da gülümsedi. "Çok ağrın var mı?"

"Hiç yok."

"Yalancı."

"Sen kurşun yarasıyla maceraya atılıyorsun Aşkın, ben ağrımıyor dediğimde neden yalancı oluyorum?" Uzun cümle kurarken zorlanmıştı.

"Yorma kendini, Ateş. Ayrıca kendini benimle bir tutmasan mı artık? Ben bir süper kahramanım."

"Güzel kalçalı bir süper kahraman," dedi sırıtarak, gözlerini bile tam açamazken bana yürümesi de ne kadar âşık olduğunu gösteriyordu.

"Kesinlikle ama senin de hakkını yemeyelim. Üç kurşun yiyip bu kadar hızlı uyanarak sen de normal olmadığını kanıtlamış oldun." Elim ensesine indi, ensesindeki saçları okşarken o da gözlerini açmaya çalışıyordu. O kadar yorgundu ki ara ara kapanıyordu gözleri.

"Ne zamandır kendimde değilim?"

"Öğlene geliyor, dün geceden beri. Çok çabuk kendine geldin dedim ya."

"Bir şey oldu mu tekrar?" dedi kesik kesik.

"Hayır." Gözlerini tamamen yumdu. "Ateş, sen kendini benim önüme attın."

"Evet, oradaydım," dedi ukalaca.

"Keşke atmasaydın, ne gerek vardı ki?"

"Aşkın, saçmalama bebeğim." Gözleri kapalıydı konuşurken.

"Bir daha sakın böyle bir şey yapma Ateş, tamam mı?" dedim ancak beni takmadı. "Sana diyorum." Mırıldandı sadece.

"Kimin yaptığını bulabildiniz mi?"

"Bunları düşünme sen şimdi, kendini düşün sadece."

"İyiyim Aşkın, ölmedim işte."

"Ama ölebilirdin! Beni korumaya çalışırken!" dedim sinirlenerek. "Ayrıca yorma kendini!"

"Sen yorma beni."

"Doğru, ben seni çok yordum," dediğimde açtı gözlerini.

"Aşkın'la mı konuşuyorum? Sen benim sevgilimin kılığına giren bir yabancı mısın?"

"Bak, hâlâ..." Güldü sözlerimle. "Bir daha yapma Ateş, tamam mı?"

"Çok mu üzüldün sen?" dedi yumuşacık sesiyle.

"Yok canım, zengin müstakbel kocamı kaybetmek istemiyorum sadece." Gülümsedi bir kez daha.

"Müstakbel kocan seni yer."

"Önce iyileş de sonra yersin."

"İyiyim zaten Aşkın, sıkma kendi kendini." Rahatlığı sinirlerimi bozuyordu.

"Ölümden döndün, Ateş! Neden bahsediyorsun?" Tam da bu an, ben vurulduğumda ve hiçbir şeyi takmadığımda onun neler hissettiğini çok net hissettim.

"Ama ölmedim, iyiyim."

"Ateş, bir saat önceye kadar seni adaya götürüp abine yaptığın şeyi sana yapmayı düşünüyordum. Ne iyiliğinden bahsediyorsun?"

"Sakın, Aşkın," dedi aniden ve bu, canının acımasına neden oldu.

"Sakin konuş, bak canın acıyor, asabımı bozma!"

"Ben ölüyor da olsam hatta ölsem de onu bende denemeyeceksin."

"Neden?"

"Vaktim dolduğunda ölürüm. Zaten yaşarken çektiklerim yetmiyor, bir de ölüyken mi çekeceğim? Yok güzelim, ölümü rahat bırakın." Ona tamamen katılıyordum.

"Ölüm deyip durma, Ateş! Kimse ölmüyor."

"Tamam, bebeğim," dedi ve sırıttı. "Belli ki çok korkmuşsun, üzülmüşsün."

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"Yok hiç korkmadım, üzülmedim. Hatta Pusat'la eğlenmeye çıktık dışarı, dedik oh kurtuluyoruz uyuzdan." Sırıtışı silinmedi.

"Seni daha yeni buldum, bir yere gitmeye hiç niyetim yok. Endişelenmeseydin keşke." Ensesini okşayan elim durdu.

"Aşkımdan kendini silahların önüne attın, bu kadar sevmeseydin keşke. Hem ne ara bu kadar sevdin ki?" Sorumla alt dudağını sarkıttı.

"Bilmem, ben de anlamadım." Eğildim bir kez daha, bu sefer yanağını öptüm. Kendi kokusunu ne kan ne hastane ne de ilaçların kokusu bastırabilmişti.

"Yine de yapma bir daha, kimsenin önüne atlama," dedim solgun, beyazlamış yüzü canımı sıkarken.

"Tamam, Aşkın," dedi geçiştirircesine.

"Ben ciddiyim, Ateş."

"Siktir et her şeyi, saçımı okşamaya devam et. Olmaz mı?" Yutkundum.

"Olur." Saçını okşamaya devam ettim. Gözleri tekrar kapandı ve aldığı ilaçların etkisinden kısa sürede uyuyakaldı.

Elim durdu, onu izledim sadece. İyiydi, yaşıyordu.

Ateş, Ateşpare'yi bırakmamıştı.

Saatlerce başında oturdum ve bundan hiç şikâyetçi değildim. Aldığı nefes sesleri beni rahatlatıyordu. Doktor ve hemşireler sık sık gelip kontrol ediyorlardı. Odadan çıkmam için ikaz edilsem de pek takmamıştım. Ancak babaannesi Selma Hanım, Ateş'i görmek istediğini söyleyince ben de gönülsüzce odadan çıkmak zorunda kalmıştım.

Tam ben çıkarken Selma Alanguva içeri giriyordu. Yüzünde bilmiş ve kendinden emin bir ifadeyle bana baktığında son isteği aklıma geldi.

Kalmıştım ve gitmeye de niyetim yoktu.

Herkes kapıdaydı, Pusat kapının önünde volta atıyordu. "Nasıl? Konuşabiliyor mu?" diye sordu beni gördüğü an.

"Evet ama çok bitkin, yormayalım," dedim ve aşağı indim. Kendimi dışarı atıp bir sigara yaktım. İçimdeki rahatlamanın hadi hesabı yoktu.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Bu sırada telefonum çaldı. Murat arıyordu, aramasını yanıtladım. Telefon açılır açılmaz karşı taraftan sesi geldi. "Alanguva kendine gelmiş, şimdi sıra sende. Bir karar vermen gerek; V'yi mi seçiyorsun, Ateş'i mi?"

"Ateş'e oyun oynamamı mı isteyeceksin yine?"

"Hayır, ayrılmanı isteyeceğim. Ondan ayrılacak ve benimleymişsin gibi göstereceksin." Murat'ın sözleriyle sinirlerim boşalmıştı, kahkaha patlattım bahçenin ortasında.

"Hayal gücüne bak amına koyayım ya, sen harcanıyorsun bu zekâyla. Bunlar ne klişe hareketler be oğlum! Çıkın artık şu Türk film, klişeleri etkisinden." Histerik şekilde gülmeye devam ettim. Etraftan geçen insanlar bana bakıyorlardı. "Aksi hâlde de kimliğimi mi ifşa edeceksin?"

"Seçim yapma sırası, Aşkın."

"Kimse beni seçim yapmak zorunda bırakamaz, tehdit edemez. Yazık, beni hiç tanımıyorsun. Git, elinden geleni yap ama bu saatten sonra gazabımdan kork, Dağhan. Madem soruyorsun, Ateş'i seçiyorum. Seninle bir oyun için bile birlikte olmam ben. Elinden geleni ardına koyma, ben acımayacağım çünkü sana. Haydi, eyvallah!" Telefonu kapattım.

11

AY IŞIĞININ HIRSIZI

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Ateş kendisine geliyordu. Gündüz ve akşam kavramı birbirine girmeye başlamıştı ama o daha dün sabah uyanmışken bu sabah evimize geçmiştik. Tedaviye evde devam edilecekti, sürekli yatmaktan sıkıldığını söyleyip duruyordu. Pusat ve ben başından ayrılmıyorduk.

Elimde yemek tepsisiyle yatak odasına girdim. Ateş sırtını yatak başlığına yaslamıştı. Kaşlarım çatılırken nefesimi verdim.

"Sana kaç kere doğrulma yerinden dedim! Bir de sırtını yaslıyorsun!"

"Sıkılıyorum, Aşkın. Gittin, kaç saattir gelmedin."

"On beş dakika oldu, Ateş. Abartma! Benim gibi bir seri katili de hasta bakıcısı yaptın ya, ne diyeyim sana!"

"Kendini hasta bakıcısı olarak mı görüyorsun?" Kollarını göğsünün altında birleştirdi. "İhtiyacım yok hiçbir şeye, sıkıldıysan gidebilirsin." Nefesimi sıkıntıyla verdim.

"Bu ne naz ya? Kendine gel amına koyayım, mafyasın sen," desem de küs küs oturmaya devam etti.

Oflayarak yanına oturdum. Tepsiyi kucağına koydum. "Ye şunları, ilaç alacaksın." Beni takmadı.

Çorbayı kaşığa alarak ona uzattım. "Aç ağzını."

"Yemek yemek istemiyorum, ayrıca neden böyle lezzetsiz şeyler getirdiğinizi de anlamış değilim."

"Ateş, sabrımı zorlama. Aç şu ağzını."

"Yok, yemek yemek istemiyorum."

"Ben de ağzını yemek için değil, başka şeyler için açmanı isterdim ama hastasın maalesef ki o yüzden..." Şaşkınlıkla dudakları aralandığında çorbayı içirdim. O da iştahla içti, ardından dudağını yalarken alttan alttan sırıtıyordu.

Beyaz tişörtü, uzamış sakalları ve alnına düşmüş dağınık saçlarıyla karşı koyamayacağım kadar çekici duruyordu. Ah yaralı olmayacaktı, o zaman ne masa bırakırdım ne sandalye!

"Hasta değilim, üç kurşun yarası da sevişmemize engel değil."

"Kaşınma Ateş, kaşınma."

"Sen de yesene benimle, neden tek yiyorum?"

"Atıştırdım ben bir şeyler." Tepsideki her şeyi yediğinde kaldırdım.

"Aşkın, artık iyiyim. Şu konuyu doğru düzgün konuşalım." Saldırıyı düzenleyenlerden bahsediyordu.

"Sana anlattığımdan daha ilerisi olmadı ama harekete geçmeyeceğiz. Semih'in yaptığına inandığımız sanılsın. Bu sırada planı yapanlar kimse rahat rahat hamlelerine devam edecekler ve biz de bir açık bulmaya çalışacağız. Her adımımızı çok dikkatli atacağız." Beni dikkatle dinledi.

"O Semih'i de mahvedeceğim. İlla tüm Karamanları kara listeye alayım istiyorlar. Keyifleri bilir, babası iki gün sonra yalvarmak için dayanır kapıma."

"Bahsettiğine göre seninle bir dertleri yok ve seni karşılarına almak istemeyeceklerdir. Bence bunu asıl kim yapıyorsa ya çok iyi çıkar veriyor ya da tehdit ediyor." Ateş sözlerimle uzun uzun düşündü. "Kim olabilir bu? Her şeyi kontrol edebilecek güçte ve zekâda kim var karşında?"

"Bilmiyorum, Aşkın ama bu sanki yeni değil. Bu düşmanlık önceden de varmış da şimdi karşıma yeni yeni çıkarılıyormuş gibi. İlmek ilmek işlenmiş bir işin parçası sanki. Aklımda çok fazla isim var, o kadar çoklar ki bize daha farklı bir ipucu lazım."

Yanağını okşadım. "Sen şimdi bunları düşünme. İyileş önce, icaplarına bakacağız."

Gülümsedi, avuç içime öpücük bıraktı. "Sen bana böyle güzel bakmaya devam edersen kendimi her gün kurşunların önüne atarım bak."

"Sakın, ikincisinde asla aynı hassasiyeti göstermem. Hastaneye bile gelmem hatta ilişkimizi de bitiririm." Güldü, gamzesine daldı kısa bir an gözlerim.

Murat olayını ona anlatmamıştım. Murat da hâlâ şaşırtıcı derecede sessizdi. Sürekli bir hamle beklemiş ve hazırlığa da başlamıştım ama ortada bir şey yoktu. Bu fırtına öncesi sessizlik de olabilirdi, emin değildim. Sadece o adamdan bu sabrı beklemediğime emindim.

"Baybora'nın sesi soluğu çıkmıyor, bozuldu mu?"

"Biraz hasar görmüş de düzeltmiş kendi kendini. O da olayı araştırıyor, işlere bakıyor." Ateş olmadan tüm işler duruyordu ve az önce

aldığı telefonla bilgisayarını açıp çalışmayı düşünmüştü. Buna katiyen izin vermemiştim.

"Şahin'in de sesi çıkmıyor, onun da bu işte parmağı olabilir mi?"

"Olabilir tabii, değilse de işine geldi zaten."

"Gerçi ablama takık baya, onun olduğu bir yeri taratmaz gibi."

"Bence daha çok yapma ihtimali var. O Aylin'i istedi ama Aylin, onun öldürdüğü adamı seçti. Koymuştur. Hasta bir piç sonuçta."

"Bunları yapanları bulduğumuzda ölmek için yalvaracaklar," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Aşkın." Duraksadı. "Seni, gözünden sakındığın ablanı, ailem dediğin insanları kendi bataklığıma çektim, üzgünüm. Artık hepsi tehlikede."

"Ben zaten bataklıktayım Ateş, senin gibi yüzeyde kalmak için de çabalamıyorum ayrıca. Çoktan en dibe battım." Eli yanağıma uzandı, beni kendisine doğru çekti. Ben de işini rahatlatmak içi ona yakınlaştım. Dudaklarıma uzun bir öpücük bıraktı.

Dudaklarının sıcaklığını ve tadını özlemiştim.

Ayrıldığımda eli yüzümü okşadı. "O çok isteyip de yapamadığın film keyfini bu akşam yapalım," dediğimde bu fikir hoşuna gitmişti, gülümsemesi genişledi.

"Seçimi sana bırakıyorum," dediğinde yerimden kalkmadan kumandaya uzandım. Ben büyük ekranda *Netflix* açarken Ateş de beni izliyordu.

Bu sırada kapı tıklanmadan açıldı ve içeri bir *Shrek* girdi. "Lan hayvan herif! Yatak odasına kapı çalmadan girilir mi?" diye bağırdığında Pusat, bunu umursamayarak kapıyı arkasından kapattı.

"Daha yeni vurulmuşken hiçbir şey yapamıyorsunuzdur diye düşündüm ve bir de bir anlık boşluğuma geldi." Altında siyah bir eşofman, elinde de meyve tabağı vardı. "Dedim ki Ateş'imi biraz vitaminleyeyim."

Ateş sabır çekerken Pusat televizyon ekranının açık olduğunu fark etti. "Film mi izleyeceksiniz?" demesiyle yatağa girmesi bir oldu. Ateş'i rahatsız etmemek için benim yan tarafıma geçmişti.

"Evet, Pusat, müsaade edersen," dediğinde Pusat rahat şekilde salladı kafasını.

bookster.com
daha fazla e-kitap

"Müsaade sizin, eğlenceli bir şeyler aç gözünü seveyim, bıktım vurdu kırdıdan."

"Bizimle izleyeceğini kim söyledi, Pusat?" dedi Ateş sabırla.

"Lan it herif, düne kadar sevgilin mi vardı senin? Birlikte film izleyip sonra sarmaş dolaş uyuyakalmıyor muyduk?" Pusat'ın çıkışıyla gülerken filmi seçmiştim. *Shrek*'in favorim olan ikinci filmini açarak ikisinin arasına yerleştim.

Pusat mandalina soyarken ekranda *Shrek* çıkmıştı. Omzumla onu dürttüm. "Aa bak, sen," dediğimde kafasını kaldırıp ekrana baktı. *Shrek*'i görünce gözlerini devirerek meyvesini soymaya devam etti.

Üçümüz de pürdikkat filmi izlerken Pusat'ın soyduğu meyveleri yiyorduk.

"Aa bak, sen!" dedi Pusat omzuyla omzuma vurarak, bu sırada ekranda Peri Anne vardı.

Ben ters ters Pusat'a bakarken Ateş gülmüştü. Hatta bayağı eğlenmiş olacak ki yüksek sesle gülmüştü. Ona ters ters baktığımı fark ettiğindeyse gülüşünü bastırmaya çalışarak ciddileşti.

Yakışıklı prens sahnesi geldiğinde Ateş'e döndüm. "Bak bu da sen." *Çok komikmiş* der gibi kafa salladığında güldüm ve filme döndüm.

Bir seri katil, bir mafya babası ve bir yaver aynı yatakta yatmış, *Shrek* izliyorduk. Komik olduğu kadar eğlenceli bir durumdu da. Daha önce deneyimlemediğim bir şeydi kesinlikle.

Ancak çok geçmeden Ateş başını omzuma dayamış ve uyuyakalmıştı. Ağır ilaçlar kullanıyordu, bitkin olması normaldi. Ama Pusat'ın da diğer omzumda uyuyakalması için bir sebebi yoktu. İkisi de film sonunu görememişti.

En sonunda üstüme çöken ağırlıkla ben de gözlerimi yumdum.

Uyandığımda Ateş göğsümde yatıyordu, uyurken yaraları acımış olacak ki yüzüstü yatmıştı ve kafasını da göğsüme yaslamıştı. Kendime yavaşça gelirken saate baktım. Öğlene geliyordu, yine epey uyumuştuk.

Ateş'i kaldırmadım, göğsüme dağılmış saçlarını okşadım. Dudakları büzüşmüştü, tıpkı küçük bir çocuk gibiydi.

Onu izlerken yüzümde oluşan gülümsemeyi geç fark ettim.

Ateş sol göğsümün üstünde yatıyordu, hızla çarpan sol göğsümün üstünde.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Ateş Alanguva, hayatıma aniden girmiş ve kimsenin kaplayamadığı bir yeri kaplamıştı. Bu zindanda onunla olmak kötü değildi, aksine her geçen gün daha güzel geliyordu. Peki, V bir zindana kapatılmaya razı olacak mıydı? O özgürlük için yaşardı. Bilmiyordum, düşünmek de istemiyordum. Sadece burada olmak istiyordum.

Ateş gözlerini göğsümde açtı, kısa bir süre yüzüme bakıp kafasını tekrar göğsüme gömdü. Ben saçlarını okşarken yerinden oldukça memnun gibiydi.

"Günaydın, prenses," dediğimde esnedi.

"Günaydın."

"Duş alıp çıkacağım, işlerim var."

"Ne işin var?" dedi huysuz şekilde.

"Eve uğrayacağım, sonra da seri katil işleri."

"Ben de yatmaktan çok sıkıldım, işlere döneceğim."

"Benim sinirimi bozma Ateş, otur oturduğun yerde. Kıçında kurt mu var?"

"Bana bunu diyen kişinin vurulduğu zaman uyanır uyanmaz aksiyona koşması dışında komik bir durum yok."

"İyi çalış, yor kendini." Söylenerek kalkacaktım ki beni bırakmadı. Ben de yaralarından dolayı canı acımasın diye onu itmedim.

Ateş siyah tişörtümün açıkta bıraktığı, göğsümün hemen üstündeki kısma bir öpücük bıraktı. Ve bunu yaparken kokumu derince solumuştu. Tenim ürperirken derin bir nefes aldım.

Ardından kafasını kaldırdı, alttan alttan yüzümü izlerken fazla baştan çıkarıcıydı. "Zaten yaralısın, elimden bir kaza çıkacak bak." dedim muzip bir ifadeyle.

"Çıksın, çıksın, doktorum olursun işte," dedi bakışları dudaklarımdayken.

"Ben neredeyim amına koyayım!" Yatağın arka tarafından gelen Pusat'ın sesiyle aramızdaki tüm cinsel çekim tuzla buz oldu.

Pusat kalkarak etrafa bakındı. "Sen hâlâ burada mısın?" dedi Ateş sinirle.

"Ben niye buradayım ki?" dedi ve bir süre düşündü. Ardından aklına gelmiş olacak ki yerden söylenerek kalktı. "Lan o kadar yere düşmüşüm, insan acır da uyandırır. Ne kalpsizsiniz be!" Bizim bir şey söylememize vakit bırakmadan söylenerek çıktı odadan.

Bir sürü işim vardı ancak onunla bu yatakta kalmaktan başka hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"Rıhtım tamir edilmiş, denize kadar güvenlik çemberi dizdik ama yine de güvenli hissetmezlerse sizinkiler, Alanguva arazisine gelebilirler."

"Deniz'in burada olduğunu hayal edebiliyor musun?" dedim gülerek. "Gerek yok, güvenlik çemberi kalsın."

"Yorma kendini, yataktan çıkma," dedim yerimde kalkarken.

"Emrin olur," dedi söylenerek, ben kalktığım için başının altına yastığı koydu.

Ondan biraz uzaklaşmalıydım, düşüncelerimle baş başa kalmam gerekiyordu. Şu his yoğunluğundan biraz uzaklaşmam gerekiyordu.

Hızlı bir duş alıp Alanguva malikânesinden ayrıldım. Ateş'in arabalarından birini almıştım yine, koleksiyonuna yeni eklediği bir Maserati'ydi.

Rıhtıma vardığımda arabadan indim. İleriden bağırış sesleri geliyordu.

"Sen cidden hastasın," diyordu ablam. Adımlarımı hızlandırdım.

"Kardeşin sana zarar veriyor, onun yüzünden o gece burada ölebilirdin." Bu da Şahin'in sesiydi. "O kadar safsın ki gözünün önündeki şeyi göremiyorsun. Sen, kardeşinin gerçek kimliğini bile bilmiyorsun. Hepsi senin masumluğundan faydalanmaya çalışıyor, görmüyor musun?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne biliyorsun ki bizim hakkımızda?"

Hızlandım, onları görmemi engelleyen duvarın yanından yeni geçmiştim ki Şahin tekrar bağırdı: "Kardeşin aslında V!"

Yetişememiştim.

Görüş açılarına girdiğimde ablam beni fark etti. Gözleri gözlerime kilitlendi.

Üzgünüm ay ışığım, seni hiç hak edemedim ben.

Üzgünüm ay ışığım, hayatını çaldım senden.

Üzgünüm ay ışığım, kimse söndüremez dediğim ışığını ben söndürdüm.

12

LANETLİ MASKELER

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Hayatım boyunca çok şey kaybetmiştim. Ailemi, arkadaşımı, masumluğumu ve en sonunda da kendimi. Yüzleşmekten ne kadar kaçsam da bunlara hiç sahip olmadığımı biliyordum. Ne ailem olmuştu ne arkadaşım ne de masumluğum. Bu da benim lanetimdi. Benim sandığım hiçbir şey benim değildi.

Lanetli bir katildim ben.

Çoğu zaman dünyaya gelme sebebimin katillik olduğunu düşünürdüm. Sanki özenle hazırlanan bir projeydim; ruhsuz bir makine, kan ve acıdan beslenen bir canavar. Hep maskeler takmıştım, o maskelerin ardındaki ben o kadar çirkindi ki bir noktadan sonra maskeleri takmak benim için zorunluluktu.

Şimdiyse ablamın karşısında tüm maskelerim düşmüştü. O maskelerin ardındaki şeyden ben bile iğrenirken o, ömrünü harcadığı şeyin bir hiçlikten ibaret olduğunu gördüğünde ne hissedecekti?

O kadar beklenmedik bir andı ki bu, tüm maskelerim bir bir düşmüş ve her şey netliğini yitirmişti.

Çaresizlik.

Bu duyguyu yaşayana kadar kelime anlamını bilmekten ve empati yapmaktan ilerisine gidemezdik. Bense bu duyguyla çok küçük yaşta tanışmıştım. İlki babamın eve gediğinde yaşayacaklarımızı düşündüğüm zamanlardaydı. İkincisiyse o yetimhanede tüm benliğimi benden alan o soğuk günlerdeydi. Hep *bir çaresi bulunur,* derlerdi ancak o çarenin, tüm iplerin kopacağı an olacağını herkes bilemezdi.

Ablam parlak, ela gözleriyle yüzüme uzun uzun baktı. Onu tanıyordum, onu tanıdığımı sanıyordum ama onun bu bakışında ne hissettiğini bilecek kadar uzun zaman geçirmemiştim onunla. Onu aslında hiç tanımıyordum.

Bakışları tekrar Şahin'e döndüğünde tüm rıhtımda duyulacak bir kahkaha attı. Hatta o kadar güldü ki karnını tuttu. Bu sırada kendimi zorlayarak yanlarına doğru yürüdüm.

"Manyağa bak ya, dediği şeyi duydun mu?" Bir süre daha gülmeye devam etti, Şahin ise onu izliyordu. Ancak Şahin'in ifadesinde öfkeden eser yoktu, aksine çok güzel bir manzarayı izleyen bir adamın hoşnut ifadesi vardı. Ablam gülmeyi bırakırken yüzü tekrar ciddileşti. "Bak Şahin, seni anlamaya çalışıyorum. Cidden. Hislerinden bahsettiğinde sana aramızda bir şey olmayacağını açıkça söyledim. Bu yaptığın saçma inat nedir, anlamıyorum. Gerçi bu ülkede kadınların başına ne geliyorsa erkeklerin bu hastalıklı inatlarından geliyor ya. Ama diyeceğim şu ki benim bu hayatta kardeşim için yapamayacağım şey yoktur. O yüzden onun hakkında konuşurken gerekirse yüz kere düşüneceksin. Bana sakın saf, masum deme; o parmaklıkların ardında yatan biri bir daha ikisine de sahip olamaz. Anladın mı?" Şahin'e doğru bir adım atarken tehditkâr şekilde kaldırdığı işaret parmağı Şahin'in göğsüne çarpmıştı.

Ne de olsa benim ablamdı işte!

"Sinirlenince çok seksi olduğunu söyleyen olmuş muydu?" dedi Şahin alaylı bir tavırla. Ve bu, ablamın sabrını taşıran son nokta olmuş olacak ki Şahin'in yanağına sert bir tokat attı. Şahin'in kafası sağa doğru dönerken alaylı ifadesi de silinmişti.

"Abla, sen içeri geç," dediğimde ablam başını iki yana salladı.

"Seni bir daha ne benim ne de kardeşimin yakınında göreceğim, Şahin!" Ardından elimi tuttu ve eve girerken beni de peşinden sürükledi.

Şaşırmamıştım, beni korumak için her şeyi yapacağını çok küçük yaşta öğrenmiştim; sırf en sevdiğim yemeği yaptığı için ölesiye dayak yediği gecelerde, o gecenin ertesi günü yine aynı şeyi tekrarladığında.

Elimi bıraktığında evin içinde yürümeye devam etti, aynı anda yüksek sesiyle söyleniyordu da. "Deliyi görüyor musun? Artık ne yapacağını, ne saçmalayacağını şaşırmış."

"Aman abla, ne takıyorsun? Beyinsizin teki işte," dedim ben de ona ayak uydurarak.

"Senin hakkında bir kez daha saçmalarsa onu boğarım," dediğinde güldüm.

"Sinirlenince cidden çok seksi oluyorsun. Ablamsın diye demiyorum," derken salondaki koltuğa oturdum. Rahat görünmeye çalışıyordum ancak kalbimin hızlandığı o nadir anlardan birini yaşıyordum.

"Geç dalganı, geç. Kahvaltı yaptın mı?"

"Yok, sizinle yapayım dedim."

"Ateş nasıl?" dedi o da karşıma oturarak.

"İyi, sıkılıyorum deyip duruyor. Koskoca adam naz yapıyor sürekli."

"Adam senin için kurşunların önüne atladı, biraz nazını çeksen ne olacak sanki?" dedi her zamanki gibi Ateş'i savunarak.

"Emin ol, kimseyi çekmediğim kadar çekiyorum."

"Seni çok seviyor, çok güzel seviyor. Peki, sen? Onu sevdiğine eminim ama bir şeyleri sürekli perdeliyor gibisin."

"Bir şeyi perdelediğim yok, aramızdaki şeyler kabullendiğim hislerden daha yoğun ve nasıl ayak uyduracağımı kestiremiyorum." Sözlerimle elini omzuma koydu.

"Aşktan bu kadar çekinme." Gülümsemesi genişledi. "Neyse bunları sonra uzun uzun konuşuruz. Güzel bir kahvaltı hazırlayalım, üstüne de şöyle köpüklü bir Türk kahvesi." Ablam gözünü kapatıp hayal kurarken gülümsedim.

"Harika olur."

Mutfağa girmek için ayaklanacaktık ki salona giren Ferda'yla oturduğumuz yerlerde kaldık. Üstünde ona büyük gelen, Tarık'ın olduğunu bildiğim lacivert bir *sweatshirt* vardı. Yüzündeki duruluk makyajsız ve geceden kalma olduğunu gösteriyordu.

Büyük ihtimalle kimseye görünmemek için rıhtıma açılan cam kapıdan çıkacaktı. Ancak bizi görmesi tüm planlarını bozmuştu.

"Aa, Ferda ne zaman geldin sen?" dedi ablam şaşkınlıkla.

"Birkaç saat önce gelmiştim," dedi Ferda da bir an ne diyeceğini bilemeyip etrafa bakarken.

"Ben niye görmedim ki seni?"

"Şey, rıhtımda oturdum biraz," dedi kapı eşiğinde durmaya devam ederken.

"Bu soğukta?"

"Evet, üşüyünce de Bahar'ın odasına çıktım ama uyuyordu," diye yalanını daha da sağlamlaştırdı hatta.

"Keşke yanıma gelseydin, tek sıkılmışsındır."

"Yok canım, öyle dinlendim zaten ben de biraz. Hatta şimdi de gidecektim," dedi acelesi varmış gibi.

"Kahvaltı yapmadan hiçbir yere bırakmam seni, otur Ferda. Hatta bir mutfağa bakayım da eksik olursa Tarık'ı markete göndereyim." Ablam salondan çıkarken ben hâlâ az önce yaşanan anı gözümde tartıyordum. Gerçekten hiç inanmamış mıydı? Yoksa gözünün önündeki gerçeği görmekten mi kaçınıyordu?

Şahin benim kimliğimi ifşa etmişti, hem de ablama.

Murat beni tehdit ediyordu.

Ve benimle oynamaya çalışan farklı güçler de vardı. Daha fazla sabredemeyecektim, Murat ve Şahin en kısa sürede öleceklerdi. Kimse V'yi korkutmaya çalışamazdı, bunu diğerleri gibi onlar da öğreneceklerdi.

Ancak bir gerçek vardı ki V'nin kimliği hızla yayılıyordu, asla olmaması gereken bir hızda hem de. Ve bu hız ne sonun ne de başlangıcın eskisi kadar uzak olmadığını gösteriyordu.

Ferda yorgun şekilde yanıma oturduğunda sessizdi.

"Abini görmelisin," dediğimde kaşları çatıldı.

"Benim yüzümden az kalsın ölüyordu." Karışmış saçlarını eliyle geriye doğru taradı ve arkasına yaslandı.

"Senin tek suçun insanlara inanmak. Kendi hayatın ve ailenle ilgili kimseye hiçbir bilgi vermemelisin, kimseye Ferda."

"Yorgunum, Aşkın."

"Herkes bunu söyleyip duruyor, neyse ki gerçek yorgunluğu bilmiyorsunuz. Yolun çok başındasın Ferda, genceciksin. Hatalar yapman normal ama yorulmayacaksın."

"Sürekli düşüyorum, dizlerim paramparça," dedi dizlerini ovuşturarak ancak ikimiz de soyut bir benzetmeden bahsettiğini biliyorduk. Ve soyut acıların daha çok can yaktığını da biliyorduk.

"Bacakların kopana kadar sorun yok."

Bu sırada salona Tarık girdi. Islak saçları tişörtünün yakalarını ıslatmıştı, duştan yeni çıkmıştı. Üstünde gri bir eşofman takımı vardı. Ferda'yı gördüğünde şaşırdı ancak ifadesini çabuk toparladı.

"Hayret, gitmişsindir çoktan demiştim," dedi Ferda'yı uzun uzun incelerken. Anlaşılan yatakta yeterince inceleyememişti.

Ferda umursamaz bir tavırla omuz silkti. Tarık ciddi ilişki insanı olmadığına kendini inandırsa da çok çabuk bağlanırdı. Ferda'ysa gerçekten çapkındı ve zevk almaya bakıyordu. Ferda'nın umursamazlığı onu üzüyordu.

Tarık da umursamamaya çalıştı, bakışları bana döndü. "Yüzünü gören cennetlik, uyuz enişte nasıl?"

"İyileşiyor, iyileştiğinde ona *uyuz* dediğimi iletmemi ister misin?" dediğimde burnunu kırıştırdı.

"Aman, sevgilisine laf da ettirmiyor."

Ablam mutfaktan çıktığında gözleri direkt Tarık'ı buldu. "He iyi, uyanmışsın. Marketten alınacaklar vardı," dedi hevesle.

"Hayır, Aylin, ben aslında uyanmadım. Sen rüya görüyorsun. Ben aslında burada yokum. Bak..." Cümlesini tasdiklemek için salondan kaçacaktı ki ablam bağırarak onu durdurmaya çalıştı. Ancak bu onu kesmezken tam çıkıyordu ki yanımdaki yastığı sertçe kafasına fırlattım.

Yastık tam kafasına isabet etmişti ancak çok sert attığım için kafası öne doğru gitmiş ve bu da kafasını sertçe kapıya vurmasına sebep olmuştu. Bir süre başı döndü, ardından da sanki kafasının üstünde yıldızlar dönen bir çizgi film karakteriymiş gibi yere yığıldı.

Şimdi ben onu kaldırana kadar kalkmayacağını bildiğim için yerimden kalkıp yanına ulaştım. "Abartma, Tarık," diyerek ayağımla karnını dürttüm.

Ancak ses ve hareket yoktu. "Kalksana lan, yorma beni."

Kontrol etmek için eğilecektim ki keyifle kahkaha attı. "Kıyamam kız, nasıl da korktun benim için. Seviyorsun sen beni," derken bir yandan da karnını tutarak gülüyordu.

"İt," diyerek karnına vurduğumda böğürdü. "Ben giderim marakete," dedim ablama dönerek. Zaten kendimi dışarı atmaya yer arıyordum.

Salondan ve evden çıktığımda Şahin hâlâ etrafta mı diye anlamak için etrafı uzunca inceledim. Genelde rıhtım tarafından geliyordu ancak bu sefer kara tarafında yoğunluk vardı. Şahin hâlâ gitmemişti, beni bekliyordu.

Rüzgâr saçlarımı savururken gözlerim kısıldı. Boş sokakta yavaş adımlarla yürürken caddeye bağlanan sokağa girdim. Biraz ileride siyah bir *Rolls Royce* duruyordu. Arabanın yanında iki adam vardı ancak çevrede gizlenmiş çok daha fazla koruma olduğunu biliyordum.

Bu mafyalar yüzünden, rıhtım hiç görmediği kadar lüks araç görmüştü.

Şahin'in aracına yaklaştığımda adamlardan biri kapıyı açtı. Şahin arkasına yaslanmış, viskisini yudumluyordu. Arabaya bindiğimde kapıyı kapattılar.

"Benimle bir arabada yalnız kalacak kadar kendine güvenmen çok şaşırtıcı," dedim onu katil bakışlarımla uzunca süzerken.

"Bu kadar gergin olma Aşkın, bir şeyler iç," dedi rahat tavrıyla. Üstünde siyah, koyu çizgileri olan bir gömlek vardı. Koyu saçları özenle şekillendirilmişti ve gözlerinde eğlenen parıltılar vardı.

"Senin için geleceğim," dediğimde şen bir kahkaha attı. "Ve o an geldiğinde benden merhamet dileyeceksin. Ancak merak etme, o andan önce seni sefil bir hâle getireceğim. Ne tek ailem dediğin oğlun ne Şafak ne gücün... Sen bir hiç olduktan sonra öleceksin, Şahin." Onu ailesiyle tehdit etmiyordum, Şahin dışında kimseye zarar vermeyecektim de zaten.

Gülüşü yavaşça solarken hâlâ eğleniyordu. "Sence ben neden yaşıyorum, Aşkın? Ateş merhametli olduğu için mi? Baybora'yı ölümün kıyısına getirmeme rağmen ben nasıl yaşıyorum?"

"Arkanda güçlü isimler var," dediğimde gülüşü genişledi.

"Öyle ama tek sebebi bu değil. Karamanların adı çıkmış ama Alanguvalar vahşeti çok daha fazla severler. Ateş beni öldüremiyor, öldüremez. Ve hatta ölmeme izin de vermez."

Hızlı bir hareketle botumun iç tarafındaki çakıyı çıkararak açtım ve ona yakınlaştım. Gömleğinin yakalarından tutup çakıyı boynuna dayadığımda hâlâ ifadesi rahattı.

"Ateş'in sebepleri umurumda bile değil. Ben Ateş değilim ve bana kimse engel olamaz. Bak şimdi kessem şah damarını, ne yapabilirsin? Öleceksin."

"Ben ölmeyeceğim Aşkın, ne bugün ne de yarın. Haydi kes, neden duruyorsun?" Çünkü Ateş onu hiçbir halükârda öldürmemi istemiyordu, peki neden? "Sanırım aranızdaki ilişki bağınız sandığın kadar güçlü değil ama eminim, bir gün Alanguva anlatır sana," dedi büyük bir öz güvenle. Ona daha fazla malzeme vermek istemiyordum.

"Ablamdan ne istiyorsun?" dedim çakıyı çok şiddetli olmayacak şekilde bastırmaya devam ederken.

"Onu seviyorum," dediğinde çakım boynunda bir kesik açtı.

"Sikerim senin sevgini, kaç kere gördün de seviyorsun? Uzak duracaksın ondan."

"Onu ilk gördüğüm andan beri unutamıyorum."

"Benim kim olduğumu söyleyerek onu kendine âşık edeceğini mi sandın?"

"Kafasını karıştırdım, günün birinde kafası o kadar karışacak ki tek yolu ben olacağım," dedi gözlerinde aşk pırıltılarıyla. Aslında aşktan çok sahip olma arzusuydu. Şahin durdurulmadığı sürece, hedefleri için her şeyi yapabilecek kapasitedeydi.

"Hasta bir piçsin sen!" Biraz daha derine soktum çakıyı.

"Eğer ben ölürsem Ateş de biter, sen de bitersin. Haydi devam et, hepimizin sonu gelsin." Canı acıyordu ama zevkle konuşmaya devam ediyordu. Beni durdurmak için bir şey yapmıyor, dışarıdan yardım da istemiyordu. Kendine fazla güveniyordu.

"Kimse benim sonumu getiremez," desem de çakıyı çektim boynundan, kan akan boynuna hızla elini götürdü. "Ateş'in ne söylediği ya da ne istediği umurumda değil, Şahin. Ben tek tabanca takılırım, namlunun ucundasın. Benim kafam atarsa da hiçbir şey sikimde olmaz. Anlıyor musun?"

Arabadan çıktım, kapıyı sertçe kapattığımda etraftaki korumalar dikkatle hareketlerimi izliyorlardı. Onların bakışları altında caddeye çıktım ve markete yürüdüm. Bu sırada telefonum çaldı. Ateş arıyordu, yanıtladım.

"Aşkın, ne yapıyordun Şahin'in arabasında?" Onu bıraktığım anın aksine fazlasıyla ciddi bir ses tonu vardı. Gerginliğini sesinde hissetmek hiç de zor değildi.

"Şahin benim evimde ne yapıyordu?" Sessiz kaldığında devam ettim. "Dur, ben sana söyleyeyim! Ablama gerçek kimliğimi anlatıyordu. Peki, o kadar koruma varken bu adam nasıl yine evime kadar gelebiliyor? Bu adam neden hâlâ ölmüyor?"

"Aylin ne tepki verdi?" dedi sesi daha da gerilirken.

"Sorularıma cevap ver, Ateş!"

"Daha dikkatli olu-"

"Her seferinde aynı haltı söylüyorsun! Ateş, o adamın o kadar korumayı geçerek evime her seferinde ulaşması bana hiç de mantıklı gelmiyor. Sen buna göz yumuyorsun."

"Saçmalama güzelim, sakinleş sen. Gelince konuşuruz."

"Sıkıldım, Ateş!" Sesimin yükselmesiyle bir süre sessiz kaldı. "Yalanlarından, sırlarından, senden."

"Benden?"

"Evet! Senden."

"Öfkelenmişsin yine, dolmuşsun. Telefonda konuşulacak şeyler değil bunlar, gelince konuşalım."

"Gelmeyi düşünmüyorum, kafa dinlemem gerek."

"Hayır, Aşkın beni oraya getirtme," derken sesi yükselmişti ve ani hareket etmiş olacak ki cümlesinin sonunda acı çektiğini hissettim.

"Otur oturduğun yerde! Hareket de etme, yaralısın hâlâ."

"Yorma o zaman beni Aşkın, işlerini hallet ve evimize gel."

"Bakarız, kalkma yerinden. İlaçlarını da unutma." Telefonu kapattığımda marketin önüne gelmiştim. Bakışlarım marketin koyu camındaki yansımama takıldı.

Zihnimdeki ses hiç susmuyordu.

Yansımamdaki görüntü zihnimdeki şeytanın yüzüne dönüşüyordu. Her tarafım kan içindeydi ama o ses asla yeterli olmadığını söylüyordu.

13

BOZUK KASET

Kahvaltıdan sonra kulübeye inmiştim. Ben karşımdaki panoyu izlerken ihtiyar da sessizce koltuğunda oturuyordu. İhtimaller, ipler, doğrular ve yanlışlar... Her şey birbirine girmişti. Her şeyin merkezinde Ateş Alanguva vardı.

Sarı gözleriyle panonun tam ortasındaydı ve bir fotoğraf karesine sıkıştırılmış güzelliğiyle bana bakıyordu. Panodan birkaç adım uzaklaştım ve kendime bir viski şişesi alarak İhtiyar'ın karşısına yerleştim.

"Hiç çok fazla söyleyeceğin şey olduğu için konuşamadığın oldu mu?" dediğimde yarım ağız güldü İhtiyar.

"Her gün."

"Kapana kısılmış gibiyim, bir şeyler kontrolümden çıkıyor. Farkındayım, görüyorum da ama tuhaf ki durdurmuyorum. Durdurmak için çabalamıyorum bile."

"Bırak, çıksın Aşkın, kontrol her zaman mükemmel değildir." İhtiyar'ın sözleriyle histerik bir kahkaha attım.

"Ben buzlu suyun içindeyken beni öldürecek kadar zorla suyun altına soktuğunda öyle demiyordun. Suyun içinden her kafamı çıkardığında saçlarımdan tutarak bağırıyordun. 'Kontrol sende olmalı, V! Kaybetme şansın yok, V! Hislerin seni güçsüzleştirir, V! Hissetmek yasak, V!'" Kaptan bir süre hiçbir şey söylemedi.

Geçmiş kanlı canlı şekilde eski bir kasette oynamaya devam ediyordu ve göz önünde olmaması yaşanmadığını göstermiyordu. O kaset hiç bozulmuyor, tazeliğini ve canlılığını yitirmiyordu zihnimde.

"Eğer o eğitimler olmasaydı bugün karşımda olamazdın, şimdi neden bu anları hatırladığını biliyorum. Hissediyorsun, hissetmekten korkuyorsun."

"Bu canavarı sen yarattın."

"Ben sadece büyüttüm. Anlamıyorum Aşkın, neden artık kendinden bu kadar rahatsızsın?"

"Daha fazlasını istiyorum, daha fazla öldürmek istiyorum. Diğer yandan ablamın yüzüne artık bakamıyorum. Ateş'in aşkına karşılıksız

kalmaya dayanamıyorum! İki kimliğin arsında ilk defa böyle sıkıştım. Ben hep V'yi seçerim ama bu sefer yapamıyorum."

"Yapma o zaman, Aşkın'ı seç."

"Bunu bana söyleyebilecek son kişi bile değilsin, İhtiyar."

"Sana *V'yi seç*, dememi bekliyorsun; *ablanı düşünme, Ateş'i de unut*, dememi istiyorsun. Çünkü hep bunu yaptım ama artık yapmayacağım. Artık vicdanın ve beynin arasındaki kambur olmayacağım sana."

Derin bir nefes alarak gözlerimi yumduğumda İhtiyar sakinliğini korumaya devam etti. "Şu sıralar kendine gereğinden fazla acı çektiriyorsun. Yapma, Aşkın."

"Kaybetme şansım yok benim."

"Doğrul Aşkın, sen tökezlemezsin." Doğru, o da yasaktı bana.

Konuşmanın işine gelmeyen kısmında, bulunduğu yeri terk etmesi gerekiyordu ama bu sefer yapmıyordu. Öylece gözlerime bakıyordu, etrafı kazayağı dolu gözleriyle.

"Kontrol ilk defa benden bu kadar uzaklaştı."

"Sorun değil, kontrol sende değilken de kazanırsan gerçek olursun."

"Boşuna çabaladın, bir canavardan kahraman yaratmaya çalıştın. Başarısızsın, kabullen artık."

"Kes şunu, Aşkın," dedi sesi yükselip keskinleşirken. Bu otoriter tınıyı çok iyi tanıyordum ama uzun zamandır duymamıştım.

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu, bu sessizliği bölense ben oldum. "Bu gece için cinayet ver bana."

"Hayır."

"Soru sormadım, İhtiyar." Sert gözleri, karanlığının ardındaki merhametle bakmaya devam etti bana. Hep böyle yapıyordu; ne yapsam, ne düşünsem anlıyor gibi bakıyordu.

"Ateş'e karşı koyamıyorsun ama kendini ona tamamen bırakamıyorsun da. Bu seni mahvediyor."

"Durum değerlendirmelerine ihtiyacım yok."

"Aşktan bu kadar korkma, Aşkın."

"Neden? Seni aşk mahvetmedi mi?" Acı bir gülüş belirdi dudaklarında.

"Seçme şansım olsa bin defa daha mahvolurdum," dedi ve bu sefer devam etmedi. Yerinden kalktı ve yanımdan ayrıldı.

Ben de yeni açtığım viski şişesini bitirene kadar oturdum. Bittiğindeyse ikincisini açmamak için kendimi zor tuttum ve bilgisayarımın başına geçtim. Murat'ın evinin etrafındaki kameraları uzun zamandır inceliyordum ancak hiçbir şekilde onu göremiyordum. Arada kız kardeşini görüyordum ama Murat hiç dışarı çıkmamıştı.

Bu kadar zamandır evde olamazdı. Belki de kameralara sızdığımı fark ederek görüntülerimi engellemişti. Öyleyse ondan hiçbir şekilde bir iz bulamamıştım ve bulmam da zor görünüyordu.

Kurbanlık koyun gibi bekleyecek hâlim yoktu. Yakından araştırma yapmam gerekiyordu. Silahlarımı ve çakılarımı yanıma alarak yukarı çıktım. Motoruma atlayarak daha önce gittiğim adrese hızla sürdüm. Bu sürede Ateş hiç aramamıştı.

Eve yaklaştığımda motoru birkaç sokak ötede bıraktım. Binaya girecektim ki Murat'ın kardeşi Selin'i gördüm. Elinde market poşetleriyle yürüyordu, beni anında fark etmişti. Afallarken gözlerini kırpıştırdı.

Çamurlu botlarıyla önüme gelene kadar hiç sesi çıkmadı. "Merhaba, bir şey mi vardı?"

"Evet, biraz sohbet ederiz diyordum aslında," dedim gülümseyerek.

"Konu neydi?"

"Eve davet etmeyecek misin?" dediğimde bir binaya baktı bir de bana. Konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki devam ettim: "Aslında kapıda karşılaştığımız iyi oldu." Binaya doğru yürürken beni geri çevirme fırsatını elinden almıştım.

Binaya girip asansöre bindiğimizde Selin gergindi. Elindeki poşetleri farkında olmadan ara ara sıkıyordu. Evin önüne geldiğimizde poşetleri bir eline aldı ve kapıyı açtı. Önce o geçti, ben de peşinden girdim. Her tarafı dikkatle inceliyordum.

"Aslında Murat'ı arıyorum günlerdir ama ulaşamıyorum," dediğimde arkası bana dönüktü ve yüzünü görememiştim.

"Biraz kafa dinlemek için uzaklaştı, arada yapar böyle. Neden ulaşmak istiyordun?" Uzun koridorda yürürken ben de peşinde yürüyordum. Mutfağa girdiğimizde ellerindeki poşetleri masanın üstüne bıraktı.

"Biz ortağız sonuçta, öyle kafasına göre kaybolamaz," dedim Murat'la aramızda geçen son konuşmalardan haberi olup olmadığını anlamak için.

"Ulaşabilirsem söylerim," dedi omuz silkerek, umursamaz görünmeye çalışıyordu.

"Sen ne yapıyorsun? Tek mi yaşıyorsun?" dediğimde kaşları çatıldı.

"Evet." Artık sinirlerini bozmaya başlamıştım.

"Tek kişi için fazla büyük bir alışveriş değil mi?" dedim market poşetlerine bakarak. Tedirginliği arttı.

"Yeter! Bunlar seni neden ilgilendiriyor? Evimden gider misin?" diye sesini yükseltmişti ki içeriden bir ses duydum. Bir şeyin düşme sesiydi.

Selin'in gözlerinde korku ifadesi oluşurken sırıtarak kafamı iki yana salladım. Onu mutfakta bırakarak koridora geçtim ve odaların kapılarını açarak içlerini kontrol ettim.

"Eğer hemen durmazsan çok kötü şeyler olacak!" diye öfkeyle konuşuyordu Selin.

"Haydi ya, nasıl şeyler? Merak ettim bak." Bu sırada koridorun sonundaki odaya varmıştım.

"Dur!" Onu dinlemeyerek kapının üstündeki kilidi çevirdim ve içeri girdim.

Kabul etmek gerekirse beklediğim türden bir görüntü değildi. Murat elleri arkadan bağlı şekilde bir sandalyenin üstündeydi ve yere doğru yığılmıştı. Ağzı da bantlıydı.

Murat beni gördüğünde kaşları çatıldı ve kardeşine baktı. Bense kahkaha attım kendimi tutamayarak.

"Burada çok şey görmeyi bekliyordum ama bunu beklemiyordum. Vay amına koyayım, olaya bak." Omzumun üstünden Selin'e baktım. "Abine bunu neden yaptın?"

"Seni ifşa edecekti," dediğinde ciddi mi diye anlamak için bir süre yüzünü seyrettim. Fazla ciddiydi.

Yerdeki Murat'a keyifle baktım. "Demek ondan sesin soluğun çıkmıyor. Açıkçası bayağıdır belanı sikmek için bekliyordum ama bana gerek kalmamış, kardeşin halletmiş."

Yanına yaklaştım ve eğildim, ağzındaki bandı sertçe çektiğimde yüzü acıyla kısıldı.

"Seni mahvedeceğim, Selin," dedi acı içinde.

"Ayıp ama kardeşin o senin, yakışıyor mu böyle hareketler?" Murat alt dudağını ıslatarak bana öfkeyle baktı. Ben çok iyiliksever bir insan olduğum için onu sandalyesinden tutarak sertçe kaldırdım. Üstünde eşofmanları vardı ama epey dağılmıştı. Uzun zamandır bu hâlde olduğu belliydi.

"Senin gibi bir abim olsa ben de onu bir odaya bağlayıp ağzını kapatırdım herhâlde," dedim ona alayla bakarak, sinirden damarları belirginleşmişti.

Selin suçlu bir çocuk gibi odanın bir köşesine çekildi. Murat, ateş çıkan bakışlarını kardeşinden ayırdığında bana alttan alttan baktı.

"Neden beni ifşa etmesin diye abini bağladın, Selin?" dediğimde Selin bakışlarını yerden kaldırdı.

"Seni ifşa ettiği an ölürdü. Ya sen ya Ateş Alanguva... Bir dakika fazla nefes almasına izin vermezdiniz. İntihar etmesini engelliyorum aslında."

"Ne tatlı bir kardeşin var, Murat."

"Ayrıca ifşa olmanı istemiyorum. Sen yakalanırsan bir devrin sonu gelir ve kimse buna hazır değil."

"Buraya neden geldim, biliyor musun?" dediğimde kafasını iki yana salladı. "Abini öldürmeye geldim. Kimse beni tehdit edemez, kimse beni tehdit ederek yanında tutmaya da çalışamaz. Deneyenler olmadı mı? Oldu ama sonlarını hiç konuşmayalım, belki mideniz kaldırmaz." Ateş'i konudan uzak tutuyordum, o bunu başarmıştı hatta benimle sevgili olmayı da başarmıştı seksi puşt.

"Abim, sadece babamın katillerinden intikam almak istedi."

"Babanı ben öldürmedim, Ateş de öldürmedi. İntikam alınacak kimseyi göremiyorum ben."

"Ateş, babasının karanlık gücünü devam ettiriyor. İnsanları denek olarak kullanıyorlar," dedi Murat ondan beklenmeyecek sakinlikle.

"Rızası olmayan kimseyi kullanmıyorlar," dediğimde bu sefer gülen Murat oldu. Hatta kahkaha attı.

"Sevgilini hiç tanımıyorsun." Murat gözlerime uzun uzun baktı.

Selin'e döndüm. "Abini öldürmemem için bana bir sebep ver."

"Asla ama asla seni ifşa etmesine izin vermeyeceğim."

Cıkladım ve hızla kemerimdeki silahımı çıkarıp Murat'a doğrultum. "Pek yeterli gelmedi bana."

"Lütfen! Yemin ederim, bu odadan çıkamayacak bile."

Murat sakin tavrıyla beni izlemeye devam ediyordu. "Sence?" dedim. "Seni öldüreyim mi?"

"Yanlış taraftasın, Aşkın," dedi Murat sadece.

"Doğru taraf sen misin?" dedim. Alayla gülümsedim.

"O da değil."

Selin bir köşede endişeli gözlerle bizi izliyordu. Eğitimliydi, bana karşı koymaya çalışabilirdi ama çabalamıyordu bile.

Bir el ateş ettim, mermi tam sağ omzunun üstünden geçerek arkasındaki duvara saplandı. Murat soğukkanlılıkla beni seyrediyordu ama Selin korkuyla gözlerini yummuştu bile.

"Kardeşinin hatırına hayatını bu seferlik de bağışlıyorum ama bir aksilik sezersem nefes alacak bir saniyen bile olmayacak." Silahımı indirip belime yerleştirdim.

Selin'e son bir bakış attım ve önce odadan, ardından da evden çıktım. Bu akşam zihnimi yoracak bir cinayet işlemek istiyordum ancak hedef yerim kulübem değildi. Motoruma döndüm ve Alanguva malikânesine sürdüm.

Ateş bir daha aramamıştı ancak emin olduğum bir şey vardı ki Murat'ın evine geldiğimi biliyordu. Hatta şu an kıskançlık krizleri geçiriyor dahi olabilirdi. Ona Murat'ın beni tehdit ettiğini anlatmamıştım, eğer anlatsaydım o yaralı hâliyle kalkar ve Murat'ı öldürürdü.

Malikâneye geldiğimde tüm kapılar benim için açıldı. Motorumu karada bırakarak jet skiyle karşıya geçtim. Deniz tarafında soğuk daha şiddetli hissediliyordu.

Evin giriş kapısından değil de bahçe kapısından girdim koridora. Salona girecektim ki duyduğum seslerle durdum. Ateş'in arkası dönüktü, karşısında Pusat vardı. Hararetle bir şeyler konuşuyorlardı.

"Kes şunu artık Ateş, ölümden döndün. Hâlâ onu düşünüyorsun. Ya bırak, ne halt ederse etsin, merak etme bir şey olmaz o Şam şeytanına." Kıskanç pis *Shrek*.

Bir süre sessiz kaldı. Ardından, "O önemli," dedi Ateş tek nefeste.

"Sen değil misin amına koyayım! Lan biri benim için kurşunlara atlasa ömrümü adarım, hanımefendi düşmanlarla uğraşıp sana hesap soruyor." Ateş'in aksine Pusat mantıklı şekilde beni sorguluyordu.

"Kes Pusat, sana fikrini sormadım."

"Aşk bir yere kadar, ona tamamen güveniyor musun?"

"Pusat!"

"Bir gün seni karşısına almayacağının garantisi var mı? İkiniz de birbirinize güvenmiyorsunuz. Aşkın senin sonunu getirebilecek kadar tehlikeli. Aklını kullan Ateş, iplerin hepsini bırakamazsın."

Ateş konuşacaktı ki durdu, varlığımı şimdiye kadar hissetmemesi mucizeydi zaten. Salona girdiğimde Ateş dönüp bakmadı, tahmin ettiğim gibi anlamıştı geldiğimi.

"Ne yavşak bir döneksin sen be Pusat," dedim söylenerek ve Ateş'in yanına oturdum. Ateş koltuğa oturmuş, bacaklarını da pufa uzatmıştı. Üstünde hâlâ aynı kıyafetleri vardı.

"Her yerde pusuya yatıp dinlemesen şaşarım zaten," dedi Pusat gözlerini devirerek.

"Ateş benim için ölüme atladıktan sonra bir pisleştin sen, kuduruyorsun kıskançlıktan."

"Ne kıskanacağım be! Ateş benim için de kurşunlara atlar bir kere. Değil mi, Ateş?" dedi Pusat bir eli belinde, büyük bir beklentiyle.

Ateş sabır çekerek yüzünü sıkıntıyla ovuşturdu.

"Atlamaz ki! Ağla haydi. Benimle masa kırmak varken!"

"Artık uzun zaman bir halt kıramazsınız siz," dedi Pusat keyifle. Bizim yatak hayatımız onu bu kadar germemeliydi.

"Tabii, sen bilmiyorsun Ateş'in azmini... Bırak üç kurşun yarasını, otuz kurşun yarası alsa hâlâ libidosu ve kuvveti sağ."

"Yeter!" En sonunda sesini yükseltmişti Ateş. "Başımı şişirdiniz, ikiniz de bir yandan. Susun artık."

"O gelene kadar normal normal konuşuyorduk biz," dedi Pusat işaret parmağıyla beni işaret ederken.

"Normal mi? Sevgilimi bana karşı dolduruyordun, yavşak!" dedim gerçek bir öfkeyle.

"Gerçekten yeter! Pusat bir ton işin var, gidip onlarla ilgilen," dedi Ateş bıkkın ifadesiyle.

"Ne halt yerseniz yiyin," diyerek fazla alıngan şekilde salonu terk etti *Shrek*.

Yalnız kaldığımızda aramızda sessizlik oluştu. "Neden indin aşağı?" dedim gözlerimle yarasını kontrol etmeye çalışırken.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

"Hani sıkılmıştın benden?" dedi o da alıngan ifadesiyle.

"Evet, bir zamanlar sen de benden sıkılmıştın ama yine de gidememiştin." Elim ensesine gitti. "Terlemişsin, duş alman gerek." Omuz silkti. "Çocukluk yapma."

"Tek başıma alamam."

"Pusat yardım eder, zaten an kolluyor!" dediğimde kafasını bana çevirdi ve güldü. Saçları alnına düşmüş, koyu renkli tişörtü buruşmuştu.

"Alacalı bir güzeli tercih ederim," dedi sesi kısılırken.

"Kumralım ben, alacalı demeyi kes."

"Değilsin, her renkten birazsın, alacalısın işte. Hem göz kamaştırıcı hem de farklı," derken yüzü çok ciddiydi. Sanki bilimsel bir tezi dile getiriyormuş gibi...

"Beni böyle mi tavlayacaksın?" dedim şairane konuşmasına laf ederek ancak gözlerini kısıp dudağını yaladığında yapamayacağı çok fazla şey yoktu.

"Seni tavladım zaten," dedi yarım ağız bir sırıtışla.

"Allah Allah, öyle miymiş?"

"Öyle, öyle," dedi ve eli yanağıma uzandı. Çenemle boynumun arasına yasladı ve başparmağıyla hafif hafif çenemi okşadı. Dudağıma indiğinde nefesim parmağına çarparken gözlerini yumdu.

Ben de onun boşluğundan faydalanarak parmağını iki dişimin arasına alarak çok hafif olmayacak şekilde ısırdım.

Gözleri açılırken, "Hay sikeyim!" diye gayriihtiyari bir tepki verdi ve elini kendine çekti. Bana karşı pek küfretmezdi, küfrettiğini fark ettiğindeyse kafasını iki yana salladı. Bu tavrı fazla tatlı gelmişti gözüme. "Bırakmıyorsun ki iki dakika sakin, romantik bir an yaşayalım."

"Anlat Ateş, Şahin'e neden bu kadar müsamaha gösteriyorsun?" dedim sert ses tonumla.

"Başladık yine," diyerek gözlerini devirdi ve önüne döndü.

"Beni geçiştirip durman sinirlerimi bozuyor."

"Farkındayım ama aynı şeyi sen de bana yapıyorsun. Bugün Murat'ın evine neden gittin mesela?" dedi o da sesini yükselterek ve anında öfkeyle dolan sarıları ilgisini bana geri çevirdi.

booksfer.com
daha fazla e-kitap

Sessiz kaldığımda alt dudağını ağzının içine yuvarladı ve kafasını aşağı yukarı hafifçe salladı. "Bak, görüyor musun? Birbirimize asla şeffaf olamayacağız."

"Bu şekilde ne kadar yürüyecek?" Ona küfretmişim gibi baktı.

"Şunu yapmayı ne zaman keseceksin?"

"Ne yapıyorum?" dedim sesimi alçaltmaya çalışarak. Ben yükseldiğimde o da yükseliyordu ve dikişleri patlayabilirdi.

"Gördüğün en ufak aksilikte bizden vazgeçiyorsun. Senin için bu kadar basit olmasına katlanamıyorum."

Sıkıntı da buydu işte, basit değildi ve ben de buna katlanamıyordum.

"Şahin'in ablama ulaşmasına göz yumdun mu, Ateş?"

"Hayır," dedi ama gözlerime bakmadı. Ateş Alanguva yalan söylemezdi ama şu an yalan söylüyordu.

"Bunu neden yaptın?" dedim biraz daha kısılan sesimle.

"Gideceğini bilmiyordum, ablan da korunuyordu. Bilsem önceden engellerdim ama ablanın karşısına geçtiğinde öğrendim." Şu an yalan söylemiyordu. *Bence* söylemiyordu. Yoksa söylüyor muydu?

"Şahin'in ölmesinden neden bu kadar çekiniyorsun? Senin hakkında ne biliyor?" Derin bir nefes aldı ve yutkundu.

"Onun ölmesi benim işime gelmez." Belki yalan söylemiyordu ama her şeyi de söylemiyordu.

"Bunu sormadım, kaçamak cevap veriyorsun."

"Kaçamak cevap vermiyorum Aşkın, ben zaten sana direkt olarak cevap vermiyorum. Senin yaptığın gibi."

"Ben sana karşı tamamen dürüst olursam anlatacaksın yani, öyle mi?" Sorumla sessiz kaldı.

"Sen dürüstlüğüne inanılmayacak bir kadınsın."

Yutkundum. "Ama beni seviyorsun."

"Seviyorum."

"Bana karşı bu kadar kötü düşüncen varken nasıl sevebiliyorsun?"

"Hiçbiri umurumda değil, Aşkın. Sevgim hepsinden daha büyük," derken gözlerinde öyle bir ifade vardı ki ben sevildiğimi hiç bu denli hissetmemiştim. Hem de az önce güvenilmeyecek bir kadın olduğumu söylemesine rağmen.

Eli tekrar yüzüme gitti. "Şu vahşi gözlerinin ardındaki küçük kız çocuğu var ya, her öfkelendiğinde onu görüyorum. O küçük kız çocuğu kalbimi ısıtıyor."

"Yaptıklarımdan o sorumlu değil ki," dedim omuz silkerek.

"*Keşke* diyorum, *keşke yanında olsaydım da onu bu pis dünyadan koruyabilseydim. Keşke dönüştüğü şeyi engelleyebilseydim.*"

"Kimsenin korumasına ihtiyacım yok," dediğimde dudaklarında yorgun bir gülüş oluştu.

"Evet ama keşke olsaymış."

"*Dönüştüğü şey* ne hem? Neyim ben senin gözünde?" Canavardım. Peki, bir canavarı sevmek mümkün müydü?

"Sen bir tek kendine kötüsün, Aşkın."

"Konuyu değiştirip aklımı karıştırmaya çalışıyorsun ama ben senin o manipüle ettiğin insanlara benzemem."

"İnsanları senden daha iyi manipüle eden birini hiç görmedim."

"Hiçbir konuda benden daha iyisini göremezsin," dedim ve ekledim: "Özellikle yatakta."

"Bu konu tartışmaya kapalı zaten," dedi o da benimle aynı ciddiyette.

Yerimden kalktım, salonun köşesinde içkilerin olduğu cam masanın üstünden bir şişe viski çıkardım kendime. Bardak almaya gerek duymadan tekrar Ateş'in yanına oturdum ve bir sigara yaktım. Ateş'se bu süre boyunca sadece sessizce beni izledi.

"Şahin, ablama benim gerçek kimliğimi söyledi bugün. Asla tahammül edemeyeceğim bir şey oldu, Ateş."

"Ablanın ona inandığını hiç sanmıyorum."

"Bilmiyorum. İçine böyle bir şüphe düşmesine bile tahammülüm yoktu. Ama düştü, senin yüzünden. İşin komik tarafı şu ki senin yüzünden olan çok şey var ama ben yine buradayım." Şişeyi ağzıma götürüp saniyelerce nefessiz kalacak kadar büyük yudumlar alırken Ateş sadece beni izliyordu.

"Hani V olmasaydın ve birini sevebilecek olsaydın bu kişinin Kaya olacağını söylemiştin ya... Hâlâ aynı şeyi mi düşünüyorsun?" Şişeyi dudaklarımdan ayırarak elimin tersiyle dudağımın kenarından akan viskiyi sildim.

"Evet," dedim hiç tereddüt etmeden.

Duyduğu şey ona ağır gelmiş gibi derin bir nefes aldığında konuşmaya devam ettim: "Aşkın böyle düşünüyordu ama ben sadece Aşkın değilim."

"V'yi de seviyorum." *Seviyorum* kelimesini özellikle onun gibi bir adamdan duymak her ne kadar alışılmadık olsa da anlıyordum. Beni sevgisine alıştırmaya çalışıyordu.

"Evet, seviyorsun," dedim sayıklarmış gibi. "Tanımıyorsun ama seviyorsun, benim bir parçam diye."

"Sen Aşkın, bu kadar bilinmezlikle hiçbir yerde durmayacak bir kadınsın ama şimdi benim yanımda sakinleşmek için içiyorsun. Kalmayı, hiçbir şeyi istemediğin kadar istiyorsun. Çünkü beni..." Cümlesine devam etmedi, durdu. "Neyse, boş ver."

"Yok, devam et. Çünkü seni seviyor muyum?"

"Çünkü beni sevmekten deli gibi korkuyorsun. Daha ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, inan Aşkın. Şu gelgitlerin, kendinle çatışmaların daha ne kadar devam edecek? Kendini mahvetmenden nefret ediyorum." Yerinden kalktı ancak hızlı bir kalkış yaptığı için dikişleri zorlanmış ve canı acımıştı.

Ben de hızla kalktım, bir elimi beline koyduğumda kafasını eğdi. Yüzlerimiz yakınlaşırken kısık gözleriyle uzun uzun gözlerime baktı.

Ona doğru uzandım ve dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım. Öpüşümle iç çekmiş ve yavaş bir tutkuyla da karşılık vermişti. Sıcaklığı, dudaklarının her bir kıvrımı ve acı tadı...

Her seferinde hafızamı durdurmama neden oluyordu.

Dudaklarımız zorlukla ayrıldığında ne ara yumduğumu hatırlamadığım gözlerimi açtım. Sarıları mayışmıştı, eli boynuma gitti. Beni tutarak göğsüne çekti. Kolları vücuduma dolanırken yüzüm göğsüne gömülmüştü.

"Canın yanacak, ne yapıyorsun?"

"Sevgilime sarılıyorum," dedi sanki yaralı değilmiş gibi.

"Kokuyorsun, duş alalım." Kötü kokmuyordu, kendi ten kokusu yoğunlaşmıştı ve bu kesinlikle kötü olmayacak bir kokuydu.

"Sen mi yıkayacaksın beni?" diye hevesle sorduğunda onu geri çevirmedim.

"Uslu bir çocuk olursan düşünebilirim."

"Ben hep uslu bir çocuktum zaten," dediğinde kıkırdadım.

Yüzündeki güzel gülüşle beni seyretti ve ardından yanağıma uzun, sert bir öpücük bıraktı.

"Pusat'ı çağırayım mı? Seni kucaklayıp odaya çıkarsın. Dünden meraklı zaten seni ellemeye. Sapık *Shrek*, elinde olsa kaçıracak seni. Nasıl da doldurmaya çalışıyor, gördün değil mi? Bir gün ortadan ikiye ayrılacak kıskançlıktan."

"Aşkın."

"Cidden bak, aranızda çok tuhaf bir ilişki var ve bu da bana geçmişinizi sorgulatmıyor değil."

"Aşkın!"

"Tamam be, kızma." Yaralarına dokunmayacak şekilde elimi beline yerleştirip ona destek olmaya çalıştım ama pek ihtiyacı varmış gibi değildi. Dik durabiliyor ve sorunsuzca yürüyebiliyordu.

Merdiveni es geçerek asansöre bindik. Evet, çoğu evinde asansör vardı. Görgüsüz işte!

Üst kata çıktığımızda, banyoya geçmeden önce su geçirmez bantları aldım. Banyoya geçtiğimizde jakuziyi çalıştırdım. Ondan önce davranarak tişörtünü çıkardım ve arkasına geçtim. Buğday, ipeksi tenindeki beyaz sargıların üstüne bantları dikkatlice yapıştırdım.

İşim bittiğinde sırtına bir öpücük bıraktım. Ürperirken omzunun üstünden bana bakmıştı.

Elim eşofmanının beline gitti. "Bunu da çıkarmamız gerek neyse ki," dediğimde güldü.

O tamamen soyunup jakuziye geçtiğinde ben de üstümdekileri çıkararak siyah çamaşır takımımla kaldım. Koyulaşan sarılarıyla beni süzerken gülümsedim. Onun gözlerine baka baka kalanını da fazla yavaş şekilde çıkardığımda nefesini tutmuştu. Alt dudağımı ısırarak ona baştan çıkarıcı bir bakış attım.

"Sikeyim," dedi kısık sesle ve bakışlarını kaçırdı. Keyifle güldüm. "Kurşun yarası sevişmemize engel değil, Aşkın."

"Maalesef öyle," dedim alt dudağımı sarkıtarak. Su geçirmez sargısının sağlamlığından emin olmak için tenini okşadım.

Ben de jakuziye girip arkasına geçtim. Baş desteği kısmına oturdum ve bir bacağımı hafifçe beline doladım. Sırtı bir yere değmiyordu. Duş başlığını ayarladığımda üstümüze su akmaya başladı.

"Acilen iyileşmem gerek ama günler sanki daha da yavaş geçiyor. Gerçi bana kalsa iyiyim," dediğinde saçını şampuanlamaya başlamıştım bile.

"Vurulduğundan beri bir azgınlık geldi sana sanki."

"İstediğimde seninle sevişememek sinirlerimi bozuyor."

"O yaralar iyileşince acısını çıkaracağım, özellikle de beni böyle yükseltmenin," dedim kulağına yaklaşıp. "Kapat gözlerini." Gözlerini kapattığında bir kez daha şampuan döktüm ve yoğun şekilde köpürttüm. Parmaklarım saçlarının arasında gezerken mayışarak kendisini bana bıraktı.

"İşe dönmem gerek, buradaki şirket biraz sıkıntılı. Sistemimi kırmak isteyenlerin tek deneme noktaları şirket ve daha yeni bir köstebek çıkardık."

"Bunları dert etme."

"Benim varlığım onları geriyor, hamlelerini görünür kılıyor. Ancak yokluğumdan faydalanmak isteyenler olacaktır."

"Sen zaten buradaki şirkete çok gitmiyorsun ki."

"Kendi isteğimle gidip gitmemek farklı, vurulup ölüm döşeğinden dönerek gidememek farklı," derken saçlarını durulamaya başlamıştım. Durulanana kadar açmadı gözlerini.

"Pusat bakmıyor mu yerine? Ya da müdürlerin?"

"Öyle ama Pusat güvenlik şefim, çok anlamaz teknoloji işlerinden. Müdürlerin de sadakati sorgulanır. Daha otoriter bir duruş lazım."

"İstersen senin yerine gidebilirim," dediğimde omzunun üstünden bana baktı.

"Patronları gibi işe gidip masama oturacaksın. Öyle mi?"

"Öyle, beğenemedin mi?"

Cıkladı. "Çok beğendim."

"Kimse sevgilimin yaralanmasından faydalanamaz."

"Yesinler sevgilini," dediğinde ona doğru eğildim. Dirseklerimi omuzlarına yasladım, saçım omuzlarına dökülürken yüzlerimiz arasında çok az mesafe vardı.

"İcraata geçemeyeceksen beni boşuna umutlandırma." Dudaklarımı kirli sakallı çenesine sürttüm.

"Çalışanlara gücünü hissettirip otorite kurabilirsen yokluğum pek sorun olmaz aslında."

"Şüphen olmasın," dedim sinsice gülerek.

"Seri katil işlerinden vakit bulabilir misin ki?"

"Ben geceleri adam öldürüyorum, Ateş."

"Gündüz de plan yapıyorsun."

"Ben ayık olduğum her an plan yapıyorum," dedim onu yıkamaya devam ederek.

"Bu gece cinayet işleyecek misin?"

"Evet."

"İşlemesen?" dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Neden?"

"Bu gece seni yanımda istiyorum."

"Neden özellikle bu gece?" derken içimde yeşeren şüpheyi bastıramıyordum. O şüphe zaten hiçbir zaman tam uyumuyordu. Bu iyi miydi, kötü müydü, sanırım bir gün gerçekten öğrenecektim.

"Her gece istiyorum, Aşkın."

"O zaman?"

"Ama bugün başka istiyorum," dedi omuz silkerek. "Kalamaz mısın?"

"Hayır, planlarım var ve öyle isteğine göre değiştiremem."

"Yaralı bir adamım ben ama sen bilirsin. Sen yokken belki uykumda dikişlerim açılır ve kan kaybından ölürüm. Belki de arazimde saldırıya uğrar ve yaralı olduğum için kendimi koruyamayarak ölürüm ama haklısın, sorun değil. İşlerin önemlidir sonuçta, sen bir gece adam öldürmezsen bu ülkenin hâli ne olur?" Alıngan sözleriyle ofladım. Ateş Alanguva bazen şaka gibi oluyordu.

"Senin kadar naz yapan biri daha yok, amına koyayım ya."

"Gidecek misin gece?"

"Gitmiyorum, lanet olsun, gitmiyorum ama sus." Keyifle güldü. Kafamı ona doğru eğdiğimde yanağıma bir kez daha sert bir öpücük bıraktı.

Duş jelini life döktüm ve arkasından ayrılarak önüne geçtim. Göğsüme kadar suyun içine girdiğimde hafifçe arkasına yaslandı. Elini tut-

tum ve kolunu kaldırdım, lifi teninde gezdirirken Ateş keyifle hareketlerimi izliyordu.

"Beni yıkayacağını yüz yıl geçse hayal edemezdim," derken fazla eğleniyordu.

"Ben de bir mafya babasıyla sevgili olacağımı düşünmezdim," dedim göz kırparak.

"Ben mafya babası değilim," dediğinde sadece onu geçiştirerek salladım kafamı. "Murat'ın evine neden gittin?"

"Kıskançlığı kes, ben sevgilimi aldatmam," dedim ve elini bıraktım, köpüklü elimle yanağından makas aldığımda yanağı köpük olmuştu.

"Zaten sıkıntı o şerefsizin tavırları, Aşkın. Sana karşı hisleri var."

"Tamam, Ateş haklısın, herkesi kendime âşık edecek kadar mükemmel ve güzelim ama abartmasan..."

"Bak ya, dalga geçiyor," dedi kafasını arkaya yaslayarak.

"Kıskançlık öz güvensizliktir bir kere," dediğimde aşırı bozuldu.

"Ne alaka?"

"Kendine güvenmeyen kişi sevgilisinin her an elinden gideceğinden korkar ve kıskançlık yapar."

"Saçmalık," dedi sertçe. "İnsan sevdiğinde kıskanır Aşkın, bu öz güvensizlik değildir. Ona başka birinin hayran gözlerle bakmasını istemez, bu gideceğinden korktuğu için de değildir ayrıca. Ya ondaki şeyi diğerleri görürse diye korkar."

"Bendeki şey ne peki? İnsanların görmesinden korktuğun?" Sorumu yanıtlamadı hatta gözlerini yumdu. "Cevap versene," dedim diğer kolunu da yıkarken.

"Yok, şımarıyorsun sen sonra," dediğinde yüzüne su sıçrattım. İrkilmedi ve elini bana doğru uzattı, boynumu hafifçe okşadı. "İşe bak, dünyaca ünlü seri katilimiz sevgilisini yıkıyor, bir tasla kafama vurmadığın kaldı ama yakında onu da yaparız bence."

"Şımaran sensin, bak."

"Ben yaralı bir adamım, ilgiyi hak ediyorum."

"Sen sözde Cebonayan lideri, gizli bir mafyasın ama sevgiline karşı kedi gibisin, ayrıca çok da naz yapıyorsun." Gözlerini açmadı, bizi durulamaya başladığımda ona biraz daha yakınlaşmıştım.

İki bacağının arasında oturuyordum. "Aşkın, sevişsek olmaz mı?"

"Olmaz."

"Hiç iyi değilim, uzaklaş o zaman," dediğinde dizlerimin üstünde durarak dudaklarına yaklaştım. Dudaklarının sıcaklığını hissedecek kadar yakındım ama öpmüyordum.

Hafif bir öpücük bırakacaktım ki ensemden tutarak beni kendisine çekti ve sertçe öptü dudaklarımı. Dudaklarım çenesine gittiğinde nefesini verdi.

"Eğer uslu bir çocuk olursan, kendini kasıp yaralarına zarar vermezsen seni mutlu edebilirim," dedim kısık sesimle.

Biraz aşağı doğru eğdim kendimi, sertliğini parmaklarımın arasına aldığımda gırtlaktan bir inleme sesi çıkardı.

"Beni mahvediyorsun," diye sayıkladı. Ben onu okşarken bir eli jakuzinin kenarına gitmişti. Kafamı hafifçe eğdiğimde göğsü hızla inip kalkmaya başlamıştı. Fazla zevk alacak ve kendini sıkacaktı. Yaraları zarar görebilirdi.

Elimi çekip doğrulduğumda boşluğa düşmüş gibi gözlerini açtı. "Haydi, film izleyelim."

"Şaka mı yapıyorsun, Aşkın?"

"Yok, çok ciddiyim."

"Hay sikeyim ya!"

"Bana küfürbaz dersiniz bir de, amına koyayım!"

"Sen bu hâlde olsaydın yedi ceddime sövmüştün, Aşkın. Ama yok, alacağım ben bunun intikamını."

"Ağlama, güzelim," diyerek dudağında bir öpücük bıraktım ve yerimden kalktım.

Tamamen durulanıp yatak odasına geçtik. Akşam yemeğini odamızda yemiş ve bir süre yatakta sohbet etmiştik. Şaşırtıcı şekilde bu sohbet sırasında hiç tartışmamıştık.

Aldığı ağır ilaçlardan olsa gerek, göğsümde uyuyakalmıştı. Dudakları büzülmüş, saçları göğsüme dağılmıştı. Her nefes aldığında sıcak nefesini tenimde hissediyordum. Saçlarını okşamaya başladım, mırıldanarak bana biraz daha sokuldu.

Kaşları çatıktı, eğilip saçlarının kokusunu içime çektim. Gözlerim kapanırken kalbim hızla atıyordu. Bu siktiğimin hissi her geçen gün daha da büyüyordu.

Onun altından kalktım, sıcaklığımı kaybettiğinde huysuzca mırıldansa da uykusu bölünmemişti. Yataktan çıktım, yalın ayak odadan ayrıldım. Alt kata indim, salonun ışığı kapalıydı, ben de açmaya gerek görmedim. Dışarıdaki aydınlatmalar içeriye loş bir ışık olarak yansıyordu.

Kendime bir şişe çıkarıp koltuğa yerleştim. Bir sigara yaktım, bacaklarımı pufa uzattım ve başımı da koltuğa yasladım.

Şu an birini öldürüyor olmam gerekiyordu ama ben sırf o istedi diye buradaydım. Peki, gerçekten o istediği için mi buradaydım yoksa içten içe hep burada mı olmak istiyordum? Yine kendimden kaçmaya çalışıyordum ama bunu hiç beceremiyordum.

Ben sigaramı henüz yarılamışken salona yeşil, uzun bir dev girdi. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturdu, elimdeki içki şişesini aldı. Sırf ben daha fazla içmeyeyim diye kendisi içti.

"Azalt şu zıkkımı, gebereceksin," dedi bana yandan ters ters bakarak.

"Üzülür müsün?"

"Ne üzüleceğim be, kafam rahat eder ne güzel."

Sırıttım. "Seviyorsun sen de beni he. Patronun da çok seviyor, biliyor musun? Sürekli bana olan aşkını anlatıp duruyor. Seni seviyorum demediği bir an yok, inanır mısın?"

"İnanırım amına koyayım, adamı Mecnun'a, Ferhat'a çevirdin. Dağları delecek yakında."

"Ferhat'ın Şirin'i deldiği gibi..." Devam edecektim ki anırarak gülen Pusat devam etmemi engelledi. Hâlbuki esprimi daha bitirmemiştim bile. Hatta gülerken dozu fazla kaçırarak koluma da vurmaya başlamıştı.

"Of Aşkın ya, nereden geliyor aklına birden böyle şeyler, amına koyayım?"

"Bak, yengenim ben senin! Amına koyayım deyip duruyorsun, bir koyacağım sana, soluğu Baybora'nın zebanilerinin yanında alacaksın."

"Yalnız Baybora'nın zebanisi şu an Aylin oluyor, birbirlerinden iki dakika ayrılmıyorlar. Zaten Baybora unutmuş öldürüldüğünü, liseli gençler gibi süslenip püslenip ablanın kapısına gidiyor sürekli. Ona diyorum *bak yapma, Aşkın'ın ablası bu, ölü olsan bile çekilmez* ama yok, dinlemiyor. Abla kardeş ayarttınız hem lideri hem de ölüyü."

"Höst lan, kim kimi ayarttı? Ateş kendisi kapımda yattı aşkından, Baybora desen ablamın aşkına dirildi, amına koyayım!"

"Bana diyorsun, kendin koyuyorsun," dedi Pusat fazla alınmış şekilde. "Neyse, benim sinirlerimi hoplatamayacaksın. Bahar'ımla aramızı düzeltmeye başladık."

"Size en fazla birkaç hafta veriyorum, yine bozulur aranız," dediğimde yüzü düştü.

"Nedenmiş?"

"Kendini sürekli yetersiz hissediyor ve bu onun suçu da değil. Büyütülüşü bile çok farklı." Bahar hep evdeki herkesin gözbebeği olmuştu.

"Sence bir gün gerçek kimliğimi öğrenirse gider mi?" diye sordu ama bunu öyle bir şekilde sordu ki ben bile onun için üzülür gibi oldum.

"Bilmiyorum Pusat, hani öğrenmeyecek diyordun?" Omuz silkti, şişenin kalanını içmeye devam etti. "Çok içme, çabuk yamuluyorsun sen."

"Ben normal içiyorum, sen anormalsin. Ben Ateş için bünyesi sağlam derdim de sen hepimizi sulu götürüp susuz getirirsin."

"Sen neden yaşlı teyzeler gibi deyimler söylüyorsun, amına koyayım?"

"Yine sen ettin, amına koyayım."

"Neyse, yarın bana yaverlik yapacaksın," dediğimde gözlerini kıstı.

"Adam mı öldüreceğiz?" dedi hevesli şekilde. Tabii, o da benimle adam öldürmeyi sevmişti. Çok sanatsal çalışıyordum bir kere.

"Yok, şirket işlerini ben devralıyorum, Ateş şirketi de üzerime yaptı," dediğimde *sallama* diyemedi. Gözlerini kıstı ve bana pis pis baktı sadece.

"Abartma," dedi sadece.

"Niye şaşırıyorsun ki? Ben sana ilk günlerden demedim mi varını yoğunu üstüme yapacak diye? Ateş tarlayı satıp pavyona giden dayılar gibi."

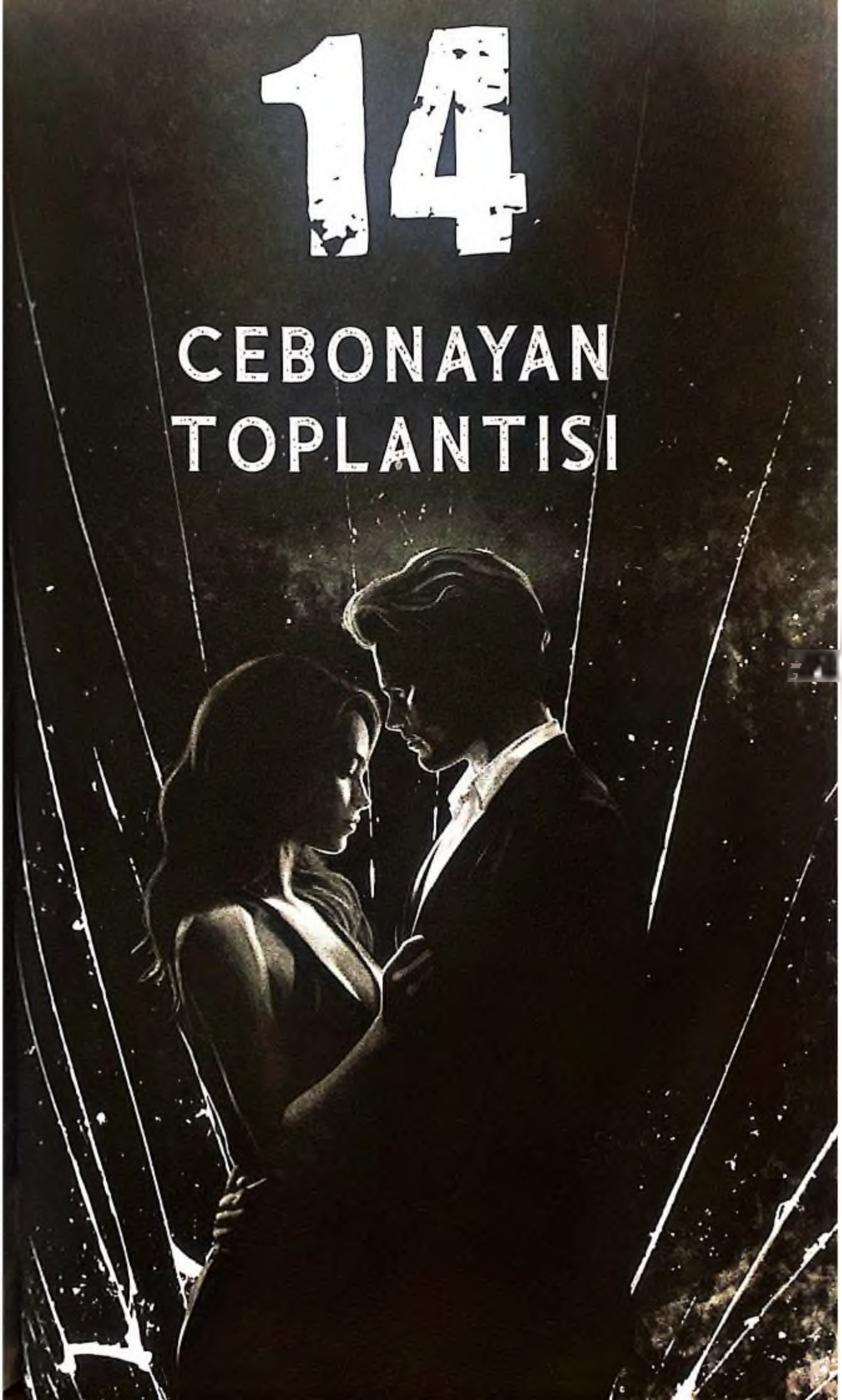
"Öyle harbiden, yeter lan sen de! Soyup soğana çevirdin adamı."

"Bunlar iyi günleriniz, yakında Alanguva mirasının hepsini üstüme yapacağım."

"Yaparsın sen, onu da yaparsın. Hırslı, pis bir şeysin."

14

CEBONAYAN TOPLANTISI

Günlerdir tek yaptığım şey süslenip Alanguva şirketine gitmek ve ülkenin en zengin şirketlerinden birini yönetmekti. Gittiğim ilk saatte işe alışmış, olan korumayı güçlendirip bir de yeni projeler üretmiştim.

Şirketteki müdürler başta olmak üzere, herkes daha farklı bir çalışma temposuna girmişlerdi. Ortadaki rekabet enerjisini artırarak daha yoğun bir verim kazandırmıştım şirkete. Ateş şirketteki çoğu veriye erişimime izin vermişti.

Ateş iyileşmiş sayılırdı ama işleri evden halletmeye devam ediyordu. Ayrıca buradaki şirketle ben ilgilendiğim için de rahatlamış ve kendisini biraz daha ada teknolojisine ve Cebonayan'a yöneltmişti.

Bu sırada iki cinayet işleyerek V'nin varlığını ürkütücü şekilde yeniden herkese hissettirmiştim.

Kapı tıklatıldığında izin vermemle açıldı. Bakışlarımı bilgisayar ekranından çekerek içeri giren genel müdür Kerim Bey'e baktım. Elindeki dosyaları masama bıraktı, bu sürede bakışları üstümde fazla gezinmişti.

"İstediğiniz verileri hazırlattım, Karamanların almayalım diye binbir çeşit yola başvurdukları ihaleyi de aldık. Tebrik ederim."

Uzattığı dosyayı aldım, Şahin her ihalede Ateş'in önüne taş koymaya çalışıyordu. İçerideki köstebek sürekli ihalede söylenecek değerleri önceden öğrenip Şahin'e iletiyordu. Klasik ama etkili bir yöntemdi.

Uykusuz kaldığım geceler sonucunda yaptığım araştırmalarla köstebeği bulmuştum, tahmin ettiğim gibi muhasebe kısmındaydı ve yanlış veriler yayarak ihaleyi almıştık. Alanguva teknoloji şirketi bir haftada hiç olmadığı kadar adından söz ettirmişti.

"Çok kısa sürede ivme kazandığımız açıkça ortada. Çalışma şekliniz, azminiz ve zekânız hayran olunacak cinsten."

"Aynı özelliklere sizde de görsek şirket çok farklı bir vaziyette olurdu, Kerim Bey." Aslında fazla çalışkan bir adamdı, Ateş onu boşuna genel müdür yapmamıştı. "Daha dikkatli olunmalı, siz çok büyük bir şirketin genel müdürüsünüz. Hataya yer yok."

"Tabii, haklısınız, Aşkın Hanım. Bir isteğiniz var mı?" Sorusuyla kafamı iki yana salladığımda yanımdan ayrıldı.

Tekrar bilgisayara çevirdim ilgimi. Alanguva arşivine girmiştim ama iş kayıtları dışında pek bir şey yoktu. Ve iş kayıtlarında da özel hayattan ipucu verecek bir şey görememiştim. Özellikle temizlenmiş gibiydi sanki. Ateş bunu yapacağımı düşünerek önlemini almıştı ve ben de gerçekten yapmıştım. Mükemmel ilişki örneği!

Arkama yaslandım, kahvemden büyük bir yudum aldım. Bu hafta alkolü de azaltmıştım, o kadar yoğundum ki aklımı meşgul etmeme gerek kalmıyordu ve açıkçası bunu sevmiştim.

Bacaklarımı masaya uzattım, bir sigara yaktım. Siyah bir kumaş pantolonun üstüne siyah bir ceket giymiştim. Hafif makyajım ve arkadan topuz yaptığım saçımla hiç olmadığım kadar seksi bir iş insanıydım. Alnıma düşen kaküllerimi geriye doğru attım. Bu sırada kapı bir kez daha tıklatılmıştı.

"Gir," dediğimde sekreter genç kadın girmişti içeri.

"Aşkın Hanım, Sancak Bey geldiler, Ateş Bey'le konuşmak istediler ama burada olmadığını söyleyince sizinle görüşmek için ısrar ettiler. Kapıda kendileri, içeri alayım mı?"

"Al bakalım." Kız aceleyle kafasını salladı ve odadan ayrıldı.

Sigaramı içerken içeri Sancak girdi. Bakışları üstümde uzun uzun gezinirken dudağında pis bir sırıtış da belirmişti. Arkasından kapıyı kapatarak odanın içine doğru yürüdü. Üstünde gri bir takım elbise vardı ancak çok düzenli değildi. Haylaz bir lise öğrencisinin forması gibiydi. Saçları kırışık, sakalları da önceye nazaran uzundu.

"Ateş'in neden senin için deli olduğunu anlamaya başlıyorum galiba," dedi parlayan gözleriyle.

"Yavşama, beğen geç. Ne arıyorsun burada, Salıncak?" *Salıncak* kelimesine ne kadar sinirlense de ifadesini bozmadı.

"Ateş'le konuşmaya gelmiştim, evine gidecektim ama evinin her tarafında keskin nişancılar olduğu için pek yanaşmak istemedim doğrusu. Şu sıralar kuş avlar gibi insan öldürüyorlar," dedi onaylamaz şekilde kafasını iki yana sallarken.

"Ne konuşacaktın?"

"Seni ilgilendiren bir konu değil," dediğinde sigaramı söndürdüm ve bacaklarımı masanın üstünden indirdim.

"O zaman ne sikim yapmaya buradasın?" Gözleri hafifçe irileşti, küfrettiğimi duyan çoğu insanda böyle oluyordu. Nahif ve güzel görünüşümün ardında ağzı bozuk bir kadın olması çoğu insana ilk başta şaşırtıcı geliyordu.

"O kadar gelmişken geri mi gitseydim?" dedi ve izin almadan karşımdaki koltuğa rahat bir tavırla oturdu.

"Ateş'le ne konuşacağını anlat ya da kaybol, boş vaktim yok," dediğimde bir süre etrafta gezindi bakışları, boğazını temizledi.

"Neredeyse herkes V'nin artık Ateş için çalıştığını biliyor. Artık dedikodu olmaktan çıktı, Ateş'e karşı yoğun bir saldırı hattı oluşturuyorlar. V'ye ulaşmaya çalışıyorlar."

"Bunları neden anlatıyorsun? Ateş'in koltuğunu almaya çalışan birinin bunları anlatması pek güvenilir değil."

"Ateş için anlatmıyorum, V için anlatıyorum," dedi omuz silkerek.

"Neden?"

"Çünkü V bana yardım etti." Geçenlerde işlediğim cinayette farklı bir kılıktayken onu uyarmamdan bahsediyordu. Yakalansaydı büyük ihtimalle o gece herkes gibi seks kulübüne giden bir sapık olduğu ortaya çıkacaktı. Tabii dahası vardı.

"V'yi tanıyor musun? Sana nasıl yardım etti?"

"Tanımıyorum ama ya V ya da sağ kolu bana yardım etti," dedi emin bir şekilde.

"Sağ kolu mu var bu katilin?"

"Sanırım, çok çekici bir kadındı." Her kılıkta milleti kendime âşık ediyordum.

"Sallama," dedi hiç inanmazken.

"Sallamıyorum, her neyse Ateş'e iletirsin."

"Bir şey anlatmadın ki, nasıl bir saldırı hattı oluşturuyorlar?"

"Ateş'e benden bu kadar iyilik fazla bile. Hem bildiğim kesin bir şey yok, sadece olay Şahin'den çıktı sayılır. Bir şeyler dönüyor."

Tam konuşacaktım ki odanın kapısı kırılırcasına açıldı. Ateş koyulaşmış sarı gözleriyle odaya girer girmez Sancak'ı gözüne kestirdi. Altında siyah bir pantolon ve üstünde de koyu kahverengi bir kazak vardı. Bu da işe gelme planlarının olmadığını, sırf Sancak'ın varlığını duyduğu için çıktığını gösteriyordu. Gerçi dışarı çıkarken de spor giyiniyordu.

"Ne arıyorsun burada?" dedi kısık bakışlarıyla.

"Geçmiş olsun, öteki tarafa gidiyormuşsun sevgilinin aşkından. Gerçi siz Alanguvalar dokuz canlısınız." Sözleri Ateş'i daha da sinirlendirmişti.

"Aslında Sancak yardım etmek istemiş," dedim yaralı şekilde Sancak'ı dövmesin diye. Sancak da sevgilimden dayak yemelere doyamıyordu.

"Nasıl bir yardım?" dedi Ateş bakışlarını bana çevirerek. Bu sırada Sancak yerinden kalktı.

"Bu kadar misafirlik yeter ve bence sen şirketi Aşkın'ın üstüne yap. Benim bu ka-" Ateş'in bakışlarını gördüğünde sustu. "Neyse, haydi eyvallah." Aceleyle çıktı. Kesinlikle dayak yemekten korktuğu için bu kadar acele etmişti.

"Yavşak!" diye söylendi arkasından. Bana yan gözle bakan herkesi öldürmek istiyordu ve bunu gizleme gereği duymuyordu.

"Sen neden dışarı çıktın?" dediğimde ilgisini tamamen bana yöneltti.

"Bir iş için çıkmıştım," dedi masama doğru yaklaşırken. Yüzündeki ifadeden bir şey çıkarmak güçtü.

"Nasıl bir iş?"

"Hani konuşturmaya çalıştığım Güray kaçırılmıştı ya."

"Evet."

"Bir saat önce ormanlık alanda cesedi bulunmuş."

"Ne?"

"Büyük ihtimalle bize konuşmasın diye öldürülmüş. Ancak işin tuhaf kısmı işkenceyle öldürülmesi ve üstünde V harfi olması." Ben Ateş'in sözleriyle ayaklanırken Ateş'in bakışları sakindi, beni yatıştırmak istiyordu.

"Birisi açık açık üstüne oynuyor, Aşkın. Bunu yapan kişi seninle geçmişi olan birisine zarar vermek istedi."

Bir sigara yakıp camın önüne geçtiğimde Ateş de bana yaklaşmıştı. Tam arkamda durduğunda karşımızdaki cama yansımamız düştü.

"Bunları yapan kişi Şahin ya da Murat falan değil. Her kimse ikimize de zarar vermeye çalışan, güçlü biri. Bizi tanıyor; neye sinirleneceğimizi, afallayacağımızı, her şeyi çok iyi biliyor," dediğimde Ateş beni sakinleştirmek istercesine omzumu okşadı. Büyük eli omzumdan yavaşça aşağı kayarak kolumda gezindi.

Sırtım göğsüne yaslandığında başımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Evet ve amacı bizi sinirlendirmek. Özellikle sen öfkeliyken büyük cinayetler işliyorsun ama bugün bunu yapmayacaksın." Parmaklarım arasındaki sigarayı aldı ve kendi dudaklarına götürdü. Derin bir nefes çekerken gözleri gözlerimdeydi.

"Ne yapacağım peki?"

"Cebonayan'a takdim edileceksin önümüzdeki toplantıda."

"Önümüzdeki toplantı ne zaman?"

"Yarın akşam."

"Güray'ın cesedini görmek istiyorum," dedim derin bir nefes alarak.

"Fotoğrafları var, incelersin."

"Annesi, babası mahvolacak." Güray, benimle bir geçmişi olduğu için bu dolambaçlı oyunlara girmişti.

Ateş sessiz kaldı bir süre. "Ablanları yemeğe çağırdım, eve geçelim."

"Neden benim haberim yok?"

"Söylüyorum işte. Son olan olaylardan sonra onları evimde ağırlamak istedim."

"Daha iyileşmedin bile," dediğimde nefesini sesli şekilde verdi.

"Bu kadar huysuz olma," dedi. Ona doğru döndüm, sırtımı büyük cama yaslarken Ateş de yüzüme doğru eğilmişti.

"Huysuz falan değilim," dedim ben de yüzümü ona yakınlaştırarak.

"Öylesin," derken biraz daha eğildi.

"İstersen olabilirim," dedim cilveli şekilde ona yakınlaşırken. Dudaklarımız birbirine kavuşacaktı ki kapı gürültüyle açıldı.

"Kaya puştu beni ara-" Tabii ki gelen kişi Pusat'tan başkası değildi.

Ateş sinirle alt dudağını dişledi. Eğer Pusat gelmeseydi o dudağı dişleyen kişi ben olabilirdim. Artık ondan kurtulmam gerekiyordu, çok bile dayanmıştık.

Bizi yakın gördüğünde konuşmayı kesmişti, bir bana bir de Ateş'e baktı.

"Sana şu kapı çalma adabını öğretmedik gitti, Pusat," dedi görünüşünün aksine fazla sakin şekilde konuşan Ateş.

"Sorun bende değil, siz anormalsiniz. Mart ayındaki kediler gibisiniz."

"Ne diyordun Kaya'yla ilgili?" dedi Ateş tahammülsüz şekilde.

"Beni aramış, aradığımda geri dönmedi."

"Öğren derdi neymiş. Haydi, çıkalım."

"Benim daha işlerim bitmedi," dedim masaya yönelirken. "Yarım saatlik bir işim var, sonra çıkabiliriz."

Ateş kısık gözleriyle beni seyretti, öyle bir bakıyordu ki hemen burada beni soyup her yerimi öpebilirdi! Öyle bir bakıştı bu. Tabii, yanımızda Pusat olmasaydı. Sanki herif bunu hissediyormuş gibi başımıza dikilmişti!

Bilgisayarda kalan işlerimi hallederken Pusat'la Ateş de karşımdaki ikili koltuğa oturmuşlardı. Arada Pusat, Ateş'le uğraşıyordu. Ateş de küfrederek onu uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Ateş tabletine dalmışken, Pusat sinsice kulağına yakınlaştı. Birden bağırdığında artık Ateş'in sabrı taşmıştı ve odanın dışına kadar kovalamıştı Pusat'ı. Erkekler baş başa kaldıklarında bence salaklaşıyorlardı.

Sonunda işimi bitirdiğimde üçümüz şirketten çıkarak arabaya geçmiştik. Güray konusunu özenle hiçbirimiz açmıyor gibiydik.

"Ne yaptın lan şirkettekilere?" dedi Pusat koca ayağıyla bacağımı dürterken.

"Ne yapmışım?"

"Hepsi gıcık sana ama alttan alttan da hayranlar."

"Evet, insanlarda genelde böyle bir etki bırakıyorum," dedim bilmiş bilmiş gülümserken.

Biz Pusat'la birbirimize laf sokarken Ateş sessizdi, bir şeyler düşünüyordu. Çok geçmeden eve gelmiştik. Kendi evimize değil de kara kısmındaki malikâneye geçtik.

Ablamlar bizden önce gelmişler ve hatta salona yayılmışlardı. Bahar, Ferda'yla konuşuyordu. Ablam ve Baybora bir köşede cilveleşiyorlardı. Tarık telefonuyla uğraşıyordu.

Pusat, Bahar'ı görür görmez sırıtarak yanına koştu.

"İyi akşamlar," dedi Ateş geldiğimizi belli edercesine.

"Pek iyi değil aslında, Ateş. Kardeşimi kaç gündür göremiyorum. Duyduğum kadarıyla ağır işler veriyormuşsun," dedi ablam gözlerini kısarak.

Ateş ellerini havaya kaldırdı teslim olurmuş gibi. "Senin kardeşin işkolik, yardım istediğime pişman oldum. Şirkette yatıp kalkıyor," dedi Ateş de yandan yandan bana bakarak. *Beni ihmal ettin* demeye getiriyordu.

Gözlerimi devirerek yemek masasına oturdum. Beynimi kullanmak beni acıktırıyordu.

"Deniz'le Naz neden gelmedi?" dedim masanın karşı tarafına yerleşen Tarık'a bakarak.

"Deniz Bey hastaymış, bana kalırsa bir haltı yok da Naz'la baş başa kalmak istediği için yapıyor. Naz da ona doktorculuk yapıyor işte. Artık ona iğne mi yapar, o mu Naz'a iğne-" Tarık'ın konuşmasını bölen şey, Pusat'ın onun ensesine vurması olmuştu.

"Düzgün konuş, it herif." Pusat masaya yerleşirken Tarık da arkasından dil çıkarmıştı. Anca arkasından çıkarırdı zaten.

Ateş hemen masaya oturmamıştı, Baybora'yla aralarında uzun bir bakışma geçti. Baybora'yla bir süredir hiç konuşmamıştım. Ara ara

ortadan kayboluyordu, kaybolmadığı zamanlarda da ablamın yanına gidiyordu.

Belki de şarjı çabuk bitiyordu.

Herkes masaya oturduğu sırada salondan içeri Arhan girdi. Ateş vurulduktan sonra sık sık gelmeye başlamıştı.

"Merhabalar," diyerek masaya, Ferda'nın hemen yanına oturdu. "Nasıl oldun?" dedi Ateş'e.

"İyiyim, sen ne yaptın şu son işi?" Şifreli konuşmalarına uyuz oluyordum.

"Hallettim," dedi ve ilgisini Ferda'ya yöneltti. Kısık sesle bir şeyler söylerken Ferda, onu yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dinledi.

Tarık bu süre zarfında gözlerini onlardan hiç ayırmadı.

"Mavi ne kadar yakışmış sana, nazar değecek kızım." Masanın diğer ucundaki Pusat, Bahar'a doğru eğilmiş; sanki devlet meselelerini tartışıyormuş gibi ciddiyetle konuşuyordu. Bahar da gülümseyerek onu dinliyordu.

"Nazara inanıyor musun gerçekten, Pusat?" dedi Bahar kıkırdarken.

"Tabii ki inanırım, senin gibi güzelliği yaratan Allah'ın her şeyi yaptığına inanırım ben." Bahar utançtan renk değiştirirken herkes gülmüştü Pusat'ın sözlerine. Pusat, her seferinde aşktan yükseliyor ve varlığımızı unutarak Bahar'la yalnız kaldığını sanıyordu.

"Havaya doğru böyle koşsan uzaydaydın hatta bak, Jüpiter'i geçtin," dedi Tarık keyifsizce.

"Ben senin uzay bilgini si-" *Shrek* durdu. "Seveyim."

Ben onları dinlerken Ateş kendi tabağını doldurmuş ve benim sevdiğim şeyleri de tabağıma koymuştu. Bu bilinçli yaptığı bir şey değildi, o da aslında konuşmaya dalmıştı.

Arhan, Ferda'ya her ne söylediyse Ferda yüksek sesle güldü. Tarık artık eskisi kadar iştahla yemiyordu. Önceden olsa böyle bir masada bir kırıntı bile bırakmazdı ama şimdi sadece çatalını tabağına sürtüyordu. Ferda, Baybora'nın varlığını pek dikkate almamaya çalışıyordu. Bu Baybora'yı incitiyordu. Ölü bir insan ne kadar incinirdi, orası da meçhuldü ya.

Yemekten sonra salona geçtik. Ateş'le ikili koltukta oturuyorduk, ben sırtımı ona yaslamıştım ve o da kaslı kolunu karnıma sarmıştı. Arada yıllanmış şarabımdan birkaç yudum alıyor, arada da sohbete dâhil oluyordum.

"Gerilmişsin," dedi Ateş kulağıma doğru kısık sesle.

"Evet, gevşemeye ihtiyacım var," dedim ve ekledim: "Yatakta." Şişen göğsünden güldüğünü anladım. O gülüşü görmek için kafamı kaldırdığımda bir süre indiremedim bakışlarımı.

"Birazdan geçeriz evimize," dedi kulağıma doğru. Sesindeki edepsiz tını hoşuma giderken önüme döndüm.

İçeri giren Yusuf'la sohbet kesilmişti. "Abi, bir bakar mısın?"

"Ne oldu, Yusuf?" dedi Ateş.

"Kaya kapıda, şu avukat olan."

"Çalışma odasına alın," dedi Ateş sadece. Ardından bize döndü. "Ben bir bakıp geleceğim," dese de o salondan çıkarken peşine takıldım.

Kaya'nın uzun zamandır sesi soluğu çıkmıyordu, belli ki bir şeyler olmuştu. Ve son zamanlarda o kadar çok bir şeyler oluyordu ki hepsi birleştiğinde bir çığ etkisi yaratacaktı. O çığın nereye düşeceği ise bilinmezlikti.

Ateş'in çalışma odasına girdiğimizde Kaya'yı da getirmişlerdi. Başında iki koruma duruyordu. Ancak Kaya pek iyi görünmüyordu.

Gözleri kıpkırmızıydı, omuzları kamburlaşmıştı ve hatta ayakta durmakta bile zorlanıyormuş gibi duruyordu. Kot pantolonun üstünde buruşmuş tişörtüyle odanın ortasında dikiliyordu. Biz girdikten sonra korumalar dışarı çıkmışlardı.

"Burada ne arıyorsun?" Kaya bana yandan bir bakış atsa da Ateş'in konuşmasıyla ayırdı bakışlarını.

"Bir iki hafta önce birkaç adam peşime düştü. Seninle çalışırken katıldığım tüm davaların ayrıntılı bilgilerini ve içeriden bilgi sızdırmamı istediler, kabul etmedim. Bir iki kere yolumu kesip durdular. Başımdan giderler sandım. Üç gün önce evimi basmışlar, anneme silah çekmişler. Annem kalp hastası, korkuya dayanamamış. Kalp krizi geçirerek vefat etti."

Ateş bir süre konuşmadı, Kaya'ya yaklaştı. "Başın sağ olsun," diyebildi sadece.

Melike teyze, çocukları için her şeyi yapacak tatlı bir kadındı. Beni çok severdi. Eskiden Kaya'yı aradığından daha çok beni arardı, Kaya da *annem seni daha çok seviyor,* diyerek bana küserdi.

Kaya sessiz kaldı. Hâlbuki Ateş'i suçlayabilirdi, Ateş'in yakasına yapışsa haklıydı belki ama o sadece izliyordu. "Yanına gelenleri hatırlıyor musun?" diye sordu Ateş, Kaya da kafasını olumlu anlamda salladı. "Şahin'in işi miydi sence?"

"Bilmiyorum ama bunu yapanları mahvedeceğim."

"Neden daha önce gelmedin?" Ateş'in sorgulayıcı tavrı onu sinirlendirdi.

"Kimden yardım isteyecektim? Senden mi?"

"Evet! Aramızdaki husumet ayrı, eski çalışanımın tepesine çökmeleri ayrı. Bana gelecektin!"

Kaya alayla gülerek kafasını iki yana salladı. Bu bakışı biliyordum, dik durmaya çabalıyordu ama dokunsam ağlayacaktı.

"Ailene ve sana koruma sağlayacağım. İntikam istiyorsan da kendi başına bir işe kalkışma!"

"Ailem kalmadı, Alanguva," dedi Kaya tükenmiş şekilde.

"Kardeşin yok mu senin?" dedi Ateş sesi yükselirken. "İntikam peşinde koşarak onu da mahvetme." Ateş burada kendisiyle konuşuyordu.

Kaya'yla beni yalnız bırakmayı umursamayarak odadan çıktı. Atağa geçecekti, Kaya'yı tehdit edenleri bulacaktı. Kaya'yla yalnız kaldığımızda bahçeye açılan cam kapıyı açtım.

"Hava alalım biraz," dediğimde yanıma geldi. Sigara paketimi çıkardım, kendime bir dal alırken paketi ona da uzattım. Alıp dudaklarına götürdü, uzattığım çakmakla da yaktı.

"Annem seni görmeyi çok istiyordu uzun bir zamandır, *kızımı göreceğim*, diye tutturmuştu. Ben de kızıyordum ona." Burnunu çekti.

"Senden sonra ziyaretine gitmiştim birkaç kere ama yıllardır görmüyordum," dedim dalgın bakışlarımla.

"Geçenlerde senin haberini gördüğünde oklavayla kafama vurdu. 'Zeki, güzelim kızı görüyor musun? Kaçırdın elinden, kancık!' diye gezdi evin içinde kaç gün," dedi acıyla gülerken. Akan yaşlarını benden gizlemeye çalıştı.

Elimi sarsılan omuzlarına koyduğumda titredi. İç çekişleri arttı.

Biri geçmişimdeki insanlara zarar veriyordu, bunu beni kışkırtmak için yapıyordu. Bunu yapan kimse beni çok iyi tanıyordu, öfkelendiğimde gözümün döndüğünü bilecek kadar iyi.

Bu kişi daha yakınlarıma da zarar vermeye başlayacaktı, şu an yaşananlar sadece gözdağıydı.

İnce topuklularım üstünde kendimden emin adımlarla ilerliyordum. Siyah bir elbise giymiştim. Kısa elbisenin dik yakaları bana resmî bir hava katmıştı. Dudaklarımda kırmızı ruj vardı.

Ateş Alanguva da yanımda benimki gibi siyah bir takımla duruyordu. Elimi tutuyor, dik şekilde yürüyordu. Önünde durduğumuz tüm kapılar açılıyordu.

"Şimdi tüm üyeleri görecek miyim?" dediğimde güldü.

"Hayır."

"Neden?"

"Üst üyelerin olduğu masa başka, oraya normal üyeler oturamaz."

"Hay amına koyayım ya her hallettim dediğimde yeni basamak çıkıyor. Bana vere vere eziklerin masasını mı verdin? Yakışıyor mu hiç sana?"

"Aşkın, bu masaya da önüne geleni almıyorlar. Kimse senin geleceğini bilmiyor zaten, emin ol ki burada da çok istenmeyeceksin."

"Beni istemeyen ölsün," dedim söylenerek.

Pusat da iki adım arkamızda yürüyordu ancak yaverlik moduna geçtiği için bizi pek dinlemiyordu, bakışları etraftaydı.

En sonunda bir kapının önünde durduk. Çift taraflı geniş kapı ardına kadar açıldı. İçeride kocaman bir masa, masanın çevresinde yirmiyi aşkın kişi vardı.

Ateş'in içeri girmesiyle herkes ayağa kalktı. Tüm sandalyeler doluydu, sadece en baştaki ve onun yanındaki sandalye boştu.

"Merhaba," dedi Ateş.

"Toplantıya nasıl üye olmayan birini getirebilirsin?" diyerek sesini yükseltti Şahin masanın diğer tarafından.

"Bu saçmalık!" dedi başka biri de ve salonda kısa süre içinde büyük bir uğultu oluştu. Ateş hâlâ elimi bırakmamıştı, aksine daha sıkı tutuyordu.

"Hepimiz sevgililerimizi getirseydik burası Cebonayan olmaktan çıkardı," diyerek sesini yükseltti başka bir kadın da.

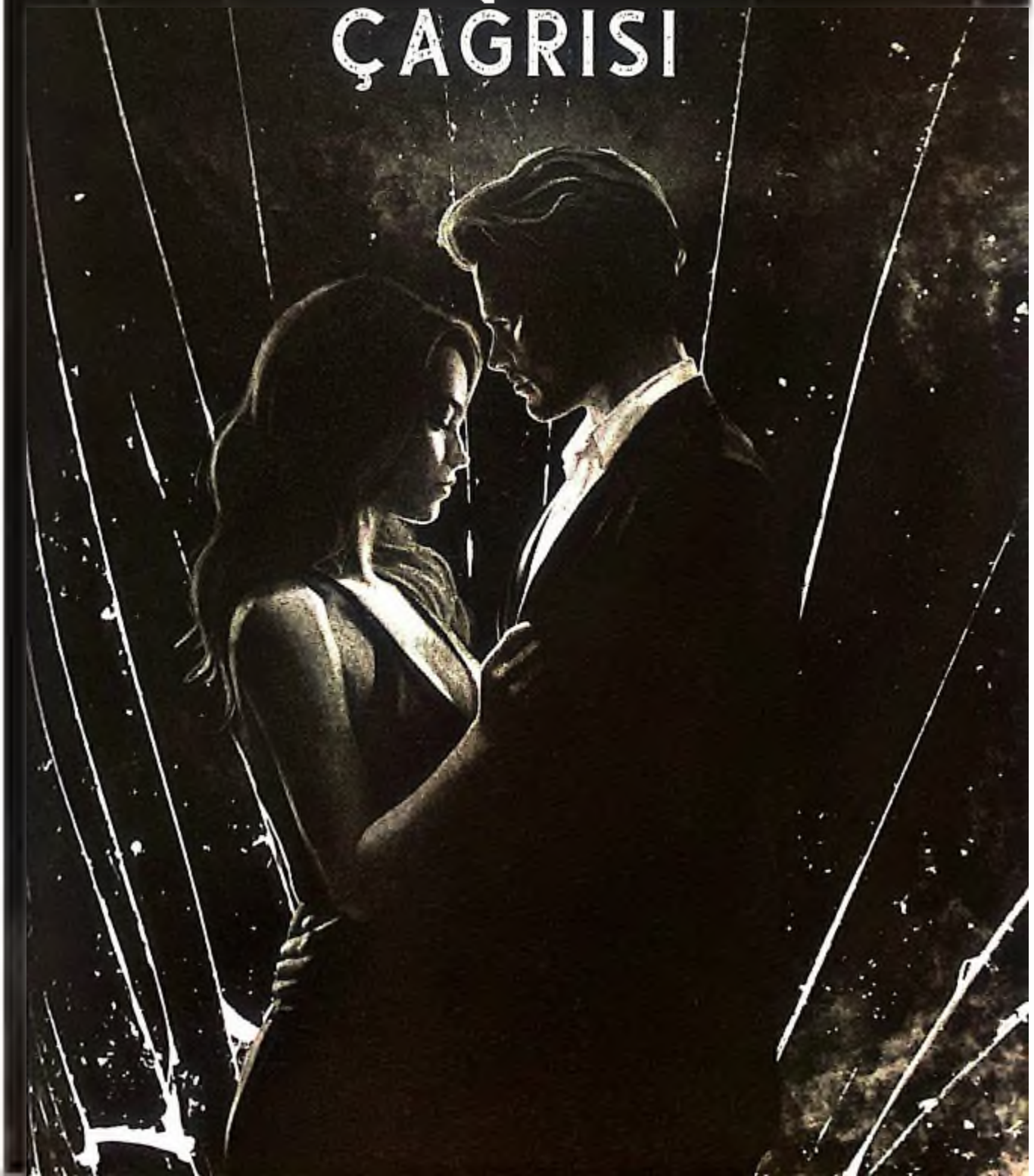
Ancak o kadar yükselmelerine rağmen Ateş öne doğru bir adım atıp boğazını temizlediğinde hepsinin sesi kesildi.

"Aşkın sadece sevgilim değil. Aynı zamanda müstakbel eşim. Ona yapılan saygısızlık bana da yapılmış sayılacaktır. Karşınızdaki kişinin bir Alanguva olduğunun bilincinde davranırsanız kârlı çıkan siz olursunuz," dedi tüm salonu etkileyecek otoriter bir sesle.

"Yok amına koyayım ya," diyebildim sadece ve neyse ki bunu duyan tek kişi Pusat olmuştu.

15

VAHŞETİN ÇAĞRISI

Her şeyin ortasında Alanguva var, diyordum. Her şeyin ortasında kısılıp kalmıştım. Görüyor, hissediyor ama yönetemiyordum. İşte, Alanguva'yı karmaşık ve ulaşılmaz yapan en önemli şey buydu.

Sözleri, masadaki herkesin sesini bıçak gibi kesmişti. Şimdi bana daha dikkatli bakıyorlardı.

Ben kimsenin müstakbel eşi değildim, ben Alanguva da değildim. Ben V'ydim.

Ben kimsenin müstakbel eşi olarak, kimsenin soyadını taşıyarak saygı da beklemezdim güç de. En büyük güç bendim.

Eğer gerçek kimliğimi bilseler Ateş'in müstakbel gelini olmamdan çok daha şaşırır ve korkarlardı. Kısık bakışlarım Ateş'in üstündeydi, sözlerinden sonra bana dönüp bakmamıştı. Gözlerimde göreceği şeyi tahmin ediyor olmalıydı.

"O zaman bir Alanguva olduğunda getirirsin, Ateş," dedi Didem'in babası sert sesiyle.

"Zoruna giden varsa toplantıyı terk edebilir," dedi Ateş de aynı rahatlıkla.

Masanın diğer ucundaki Şahin, eğlenen gözlerle bizi izliyordu. *Hayırdır* der gibi kafamı salladığımda güldü.

Pusat, oturacağım sandalyeyi benim için çekti. Ateş başköşeye otururken beni de hemen yanına almışlardı. Ben masanın yanında durmak istemiyordum, ben masanın başında oturmak istiyordum.

Siyah ama ahşap bir masaydı, salon koyu renklerle döşenmişti. Beyaz duvarın üstündeki tablolar ve ışıklandırmalar, beyaz duvarın parlaklığını da soğurmuştu. Hiç cam yoktu ama o kadar geniş bir alandı ki bunaltmıyordu.

En son Ateş yerine otururken kimsenin çıtı çıkmıyordu. Ateş'in bakışları beni bulduğunda gözlerindeki bakış, güç ve güven doluydu.

"Yani aramızdan olmayan birinin yanında sırlarımızı açmamızı bekliyorsun. Öyle mi, Ateş?" dedi daha önce hiç görmediğim, orta yaşın üstündeki kadın.

"Konuşan konuşur, konuşmayan da bir daha toplantılarda konuşamaz. Keyfiniz bilir." Yani beni her toplantıda yanında tutacağından bahsediyordu.

"Alanguva saltanatı bir gün bitecek," dedi Şahin'in yanında oturan palabıyıklı ve göbekli adam.

"Şimdi bu da kendi çocuklarını başa getirir," dedi Sancak da söylenerek. Bu sözle bakışlar Ateş ve benim üstümde gezinmişti. Ateş diğer sözlerinin aksine bu söze ters bir tepki vermemiş hatta bana yandan kısacık bir bakış atmıştı.

"Gerçek bir şey konuşacak varsa konuşsun!" diye sesini yükseltti Ateş. Her ne kadar oy birliği sağlamaya çalışsalar da Ateş'in tepkilerinden çekiniyorlardı. Beden dillerinden bakışlarına kadar yansıyordu bu durum.

"İstihbarat son zamanlarda bana kafayı takmış durumda," dedi Arhan'ın annesi olduğunu hatırladığım alımlı kadın.

"Kaçak kumarhanelerin yüzünden olabilir mi, Lena?" dedi Ateş arkasına rahat bir tavırla yaslanarak.

"Şu sıralar Cebonayan'a ulaşmaya çalışıyorlar, sürekli bir ajan yakalıyoruz. İçeri sızmaya çalışıyorlar," dedi Didem'in babası Adnan Çınar ve cümlesinin sonunda benimle uzun bir göz teması kurdu.

"Biliyorum, başarılı şekilde tüm ajanları yakalayan benim ne de olsa. Siz değilsiniz," dedi Ateş. Bu masada lider vasfıyla otururken müthiş bir öz güveni vardı. Gerçi onun öz güveni hep yerindeydi ama tam burada, gücünün farkında olan ve bu gücü kullanmaktan çekinmeyecek bir adam oturuyordu.

İstediği her şeyi elde edebilecek kadar gözü karaydı. Evdeki ve kollarımdaki kedi hâllerinden çok farklı ve vahşiydi. İşte, onu bu kadar eşsiz yapan buydu.

"Şaka mı yapıyorsunuz? Bir yabancının yanında toplantı mı yapıyoruz gerçekten?" dedi bu sefer de Şahin'in diğer yanındaki zayıf adam.

"Aslında yabancı sayılmaz," dedi Şahin konuşmaya dâhil olarak. "Kendisi baldızım olur, Aşkın'ın ablasıyla-"

"Senin o..." Küfür etmek içi ağzımı açmıştım ki Ateş, elini dizimin üstüne koydu beni sakinleştirmek isteyerek.

"Saygını koru! Ben müdahale edersem kötü olur," dedi Ateş sadece ve Şahin sustu.

"Ben son zamanlarda çok fazla yardım kuruluşu açıyorum ama şu V'nin vakfından sonra tüm hayır kurumları yoğun denetime alındı," dedi altmışlı yaşlarında görünen adam. Nedense buradaki insanların pek hayır işi yaptığını düşünmüyordum.

Hepsinin çıkarları ve amaçları vardı. Kendilerini gölgelemeye çalışıyorlardı. Kendi aralarında gruplaşarak daha tehlikeli işler yapıyorlardı. Tek yaptığım sessizce olanları seyretmekti.

"Ben de yurt dışı kaynaklarımda sıkıntı yaşıyorum," dedi masadaki en genç kadın. Otuzlarının başında, bembeyaz takım elbisesinin içinde albenisi yüksek bir kadındı. Kızıl saçlarını ensesinde topuz yapmıştı ve mavi gözleriyle dikkat çekiciydi. Masaya oturduğumuzdan beri Ateş'i ve beni dikkatle süzüyordu ama bu diğerlerinin süzüşü gibi değildi.

Ateş kadına baktı. "Nasıl bir sıkıntı, Dilay?" Aralarında uzun bir bakışma geçti.

"İş ortaklıklarım iptal ediliyor, biri bilerek yapıyor. Büyük zarara uğradık."

"Uyuşturucu işinden çekilmeyi denerseniz belki işleriniz yoluna girer," dedi Ateş açık sözlü şekilde ve bu sözü salonda büyük bir yankı uyandırdı.

Herkes bir ağızdan Dilay'a soru sorarken o ise kıstığı gözleriyle Ateş'e bakıyordu.

"Ne? Neden şaşırdınız ki? Siz onlardan ayrı bir halt mısınız?" dedi Ateş biraz daha üste çıkarak.

"Lider olman bizi buraya dizip aşağılayabileceğin anlamına gelmez!" dedi Yunus Ayhan.

"Aslında gelir," dedi Ateş ukala bir gülüşle.

Acaba bana hava olsun diye mi böyle konuşuyordu yoksa her zaman bu kadar asabi ve seksi miydi, diye düşünmeden edemedim.

"Haddini çok aştın, Alanguva! Bu tavırların konseye taşınacak!" diyerek yerinden kalktı Yunus Ayhan.

"Kızını, lidere yamamaya çalışan bir babaya göre çok cüretkârsın," dediğimde ilk defa konuşmuştum. Tüm gözler üstüme döndüğünde Ateş bıyık altından sırıtıyordu.

"Sana konuşma hakkını kim verdi ki?" dedi Dilay denen kadın sesini yükselterek.

"Kimseden böyle bir hak almaya ihtiyacım yok." Bu sırada Yunus Ayhan salonu öfkeli adımlarla terk etmişti.

"Bu toplantı bir işe yaramayacak," diyerek Adnan Çınar da kalktı. Ardından herkes teker teker kalkmaya başladı.

Ateş kimseyi durdurmak için bir şey söylemedi. En son masada Salıncak, Yahya ve Şahin kalmıştı.

"Ben seni uyarıyorum, sen hâlâ burnunun dikine gidiyorsun. Tıpkı deden gibisin, Ateş," dedi Yahya. O da terk etti salonu.

"Bu ne saçma bir toplantıydı böyle, benim vaktim değerlidir," dedi Sancak ve ceketinin öndeki tek düğmesini açarak çıktı.

En sonunda Şahin de keyifle kalktı yerinden. "Sanırım hiçbir şey yapmama gerek kalmadan kendi kendini bitireceksin. Alanguva'yı salağa çevirdiğin için sağ ol, V."

Ateş sırıttı sadece, cevap vermedi. Eli çenesinde, dirseği masadaydı ve yüzünde rahat bir ifade vardı. Şahin de odadan çıktığında yalnız kalmıştık.

"Pusat," dedi sadece Ateş. Pusat kafa sallayarak yanımızdan hızla uzaklaştı ve çift taraflı kapıyı kapatarak çıktı salondan.

"Ateş, ne halt ediyorsun?" dediğimde elini çenesinden çekti. Siyah gömleğinin kol düğmelerini açtı ve yavaşça yukarı doğru katladı. Bunu yaparken alttan alttan da bana bakıyordu.

"Oynuyorum."

"Nasıl bir oyun bu?"

"Şahin'e otoritemin sarsıldığını hissettiriyorum," dedi rahat bir şekilde.

"Ama gerçekten sarsıldı."

"Onlar beni sarsamazlar, Aşkın. Şu an ayaklanma çıkacağını sanarak harekete geçtiler. Ancak sadece bir gün sonra hepsi ayaklarıma kapanacak."

"Nasıl olacak bu?"

"Hepsinin hakkında onları bitirecek şeyler biliyorum."

"Ne gibi şeyler?"

"Mesela Dilay'ın ailesiyle uyuşturucu kaçakçılığı yapması."

"Hepsinin var yani bu tarz bokları?"

"Hepsinin yoktu ama artık var," dedi yine aşırı cazibeli şekilde. Bu adamın karizması beni bir gün öldürecekti!

"Nasıl yani?"

"Paravan isimlerle karşılarına çıktım, onları bu işlere sürükledim ve ellerimde belgeler var. Yani onlar konseye gidemeden pislikleri çarşaf çarşaf önlerine serilecek. Bilerek bunu yaptım, kime nasıl davranacağımı daha iyi görmek için. İlk çıkanların fişi erken çekilecek. Bana sadece sadık olmayacaklar, köpek gibi olacaklar." O konuşurken sadece onu seyrettim.

"Bu yüzden mi bana koltuk verdin?"

"Hayır, sana koltuk vermeseydim de onları kışkırtacaktım zaten. Ancak bu sayede yerin daha sağlam olacak."

"Neden peki, Ateş? Neden burada olmamı istiyorsun?" Eli, masanın üstündeki elime gitti bir kez daha.

"Çünkü sen Aşkın, benim zekâmın, önünde diz çöktüğü tek zekâsın." Eğildi, bakışlarını üstümden ayırmadan parmaklarımın üstüne bir öpücük bıraktı.

O da zekâsıyla beni kendisine hayran bırakan nadir insanlardandı. Zekâ tehlikeliydi ve Ateş Alanguva hayatımda gördüğüm en tehlikeli adamdı. Çok iğrenç adamlar öldürmüştüm, tüm pisliklere şahitlik etmiştim, dünyanın en karanlık hâline ayak uydurmak için ben de kararmıştım. Ancak onun tonu çok farklıydı ve beni afallatan da buydu.

Sıcak dudakları tenimden uzaklaştı. "Seninle evlenmeyeceğim, insanlara bunun vaadini veremezsin."

"Zaten evlenmeyeceğiz Aşkın, yakında bu vaadin de bir önemi kalmayacak," dedi rahat şekilde, bir eliyle hâlâ elimi tutuyordu.

Elimi elinden çektim. "Eğer içinde ben varsam hamlelerini bana söylemek zorundasın."

"Sen bana söylüyor musun, Aşkın? Hâlâ Murat'ın evine-" Öfkeli konuşmasını böldüm:

"Hayır, söylemiyorum. Ama çok merak ediyorsan söyleyeyim. Hani kuduruyorsun ya Murat'ın evine neden gittiğimi öğrenmek için! Sen vurulduğunda Murat ona oyun oynadığımı anladı ve öfkelendi. Senden ayrılıp onunla sevgiliymişim gibi davranmamı istedi, beni tehdit etti. Bense onu reddettim ama bunu sana olan aşkımdan yapmadım. Ben kimseye boyun eğmem, Ateş. Bir an sevgi dolu konuşarak, ardından bir cümleyle kötülüğümü yüzüme vurup sonra da hiçbir şey olmamış gibi devam ederek benim kafamı karıştıramazsın. Çünkü benim kafam seninkinden çok daha fazla karışık zaten. Mesela şimdi 'Zaten evlenmeyeceğiz!' diyerek benim evliliği sorgulamama, istememe neden olamazsın."

Kaşları derince çatıldı. "O piç, onunla olmanı mı istedi senden?"

"O kadar şeyin arasında buraya mı takıldın, amına koyayım ya?"

"Yok, ben koyacağım Murat'a."

"Ateş! Şu an konu bu mu?"

"Bu! Şerefsize bak, geliyor benim sevgilimi tehdit ediyor."

"Ateş!"

"Ne Ateş? Evet, öyle yapıyorum! Seni manipüle etmeye çalışıyorum ve bu sefer de benimle evlenmeyi düşünmeni istedim. Önceden her dakika evlilik şakası yapan sen, şimdi konusunu bile açmıyorsun. Çünkü o zaman sana karşı olan hislerimi bilmeden, bol keseden konuşuyordun. Şimdi gerçekten evlenmek isterim diye korkuyorsun."

"Sen benimle evlenmek mi istiyorsun?" dedim çatık kaşlarımla. Yüzümde nasıl bir ifade gördüğünü bilmiyordum ama bu onu öfkelendirdi.

Yerimden kalktım, küçük siyah çantamın içinden sigara paketimi ve çakmağımı çıkardım. Sigaramı yakıp derin bir nefes çektim.

"Seni tehdit etti, onu neden öldürmedin?" dedi yerinden kalkarken. "Onu neden öldürmedin, Aşkın?" Onun sesi yükselirken benim gözlerim kısıldı.

Kalçamı masaya dayadım, sigaramı içmeye devam ettim. "Bilmem, yakışıklı adam, belki de-"

"Aşkın!"

"Bana bağırmaya devam edersen, yakında bağırabileceğin bir ağzın olmayacak. Saçma kıskançlıklarını kes!" Biraz daha yaklaşıp önümde durdu. "Ben, senin o Dilay denen kadınla ne yaşadığını soruyor muyum? Hayır. Sen de saçma sapan konular açarak kıskançlık yapmayı keseceksin."

"Daha önce birkaç defa yattığım biri, Cebonayan'a üye ve zeki bir kadın. Bu kadar. Sorabilirsin, bu kıskançlık göstergesi değil, Aşkın! Sevgilini merak etmek, tanımak."

Ona cevap vermedim, sigaramı içmeye devam ettim. Ancak Ateş parmaklarımın arasındaki sigarayı alıp kendi dudaklarına götürdü. Bir eli boynuma gitti, hafifçe sıktı ve beni kendisine doğru çekti. Bunu yaparken de başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttuğu sigarayı içine çekiyordu.

Sigaranın dumanını dudaklarıma üfledi. "O Murat'ı ben öldürürüm, sen zahmet etme," dedi fısıldayarak.

"Takıntılı bir manyağa dönüşüyorsun," dedim elimi ensesine götürerek. Tırnaklarım ensesine hafifçe battığında gözlerini yumdu.

"Bunu bana sen yapıyorsun," derken gözlerime bakıyordu ama o kadar kısıktı ki açık olduğunu anlamak bile güçtü.

Benden çaldığı sigarayı dudaklarının arasından aldım ve son nefesi çektim. Aramızda uzun bir bakışma geçtiğinde daha fazla dayanamıyormuş gibi parmaklarımın arasındaki sigarayı alıp yere attı, hemen ardından elleri yüzüme gitti.

Dudaklarıma başımı döndürecek tutkulu bir öpücük bıraktı. Ayrıldığında başparmağı çenemi okşadı.

"Kimseye ihtiyacımız yok, birbirimize oynamamıza gerek yok. Sen ve ben, biz kazanacağız. Ateş ve Ateşpare."

"Neyi kazanacağız, Ateş?"

"Savaşı. Bak Ateşpare, savaştayız. Ellerimizde kan var, bir harbin ortasındayız. Onlar daha kalabalık, ellerimizi biraz daha kirletmek zorundayız. Sadece bana inan, aşkımıza inan."

"Kazandığımızı sanırken en büyük kaybı yaşarsak peki?"

"Birlikte kaybederiz o zaman ama endişelenme. Bizi, bizden başka kimse yenemez." Cümlesini tamamladıktan sonra tekrar tutkuyla öpmeye devam etti.

Bir eli belime kayarken tek bir hamleyle beni masaya oturttu.

"Daha iyileşmedin, canın yanacak," dedim dudaklarından kısa bir an için ayrıldığımda.

"Yansın."

"Ateş..."

Daha fazla itiraz etmeme müsaade etmedi. Bir eli bacağımı hafifçe okşarken beni büyük bir ihtiyaçla öpüyordu.

Dudakları boynuma indiğinde gözlerimi yumdum, teninin sıcaklığını ve tutkusunu her zerremde hissediyordum.

"Sikeyim, Ateş! Sen kaşındın, olacaklardan ben sorumlu değilim," dedim gözlerimi açarak. Çenesini iki göğsümün arasına yaslayıp güldü.

Ensesinden tutarak onu yukarı çektim, bedenimi bedenine yasladım. Bir elim gömleğinin düğmelerine giderken dudaklarını öpmeye devam ettim. Bacağımı okşayan eli, tüm vücudumu titretiyordu.

Tüm düğmelerini açtıktan sonra aşağı ittirdiğim pahalı gömleği yere düştüğünde bunu umursamadı, aksine hoşuna gitmişti. Alt dudağımı ısırarak çekti.

Üstümdeki elbisenin eteğini sıyırdı. Bacağımdaki eli yavaşça yukarı doğru çıktı ve kalçamı avuçladı.

Dudaklarını öpmek artık bir ihtiyaçtı ve korkunç kısmı da buydu. Onunla öpüşmek, bir şeylerin tamamlandığını hissettiriyordu. Bağımlılığın her türlüsü zararlıydı ve o bağımlılığımdı.

"Aşkın," dedi nefes nefese gözlerime bakarken.

"Hmm?" dedim mayışmış şekilde.

Yüzümü uzun uzun inceledi, ardından gülümsedi. Ne söyleyecekse yuttu, beni arzuyla öpmeye devam etti.

Onu çıplak göğsünden hafifçe iterek kendimden uzaklaştırdım. "Şimdi yine Pusat gelir."

"Gelemez," dedi kesin şekilde. "Ayrıca neden sevişmemizin ortasında sürekli bu adamın adını duyuyorum?"

"Pusat ondan *adam* diye bahsettiğini duysa ağlar."

"*Kadın* mı diyeyim?" Bana laf yetiştirirken elleriyle de bedenimi yumuşatmayı aksatmıyordu. "Rahat ol, kimse gelemez. Bu kapılar dışarıdan açılmıyor, ayrıca ses de geçirmiyor."

Güldüm. "Beni bu odaya getirme sebebin buydu, değil mi?"

Binbir çeşit duygu barındıran sarılarıyla beni izledi ve gülüşümü öptü.

Elim pantolonunun kemerine gitti. Ben kemerini aceleyle çıkarırken o da elbisemi biraz daha yukarı kıvırdı. Dar bir elbise olduğu için istediği rahatlıkta açamıyordu.

Dekoltem iyice açılmıştı, elbisenin kolları omuzlarımdan dökülüyordu.

Kemerini ve düğmesini açıp pantolonunu aşağı doğru çekiştirdim. Bir elini saçıma götürdü, ensemdeki saçlarımı tek avucunda topladı ve sertçe çekti.

Dudaklarımı öperken arada küçük ısırıklar bıraktı. "Beni mahvediyorsun," dedi nefes nefese. Sertliğini hafif hafif okşadığımda gözlerini yumdu. Altındaki tek parçayı da aşağı indirdiğimde artık tamamen çıplaktı.

Kendimi geriye doğru atarak sırtımı masaya yasladım. Bir eli yüzüme gitti, çenemi ve yanağımı okşadı. Diğer eliyle de tangamı kenara doğru çekti.

"Seksi kızım benim," dedi ve başparmağı kasıklarımı okşadı. Gözlerimi yumdum.

"Akıllı oğlum," dediğimde güldüğünü işittim.

"Manyaksın sen."

"O parmağın biraz ileri giderse her şey olabilirim. Tabii, parmak yerine daha büyük şeyler tercih ederim."

"İsteğin benim için emirdir, sevgilim."

"Çok zorlama kendini," dedim gözlerimi açarak. Dudağını yaladı, uzun uzun bedenimi seyretti.

"İçinde olmayı o kadar özledim ki aklımı yitireceğim."

"Canın acırsa dur!" dedim. "Tamam mı?"

"Aynen, Aşkın," dedi ama eğilip beni öperken hâlâ vahşiydi. İriliğini kasıklarıma sürttüğünde gözlerim zevkten kısıldı.

"Hani benden intikam alacaktın?" dedim. Yaralıyken onu jakuzide yükselttiğimde söylediği sözü hatırlattım.

"Sikerim intikamı, sadece seni istiyorum."

Tam konuşmak için dudaklarımı aralayacaktım ki öperek durdurdu beni. Bir eli belime giderken yerimi sağlamlaştırmıştı. Islaklığıma dokundu iriliğiyle ve kasıklarımın etrafına yaydı. Onunlayken ıslanmak hiç zor olmuyordu zaten.

Dudaklarından ayrıldım, dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Al o zaman," dedim fısıldayarak.

Yavaş ama tutkulu hareketlerle içimi doldurduğunda dudaklarımdan kesik iniltiler çıktı. Kafamı arkaya atarken şimdiden nefes nefese kalmıştım.

O da bana doğru eğildi, bir eli hâlâ saçımdaydı. Geriye doğru eğdiğim kafamı sertçe kaldırdı.

Gözlerimi seyrederken içimdeki hareketleri de sertlik kazanmaya başladı. Saçımdaki eli sırtıma indi, sütyenimi tek hamlede çıkarıp fırlattı. İçimden çıktığında eğilip göğüslerimi emmeye başladı.

Hissettiğim hazla sırtımı tamamen masaya yasladım. Onunla sevişmeyi özlemiştim.

"Ateş, beni tüm gün sertçe becermeni istiyorum," dediğimde kafasını göğsümden kaldırdı, tekrar içime yerleşirken üstüme eğildi.

"İstediğin her şeyi yaparım, ateş parçası. Her şeyi." Her hareketinde vücudum sertliğiyle sarsılıyordu.

"Her şeyi," dedim mırıldanarak. Kafasını salladı.

"Senin uğruna her şeyi." Sıcak teni tenimdeydi.

İçimdeki hareketleri hız kesmezken sürekli öpüyor ve tenimi okşuyordu. Onu ittirerek yerimde doğrulduğumda kalçamın üstünde toplanan elbisemi yukarı doğru sertçe çekiştirdi.

Tamamen çıplaktım, tangamın ipleri artık bir işe yaramasa da hâlâ üzerimdeydi. Ayaklarım yere değdiğinde beni hızlı bir şekilde ters çevirdi, elim ensesine gitti. Ensesindeki saçları okşarken hızla kalkan göğsü sırtıma çarpıyordu. Tekrar kendisini sürttü ve zorlanmadan girdi.

Yanağıma sert bir öpücük bıraktı, saçlarımı bir elinde topladı ve diğer eliyle belime baskı yaparak göğsümü masaya yapıştırdı. Hareketleri daha da sertleşirken yanağımı masaya dayadım.

Masanın soğuk zemini ateşinin yanında tenimi rahatlatmıyor, aksine harlıyordu. Kısık gözlerle onu süzdüm.

"Sen şöyle bakınca var ya..." dedi kesik kesik. "Adımı unutuyorum, adımı."

Alt dudağımı ısırarak güldüğümde daha da sertleşti. O sırada üstünde durduğum masanın sol ayağı aşağı doğru büküldü. Cebonayan masasını da kırmıştık! Ben kahkaha atarken Ateş küfrederek bedenimi kaldırdı.

Masanın başında duran, hemen arkasındaki koltuğuna oturdu. Beni de kendisine doğru çevirdi. Tek bir hamlede kucağına çıktım, bacaklarım bacaklarının üstündeyken bir elimle onu okşadım.

"Bu masalar neden bu kadar dandik, Ateş?" Onun yaptığını yaparak onu kendime sürttüm ama sokmadım. Kafasını arkaya yaslarken âdemelması fazla belirgin şekilde hareket etti. "Aslında teknik bir hata yapıyoruz, masanın bir bacağına yakın duruyoruz ve denge mekanizması..."

"Şu an ciddi ciddi bunu mu anlatacaksın?" dedi nefes nefese.

"Hmm, sevişirken sohbet etmeyi severim." Duraksadıktan sonra düzelttim: "Seninle sevişirken," dedim aldığım zevk daha da dayanılmaz bir boyuta ulaşırken.

"Aşkın!" dedi hırıltılı sesiyle.

"İçime tekrar girmek mi istiyorsun?" dedim elim çıplak göğsünde gezinirken. "Ne kadar istiyorsun?"

"Sikeyim!" dedi ve iki eliyle kalçamı tutarak havaya doğru kaldırdı. İçime bir kez daha yerleşti.

"Onu yapıyorsun zaten."

"Aşkın, bari sevişirken yapma şunu," dediğinde güldüm. Kucağında hafifçe oturup kalkarken Ateş biraz daha mest olmuştu.

"Nasıl istersen, bebeğim." Son kelimeyi dudaklarına doğru eğilerek söylemiştim. Bir elim çenesine gitti, başparmağımla çenesini okşarken parmağımı yakalayıp ısırdı.

Hoşuma gittiğini anladığında sırıttı. Parmağımı dişlerinin arasından kurtardım ve elimdeki ıslaklığı çenesine yaydım.

"Cebonayan masasını da kırmadık demeyiz artık," diyerek dalga geçtiğimde beni uzunca öptü.

"Özlemişim içinde olmayı," dedi tutkuyla.

"Seviyorsun ya, ondandır," dediğimde güldü.

"Seviyorum," dedi gözlerini bir saniye bile gözlerimden ayırmadan. "En az senin bunu duymayı sevdiğin kadar seviyorum."

Biraz daha hızlandığımda gözlerini yumdu. Kollarımı boynuna doladım, yerinde doğrularak boynuma büyük bir öpücük bıraktı. "Aşkın, beni mahvediyorsun."

"Daha hiçbir şey yapmadım, Ateş," dedim ve dudaklarını öptüm.

Dakikalar birbirini kovalarken onunla çıkabileceğim kadar yükseğe çıktım. Bedenim eşsiz bir haz alıyordu. Terli vücutlarımız birbirini tamamlıyordu. Ateş Alanguva çok başka bir adamdı.

En sonunda ikimiz de yüksekten yere çakıldık. Alnımı alnına yasladığımda çıplak göğüslerimiz birbirine değiyordu. İçimden çıkmadı, ben de kalkmadım. Uzunca bir süre nefeslerimizin düzene girmesini bekledik.

Bacaklarım uyuşuyordu, vücudumun geri kalanının da uyuştuğu gibi.

"Her seferinde nasıl oluyor da aynı zevki, aynı heyecanı yaşıyorum, anlamıyorum," dediğimde kokumu içine çekerek yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

"Ben anlıyorum," dedi az önce kendi dağıttığı saçlarımı eliyle yatıştırmaya çalışırken.

"Bana da anlat," dediğimde cıkladı.

"Bana kalsın, bir gün sen de anlarsın." Aramızda daha önce hiç yaşamadığım bir ten uyumu vardı ama bu yalnızca ten uyumundan da öteydi.

"Uyuz," dedim burnumu kırıştırarak.

"Uyuz? Öyle mi?"

"Öyle, gıcık herifin tekisin."

"İçindeyken öyle demiyordun."

"Hâlâ içimdesin," dedim bakışlarımı aşağı doğru indirerek.

"Ve her an yeniden sertleşebilirim, bu sefer kırabileceğimiz bir masa da yok," dediğinde bu sefer ben onun yanağına uzun bir öpücük bıraktım. Derin bir nefes aldı, gözlerini yumdu. Yarasını çok zorlamıştı ancak bir sorun yokmuş gibi gözüküyordu.

Kucağından kalktım, tangamı düzelterek yere düşen kıyafetlerimi üstüme geçirdim. Ateş ise giyinirken yerdeki kıyafetleri giymekten pek memnun durmuyordu.

"Eve geçip duş alalım," dediğinde telefonumdan saate baktım.

"Sen geç, benim birkaç işim var."

"Ne işin var?" dedi gömleğinin düğmelerini iliklerken.

"İş." Omuz silktim, beni sorgulamadı ama cevabımdan da hoşlanmadı.

"Son zamanlarda pek cinayet işlemiyorsun."

"Öyle olması gerekiyordu, artık işler değişecek," derken onu inceledim, o kadar uzun ve şiddetli öpüşmüştük ki dudaklarımdaki kırmızı rujun kızıllığı bile kalmamıştı hiçbir yerimizde. Birbirimizi tam anlamıyla yemiştik.

Onun önünde durdum ve siyah gömleğinin eteğini, siyah pantolonuna soktum.

"Dikkat et."

"Bana şunu demeyi kes."

"Tamam, etme! Gidip kurşunların önüne atla, polise yakalan," dedi ters şekilde.

"Ağlama be!"

"Germe beni, Aşkın."

"Gerilme o zaman." Derin bir of çekti. "Eve gelirsem sevişir miyiz yine?"

"Yok artık, Aşkın," dedi inanmıyormuş gibi.

"Ne var? Libidomun yüksek olması benim suçum mu?"

"Biraz yorul artık."

"Sevişirken yorulmam ben."

"Benimle sevişirken," diye düzeltti.

"Aslında genel olarak ben sevi-" Öyle bir bakış attı ki durdum ve güldüm. "Aynen, seninle sevişirken."

"Dalga geçme benimle."

"Çıkalım haydi, işlerim var. Zaten Pusat'ın bu kadar süre boyunca odaya girmeye çalışmaması da hayret edilecek şey."

"Cebonayan üyeleriyle uğraşıyor, bizimle uğraşacak vakti yok," derken saçımı ve son olarak da elbisemin yakasını düzeltti. Önüne dönecekti ki vazgeçti, eli kalçama gitti. Kalçamı sıkarak eteğimi aşağı doğru çekiştirdi. Benim bir suçum yoktu, bu adamın her hareketinin seksapeli çok yüksekti bir kere.

"Onun her zaman bizimle uğraşacak vakti vardır." Ateş elimi tuttu, birlikte çift taraflı kapıya yürüdük. Ateş kapıyı açtığında salondan ayrıldık.

Etraf sessizdi, kimse yoktu. Ancak uzun koridorda bayağı ilerledikten sonra yeni açılan kapılarla birkaç insan göründü. Binadan dışarı çıktığımızda Ateş'in arabaları kapının önüne dizilmiş şekilde duruyordu.

"Toplantıdan sonra davetler olduğunu söylüyordun," dedim Ateş'le arabanın arkasına yerleşirken.

"Sence toplantı oldu mu ki davet olsun?" dedi Ateş yorgunca arkasına yaslanırken. Tabii, yormuştum onu.

Araba hareket ettiğinde kendisine bir viski şişesi çıkardı. Önce bir kadeh doldurup bana verdi, ardından da kendisine doldurdu. Viskiden koca bir yudum aldım.

"Nereye gideceksin? Rıhtıma mı?"

"Evet," dediğimde kafasını salladı ve arabayı kullanan Yusuf'a talimat verdi.

"Sen ne yapacaksın?" dediğimde kol saatine baktı.

"Birkaç işim var benim de, onları hallederim."

Bu sırada telefonu çaldı, ekranda Dilay Şener yazıyordu ve Ateş vakit kaybetmeden cevapladı. Hiçbir şey söylemeden karşı tarafı dinledi.

"Toplantıyı terk edip ardından yeni toplantı talep edemezsin, Dilay," dedi ve karşı tarafı dinledi. "Bugün geç oldu, yarın düşünürüm." Ona daha fazla konuşma hakkı tanımadan kapattı telefonu.

Hiçbir açıklama yapmadı, telefonunu ekranını kapatıp bakışlarını cama çevirdi.

"Şu kadın..." dediğimde kafasını bana doğru çevirdi. "Ne istiyor?"

"Bu saatte benimle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyormuş."

"Neden reddettin?"

"Geç oldu, gecenin köründe onunla mı buluşacağım?" dedi hayretle.

"Sonuçta iş bu," dedim.

"Sonuçta daha önce birlikte olduğum bir kadın."

"Ne kadar birliktelik? Sadece yatak arkadaşlığı mı yoksa ilerisi de var mıydı?" dedim ne kadar beni ilgilendirmese de merakıma yenik düşerek. Hem o haddi olmayan soruları sürekli soruyordu, benim de bir kere sormamda bir sakınca yoktu bence.

"İlerisi vardı, o zamanlar lider değildim. Arada yatıyorduk ama iyi bir arkadaşlığımız da vardı. Sonra lider adaylığım verildi ve o ailesiyle birlikte Şahin'in yanında durdu. Böylece aramızdaki her şey bitti."

Başımı sallayıp sessiz kaldım, bir süre bana baktı ve tepki alamayınca önüne döndü. "Kıskandın sen beni." Sırıttı kendi kendine.

"Öyle mi?"

"Öyle. Sonuçta işmiş! Leyla'yla yemek yerken magazine yakalandım diye ayrılan kadının dediği şeye bak! Ben bilmiyorum sanki ağzımı aradığını," dedi aşırı keyiflenirken.

"Ağzını aramadım, direkt sordum. Hem soramaz mıyım yani?"

"Sorabilirsin," dedi, rahatsız olmuş gibi durmuyordu. Aksine hoşuna gidiyordu.

"Bu gece gelmem, yarın da Kaya'nın yanına uğrayacağım," dediğimde hiçbir şey söylemedi. *Gitme,* diyemedi ama hoşuna gitmediği de kesindi.

"Şirkete gitmeye devam edecek misin?"

"Artık iyileştin, gerek yok bence."

"Şirkette işleri hiç olmadığı kadar yoluna soktun, devam edebilirsin."

"Ben hiçbir şeyi karşılıksız yapmam," dediğimde elimi tuttu.

"Ne istersin?"

"İyi paralar ver bana, belki daha az cinayet işlerim," dedim kurnazlık yaparak. "Mirasını üstüme yaparsan katilliği de bırakırım hatta." İfadesi yumuşadı. "Ama ben sana yeterince para verdim dersen bedeninle de ödeme yapabilirsin. İkinci bir tüm gün ada seksi kesinlikle reddedemeyeceğim bir şey. Hem daha direk sözünü de tutmadın zaten."

"Bu kadar bel altı düşünmen beni bile bazen hayrete düşürüyor, Aşkın," dedi elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşayarak.

"Hâlâ alışamadın mı, sevgilim?" dedim sevimlice gülümseyerek. Yapmacık bir gülüş olsa da gülüşümü uzun uzun seyretti.

"İşlerini hallet, birlikte bir işe çıkabiliriz."

"Hani bir daha benimle işe çıkmayacaktın?"

"Sensiz yapabileceğim bir şey değil. Rusya'ya gideceğiz," dediğinde bu fikir hoşuma gitmişti.

"Geçen de niyetlendirdin beni, sonra kıvırdın."

"Vakti vardı, şimdi de var ama önceden bil diye söylüyorum."

"Konu ne?"

"Şu üstümüzde, bizimle oynayan elleri bulmaya çalışıyorum."

"Neden Rusya? Abin o taraftan bir şeyler mi söyledi?" dediğimde nefesini verdi.

"Aşkın!"

"Güzelim," dedim ben de yanağına bir öpücük bırakarak.

Bu sırada araba rıhtımın önünde durmuştu. "Vakti gelince düşünürüz, bebeğim." Elimdeki viski kadehinde kalan son birkaç yudumu da tek dikişte içtim ve bardağı Ateş'in eline verdim. Arabadan inmeden hemen önce bir kez daha yanağına uzun bir öpücük bıraktım.

"Gece gelmeyeceğine emin misin?" Özellikle geceleri onunla olmamamdan nefret ediyordu.

"Eminim Ateş, sal beni."

"Seni sıkmıyorum," dedi ama zaten öyle bir şey mümkün değildi. Sorgulaması hoşuma gitmese de onunla ilgili hiçbir şeyden sıkılmıyordum.

"Sıkamazsın da zaten."

"Polis her yerde seni arıyor, Murat şerefsizi istihbarata senin hakkında bir şeyler taşımış olabilir. Dikkatli ol, Aşkın."

"Endişelenme," dedim ve daha fazla konuşmasına fırsat vermeden arabadan indim. İlk önce rıhtım kısmından eve geçtim.

Bahar, Tarık ve Naz'ın sesleri mutfak tarafından geliyordu. Odayı es geçerek direkt banyoya girdim. Üstümdeki her şeyi kirli sepetine atarak ılık suyun altına girdim.

Kısa bir duş alıp bornozumla odaya geçtim. Ablam burada da yoktu, dışarıda olabilirdi ve büyük ihtimalle Baybora'yla birlikteydi. Üstümü giyindim, saçlarımı kurutmadan yalnızca havluyla ıslaklığını aldım.

Siyah, kalın taytımın üstüne siyah, boğazlı kazak giydim. Deri ceketimi de alarak çıktım evden. Kulübenin aşağı kısmına geçtim, İhtiyar da buradaydı.

"Ne yapıyorsun tek başına burada?"

"Bir haftadan fazladır buraya hiç uğramıyorsun, Aşkın."

"Evet."

"Cinayet işlemeye giderken de uğramadın."

"Ateş'in evinde kendime daha güzel bir oda hazırladım da ondan. Burası biraz basık bildiğin üzere," dedim alayla ve karşısına geçip oturdum.

"Peki, buraya girilmeye çalışıldığını biliyor musun?" dedi İhtiyar sakin tavrıyla.

"Ne?"

"Birileri burayı bulmuş ama kapıyı zorlamamışlar. Bunu yapan kişi kapıyı zorladığında içinin patlayacağını bilen ya da anlayacak zekâda olan birisi, Aşkın."

"Ne zaman oldu bu olay?" dedim ve kalkıp bilgisayarımın karşısına geçtim. Kamera kayıtlarını kontrol ettim, iri bir adam vardı ama yüzü görünmüyordu. Ateş'in yanında kalmamı istediği geceydi.

Hiçbir şey söylemeden ekranı kapattım. İhtiyarın yanına oturmadan önce kendime içki doldurdum.

"Bir fikrin var mı bunu yapanla ilgili?" dedi.

Sessiz kaldım, İhtiyar da zorlamadı. "Aşkın, sesleri duyuyor musun? Bunlar tehlikenin ayak sesleri. Kendine gel."

"Hem beni aşk konusunda cesaretlendirmeye çalışıp hem de *kendine gel*, diyorsun Kaptan. Hep böyle çift kişilikli olacaksın." Kalktım yerimden.

Onu orada bırakarak yan tarafa geçtim, üstümü değiştirdim. Eldivenlerimi ve maskemi yanıma aldım. Silahlarımı, çakılarımı tek tek yerine dizerken sık sık saati kontrol ediyordum.

Üst kata çıkarak kulübeden ayrıldım. Motoruma atladım ve kurbanıma sürdüm hızla.

Bugün öldüreceğim kişi, öyle zengin biri değildi. Kimse onu öldürmem için de tutmamıştı beni. Onu ben bulmuş ve Azrail'i olmaya karar vermiştim. Üç çocuk babasıydı, iki kızı ve bir oğlu vardı.

Pis işlerine çocuklarını da alet ediyordu. Para için yapmayacağı halt yoktu; kızlarını pazarlıyor, oğlunu ağır işlerde çalıştırıyordu. Onu bulmak benim için biraz zor olmuştu.

Yıllar sonra, çocukken yaşadığım eve gitmiştim ve o evin hemen yanındaki binadan sesler duymuştum. Onlarla bu şekilde tanışmış ve küçük araştırmalarla hikâyelerini öğrenmiştim.

Üstümde bedenimi kalın ve heybetli gösterecek bir giysi vardı. Yüzümde kar maskesi, gözlerimde lensler vardı. Motorumu görünmeyecek kadar geride bıraktım.

Tanıdık sokaklara girdiğimde gecenin en karanlık vaktindeydik. Sokak sessizdi ama kurbanım Kamber'in ışıkları açıktı.

Gözlerim yandaki eski evin pencerelerine takıldı, ışıklar tamamen kapalıydı. Geçmişte dönüp duran polis sirenleri ve kurşun sesleri birbirine girerken derin bir nefes aldım.

Keşke geçmiş bu kadar berrak olmasaydı.

Bakışlarımı yine önümdeki eve çevirdim, birinci kattalardı. Giriş kattaki evin korkuluklarına tırmanarak bedenimi yukarı doğru çektim. Evin küçük balkonuna girdiğimde yere çöktüm.

Küçük bir kız ağlıyordu, hıçkırıklarla arada bağırıyordu. "Baba lütfen, baba!"

Cama yaklaştım, aralık perdeden evin içini seyrettim. Kamber, büyük kızını öldüresiye dövüyordu. Küçük kızı da sanki onunla baş edebilecekmiş gibi tüm gücüyle durdurmaya çalışıyordu. Kendisini ablasının önüne atmaya çalışsa da babası her ittirdiğinde farklı bir yere yapışıyordu. Kamber, elindeki kemerle tüm gücüyle kızına vuruyordu.

Binada kimse yardım çağırmıyordu çünkü artık seslere alışmışlardı. Polis eve sürekli gelip duruyordu ama Kamber çocuklarına yalanlar söyleterek her seferinde onları gönderiyordu.

Küçük kızların çığlıkları geçmişteki çığlıklara karışıyor ve dayanılmaz bir hâl alıyordu.

Balkon kapısına sert bir tekme atarak kapının ardına kadar açılmasını sağladım. Kamber şaşkınlıkla dururken elindeki kemer havada kalmıştı. Büyük kızı on sekiz yaşındaydı, yerde kanlar içinde yatıyordu. Küçük kız ise her tarafında yaralarla ablasına yardım etmeye çalışıyordu.

"Ne oluyor lan?" demesine kalmadan ona ulaştım, yüzüne iyi bir yumruk ve göğsüne sağlam bir tekme attığımda duvara yapıştı.

Kızlara çevirdim başımı. "Gidin buradan, kimseye bir şey anlatmayın," dedim kalınlaştırdığım sesimle.

Yerdeki kız baygın bakışlarla beni seyrederken küçüğü onu kaldırmaya çalışıyordu.

"Kimsin lan sen?" dedi Kamber. Yüzüne bir yumruk daha çaktım, kızlar gidene kadar sabredecektim.

"Aşağı inin, iki sokak ilerideki bakkalın önünde bekleyin. Birazdan yeşil maskeli bir adam gelip sizi alacak. Korkmayın." Kızlar evden çıkana kadar sadece yumruklarımla oyaladım onu.

Kızların çıktığından emin olduktan sonra tüm dikkatimi karşımdaki şerefsize verdim. Bana karşı koymaya çalışarak üstüme yürüdü, yüzüne sert bir tekme attığımda kafası geriye düştü.

Hızla bacağıma sarıldığında diğer ayağımla yüzüne bastırdım. Çakılarımdan birini hızlıca çıkarıp koluna sapladım. O acıyla haykırırken saçlarından tutarak kaldırdım.

"Böyle mi acı çektiriyorsun çocuklarına?" Az önce elinde duran kemeri yerden alarak onun ellerini arkadan bağladım. Debeleniyordu ama bana pek işlemiyordu.

Çok ses çıkmaması için kenarda gördüğüm kanlı tişörtü elime aldım. Onun ağzını bağlarken haykırmaları kesilmişti.

"Onların tek ihtiyacı olan bir aileydi. Nasıl kıydın lan sen onlara?" Bir kez daha yumruk attım yüzüne. Yeterli gelmiyordu, yüzünü yumruklarımla parçalasam da yeterli gelmeyecekti.

"Babalarıydın sen onların!" Çakımı bacağına sapladım ve sertçe aşağı doğru indirerek bacağını boylu boyunca yırttım. Acıyla haykırdı ama sesi pek çıkmıyordu.

Bir yumruk daha attım suratına. Artık kızından çok onun kanı vardı yerde.

Bir çakı daha çıkardım ve karnına sapladım. "Onların hayatını mahvettin! Ölmeyi bile hak etmiyorsun sen." Amacım ona saatlerce işkence çektirmekti ama yapamadım. O kadar gözüm döndü ki bıçağı defalarca göğsüne sokup çıkararak tüm bedenini parçaladım.

On darbeyi geçtiğinde öldüğünü biliyordum ama duramıyordum. "Neden iyi bir baba olmadın?" Devam ettim. "Bunların hepsi senin suçun!" Bıçak darbesi yirmiyi geçtiğinde durdum.

Kendime geldim, göğsünü V harfi şeklinde deşmiştim. Kanlı bedenin üstünden kalktım, birkaç adım geriledim.

Yerdeki kanlı beden, babamın kanlı görüntüsüne karıştı. Kanlı avucu havaya bakıyordu, gözleri açıktı.

Aylin ağlıyordu korkuyla, Aşkın titriyordu. "Sen yapmadın! Ben yaptım. Tamam mı?" diyordu Aylin. "Senin hayatın da mahvolmayacak, ablacığım."

Benim hayatım mahvolmuştu, hem de doğduğum gün. Üzgünüm Aylin, beni korumak için çok şey yaptın ama asıl korumak istediğin şeyin kendisi bendim.

Eve girdiğim gibi çıktım. Kapı yerine yine balkonu kullandım. Sokaktan çıkmadan önce, gözlerim o eski eve takıldı yine. İçeriden bir ceset torbasının içinde bir beden çıkarıyorlardı. Çıkardıkları sadece bir beden değildi, bilmeden üç beden taşıyorlardı. Hemen arkasından polisler iki kız kardeşi evden çıkarıyorlardı. Büyüğü ağlıyordu, küçüğü sadece seyrediyordu.

Siren ve telsiz sesleri, polislerin konuşmaları, her yere yayılmış kan... Büyük kardeşi ve küçük kardeşi birbirlerinden ayırıyorlardı.

Kişiler farklı, kaderler aynıydı. Belki de her acı bir başkaldırıydı.

Önüme döndüm, önlerinden geçtim. Bir kez bile arkamı dönmedim ve sokaktan çıktım.

Sadece bir sokak mıydı arkamda kalan? Yoksa o sokakta yaşanamamış mutluluklar mıydı beni böyle yarım bırakan? Belki de ikisi de değildi, belki de ne sokak ne de mutluluklar bir şeyden haberdardı.

Çünkü her şey hastalıklı bir zihnin eseriydi. Ben de o eserin çirkin bir parçasıydım.

16

GÜVENSİZLİK

Motoruma atlayıp her şeyi geride bırakırken tam olarak neyi geride bıraktığımdan emin değildim.

Kulübeye dönüp üstümdeki her parçayı erittikten sonra yeniden duş aldım. Sabah olmasına çok az kalmıştı, Ateş'in sesi çıkmıyordu.

Sigaramı içerken telefon çaldı, Pusat arıyordu. Aramayı yanıtladım ve hoparlöre aldım sesini.

"Aşkın, bu kızların hâli ne?"

"Götürdün mü hastaneye?"

"Götürdüm tabii, hastanedeyiz hâlâ. Ne hâle gelmişler! Kim yaptı bunu?"

"Merak etme, yapan kişi yaşamıyor," dediğimde bir süre ses gelmedi. "Diğer kardeşlerine de ulaştın mı?"

"Ulaştım, ulaştım. İyi misin sen?"

"Ne zaman kötü oldum ki? Hep en iyisiyim," dediğimde yine küfredeceğini biliyordum.

"Aynen, amına koyayım!"

"Ateş'e söyledin mi?"

"Yok, gerek görmedim. Aramızdaki bir şey bu," dedi beni şaşırtacak şekilde.

"Hayret, sıçmaya giderken bile Ateş'e haber verirsin sen."

"Onu bunu bırak, sen bana olayı anlat, amına koyayım! *Shrek* maskesi verip kızların yanına gönderdin beni. Hayır, kızların hâli zaten beter, küçük olan beni karanlıkta öyle görünce korktu."

"Korkmasınlar diye öyle gönderdim hâlbuki."

"Neredesin? Gelecek misin buraya?"

"Hayır, çocukları güvende tut, yeter."

"Sen görmeyecek misin onları?"

"Hayır."

"Peki, hallediyorum ben."

"Sağ ol, *Shrek*."

"Bir şey değil, Şam şeytanı." Telefonu kapattım. Islak saçlarımla kulübeden çıktım.

Eve girip ablamın odasına baktım ama hâlâ yoktu. Anlaşılan geceyi Baybora'yla geçiriyordu. Naz'ın odasına girdim, yatağında uyuyordu ama yorgunluktan vücudu çökmüştü. Üstünü örterek çıktım.

Bu sırada koridorda bir ses duydum. Deniz aceleci adımlarla yürüyordu. Beni gördüğünde duraksamadı. "İşe mi?" dediğimde kafasını olumlu anlamda salladı.

"V yine rahat duramamış," dedi ve yanımdan geçti ama çok ilerlemeden durdu.

"Neden burada ve uyanıksın? Bir sorun yok, değil mi?" İlgisi gözlerimi yaşartmıştı!

"Yok, uyku tutmadı sadece. Kolay gelsin."

"İyi geceler," dedi ve hızla çıktı evden.

Bahar'ın odasına girdim, yatağında mışıl mışıl uyuyordu. Tarık da elinde bir romanla yanında uyuya kalmıştı. Bahar'ı uyutmak için kitap okurdu ama kendisi sıkıldığı için hep Bahar'dan önce uyurdu.

Sessizce yanlarına ulaştım. Tarık'ın kucağındaki kitabı aldım, tüm yorganı üstüne çekmiş ve Bahar'ın üstünü açmıştı. Zorlukla yorganı kollarının arasından kurtarıp ikisinin üstüne örttüm. Ardından Tarık'ın yanındaki boşluğa kıvrılarak onları seyrettim.

Tarık hareketlerimle gözlerini açtı. "Kız, ne arıyorsun bu saatte?" Omuz silktim, uykulu gözlerini kırpıştırdı. Bir omzunda Bahar uyurken beni de diğer omzuna doğru çekti.

"Biz aileyiz Aşkın, biliyorsun değil mi?" dedi, yüzümde gördüğü ifade yüzünden hatırlatma ihtiyacı duymuş olmalıydı. "Sadece Aylin değil, biz de aileniz."

"Bir aileye ihtiyacım yok," dedim her zamanki ketum ifademle.

Güldü, saçlarımı okşadı. "Senin hiçbir şeye ihtiyacın yok ama bu bir ihtiyaç değil zaten. Bu yaşamak ve sen asla yalnız yaşamayacaksın. İstediğin kadar kız, gıcık kap ya da uyuzluk yap. Ben hep burada olacağım. Kim olursan ol."

"Uykundan uyanıp birden duygusal bir konuşma yapmaya mı karar verdin?" dedim, güldü.

"Bana it diyorsun da en büyük it sensin he. Boğacağım bir gün yastıkla seni."

Gözlerimi yumdum, çok olmasa da birkaç saat kestirmek iyi gelecekti.

İki üç saat uyuyabilmiştim. Beni uyandıran şey Tarık'ın horlaması olmuştu. Bahar da uyanmıştı ama hareket etmiyordu, görmeyen gözlerini tavana çevirmişti.

"Günaydın," dediğimde şaşırdı.

"Aşkın! Burada mıydın?" dedi hemen neşe dolan sesiyle.

"Evet, gece üçümüz uyuduk."

"Gerçekten mi?" dedi ve heyecanla doğruldu yerinden. "Eskiden olduğu gibi! Çok özlemişim." Sadece Kaptan'ın izin verdiği gecelerde olduğu gibi...

"Sen neden durgunsun?"

"Durgun değilim, aksine epey enerjiğim bugün. Biraz renk açılması hissettim sanki gözümde." Sözleriyle ben de yerimde doğruldum.

"Nasıl bir açılma?"

"Hani önceden ışık tutunca hafif aydınlanma oluyordu ya şu an o aydınlanma ışık tutmadan da var."

"Doktorunla konuşalım hemen."

"Pusat'a anlattım durumu, doktorum yurt dışındaymış. Yarın gelecek." Durakladı, sevinçle gülümsedi. "Aşkın, azıcık görsem de yeter bana."

Tam konuşacaktım ki Naz odaya daldı. "Uyanın bakalım uykucular, sabah oldu," dedi enerjik şekilde. "Aşkın, sen de mi evdeydin?"

"Evet."

Tarık hâlâ hiçbir sesten etkilenmeden uyuyordu. Bir bacağı benim üstümde, bir kolu Bahar'ın üstündeydi.

"Haydi kalkın, kahvaltı hazır," dedi Naz bir eli belindeyken.

"İzin gününde bari dinlen, Naz. Biz hazırlardık," dedim yataktan kalkarken.

"Olsun, yük değil bana bu." Omuz silkti ama yorgundu. "Bahar, Pusat'la dışarı çıkacak mısın bugün? Ne giyeceğine karar verdin mi?"

"Çıkacağız da karar vermedim, siz seçersiniz," dedi Bahar da yataktan kalkarken.

"Ablam evde mi?" dedim Naz'a ama o kafasını iki yana salladı.

"Dün Baybora'yla dışarı çıkmıştı, gelmemiş gece." Kafamı salladım sözleriyle. Ablam yakında onunla yaşamaya başlarsa bile şaşırmayacaktım. Ona o kadar hızlı alışmıştı ki hiçbir şey yapamıyordum. Ablam ona âşıktı.

Naz, Tarık'ın yanına yaklaştı ve kolunu sertçe dürttü. Aksi hâlde uyanmayacağını hepimiz biliyorduk. Tarık söylenerek kolunu kurtardı ve kıçını bize dönerek uyumaya devam etti.

"Kahvaltı hazır, patates kızarttım ama kalkmazsan sana kalmaz," dedi Naz ve bunu duyan Tarık anında uyandı. Hiç zorlanmadan önce yataktan, sonra da kokuyu takip ederek odadan çıktı.

"Önce elini yüzünü yıka, pis herif!" diye bağırsam da beni duymamıştı. Naz onun peşinden giderken ben de Bahar'a yardımcı oldum.

Ardından birlikte kahvaltıya geçtik. Telefonuma baktım, Ateş iki kez aramıştı ben uyurken. Geri aramadım, arkama yaslandım ve Bahar'ın tabağını doldurdum.

Bu sırada Deniz de salona girdi. Üstündeki deri ceketi ve belindeki silahı çıkararak yorgunlukla yanımıza oturdu. Naz'la aralarında kısa bir bakışma geçti ama Naz onun yüzüne çok bakamadı. Deniz'se onun aksine uzun uzun Naz'ı inceledi.

Aralarında bir şey geçtiği kesindi.

"İhtiyar yok mu?" dediğimde kimseden ses çıkmadı. İhtiyar hiç şaşırtıcı olmayan bir şekilde yine ortalıktan kaybolmuştu.

"Sen neredeydin?" dedi Tarık, Deniz'e.

"V cinayet işlemiş, onunla uğraşıyordum. Bir babayı, çocuklarının önünde katletmiş." Deniz çoğu zaman yandaş medya gibi davranıyordu. Sadece işine gelen kısmı içinden çekerek anlatıyordu.

"Vardır bir sebebi," dedi Naz da durgun bir tavırla.

Deniz sessiz kaldı, Naz'la tartışmak istemiyordu. Hızla bir şeyler atıştırıp kalkacakken kapı çaldı. Kapıyı açmak için kalktım, zaten çok kahvaltı yapasım yoktu.

Kapıyı açtım, Pusat gelmişti. İri cüssesine giydiği takım elbisesiyle her an iş için tetikte duruyordu.

"Hoş geldin," dedim.

"Hoş buldum da kızım, gece beni deli ettin." Ona kimseye kendini belli etmeden kızlara yardım etmesini söylemiştim ve başarmıştı da.

Omuz silktim. "Haydi gel, kahvaltı yap."

"Ateş'le tartıştınız mı siz?" dediğinde kaşlarımı çatarak kafamı iki yana salladım.

"Hayır, neden?"

"Bilmem," diyerek omuz silkti. Eve girdi, salona geçtiğimizde herkese selam verip Bahar'ın yanına oturdu.

"Güzelim, erken uyanmışsın."

"Evet. Erken çıkarız dedin ya, ondan," dedi Bahar gülümseyerek.

"Nereye çıkacaksınız? Ben de geleyim," dedi Tarık hevesle. Pusat cevap vermedi, sadece Tarık'a kötü kötü baktı.

"Pusat beni çok güzel yerlere götürecekmiş," dedi Bahar fazla mutlu şekilde. Bu Tarık'ın çok zoruna gitti.

"Ben de geleyim o çok güzel yerlere. Beni neden istemiyorsunuz ki? He? Ben de geleyim."

Onlar sohbet etmeye devam ederken ben salondan ayrıldım. Üst kata çıkıp hızlıca üstümü değiştirdim. Kahverengi deri pantolonun üstüne krem rengi, boğazlı kazağı giyindim. Saçlarımı da topuz yaparak elimle alnıma düşen kaküllerimi düzelttim. Krem rengi botları ayağıma geçirdim. Hızlı bir makyaj yaparak çıktım odadan. Salona hiç uğramadan kulübeden ayrıldım.

Alıp bir daha geri vermediğim Ateş'in arabasına bindim. Daha önce gitmediğim adrese sürerken bir sigara yaktım. Arabada silahlarım da vardı, torpidodan bir tane çıkarıp belime yerleştirdim.

Bu gece yine cinayet işleyecektim. Her gece vahşice birilerini katlettiğim günlere geri dönüyormuş gibi hissediyordum ve bundan şikâyetçi değildim.

Aradığım adresin önüne geldiğimde arabayı park ettim. Burası Kaya'nın yeni açtığı büroydu. Evine hiç gitmediğini, sürekli içip büroda kaldığını öğrenmiştim kardeşinden.

Zile uzun uzun bastım ancak açan olmadı. En sonunda yumruklandığımda açılmıştı. Kaya berbat görünüyordu. Saçı başı birbirine girmişti, yoğun bir alkol kokusu alıyordum.

"Ne arıyorsun burada?" Onu takmadan yanından geçtim, omzum sertçe omzuna çarptığında sarsılmıştı.

"Toparlan, böyle almayacaksın herhâlde intikamını."

"Neden geldin, Aşkın?" dedi yorgun adımlarla peşimden gelirken. İçerisi ev gibi döşenmişti. Salon kısmına geçtim.

"Benden intikam alabilirsin. Annen benim yüzümden öldü büyük ihtimalle."

"Ne saçmalıyorsun, Aşkın?" Deri koltuğuna oturdu. Bense etrafı incelemeye devam ettim.

"Buraya mı gelmişlerdi seni ilk tehdit ettiklerinde?"

"Evet, neden ki?" dedi Kaya. Cama yakınlaştım, perdeyi araladım. Çevredeki evleri, sokağı izledim.

"Burada kalmaya devam edemezsin. Korumada olman gerek." Gelirken dikkatimi çeken bir araç vardı. Orta sınıf, tam bu mahalleye uygun bir araçtı. Evin her tarafını görebilecek bir konumda duruyordu, camlar film kaplamalıydı ve içi görünmüyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi Kaya hâlâ hedefti.

"Aşkın, ne gizliyorsun?"

"Bir şey gizlemiyorum, açık açık söylüyorum işte sana. Annen, sen Alanguvalarla çalıştın diye değil, zamanında benimle yattın diye öldürüldü."

"Neden? Bunu kim yapıyor ki? Senin insanlara ne gibi bir zararın olmuş olabilir?"

"Bazı mafyaların sinirini bozmuş olabilirim ama bunu yapan kişi hakkında en ufak bir fikrim bile yok. Bir süre işe ara ver. Madem an-

nenin intikamını almak istiyorsun, önce kendi canını kurtar. Ateş'in korumalarının kaldığı lojmanlarda kalabilirsin, güvende olursun en azından."

"Aşkın, ne işlere bulaştın sen?" dedi şüpheyle kısılan gözleriyle.

"Sorgulamayı kes, dediğimi yap, Kaya."

"Ben senin o emir verdiğin çalışanlarınızdan değilim, Aşkın! Doğru düzgün anlat ya da çık git evimden," dedi sesi yükselirken. Ortada dönenleri anlamıyordu ama intikam için anlamak zorunda olduğunu da biliyordu. Kaya dayanamıyordu, oysa daha hiçbir şey görmemişti. Bu işlere bulaşmasını istemiyordum, bulaştığında çıkamayacağını biliyordum.

"Uzak dur Kaya, bırak intikam isteğini. Merak etme, ben olayın peşinde olacağım. Otur oturduğun yerde," derken hâlâ arabayı izliyordum.

"Aşkın, neye bulaştın sen?" Arabadaki kişi beni fark ettiğinde motoru çalıştırdı ve sokaktan çıktı.

"Aşkın! Bu iş mafyanın sevgilisi olmandan daha öte. Sen kimsin, Aşkın?" Sesini yükselttiğinde gözlerim kısılmıştı.

"Ses tonuna dikkat et, beni sinirlendirme."

"Senden korkacağımı mı sanıyorsun, Aşkın?" dedi alayla.

"Korkmalısın," dedim oldukça ciddi şekilde. "Seçim senin Kaya, benden sana eski bir dost tavsiyesi."

Salonun çıkışına yürüyecektim ki tekrar konuştu: "Aşkın, sen gerçekten kimsin? Kime dönüştün? Boş bakıyorsun, eskisi gibi değilsin. Ruhsuz bir robota benziyorsun. Eskiden de hayata karşı öfkeliydin ama en azından daha fazla insandın," diyerek geçmişe çağrıda bulunduğunu sandı Kaya ama bilmediği bir şey vardı ki ben artık sadece vahşetin çağırısına kulak asıyordum.

Cevap olarak sadece alayla güldüm. Onu evinde bıraktım, kendimi dışarıya attım. Önce daireden, ardından da binadan uzaklaştım. Sokağı bir kez daha uzun uzun inceledim. Kaya'nın acilen korunmaya alınması gerekiyordu yoksa yaşamasına müsaade edilmeyecekti.

Arabaya tekrar bindim ve Ateş'in evine son hızla sürdüm. Güneş parlaktı ama yine de soğuk bir hava vardı. Bir sigara yaktım.

Murat ve Şahin'in sesleri çıkmıyordu. Murat'ın evini izliyordum kameralardan, bir kez bile evinden çıkmamıştı. Şahin de daha çok Ateş'i bitirmek için uğraşıyordu.

Üstümdeki gözler artmıştı, elbette o koltuğa oturmamın dikkat çekeceğini biliyordum ama hâlihazırda zeki ve kurnaz bir düşman varken yenilerini çekmek pek de mantıklı olmamıştı. Ama sorun değildi, bu benim oyunumdu. Diğerleri bir şekilde hep kaybedeceklerdi.

Alanguva arazisine girip arabayı bahçeye bıraktım. Büyük malikânenin kapısında Yusuf duruyordu.

"Ateş nerede?"

"Malikânede, misafir ağırlıyor bugün," dedi Yusuf. "Bir isteğin var mı, yenge?"

"Geldiğimi haber vermeyin," dedim sadece. Kaşları çatılsa da karşı çıkmadı.

Malikânenin içine girdim, uzun koridorda yürüdüm. Giriş katta kocaman bir ofis vardı ve burada genelde misafirlerini ağırlıyordu. İçeriden hararetli konuşma sesleri geliyordu.

"Bu yaptığın bize ihanet, Ateş!" diyordu ses. Kapıyı tıklattım ve cevap beklemeden içeri girdim.

Dilay ve bir adam daha vardı. Ateş'le konuşurken öfkeli görünüyorlardı. Ateş'in çatık kaşları beni gördüğünde düzeldi. Üstünde lacivert bir gömlek ile kumaş pantolon vardı. Masasında rahat bir ifadeyle oturuyordu.

"Gel, sevgilim," dedi. Kapıyı arkamdan kapatarak içeri girdim.

Dilay uzun uzun beni inceledi. Karşısında oturan, altmışlarında görünen adam da kısa bir an bana baktı.

"Toplantı bitmiştir. Daha fazla konuşmanıza gerek yok, bu işlere girmeden önce düşünecektiniz bunu. Üst üyelere duyulsun istemiyorsanız da dediklerimi yapın," dedi Ateş sert sesiyle.

Dilay ve karşısındaki adam daha fazla zorlamadılar. Öfkeyle kalktılar. "Bu yaptığını unutmayacağım, Ateş," dedi adam ve Dilay'la birlikte odadan çıktılar.

"Daha öğlen olmadı, gelen giden bitmedi," dedi Ateş yorgunlukla yüzünü ovuştururken. "Neden orada dikiliyorsun? Gelsene, sevgilim," dedi ancak yüzümdeki ifade, kaşlarının çatılmasına neden oldu. "Bir sorun mu var?"

"Kaya'ya neden güvenlik sağlamadın?"

"Kendisi istemedi, kardeşine sağladım."

"Ona da sağlayacaksın." Emir verici tavrım elbette hoşuna gitmemişti.

"Bu mu sıkıntı?" derken yerinden kalkmıştı.

"Hayır, sensin."

"Ben mi?" Tam önümde durdu.

"Evet, sen."

"Yine ne yapmışım?" dedi rahat ifadesiyle.

"Benimle oynamayı ne zaman keseceksin?"

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi sakinliğini koruyamazken.

"Geçen hafta beni yanında istediğin gece, biri kulübeme girmeye çalışmış, Ateş. Oranın varlığını bilen kimse yok." Yüzü gerilirken benden uzaklaştı. Kendisine bir sigara yaktı ve bahçeye açılan camın önünde durdu.

"Cevap ver bana!" dediğimde omzunun üstünden bana baktı.

"Cevaba gerek yok ki, sen çözmüşsün işte olayı."

"İtiraf etmeni bekliyorum."

Güldü. "İtiraf mı bekliyorsun? Sana bir şeyleri itiraf ettiğim için bu hâldeyiz zaten."

"Ateş!"

"Bunlara harcayacak vaktim yok Aşkın, adayla uğraşmam gerek, Cebonayan zaten yeterince yoruyor. Sen de git istersen, kalma burada." Ona yakınlaştım sözleriyle.

"Bunlar mı?"

"Evet, senin saçma güvensizliklerine dayanacak gücüm kalmadı cidden. Her seferinde daha fazla yorulamam derken yeni bir şey çıkarıyorsun."

"Beni kullanmıyor musun? Artık amacın her neyse onun için! Senin için bu yüzden önemli değil miyim?"

"Sikeyim, Aşkın!" Kendini tutamayarak bağırdı. "Bıktım senin şu sevilemeyeceğine inandığın için oluşturduğun o saçma duvarlarından! Seni o gece yanımda istedim çünkü annemin ölüm yıl dönümüydü! Evet, yanımda istedim seni, Aşkın! Hep kâbus görürüm o gecelerde ama sana sarıldığımda sakinleşirim dedim. Evet Aşkın önemlisin benim için, çünkü lanet olsun ki hayatıma girdiğin ilk andan beri şu lanetli gözlerini unutamıyorum! Ama Allah benim belamı versin, tam da senin düşündüğün gibi iğrenç bir adamım!"

Ateş o gece kâbus görmüştü, varlığımı fark ettiğinde sakinleşmişti. Hiçbir şeye, hiç kimseye inanmıyordum. Ancak inanmadığım için oluşturduğum tabular, beni seven adama zarar veriyordu.

Ateş bana hayal kırıklığıyla bakıyordu ama bu, benim yüzümden ilk hayal kırıklığına uğrayışı değildi. Birilerinin hayal kırıklığı olmakta üstüme yoktu.

"İri bir adamdı girmeye çalışan kişi," dedim onun haykırışlarını hiç umursamamış gibi. "Yüzü görünmüyordu ama Pusat'a benzetmeye çalışmışlar. Pusat'sa o gece benim yanımdaydı. Bunu yapan, senden şüphelenmemi istiyor. Hatta aramızı bozmak, bizi ayırmak istiyor." Aslında en başından beri aklımda dönen diğer ihtimal buydu.

"Başarısız olduğunu da söyleyemeyiz," dedi Ateş yavaşça kafasını iki yana sallayarak.

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu. Ona yakınlaştım, ben de bir sigara yaktım.

"Ben bu akşam adaya geçeceğim, bir süre oradan yürüteceğim işlerimi. Sen de özgürce cinayetlerini işlersin," dediğinde birden irkildim. Onsuz kalmak istemiyordum, hem de hiç.

"Ateş,"

"Çok ciddiyim Aşkın, bir süre uzak kalalım." Ateş ilk defa bu kadar içten şekilde benden uzak kalmak istediğini söylemişti. Onu yorduğumu söylediğinde bile bu kadar uzak değildi bana.

"En doğrusu," dedim acıdan hızlanan kalp atışlarımın aksine konuşarak.

"Biz zaten bu işi pek beceremiyoruz, Aşkın," dedi bana dönerek. Onaylarcasına kafamı salladım. "Birbirimize güvenmiyoruz, evet ama senin bana olan güvensizliğin çok ayrı. Benden sürekli bir kazık bekliyorsun, sanki ben sürekli senin düşeceğin anı bekliyormuşum gibi davranıyorsun. Aşkın, ben senin düşmanın değilim, asla olmayacağım. *Bana güven* demedim hiç ama *aşkıma inan* dedim. Sen benim aşkıma da saygısızlık ediyorsun."

"Ayrılıyor muyuz?" dedim güçlü tutmaya çalıştığım sesimle.

"Bir kere olsun kararları bana bırakmadan kendi hislerini anlatsan, Aşkın? Kalbin varmış gibi görünmekten bu kadar korkmasan keşke. Çünkü ben olduğunu biliyorum." Nefesini verdi, yanımdan uzaklaşırken sigarasını söndürdü. "Bir süre ayrı kalalım."

"Benden sürekli bir şeyler saklıyorsun, senden şüphelenmeme neden şaşırıyorsun ki?"

"Sen de benden saklıyorsun, Aşkın! Ama ben sürekli bana zarar vermek için tetikte beklediğini düşünmüyorum. Bir süre uzak kalıp düşünelim, böyle devam edecekse de etmesin," dedi yüzünü ovuşturarak.

"Çıkan en ufak aksilikte benim ilişkiyi bitirmeye çalıştığımı söyleyerek kızıyordun!"

"Sence benim karşıma ufak bir aksilik mi çıktı? Güvensizliğinden usandım, Aşkın," dedi ama yine de yakınlaştı. Karşısında ne gördü, bilmiyordum ama gözlerimde gördüğü şey onu biraz da olsa sakinleştirdi. Yüzümü hafif hafif okşadı, gözlerini kapattı. "Bana gerçekten büyü yaptın sanırım, Ateşpare."

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki aralık duran kapı açıldı. Baybora ve Aylin el ele içeri girdiler. Ateş'in eli yüzümden düştü.

"Nasılsınız?" diye sordu Baybora. Yüzünde asla ölü bir adamın ifadesi yoktu, sevdiği kadınla mutlu görünen bir adamın ifadesi vardı.

"İyiyiz abi, sizi sormalı? Ortalıklarda görünmüyorsunuz."

"Biraz kafa dinlemek istedik, yorulmuşuz," dedi ablam da ama yanakları al al olmuştu utançtan.

"Dinlenebildiniz mi bari?"

"Dinlendik," dedi Baybora doğrudan gözlerimin içine bakarken. "Hatta en kısa zamanda birlikte tatil yapmayı da düşünüyoruz."

"Neden, Rusya tatilin yetmedi mi sana?" dedim tehditkâr bir şekilde tek kaşımı kaldırarak.

"Yetmedi, ikinci baharımı yaşıyorum resmen," dedi Baybora gülümseyerek. Resmen benimle dalga geçiyordu piç herif!

"Yaşa abi, yaşa sen. Pisliklerle ben uğraşırım, hep olduğu gibi," demişti Ateş ama bunu o kadar kısık sesle söylemişti ki bir tek ben duymuştum.

Baybora hayattayken de Ateş'in omzundaki yük daha fazlaydı. Öldüğünde de öyleydi, şimdi de öyle. Ateş'in omuzlarında çok şey vardı ama o hep dikti. Bana benziyordu. Sevgisinden bu kadar şüphe etme nedenim de buydu: Bana benzemesi.

"İşiniz yoksa oturalım biraz," dedi ablam. Ateş tam cevap vermek için dudaklarını aralamıştı ki Yusuf telaşla odaya girdi.

"Abi! Polis kapıda," dedi nefes nefese.

"Bu sefer niye gelmişler?" dedi Ateş alışık olduğu bir durum olduğunu belli ederek. "Daha geçen gelmemişler miydi? Bir ay olmadı."

Yusuf yutkundu. Telaşla gözlerini kırpıştırdı, kafasını bana çevirdi. "Bu sefer yenge için gelmişler."

17

AZRAİL'İN KILICI

Bir gün her şeyin açığa çıkacağını biliyordum ama o gün bugün değildi. Beni sadece yok olduğum gün yakalayabilirlerdi ve ben bugün yok olmaktan çok uzaktım.

Odadaki tüm gözler üstümdeydi; Yusuf endişeliydi, ablam şaşkındı, Baybora sadece olacakları merak ediyordu, Ateş'se çok başka bir ifadeyle bakıyordu.

Sarıları kısılmıştı ve âdeta benimle konuşuyordu. Güneşten çaldığı sarıları, bana yalvarırcasına bakıyordu. 'Lütfen!' diyordu. 'Lütfen kendini tehlikeye atacak bir şey yapmamış ol.' Konuşmuyordu ama anlatıyordu işte.

"Ne saçmalıyorsun sen?" dedi Ateş bağırarak. Zavallı Yusuf'un hiçbir suçu yoktu hâlbuki, bir seri katille sevgili olmayı Ateş istemişti.

"Gidip bakalım," dedim, Ateş'se beni engellemek istercesine bileğimi tuttu.

"Gerek yok," dedi gergin bir tavırla.

"Ne demek gerek yok, Ateş? Bu senin karar verebileceğin bir şey mi?"

"Evet! Kimse gelip seni alamaz yanımdan." Korkuyordu, deli gibi korkuyordu.

"Ateş," dedim uyarırcasına.

Kulağıma doğru eğildi, sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldadı. "Eğer şüpheli bir durum yarattıysan hemen söyle, Aşkın. Seni hemen buradan kaçırırım."

"Saçmalama," dedim onu sakinleştirmek için göğsünü okşarken.

"Aşkın, eğer-"

"Sakin ol." Göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Sakinim ben! Sen de endişelenme. Eğer öyle bir şey varsa da içeriden kaçırırım ben seni," dedi, şaka yapmıyordu. Aksine o kadar

ciddiydi ki bu beni şaşkınlığa sürükledi. Sesi kısıktı, kaşları çatık bizi izleyen ablam onu duymuyordu. Baybora için aynı şeyi söyleyemezdim, robot kulaklarının daha iyi duyma özelliği olabilirdi. Ablam gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki bu bakışı, V'nin bile canını yakıyordu. Ablam polislerden korkardı. Bu yüzden Deniz'le, diğerleriyle olduğu kadar yakın olamamıştı hiç.

Çünkü onun hayatını sonlandıran şey, kapımıza dayanıp ona kelepçeyi takan polisler olmuştu. Gözleri dolu doluydu.

"Sorun yok, büyük ihtimalle işle ilgili bir şey," dedim onu sakinleştirmek için ama o hiçbir şey söylemedi.

Bu sırada odanın kapısı açıldı ve iki sivil polis, arkalarında iki üniformalı polisle içeri girdiler. Öndeki adamlardan biri kırklarında esmer, diğeri de otuzlarında kumral bir adamdı. Dik duruşları ve kısık gözleriyle Ateş'in odasına dalmışlardı.

"Evime öyle istediğiniz gibi girebileceğinizi mi sanıyorsunuz?" dedi Ateş ters şekilde. Ateş'le aralarında pek hoş olmayan bir samimiyet kurdukları belliydi.

"Evet Alanguva, şu sıralar bıktım zaten soyadından da, senden de," dedi genç olan sivil.

"Kendisi bitti, şimdi de sevgilisi başladı," dedi diğeri de kısık sesle beni incelerken.

"Sözlerinize dikkat edin," dedi Ateş tehditkâr şekilde. Normalde bir polisi tehdit ettiği için başı belaya girerdi ama adamlar da Ateş'i tanıdıkları için çok bulaşmak istemiyorlardı, ondan çekiniyorlardı. Ve ne olursa olsun bir polis, bir mafyadan çekinmemeliydi.

"Aşkın Erizgi, bizimle karakola kadar gelmen gerek." Eğer küçük bir şey olsaydı, karakola telefonla çağırılırdım ama onlar direkt kapıma gelmişlerdi ki burası ikametgâh adresim bile değildi.

"Olay nedir?" dedi Ateş, bileğimdeki elini elime indirirken. Parmaklarımı, parmaklarının arasına hapsettiğinde hissetmemen gerekirek bir şey hissediyordum.

"Onu karakolda öğrenirsiniz," dedi kumral olan. "Bizimle geliyorsunuz." Ateş'in elini bırakıp yürüyecektim ancak Ateş elimi bırakmadı. Daha da sıkı tuttu.

"Tamam, siz önden gidin, biz de sizi takip ederiz."

"İşi zorlaştırmayın," dedi esmer olan bıkkınlıkla.

"Siz bilirsiniz," dedi Ateş. İki sivil polis bakıştılar. Eminim ki dört polis olarak gelmemişlerdi. Ne yazık ki ülkenin en büyük mafyalarından birinin evine girip öyle kollarını sallayarak sevgilisini alamazlardı ve onlar da bunu biliyorlardı.

"Peki, bekliyoruz." Onlar çıkarken Ateş hâlâ elimi bırakmamıştı.

"Aşkın, başına bela almadın, değil mi?" dedi ablam üstündeki tutukluğu atabildiğinde. Olanları anlamaya çalışıyordu ve kafası karışıktı. Şahin'in son hamlesinden sonra bunlara şahit olmak onun için daha da şüphe uyandırıcıydı.

"Hayır abla, sakin ol. Önemli bir şey yoktur," dedim ona karşı hep kullandığım sakin ses tonumla.

"Ben de geleyim," dedi ablam.

"Gerek yok, abla."

"Ben zaten yanında olacağım, endişelenme," dedi Ateş, ablamı sakinleştirmeye çalışarak ama önce kendisini sakinleştirmesi gerekiyordu.

"Ben birkaç görüşme yapacağım, öğreniriz olayı," dedi Baybora da.

Ateş elimden çekerek odadan çıkardı beni. Birlikte uzun koridorda yürürken sesi çıkmıyordu. Az önce ayrılık konuşması yapan bir çifte göre fazla yakındık.

Evin büyük kapısından çıkıp verandadan indiğimizde Ateş'in arabası hazırdı. O sürücü koltuğuna geçerken ben de yan koltuğa geçtim. Önümüzde ve arkamızda ikişer tane polis aracı vardı. Bir düzine polisin gelmesi de şaşırtıcı değildi benim için.

Ateş, arabanın motorunu çalıştırana kadar hiç konuşmadı. Hatta araç yola çıkana kadar da devam ettirdi sessizliğini. Kasları o kadar gerilmişti ki gömleği üstüne yapışıyordu. Kaşlarını çatmış, gözlerini kısmış, yolu izliyordu ama yol onun bu öfkesini hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

"Aşkın, iyi düşün, güzelim. Bir yerde açık vermiş olabilir misin?" dedi, gerginliğine ve az önce tartışmamıza rağmen ses tonu yumuşaktı.

"Güzelin miyim gerçekten?" dedim kafamı sağ omzuma doğru yatırarak.

"Aşkın, sırası mı cidden?"

"Bu kadar gerilme."

"Aşkın!"

"Hayır, vermedim." Yandan bir bakış attı.

"Nasıl bu kadar rahatsın, aklım almıyor."

"Eğer V olduğum ortaya çıksaydı hatta ortaya çıkmayı bırak, en ufak şüpheleri olsaydı böyle gelmezlerdi. Tanklarla, helikopterlerle gelirlerdi. Sen de kasma bu kadar, sakin ol biraz."

"Bu bir taktik de olabilir! Kendi ayaklarınla gidiyorsun onlara."

"Sorun yok, Ateş."

"Tutuklanabilirsin ve sorun yok mu cidden, Aşkın?"

"Öyle bir şey olursa ablamı adaya gönderip beni öğrenmesini engellersen, sonra da öldü süsü verirsen cidden hiç sorun yok."

Çok kısa bir an sessiz kaldı ancak birden arabayı kenara çekip ani fren yaptığında istemsizce sarsıldım.

"Bak, tam da bundan nefret ediyorum! Ne olursa olsun kendi hayatını umursamamandan, kendini değersiz görmenden nefret ediyorum. Yakalandığında sadece hapis yatmayacağını ikimiz de çok iyi biliyoruz. İşkence görürsün ve öldürülürsün ama sen bunu da umursamıyorsun. Aşkın, sen yaşamayı herkesten çok hak ediyorsun. Çünkü ben gözlerinden anlıyorum."

"Neyi anlıyorsun?"

"Bugüne kadar hiç yaşayamadığını." Eli yüzüme çıktı. Beni sakinleştirmek istercesine yüzümü okşadı ama ben yeterince sakindim zaten.

Eşsiz güzellikteki sarı gözleri uzun uzun gözlerime daldı. "Yaşıyorum ki ben," dedim, omuz silkerek.

"Yaşıyorsun," dedi, bu sefer dudağımı okşamaya başladı. "Ben varken de hep yaşayacaksın. Parmaklıkların arkasında değil, kendini umursamayarak değil. Seni yaşatacağım, ateş parçası."

Eğilip alnımı öptü. "Seveceksin kendini, V'yi."

Gözlerim kapandı, kokusu daha yakından gelirken nefes almak artık benim için biraz zordu.

"Geri dönelim, seni ülkeden çıkarmam saatlerimi bile almaz," dedi beni ikna etmeye çalışarak.

"Ateş, yapma."

"Seni kendi ellerimle polislere teslim edemem, Aşkın."

"Çok alakasız bir konu da olabilir, Ateş."

"Umurumda değil, geri dönelim," dedi gözlerime yalvarırcasına bakarken.

Kabul etsem benim için tüm polis teşkilatını karşısına alacaktı. İşin sıkıntılı tarafı şuydu ki kabul etsem ve o bir mafya lideri olmasa bile tüm ülkeyi karşısına alırdı. Çünkü gözlerime tam da böyle bakıyordu.

"Hayır, Ateş. Zaten sonsuza kadar yakalanmayacağım diye bir şey yok, benimle olmak isterken bu riskleri düşünmedin mi? Endişelenme, o gün bugün değil."

Tam bu sırada arabanın camı tıklatıldı. Aracı durduğumuz için polisler de durmuşlardı. Ateş nefesini vererek uzaklaştı benden. Cama baktığında sorun olmadığını belirtircesine kafasını salladı.

Arabanın motorunu çalıştırdı ve bu sefer öfkesini arabadan çıkarırcasına hızlı kullandı. Karakolun önüne gelene kadar da ağzını bıçak açmadı.

Arabayı durdurduğunda inmedi, beni inceledi. "Eğer senden şüpheleniyorlarsa sadece inkâr et." Bunu elbette akıl edecek beyne sahiptim ama o kadar korkuyordu ki ne yapacağını bilemiyordu. "Ben avukatı çağırdım zaten."

"Avukatım Kaya olsun. Hemen onu çağır."

"Ne? Neden?" dedi hemen bozularak.

"Konu Güray'ın ölümüyle ilgili olabilir, Kaya'nın da annesi tehdit üzerine öldü ve eminim ki Kaya bunun için ifade vermiştir. Eğer konu buysa, Kaya'nın avukatım olması bana avantaj sağlar."

Hiçbir şey söylemedi, gözleri parıldadı ama zekâmın onu ilk şaşırtışı değildi. "Peki, Kaya istemezse?" İstemezse bile Ateş ne yapıp eder, onu buraya getirirdi.

"Ben reddedeceğini hiç sanmam," dediğimde kaşları çatıldı. "Kıskançlığın hiç sırası değil, güzelim."

Uzanıp dudaklarına uzun bir öpücük bıraktım. Gözleri kapanırken öpücüğüme karşılık verdi. Sıcak dudakları artık kendi dudaklarım kadar tanıdık olsa da hâlâ bu kadar heyecan yaratması anlam vermediğim şeylerdendi.

Sürekli tartışıp yine de birbirimize bir anda bu kadar yakın olmamız hastalıktı. Gerçi zaten biz de çok sağlıklı sayılmazdık zaten.

Dudaklarımız ayrıldığında arabadan indim, Ateş de vakit kaybetmeden indi araçtan. Polislerin yine bir kısmı önümüzde, bir kısmı arkamızda yürürken Ateş elimi tuttu.

Merdiveni çıkıp güvenlikten geçtik. Karakolun geniş koridorunda polislerle birlikte yürürken en sonunda bir kapının önünde durduk.

"İfadeyi yalnız alacağız," dedi esmer olan. Ateş elimi istemeye istemeye bıraktı. Odaya bir adım atacaktım ki benden önce davranarak eğildi, yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

"Buradayım ben," dedi fısıltıyla.

Gülümsediğimde bu sefer ifadesi yumuşamamıştı. Ondan yavaşça uzaklaştığımda kaşları daha da çatıldı. Ve ben önümde açılan beyaz kapıdan içeri girmeden hemen önce onun gözlerine baktığımda çok başka bir şey gördüm.

Bana, hayatında en değer verdiği şey elleri arasından gidebilirmiş gibi bakıyordu.

Aramızdaki kapı kapanana kadar da çekmedi bakışlarını. Gözlerimde en ufak bir endişe görse, kimseyi umursamadan elimden tutup beni buradan çıkaracaktı. Kapı tamamen kapandığında sarılarıyla iletişimim kesildi.

Önüme döndüm; içeride kırklarının sonunda, fazla dinç görünen, bıyıklı, esmer bir adam vardı. Önündeki koltuğa oturduğumda bana yandan bir bakış attı ama ilgisi daha çok önündeki bilgisayardaydı.

"Aşkın Erizgi?" dedi yüzüme bakmadan.

"Evet, ne için çağırılmıştım?" dediğimde ilk defa yüzümü inceledi.

"Güray Saray, bir süredir kayıptı ve ailesi kayıp başvurusunda bulunmuştu. 2 Aralık tarihinde bir ormanda cesedi bulundu. Yanında da size ait bir fular var," dedi ve fuların fotoğrafını gösterdi.

Krem rengi, zarif bir fulardı ve gerçekten de bana aitti. Normalde fular kullanmazdım ama bir keresinde sevişirken Güray boynumu morarttığında almış ve onun evinde bırakmıştım. Bunun benim olduğunu nasıl anlamışlardı? İşte, orası meçhuldü.

Derin bir nefes aldım. "Güray eskiden ilişki yaşadığım biri, evinde eşyalarım vardı ve bu da onlardan biri ama aylardır Güray'ı görmüyordum. Yollarımızı ayıralı çok oldu."

"Evinde, Güray Saray'ın el yazısıyla yazılmış mektuplar bulundu. Bu mektuplar size yazılmış. Anladığım kadarıyla sizi rahatsız ediyormuş."

Güray yazı yazmaktan bile nefret ederdi, tam bir sayısalcıydı. "Ayrılmamız onu üzdü ama hayır, beni hiç rahatsız etmedi. Hatta mektup yazdığından da haberim yoktu." Kafasını salladı ve önündeki kâğıtlara göz gezdirdi. Aslında ne soracağını biliyordu, sadece oyalanıyordu. Büyük ihtimalle fular da mektupların yanındaydı.

"Güray Saray, sevgiliniz Ateş Alanguva'nın eski çalışanıymış. Geçtiğimiz günlerde Kaya Özyiğen'in annesi de tehditten dolayı hayatını kaybetmiş ve ikisinin de ortak noktası sizinle bir geçmişleri olması." Kaya, annesi vefat ettiğinde ifade verirken anlatmış olmalıydı.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Ateş Alanguva, ismi çok kez karanlık işlere bulaşmış bir adam. Ve size olan aşkı da dilden dile dolaşıyor, bu bir kıskançlık davası olabilir mi?"

Tahmin ettiğim gibiydi, olay Ateş'le ilgiliydi. Onu ifadeye alacak somut delilleri olmadığı için beni almışlardı.

Gülecektim ama kendimi tuttum. Yine de alaylı ifademi gizleyemedim. "Polis misiniz yoksa magazin spikeri mi? Üstelik karanlık işler derken neyi kast ediyorsunuz? Ya da bir polis olarak böyle bir iddianız varsa Ateş'i neden sorgulamıyorsunuz?"

Sorularımla memnuniyetsizce arkasına yaslandı. Üstündeki deri ceketiyle daha genç gösterse de kırışıklıkları onu ele veriyordu. Ce-

ketini çıkardığında siyah gömleğiyle kaldı. Bu gerildiğini ve beni biraz daha zorlamaya çalışacağını anlatıyordu.

"Peki, fularınız neden olay mahallinde?"

"Kendiniz Güray'ın bana mektuplar yazdığını ve unutamadığını söylediniz. Belki de özledikçe kokumu soluyordu, bilemeyiz." Önceden hazırlanmış gibi muntazam cevaplarım, karşımdaki adamı fazlasıyla sinirlendiriyordu.

"Olay günü ve saati neredeydiniz?" Tam cevap verecektim ki kapı tıklatıldı. Adam gir iznini verdiğinde içeri Kaya girdi.

"Merhaba, Aşkın Erizgi'nin avukatı Kaya Özyiğen," diyerek polise elini uzattı.

Polisin gözleri kısıldı, Kaya'yı uzun uzun inceledi ama elini de sıktı. Artık Ateş'ten şüphelenmesi için yeterli sebebi olmayacaktı.

Kaya karşımdaki koltuğa oturdu. "İfade almaya başladınız mı?" dedi avukatsız ifade vermemi desteklemez şekilde. Üstünde gri bir takım elbise vardı, saçları özenle taranmıştı. Kısacık sürede buraya gelmiş gibi değil de özenle hazırlanmış gibi görünüyordu.

"Evet, Aşkın Hanım'la olay hakkında konuşuyorduk."

"Aslında kendisini burada tutmak için yeterli sebebiniz yok. Arayıp çağırabilirdiniz ancak evinden alınması için suçun içine direkt karışmış olması gerekir."

"Kendisine ait fular olay mahallinde bulunmuş."

"Adli tıptan gelen rapora göre, ölüm saatine baktığımızda müvekkilim sevgilisi Ateş Alanguva'nın evinde ve bunu kanıtlayan onlarca kamera görüntüsü var. Yani yaptığınızın doğru olmamasıyla birlikte size buradan suç bile çıkarırım. Yine de soracak sorunuz varsa müsaade edelim, ardından da gidelim. Müvekkilim gereksiz şekilde zan altında bırakıldı çünkü."

Polis memuru, Kaya'ya fena derecede kıl olmuştu ama yine de bozmadı.

"Görüntüler yanınızda mı?" dedi ve Kaya bunu bekliyormuş gibi elindeki çantanın ön gözünden bir bellek çıkardı. Ateş her şeyi hızlıca düşünmüş ve halletmişti. Burada bir dakika bile fazladan kalmama tahammülü yoktu.

Adını hâlâ bilmediğim polis memuru belleği aldı ve bilgisayarına taktı. Kaya da bu sırada kalktı. "Uzun uzun inceleyebilirsiniz, teyit etmek için güvenlik şirketine de ulaşabilirsiniz. Daha somut verileriniz olmadıkça müvekkilimi rahatsız etmezseniz sevinirim."

"Peki, çıkabilirsiniz," demek zorunda kaldı ama bu durumdan hiç memnun değildi. Aksine kıstığı gözleri, bu durumun onda daha fazla hırs yarattığını gösteriyordu.

Ben de yerimden kalktım ve birlikte odadan çıktık. Düşündüğüm aksine Ateş beni kapıda beklemiyordu, görünürde yoktu hatta. Koridorda yürürken Kaya'ya döndüm.

Kaya, bu iş aşkı ve ikna kabiliyetiyle V'yi bile suçsuz çıkarırdı.

"Gelmeyebilirdin, sağ ol," dediğimde durdu, bana döndü.

"Seni asla geri çevirmem Aşkın, bunu biliyorsun."

"Bu iyi oldu, yakında seninle buralarda çok gezecek gibiyiz," dedim elimi kaldırıp kolunu okşayarak.

"Ne diyorsun sen, Aşkın? Yapma şunu bak."

"Gerilme hemen, sen izin vermezsin zaten bu çenenle içeriye girmeme."

"Lütfen biraz dikkatli ol, böyle bir halta bulaşacaksan da önce bana haber ver. On dakikada tüm olayı çözüp, hazırlanıp buraya gelmek ne kadar zor oldu, biliyor musun?" dediğinde gülmüştüm.

Bu sırada çaprazdaki odanın kapısı açıldı. Ateş, yanında bir polis memuruyla çıkıyordu. Polis, "Yanlış anlaşılma çözülecektir hemen, canınızı sıkmayın, Ateş Bey," diyordu.

Ancak o sırada Ateş adamı dinlemiyor, Kaya'nın kolundaki elime bakıyordu. Bakışları yüzüme çıktığında elimi, Kaya'nın kolundan çektim. Ateş de polise dönüp bir şeyler söyledi ve yanımıza ulaştı.

Tam yanımda durdu, eli belime gitti ve beni kendisine çekti. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

"Bugüne kadar hiçbir müvekkilimi suçlu duruma düşürtmedim," dedi Kaya da büyük bir öz güvenle.

"Aferin, madalya da takalım," dedi Ateş konuşmayı aniden beşinci sınıf atışmalarına çevirerek.

"Sağ ol Kaya, Ateş senin gibi bir avukatı kaybettiği için biraz üzgün de," dediğimde Ateş'in kötü bakışlarının hedefi bu sefer ben oldum.

"Büyük ihtimalle bu olay burada kapanmayacak, hesabına iyi bir ödeme yaparız ve bu işle ilgilenirsin," dedi Ateş ancak bunu söylerken tek derdi gıcık etmekti.

Kaya'nın gözleri kısıldı. "Bunu para için yapmadım, yapmayacağım da. Eski sevgilime yardım ettim sadece. Bence de bu dosya hemen kapanmaz. İstediğin zaman bana ulaş Aşkın, kapım sana hep açık," dedi Kaya ve Ateş'in bir şey söylemesini beklemeden arkasını dönüp uzaklaştı.

"Eski sevgilimmiş! O açık kapılarda sikerim ben bu herifi," dedi Ateş, Kaya'nın arkasından büyük bir öfkeyle bakarken. Ardından bana döndü. "Hani hiç sevgilin olmamıştı senin? Bu adam niye böyle diyor?"

Ofladım. "Şu an konumuz bu mu cidden?"

"Bilerek yapıyor, beni gıcık etmek için. Görmüyor musun?" dedi küçük bir çocuk gibi savunmaya geçerek. Bu sırada elimi tuttu ve geldiğimiz koridorda yürümeye başladık.

"Daha yeni annesini kaybetti zaten, psikolojisi iyi değil. Sakın bulaşma ona, Ateş."

"Bulaşmam, aksine yardım etmek istedim ama hareketlere bak." Bir mafya babası ve bir seri katil olarak elimizi kolumuzu sallayarak çıktık karakoldan. Kapının önündeki arabasına bindiğimizde ikimiz de pek konuşmuyorduk.

"Fuların bulunmuş olay yerinde," dedi Ateş arabayı çalıştırırken. "Sen fular takmazsın ki Aşkın."

Omuz silktim. "Takmıştım bir keresinde," dediğimde sessiz kaldı, ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Gerilmişti, sanki hiç gevşediği varmış gibi! "Olay sensin tamamen, Ateş."

"Fark ettim."

"Açığını arıyorlar," dedim arkama yaslanırken.

"Daha çok ararlar."

"Yaptığın son hamlelerden sonra, Cebonayan üyeleri seni satabilir," dediğimde çok kısa bir anlığına alaylı bir gülüş belirdi dudaklarında.

"Ben yok olursam Cebonayan da yok olur. Elimdeki gücün farkındalar, hiçbir halt yapamazlar." Peki, elindeki güç neydi?

"Elindeki güç ben miyim?"

"Kendini çok önemsiyorsun, Aşkın. Benim Alanguva olduğumu unutuyorsun."

"Önemli değil miyim yani?" derken sesimde alay vardı.

"İşlerim için değil bu önemin, Aşkın." *Benim için önemlisin,* diyordu yani.

"Ödün koptu yakalanacağım diye, kendin hapse girsen bu kadar korkmazdın," dediğimde sessiz kaldı. Az önceki endişesi, inkâr edemeyeceği kadar büyüktü.

Dudağımı ıslattım, "Bir gün yakalanırsam,"

"Yakalanmayacaksın, Aşkın!" dedi sesi yükselirken. "Bugüne kadar yakalanmadın, bugünden sonra da yakalanmayacaksın. Hatta bu kelimeyi bir daha ağzına bile almayacaksın."

"Gerçekçi olmamız gerek, Ateş. Bir gün her şey ortaya çıkacak," dediğimde hızlanmıştı.

"Ben varken çıkmayacak. Derdin ne senin?" dedi kızgınlıkla.

"Sensin."

"Öyle mi?" dedi inanamazmış gibi.

"Öyle, varlığın da yokluğun da dert."

"O zaman bu dert başında olduğu sürece, yakalanmayı aklının ucundan bile geçirmeyeceksin," dedi ama bilmediği bir şey vardı. Yakalandığım gün her şeyin bittiği gün olmayacaktı, her şeyin başladığı gün olacaktı.

"Ayrılsak bile mi?" dedim tepkisini izlerken.

"Evet," dedi ifadesiz yüzüyle.

"Nereye gidiyoruz?"

"Rıhtıma bırakıyorum seni, istersen eve de bırakabilirim. Havalimanına geçeceğim ben direkt." Demek hâlâ gitmekte kararlıydı.

"Ne kadar kalacaksın adada?"

"Bilmiyorum," Omuz silkti. "İşlerimi halledene kadar kalırım. Sen de bu sürede bir karar verirsin." Her şeyi bana bırakmıştı. "Hep zorladım seni bir şeyler için, hiç sen gelmedin bana. Bu sefer kararı sana bırakıyorum." Elim ensesine gitti, saçlarını hafif hafif okşadığımda gözleri kısıldı.

"Gitmeyi seçersem?"

"Yollarımız ayrılır," dedi ama bu cümle dudaklarından kolay çıkmadı.

"Kalmayı seçersem?"

"O zaman tüm şüpheleri sileceğiz, eğer beni bir kez daha sana ihanet etmekle suçlayacaksan kalmana gerek yok zaten," dedi. Gitmeyi seçeceğimi düşünüyordu ama cevabı ben de bilmiyordum.

"Şu sıralar hareketlerine dikkat et, Murat itini öldürmeye gittiğimde evi boştu. Bir şeyler planlıyor. Sahiden fırsatın varken neden o piçi öldürmedin?" dedi aksi bir tavırla.

"Çünkü haklıydın."

"Hangi konuda? Ben genelde haklıyım da," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Murat Dağhan'ın bana karşı hisleri olduğu konusunda." Direksiyonu tutan parmakları sıkılaştı.

"Bu yüzden mi onu öldürmedin?" dedi, sesi anında o kıskanç tonuna bürünmüştü.

"Evet, aslında önceden buna ihtimal vermiyordum. Ancak yaptığı şantaj ve hareketleri bir şeylerden emin olmamı sağladı. O beni ihbar edemeyecek, hem hisleri var hem de beklentileri."

"Nasıl beklentileri var?" Kıskançlıktan ölüyordu, yanağını sıkarak onu sakinleştirebilirdim ama ayrılmış sayılırdık. Saçını okşamayı da kestim ve parmaklarımı birbirine geçirerek yolu izledim.

"Bir gün taraf değiştireceğimi düşünüyor. Seninle aramızın bozulacağını düşünüyor. Aramızda da bir çekim olduğunu sanıyor sanırım, bu yüzden beni hiç ihbar etmeyecek. Aksine, ileride işime yarayacak." Sözlerimle, gözlerinden çok fazla duygu geçti ama yüzü

ifadesizliğini korudu. İfadesizdi çünkü bana karşı açık olmak istemiyordu artık.

"Onun hislerini kullanarak ondan faydalanacaksın yani?" derken ses tonunu sabit tutmaya çalışıyordu ama içinde kopan fırtınaları görüyordum.

"Eğer gerekirse." Bu sözüm, onun kısa bir an sessizlik maskesi takmasına neden oldu.

"Şansına küs, onu bulduğumda hisleriyle oynayabileceğin kadar uzun yaşayamayacak."

Bu sırada arabası rıhtımın önünde durmuştu. Sanırım artık arabadan inmem gerekiyordu.

"Şirketi ne yapacaksın?" dediğimde omuz silkti.

"Sen yoluna sokmuştun işleri, bir süre kendini döndürür. Ada kısmı ve Cebonayan daha kritik şu sıralar."

"Rusya'ya gideceğimizi söylemiştin."

"Bu da senin kararına bağlı." Sözleriyle kafamı salladım. "İstersen şirkete gitmeye, çalışmaya devam edebilirsin. Evde kalabilirsin." *Evimiz* dememişti.

"Gerek yok."

"Gereklilikten söylemedim zaten."

"Eğer gitmeyi seçersem ve sen hâlâ beni seversen?" dedim hâlâ arabadan inmezken.

"Bu benim sorunum sanırım, sana âşık olmam seni ilgilendiren bir durum değil," dediğinde ciddi olup olmadığını anlamak için bir süre yüzüne baktım. Aşırı ciddiydi!

"Senden duyduğum en saçma cümle!"

"Ne dememi bekliyorsun, Aşkın? Sen bana hiçbir zaman bir şeyler için söz vermedin, bana bir şeyler hissettiğini bile düşündürmedin bana. Aksine hep cinselliğe vurdun, hep güvensizliğini belli ettin, her şeyin farkındaydım ve her şeye rağmen seni yanımda istedim. Bu yüzden bu hâldeyiz. Senin bir suçun yok, sanırım ben çok ısrarcı bir adamım." Benden gerçekten vazgeçiyordu.

Benden vazgeçmesini istemiyordum.

"Tamam o zaman," dedim ve elim kapıya gitti. Ben kapıyı açarken beni durdurmadı, inerken de kolumdan çekip dudaklarıma yapışmadı. Gidişimi seyretti, birkaç adım attığımda o da hızla uzaklaştı.

Arkasından bir süre baktım, en doğrusu buydu. Hem bu sırada cinayetlerime odaklanırdım ben de. Planlarımı devam ettirmek için sıradaki hamlelerime geçmem gerekiyordu.

Rıhtım boyunca acele etmeden yürüdüm, akşam güneşi bulutların arasına sıkışmıştı. Havanın serinliği iyi geliyordu. İleride oturan Tarık'ı gördüğümde yanına oturdum.

Masanın üstünde rakı şişesi vardı. "Bu saatte mezesiz rakı mı içilir?" diyerek yanına oturdum. Üstü başı dağınık, kaşları çatıktı. Tarık dertlerini pek belli etmezdi ama ben, onun bir bakışından anlardım ne hissettiğini.

"Sen geldin, mezeye gerek kalmadı," dedi göz kırparak. Tarık'ın bu hayatta en çok sevdiği şey rakının yanındaki mezeler olabilirdi.

"İki günde âşık oldun, şimdi de acısını çekiyorsun."

"Ne?" dedi bağırarak ve abartılı bir tepkiyle. "Aşk mı? Ne alaka?"

"Zaten şıpsevdinin tekisin, Tarık."

"Hiç de değilim!" dedi kendini savunmaya geçerek.

"Onu bunu bırak da ne yaptı da üzdü seni?" Kadehinde kalan sek rakıyı içti ve bir kadeh daha doldurdu kendisine.

"O adama âşık." Arhan'dan bahsediyordu.

"Nereden anladın?"

"Onun adıyla seslendi bana."

"*Usta, yengeye Elif dedin,*" dediğimde güldü hatta o kadar güldü ki gözünden yaş geldi.

"Biz sevişirken söyledi bunu, Aşkın. Gözleri kapalıydı ve..." Devam edemedi, kadehini içti.

"Siktir!"

"Demek ki benimleyken hep onu hayal ediyormuş," diyerek olayı biraz daha dramatize etti.

"Bu konu hakkında hiç konuştunuz mu?" Dirseklerini, dizlerine yasladı ve denizi seyretti uzunca.

"Biz konuşmayız, Aşkın. Ya tartışız ya da sevişiriz. Zaten ondan sonra bir daha hiç karşılaşmadık." Sonunda Ateş ve benim ilişkimden daha beter bir ilişki bulmuştum.

"Anladığım kadarıyla Ferda, küçüklüğünden beri Arhan'ı seviyor. Onda biraz hayranlık biraz da takıntı olmuş bu his. Hatta bahse varım ki Arhan, ona ilgi gösterdiğinde bu his kaybolacak."

Omzunun üstünden bana baktı ve güldü. "Çok tatlısın ama pek inandırıcı değil."

"Seni rahatlatmak için konuşmuyorum, bok herif. Az çok tanıdım kızı, abisi gibi takıntılı bir âşık değil. Platonik takılmayı seviyor, hayatında yeterince ilgi gördüğü için ilgi ve gösterilen sevgi onu çekmiyor. Daha çok ona hisleri olmayan kişiler ilgisini çekiyor," dediğimde Tarık'ın gözleri parladı ve bu parıltı hiç hoşuma gitmedi.

"Bunu taktik olarak uygulamayacaksın, değil mi?" dediğimde bir süre sırıttı ancak aklına ne geldiyse o sırıtış silindi.

"Yok taktik falan, bu saatten sonra bizden olmaz zaten." Tarık'ın gururu incinmişti. Elimi omzuna koydum, hafifçe sıktım.

"Biz de ayrıldık."

"Yine mi?" dediğinde kafamı olumluca salladım. "Yalama yaptınız bir ayrıl bir barış." Bu sefer haklıydı.

"Bu sefer ne olacaksa kesin olacak. Bir karar vereceğim."

"Aşkın." Durakladı. "Sakın V olma hırsın yüzünden mutluluğunu engelleme. Lütfen."

V olma hırsım, mutluluğumu değil de yaşamamı engellemişti. V olmak bir tercih değildi benim için, insanların anlamadığı kısım buydu. Ben böyle doğmuştum, böyle ölecektim. Masumluk benim için hiç olmamıştı, hiç olmayacaktı.

Tarık'ın yanından ayrıldıktan sonra eve girmiştim. Pusat, Bahar'ı getirmişti ve kendisi de salonun ortasında Bahar'la vedalaşmaya çalışıyordu.

"Ama planladığımız her yere gidemedik ki," diye söyleniyordu Bahar.

"Haklısın, üzgünüm bebeğim. Söz, işimi hallettikten sonra daha güzel yerlere gideceğiz," dedi Pusat, Bahar'ın saçlarını okşayarak.

"Bugün boş olduğunu söylemiştin, iş nereden çıktı ki?"

"İş görüşmesi çıktı birden," dediğinde yarım ağız güldüm.

"Bir bitmiyor senin de şu iş görüşmelerin. Ateş abi seni ne kadar çok yoruyor, sen zaten güvenlikle ilgileniyorsun." Pusat yutkundu, bakışlarını kaçırdı Bahar'ın gözlerinden ama beni hâlâ fark etmemişti.

"İşim bu benim," dediğinde, Bahar elini Pusat'ın omzuna koydu ve parmak uçlarında yükseldi. Görmediği gözlerini yumarken Pusat'ı öpmeye hazırlanıyordu.

Pusat da heyecandan havadaki elini nereye koyacağını bilemede hafifçe Bahar'a eğildi. Ancak onu öpmek için çok daha fazla eğilmesi gerekiyordu. Dudakları ağır çekimde birbirlerine yakınlaşırken bu anı kaçıramazdım.

"Aa, siz geldiniz mi?" diye bağırarak salona daldığımda hızla birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Bahar'ın eli korkuyla kalbine gitmişti. Pusat'sa bana en büyük düşmanına bakıyormuş gibi bakıyordu.

Bunlar daha iyi günlerin *Shrek*, bize çektirdiklerini misliyle çekeceksin!

"Ya geldik," dedi gözlerinden alevler çıkaran *Shrek*.

Keyifle pis pis güldüğümde Pusat'ın rengi gerçekten *Shrek*'e dönmeye başlamıştı.

"Adaya gidecek misin sen de?" dediğimde kafasını iki yana salladı.

"Ateş de birden neden gidiyor, anlamadım. Sen gitmiyor musun?" dedi Pusat. İlişkimiz sarsıntıya girdiği için sevinebilirdi, ne de olsa Ateş'i benden daha çok hak ediyordu.

"Gitmiyorum," dediğimde gözleri kısıldı. Aramızın bozulduğunu elbette anlamıştı. "Seni neden götürmüyor?"

"Buradaki işlerle ilgilenmem gerek." İş dediği mafyacılık kısmıydı. "Eve gelecek misin?" Anlaşılan Pusat da Ateş'le aynı evde yaşamama çok alışmıştı.

"Bilmem, bakarım." Kafasını belli belirsiz salladı ve eğilip Bahar'ın yanağına büyük bir öpücük bıraktı.

"Kendine iyi bak, güzelim benim."

"Sen de kendine iyi bak," dedi Bahar yanakları al al olurken. Pusat bir süre onun utanışını parlayan gözleriyle seyretti. Hatta o kadar daldı ki onu transtan çıkarmak için boğazımı temizlemem gerekti.

Pusat bana el sallayıp vakit kaybetmeden evden çıktı. Bahar mutluluktan sarhoş olmuş şekilde kendini koltuğa attı. Gülümsemekten ağzı kulağına varacaktı.

"Ablam evde mi?" dediğimde Bahar kafasını onaylarcasına salladı.

"Biz geldiğimizde odasına çıkıyordu."

"Ben bir ona bakacağım, istediğin bir şey var mı?" Sorumla kafasını iki yana salladı. Kızarmış yanağından makas aldım ve yukarı çıktım.

Odaya girdiğimde ablam elinde telefonla, endişeyle volta atıyordu. Beni gördüğünde rahatlayarak derin bir nefes aldı.

"Aşkın, öldüm meraktan. Ne oldu?"

"Tahmin ettiğim gibi, önemli bir şey yok. Ateş'in şirketindeki işlerle alakalıydı, bir ihalede sıkıntı yaşamıştık. İfade verdim sadece." Güray'ın öldüğünü, öldürüldüğünü söylemedim.

"Aşkın, bir şeylere karışmıyorsun, değil mi?"

"Ne gibi şeylere?"

"Başını belaya sokacak şeylere."

"Hayır, nereden çıkarıyorsun bunları?" Ona yalan söylemekten yorulmuştum. Her şeyi yüzüne haykırsam yüküm hafifleyecek ama bir kısmım da ölecekti sanki.

"Polisler seni götürürken çok kötü hissettim. Yıllar öncesine döndüm sanki, orası cehennem, Aşkın. O cehennemde bir gün bile yaşamanı istemiyorum." Benim için o cehennemde gençliğini çürütmüştü.

Asıl şeytan dışarıda dolaşıp daha çok kötülüğe batarken melek, şeytanın acısını çekmişti.

Yutkundum. "Endişelenme, her şey kontrolüm altında," dediğimde bana yakınlaştı. Yüzümü avuçlarının arasına aldı.

"Ben hep senin yanındayım, Aşkın. Hep ailenim ben senin. Sadece ne olursa olsun bana dürüst ol." Gülümsedim zorlukla. "Sen benim bu dünyadaki tek varlığımsın, seni çok seviyorum."

Beni bu kadar sevmesinden nefret ediyordum. Onun sevgisini hak etmiyordum. V sürekli konuşuyordu, hiç susmuyordu.

Ablam alnıma bir öpücük bıraktı. "Sen nasılsın, abla? Baybora'yla?" Yaptığım şey tamamen konuyu değiştirmekti.

"İyiyim, çok mutluyum onunla. Hayatımda ilk defa yaşıyormuş gibi hissediyorum, onu seviyorum. O da beni seviyor ve sevgisini o kadar güzel hissettiriyor ki." Sahte bir mutluluk yaşıyordu, tıpkı şimdiye kadar sahte bir hayat yaşadığı gibi. Buna katlanamıyordum, ona bu kötülüğü yapmaktan nefret ediyordum. Bir gün dayanamayıp pes edeceğimi de biliyordum, şimdilik sadece geciktiriyordum.

"Her şey çok hızlı gelişmedi mi?"

"Evet ama aşk da bu sanırım, ne olduğunu anlamadan kapılmak," dediğinde derin bir nefes aldım.

"Haklısın." Gözlerimi, güzel gözlerinden kaçırdım. "Haydi, aşağı inip Naz gelmeden yemek hazırlayalım." Kafasını sallayarak beni onayladı.

Birlikte akşam yemeğini hazırladık. Biz yemek yaparken Bahar da yanımızda otururak bizimle sohbet ediyordu. Naz ve Deniz geldikten sonra hep birlikte yemeğe oturmuştuk.

Kaptan da yemeğini yiyip erkenden kalkmıştı. Yemekten sonra ben de çok oyalanmayıp onun yanına geçtim. Karanlık gecede, dalgalardan sarsılan teknesinde karanlığı izliyordu.

Ben de sallanan teknenin üstüne çıktım ve yanına kadar yürüdüm. Yanına oturdum, bir süre konuşmadı. O konuşana kadar sessizliği ben de bozmadım.

"Bu gece için hazır mısın?" diye sorduğunda kafamı olumluca salladım.

"Ben her gece için hazırım."

"Şu milyonluk işini batırdığın baron, peşine Meksika ordusunu taktın."

"Biliyorum, İhtiyar." Geçenlerde öldürdüğüm Serdar Akar, büyük bir Meksika mafyasıyla iş yapıyordu. Başka bir Alman mafyasıyla iş birliği yaparak elimi bile sürmeden milyon dolarlık uyuşturucu sevkiyatını patlatmıştım. Ben çok fazla tehlikeli işe bulaşmıştım ama bu iş diğerlerinden birazcık farklıydı.

"Armando Giovanni harekete geçti. Seni bulup öldürmesi için ülkeye en başarılı adamlarından birini gönderdi."

"Sıraya girsinler, sen nereden biliyorsun bunu?"

"Haberin yok ama iş birliği yaptığın Alman mafyasını bulup bu işte parmağı olan herkesi katletti. Sıra sana geldi, en büyük parçayı sona sakladı."

"Ne zaman oldu bu olay?"

"Daha yeni," dedi İhtiyar bir tarih vermezken. "İşleri son zamanlarda aksatıyorsun. Ancak öyle bir battın ki bu batağa, çıkmaya bile çalışamazsın bu saatten sonra."

"Önceden de çalışamazdım."

"Öyle ama artık tökezlediğin an kaybedersin, sadece ölmezsin Aşkın. Ölmen en iyi seçenek olur." Bunlar beni hiçbir zaman korkutmamıştı.

"Bir seri katili öldürmek için bir seri katil göndermişler yani."

"Gönderdikleri kişi, tüm dünyada iş gören başarılı bir katil."

"Benim kadar olmasın," dedim araya girerek.

"Özel eğitimli, acımasız, zeki ve birimin adamı. Giovanni onu sadece kiraladı." Hay amına koyayım, bir tek dünyaca ünlü seri katilimiz eksikti, şimdi bu benim şanımı da çalmaya çalışırdı.

"Adı ne bu katilin?"

"Bilmiyorum, lakapları dolanıyor sadece. Gerçek adını bilen yok. *La espada de la parca* diyorlar en çok. Ancak edindiğim bilgilere göre, Giovanni seni canlı istiyor. İşkence etmeden ölmeni istemiyor sanırım ve Giovanni işkenceleriyle ünlü bir kartel," demek adamımıza *Azrail'in kılıcı* diyorlardı.

Tonluk uyuşturucusunu yok etmiş, arı kovanına çomak sokmuştum ama benim işim buydu.

"Bugüne kadar seni kimse..." durdu ve düzeltti. "Alanguva dışında kimse yakalayamadı ama bir seri katili en iyi bir başka seri katil anlar. O yüzden her şeye hazırlıklı ol." Peşimdeki tek güçlü isim Giovanni değildi ancak o en büyük zarara uğrattıklarımdan ve en hırslılardan biriydi.

"Gelsin bakalım, kim daha çok Azrail, görelim." Sözlerimle güldü İhtiyar.

"Kıskandın, değil mi? Dünyadaki tek seri katil sen değilsin."

"En ünlüsü benim ama."

"Yani, Türkiye sınırları içinde," dediğinde ona ihanete uğramış gibi baktım.

"Bana bak yaşlı bunak, beni kışkırtma! Öyle cinayetler işlerim ki dünyada ismimi bilmeyen insan kalmaz."

"Bir gün maalesef bu da olacak," dedi ağzının içinde geveleyerek. Onu sorgulamadım. İhtiyar'ı sorgulamadan yetişmiştim, eğer sorgulasaydım bugün burada olmazdım.

"Geç olmadan hazırlan istersen," dedi Kaptan. Bu gece de cinayet işleyecektim. Hatta önümüzdeki hafta çok yoğun olacaktı.

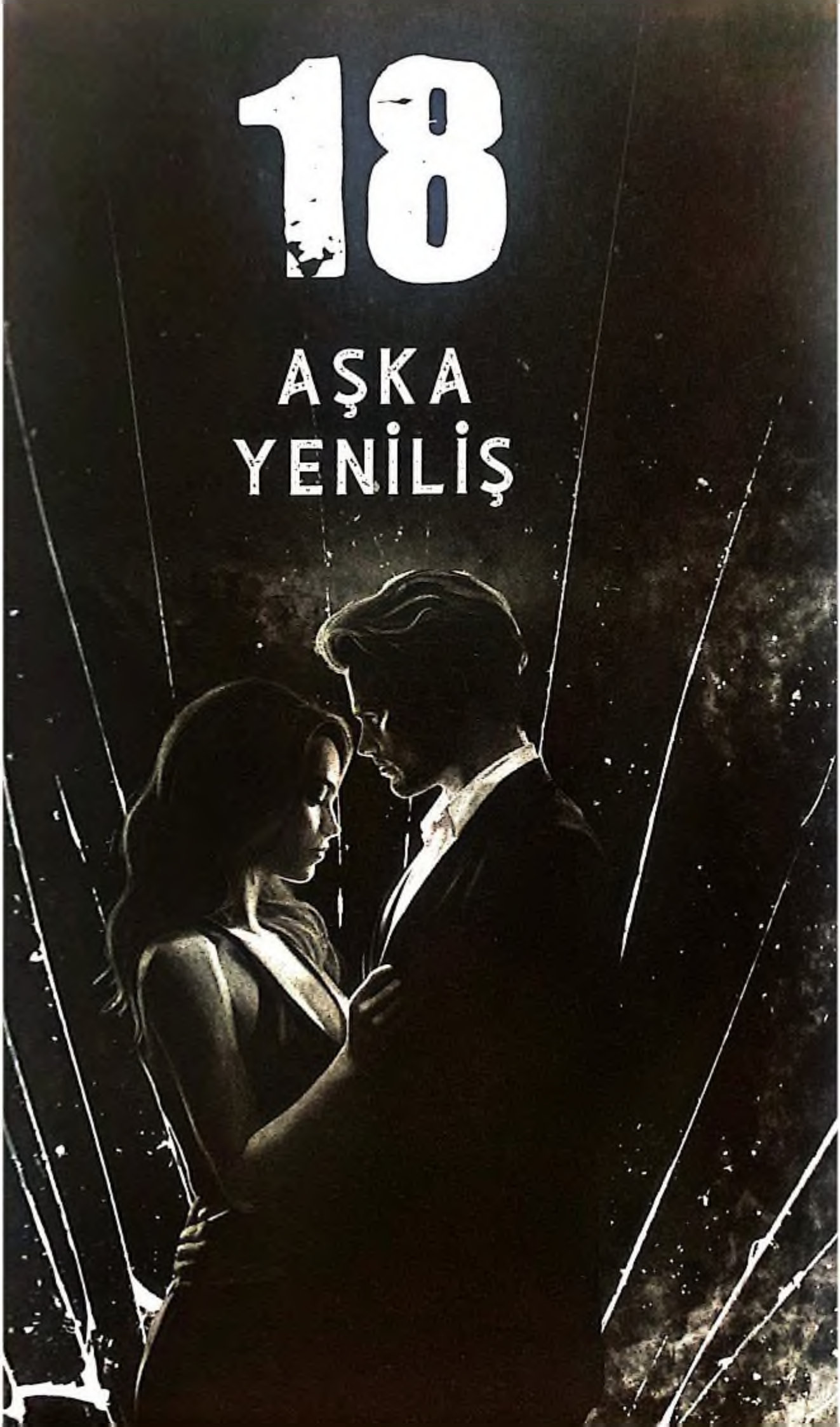
"Kaptan," dedim yerimden kalkmadan. "Zaten yeterince vahşi değil miyim, neden bir gün daha vahşi olacakmışım gibi davranıyorsun?"

"Çünkü öyle bir gün gelecek ki Aşkın, şimdiki hâlin en masum hâlin olacak." Onu sorguladığımda işte tam da bu oluyordu, acımasız gerçekler yüzüme çarpıyordu ve henüz yanıldığını görmemiştim.

Daha fazla şey söylemesini beklemedim, yanından geldiğim gibi sessizce kalktım ve sıradaki cinayetime hazırlanmaya başladım.

18

AŞKA YENİLİŞ

Akıl oyunlarını severdim, zihnimi meşgul eden her şeyi severdim. Düşünmeyi kestiğimde zihnimin içinde biri sürekli konuşuyordu ve buna dayanamıyordum. Bu beni daha da vahşileştiriyordu.

Karşımdaki arabanın içinde uyanmaya başlayan adamı inceledim. Bugünkü kurbanım için değişik bir yöntem deniyordum. Büyük bir hangarın içindeydik. Kurbanımı bir arabanın içinde, göğsünden geçirdiğim zincirle direksiyona bağlamıştım. Sırtını ve kafasının arkasını da koltuğa özel bir yapıştırıcıyla yapıştırmıştım.

Siyah botlarımla arabanın çevresinde gezinirken yangını başlattım. Zippomu, benzin döktüğüm yere attım. Arabanın arkasındaki odunlar yanmaya başladı. Arabadaki kurbanım da artık tamamen uyanmıştı. Dudaklarımda tehlikeli bir gülüş oluşurken onu izledim.

Berkay, bir uyuşturucu satıcısıydı. Daha otuz yoktu yaşı ama yaşının kaç katı insanları öldürmüştü. Evinde iki kadın yüksek dozdan ölmüştü ancak sadece kullanıcı olduğu yalanıyla sürekli kurtulmuştu. Artık kurtulamayacaktı.

"Nasılsın, Berkay? Sıcaklık gelmeye başladı mı?" Arabanın camı açıktı, elleri de bağlı değildi. Berkay dehşet içinde önce arabanın içine baktı, sıcaklığı ve arabanın etrafını saran dumanları görebiliyordu. Gözleri korkuyla irileşti.

"Kurtar beni! Ne yapıyorsun? Kimsin sen?" Yalvarması bende hiçbir duygu yaratmıyordu, alevler arttığında bir adım geriye gittim.

Elini kaldırıp kapıyı açmaya çalıştı ama başarısızdı, ardından da tepinerek zincirlerinden kurtulmaya çalıştı ama bu da işe yaramadı. Hâlâ koltuğa yapıştırıldığının farkında değildi.

"Lütfen! Yardım et." Berkay sattığı kadar kullanıyordu da. Gözlerinin altı simsiyah ve bedeni de cılızdı.

"Sana burada kimse yardım edemez, Berkay."

"Neredeyim ben?" diye bağırdı.

"Cehennemden önceki son duraktasın, prova olsun diye ortamı ısıtayım dedim. İyi yapmış mıyım?" Benden daha düşünceli katil de bulamazlardı.

"Bırak beni!" Yangının yükseldiğini ve yaklaştığını hissedince tepinerek biraz daha bağırdı.

"Ayakların bağlı değil, Berkay. Gaza bas ve kurtul," dedim sinsice. Berkay da hızla gaza bastı. Ancak bu onun en büyük hatası oldu. Gaz pedalında da yapıştırıcı vardı.

Tekerlekler dönse de araba asla gitmeyecekti çünkü test silindirlerinin üzerindeydi. Berkay gaz pedalına bastığı an, yapışık olduğu koltuk arkaya doğru çekilmeye başladı. Bu sırada arabanın tekerlekleri havada dönüyordu.

Ayağını gazdan çekmeye çalışırken daha fazla telaş yaptı ama bu sadece gaza biraz daha basmasına neden oldu. Gaz pedalı ileri doğru ilerliyor, ayağını geri çekse de koltuk eski hâline gelmiyordu. Hareket etmeyen arabanın tekerlekleri hızlandıkça koltuk biraz daha geriye çekiliyordu.

Berkay acıyla bağırırken koltuk arkaya doğru yatmaya devam etti. Bedeni zincirle direksiyona bağlı olduğu için derisi yavaşça ayrılmaya başladı. Acı içinde yalvardı ama bu bir çözüm olmadı onun için. Koltuk biraz daha geriye gittiğinde, kafatasının derisiyle de yavaşça ayrıldı. Sırtına yapıştırıcıyı V şeklinde sürmüştüm ve eti bu şekilde kopmuştu. İmzamı da bırakmıştım.

Bu, tüm bedeni ikiye ayrılana kadar devam etti.

Etrafta hiçbir delil bırakmadan hangardan çıktım, çok geçmeden hangar büyük bir patlamayla kül oldu.

Motorumla kulübeye döndüm, rutin temizliğimi yaptım. Arındırıcı duşumu da aldıktan sonra, sert bir içki doldurup koltuğuma oturdum. Kumandayı alıp şöminenin hemen üstündeki cam cihaza doğrulttum. Siyah ağırlıklı bir salona benzeyen mahzenimde, ses sistemimden rahatlatıcı bir klasik müzik açtım.

Kumandayı bırakıp arkama yaslandığımda ıslak saçlarımdaki damlalar omuzlarıma dökülüyordu. Nefeslerim düzenliydi, karşımdaki boş duvarı seyrediyordum. Ateş adaya varmış olmalıydı ama hiç aramamıştı. Bir süre birbirimizden uzak kalmak ikimize de iyi gelecekti.

Gözlerim kapandı ama aynı anda V zihnimin içinde fısıldamaya başladı. Uykulu göz kapaklarım zorlukla açıldı. Başımdaki ağrı iyice arttı.

Bu benim lanetimdi ve bu lanete iyi gelen tek şey Ateş Alanguva'ydı.

Ateş gideli bir hafta olmuştu, bu sürede işlediğim cinayetlerle adımdan epey söz ettirmiştim. Ateş beni hiç aramamıştı, ben de onu aramamıştım. Hatta hakkında bir haber bile almıyordum, Pusat'la konuşuyorduk ama o da Ateş hakkında bir şey anlatmıyordu.

Dün gece artık uykusuzluğa dayanamamış, işlediğim cinayetten sonra evimize gelmiştim. Uzun zaman sonra yatağa girdiğimde bile onun kokusunu almış ve çok uzun olmasa da uyumuştum.

Sabah olmuştu ama yataktan çıkmıyordum, onu aramakla aramamak arasında gidip gelerek telefona bakıyordum. Günlerdir bu ikileme sık uğruyordum. Değişik bir şey olduğunda ona söyleme hevesiyle doluyor, tepkisini merak ediyordum. Ancak bu fikirden hemen vazgeçiriyordum kendimi.

En sonunda dayanamadım, telefonumun ekranını açtım ve onu aradım. İlk önce uzun uzun çaldı, ardından da meşgule düştü. İçimde hissettiğim kırıklığa anlam veremezken söylenerek yataktan çıktım.

Bir saat önce Pusat beni yataktan çıkarıp kahvaltıya indirmeye çalışmış ama başarısız olmuştu. Çıplak ayaklarımla sigara paketimi ve telefonumu alarak sessizce alt kata indim.

Pusat birisiyle konuşuyordu. "Sen de gel artık, kaç gün oldu!" diyordu. Ateş'le mi konuşuyordu? Ateş benim aramamı gördüğü hâlde onu mu aramıştı?

"Aşkın dün gece eve geldi, evet." Evet, kesin Ateş'le konuşuyordu. "Çok saçma hâllere sokuyorsunuz kendinizi, sözde üstün zekisiniz." Ateş ona ne dediyse çenesini kapattı. "Tamam be, o Şam şeytanına laf da ettirme." Ateş yine bir şeyler söyledi ona ve Pusat derince ofladı. "O bana *Shrek* dediği sürece ben de ona Şam şeytanı diyeceğim." Pusat'ı, bana şeytan dememesi için uyarıyordu. Dudağımda oluşan gülümsemeyi fark ettiğimde bu gülüş, oluştuğu gibi kısa sürede soldu.

"Rusya'ya gidecek misin?" Onun sesini duymak istiyordum, bunu neden yapıyordu?

Sözde çok âşıktı bana, özlememiş miydi hiç?

İnsan âşık olduğu kişinin sesini duymak istemez miydi? Demek o istemiyordu ama işin sinir bozucu tarafı ben istiyordum. Hatta telefonumu açmayıp Pusat'la konuşmasına fazlasıyla sinir olmuştum.

Demek beyefendi Pusat'a daha çok âşıktı!

Adımlarım sertleşirken merdivenlerin sonuna geldim. "Uyandın sonunda," diyerek laf sokuşturdu.

"Ateş çok mu özlemiş seni?" dediğimde sırıttı.

"Özlemiş tabii, benden bu kadar uzun süre ayrı kalmaya alışık değil," dediğinde, yanımda duran yastıkla her an onu boğabilirdim.

Aramamı yanıtlamadığını söyleyerek elbette onu sevindirmedim. "Sık sık konuşuyor musunuz?"

"Günde üç kere uzun rapor veriyorum ama bunun dışında sesimi özlediği için de beni aradığı oluyor tabii." Resmen kıskanayım diye nispet yapıyordu.

"Ne zaman gelecekmiş?"

"Bilmem, sen neden arayıp sormuyorsun?" dedi gurur yapıp aramadığımı düşünerek. Gerçi bu saatten sonra bir daha benim aramayacağım da kesindi. Pusat'a, Ateş'i aradığımı ama onun aramamı cevaplamadığını ve kendisine yanıt verdiğini elbette söylemeyecektim!

Omuz silkip sigaramı yaktım, bacaklarımı ona doğru uzattım. Ayağımla ittirerek üçlü koltuktan onu kaldırmaya çalıştım ancak o kalkmak yerine sadece kıçını koltuğun en ucuna kaydırdı.

"Sabah sabah içme şu zıkkımı, bari kahvaltı yapsaydın," dediğinde omuz silktim. "Bok iç."

"Kes lan."

"Kesmiyorum lan," dediğinde bacağına sert bir tekme attım. Ancak yine kalkmadı.

"Ateş bir şey söyledi mi sana?" dediğimde gözleri kısıldı.

"Ne gibi bir şey?"

"Benim hakkımda?" dediğimde *Shrek*, Noel Baba'yı aratmayacak şekilde göbeğini tuta tuta güldü.

"Hiçbir şey sormadı hatta ben senden bahsedince konuyu değiştirdi," dediğinde yalan söylediğini düşünmüyordum. Pusat bir süre daha gülmeye devam etti, yüzümdeki ifadeyi gördüğündeyse gülüşü yavaşça durdu. "Lan sen harbi bozuldun he."

"Lanlı lunlu konuşma, başlarım senin çarkına,"

"Kızım anla artık, sen gelip geçici bir hevessin, onun hayatının asıl anlamı benim," dediğinde sağlam bir tekme daha yedi ve artık dayanamayarak kalktı. "Senin benim bacaklarımla derdin ne, amına koyayım?" Bacağını acıyla tutuyordu.

"Siktir git."

"Gidiyorum, kahvaltı hazırlatacağım. Sonra da bir şeyler yapalım, sıkıldım ben. Kaç gündür kimseyi öldürmüyorum, ellerim kaşınıyor. Bu akşam cinayetin varsa beni de alsana yanına," diye hevesli hevesli konuştu.

"Siktir git, Pusat!" Bağırışımla en sonunda çıktı salondan.

Bu sırada telefonum çaldı, Ateş arıyordu. Beni meşgule atıp Pusat'la konuştuktan sonra açmamı beklemiyordu herhâlde! Aramayı direkt meşgule attım ancak bir kez daha aradı. Dördüncü kez aradığında en sonunda yanıtladım aramasını.

"Aşkın, neden bakmıyorsun?" Sesi hafif çatallı ve yorgundu. Gözlerimi yumarken derin bir nefes aldım. Bir adamın sadece sesini duymak bile beni bu kadar derinden etkilememeliydi.

"Senden daha önemli işlerim vardı çünkü!" dediğimde güldü. Şimdi gözleri kısılmış ve gamzesi ortaya çıkmıştı kesin.

"O iş, salonumuzda oturup sigara içmek mi?"

"Biliyordum! Pusat her şeyi sana yetiştiriyor."

"Hayır, aksine senin hakkında bir şey duymak istemiyorum."

"Neden?"

"O zaman daha kolay oluyor," dedi yumuşak sesiyle.

"Kolay olan ne?"

"Senden uzaklaşma düşüncesine alışmak ama tahmin edersin ki hiç kolay değil." Ondan vazgeçeceğime emindi.

"Daha bir karar vermedim!"

"Verdin, büyük ihtimalle o kararın ilk günden beri belli ve tahmin edebiliyorum." Ondan tamamen ayrılacağımı düşünüyordu. Beni tanıdığını sanıyordu ama konu o olduğunda her zamanki kararlı ifademin bir bulut olup uçtuğunu bilmiyordu.

"Edemezsin!"

"Öyle mi?" derken sesinde umutlu bir ifade vardı.

"Ne zaman geleceksin?"

"Ne zaman gelmemi istersin?" *Hemen!*

"İşlerin bitince gel işte," dedim düşüncelerimin aksine.

"Peki, işlerimi halledince geleceğim," dedi ve aramızda kısa süre sessizlik oluştu. Onunla sessizlik de rahatsız edici gelmiyordu. "Son zamanlarda yine vahşi işlere girişiyorsun." Ne kadar vahşi işe bulaşırsam

o kadar az düşünüyor, o kadar tatmin oluyordum. Sesim çıkmayınca devam etti: "Bir sıkıntı yok, değil mi?"

"Yok, ne olacak ki?"

"Bilmem, rahat durmuyorsun sen."

"Maalesef bir haftadır rahat duruyorum," dedim sinsi bir imayla. Bu sefer Ateş ses vermedi.

Ardından da, "Aşkın," dedi ı harfini uzatarak. Gülmemek için alt dudağımı dişlerimin arasına aldım.

"Hormonlarım bu kadar yalnızlığı kaldıramıyor."

"Bir kedinin hormonlarına sahipsin!"

"Bence aslan ama sen bilirsin," dedim bu sefer gülüşümü gizlemeyerek.

Ve konuştuğumda daha iyi anlıyordum ki Ateş Alanguva'yı özlemiştim.

"İşlerim var, istediğin bir şey var mı?" dedi, istediğim tek şey oydu.

"Yok, kendine iyi bak."

"Sen de kendine iyi bak, Ateşpare." Telefon kapandı.

Dudaklarımda onun eseri kalan gülüşü sildim, başımı yastığa dayadım ve iç çektim. Ateş Alanguva, hayatım boyunca karşılaştığım en büyük zorluklardan biriydi.

Yukarı çıkıp üstümü değiştirdim. Açık renk kotumun üstüne, beyaz bir triko kazak giydim. Saçlarımı atkuyruğu yapıp kaküllerimi elimle düzelttim. Beyaz spor ayakkabılarımı da giyerek evden çıktım.

Kara kısmına geçmek için jet skiye bindiğimde aklıma onunla yaşadığımız anlar geliyordu. Ancak bu sefer aklıma çok gelmese daha iyi olurdu, malum uzaktaydı.

Kara kısmına vardığımda büyük Alanguva malikânesine geçtim. "Hasibe teyze biraz da kaymak koy, az kalmış bu, Aşkın seviyor." Bu *Shrek*'in sesiydi.

Gülüşümü bastırarak salona girdim, herkes kahvaltı yapmış olmalıydı ki bana ayrı kahvaltı masası hazırlatıyordu. Pusat'ın yanağından makas aldım ve karşısına oturdum.

Sert kahvem de hazır ve sıcacıktı. Bir yudum alarak kahvaltıya başladım. Bu sırada salona Ferda girdi, masaya otururak kendine kahve istedi. Geceden kalma görünüyordu. Üstünde koyu kahverengi, saten gecelik ve sabahlık vardı.

"Günaydın," dedi esnerken.

"Bir ayyaş da burada," dedi Pusat, Ferda'ya ters ters bakarak.

"Ben alkol kullanmıyorum, alkol beni kullanıyor," dedi Ferda gülerek. Tarık, bu kızı kendisine benzetmişti.

"Ateş yok ya tabii, dağıt iyice," dedi Pusat sanki her şeyi Ateş'e yetiştirmiyormuş gibi.

"Günlerdir eğitime gidiyorum! Kafa dağıtmayı hak etmiştim," dedi Ferda söylenerek. Bir süredir savunma ve silah kullanma eğitimleri alıyordu.

"Nasıl gidiyor?" dediğimde omuz silkti.

"Silah kullanırken sürekli tırnaklarım kırılıyor, protez tırnaklarla da hiçbir şey yapamıyorum! Durum içler acısı yani," dedi kısacık kesilmiş, ojesiz tırnaklarına acıyla bakarken.

"Uzun tırnakla bunları yapmaya alışırsan daha kârlı olursun. Sivri bir tırnak, yeri geldiğinde bir bıçaktan daha etkileyici bir silah olabilir," dedim göz kırparak.

"Senden öğreneceğim çok şey var," dedi Ferda kıstığı gözleriyle beni incelerken.

"Aman, öğrenecek hiçbir şeyin yok! Yemin olsun ki ikinci bir Aşkın çekemem," dedi Pusat şikâyet ederek. Ferda ona dil çıkardığında kafasını iki yana sallamakla yetindi.

Bu sırada Baybora salona girdi, yanımıza oturdu. Üstünde hep giydiği takım elbiselerinden vardı, saçlarını özenle şekillendirmişti. Görünüşüne bakıldığında ablamın ona âşık olması hiç de şaşırtıcı değildi. Ferda ona kısık gözleriyle bakıyordu, burada olmasından memnun değildi.

"Nasılsınız?" dedi Baybora tıpkı normal bir insan gibi.

"Kes şunu! Senden korkuyorum," dedi Ferda. "Yanımıza gelme, konuşma."

Baybora gözlerini kaçırdı, "Seni korkutmak istememiştim."

"Burada oynayacağın kimse yok! Hepimiz senin gerçek olmadığını biliyoruz."

"Ben sade-" Ferda onun sözünü kesti:

"Sen sadece ölen abimin bir kopyasısın."

"Ferda, ben senin abinim." Bir robot duygusal acı çekebilir miydi? Görünüşe göre çekiyordu.

"Benim bir abim kaldı."

"Üzgünüm, öldüğüm için de geri döndüğüm için de üzgünüm, Ferda. Benden korktuğun için de üzgünüm." Baybora'nın sözleriyle Ferda'nın yüzü düştü. Kötü hissetmişti ama ona karşı iyi bir duygu hissetmeyi kendine yediremiyordu da.

"Korkunç bir makinesin sen, abim gibi davranmayı kes." Karşısında abisini gördükçe, aslında hiç değişmediğini gördükçe acı çekiyordu.

"Ben senin abinim Ferda, fırtınadan korktuğunda birlikte uyuduğun, ilk bisikletten düştüğünde koşup boynuna sarıldığın... Beni kabullenmemeni anlarım ama bana farklı biriymişim gibi davranma." Ferda çenesini sıkıyor, ağlamamak için kendini tutuyordu.

Baybora'nın bakışları bana döndü bu sefer. Birbirimizi pek sevmiyorduk. Onu takmayarak iştahla kahvaltımı yapmaya devam ettim.

Ferda onunla aynı masada oturmaya dayanamayarak ayağa kalktı ve salonu terk etti. Pusat da kulaklığını takıp telefonunu eline aldı, Bahar'la konuşacaktı kesin.

"Sen nasıl yemek yiyebiliyorsun?" diye sordum kahve içmeye başlayan Baybora'ya.

"Normal bir insanın yapabildiği her şeyi yapıyorum."

"Ama nasıl? Bir enerji kaynağı gerek sana."

"Tamamen yapay değilim, sağlam organlarım vücudumda."

"Ama Ateş tamamen yapay olduğunu söylemişti," dedim onu uzun uzun incelerken.

"Öyle, sağlam organlarımın bu vücutta sağlam kalması için onları yapaylaştırdı. Bu yapay organlar üretmekten daha gerçekçi, bu kadar gerçek olmamın nedeni bu."

"Vurulduğunda kanamadın, organların zarar görmedi mi?"

"Gördü ama yapay hâlleri daha güçlü," dedi kısa kısa açıklamalar yaparak. O da aynı Ateş gibi çok şey bilmemi istemiyordu bu konuda.

"Ablam sana âşık," dediğimde gülümsedi.

"Ben de ona âşığım."

"Peki, gerçekleri anlatacak mısın?" dediğimde kaşları çatıldı. "Ablam on sekiz yaşında hapishaneye girdi. Yirmili yaşlarından bir gününü bile dışarıda geçiremedi. Otuz yaşında şu an ama hayata çok yabancı. Cezası dolduğunda hapisten çıkmak istemiyordu, korkuyordu dış dünyadan. Çıktığında da hiç mutlu değildi, özgürdü ama bu artık

onun için bir şey ifade etmiyordu. Ve seni görür görmez hayata karşı duyduğu umutsuzluk kırıldı. Sana âşık ama yine bir yalanı yaşadığının farkında değil." Baybora beni uzun uzun dinledi.

"Ne kadar zor bir hayat yaşadığını biliyorum. Keşke onu daha önce tanısaydım ama elimden bir şey gelmiyor. Gerçeği anlatamam, benim gerçeğim kimsenin kaldırabileceği bir şey değil. Bak, öz kardeşim bile korkuyor benden. Aylin'in üzülmemesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Sana söz veriyorum."

"Yalanlar bir gün onu mahvedecek."

"Mahvolduğu gün de onunla olacağım," dedi Baybora. Sanırım Alanguva ailesinin takıntılı aşk genetiği onda da mevcuttu.

"Pusat'ın yesin seni," diye bağıran Pusat'ın sesiyle konuşmamız bölündü. Sesli mesaj attığı için arada kendini kaptırıyordu. Bakışlarımızı fark ettiğinde sırıtışı silindi ve telefonu yavaşça kapatarak masanın üstüne bıraktı.

Baybora kalktı yerinden. "Şirkete uğrayacağım," Pusat tam kalkacaktı ki eliyle durdurdu onu. "Gelmene gerek yok, çok durmayacağım zaten. Görüşürüz."

Yine Pusat'la yalnız kalmıştık. "Haydi, cinayet işliyor muyuz?" dedi hevesle.

"Alıştın bakıyorum da."

"Şerefsizleri öldürmek bana zevk veriyor. O gün kurtardığın kızlar iyileştiklerinde bir sarıldılar boynuma..." Duraksayıp derin bir nefes aldı. "*Her şeye değer bu,* dedim." Çocukları, Alanguvaların finansal destek sağladığı gençlik kamplarından birine yerleştirmişlerdi. Orada bir şekilde kendilerini bulacaklardı.

"Peşimde bir seri katil var, o yüzden seni ayak bağı edemem yanıma."

"Seri katil mi?"

"Evet, çok araştırdım ama ne gerçek kimliğini ne de yüzünü öğrenebildim. Bu adam en az benim kadar profesyonel. Şu an beni gözetliyor bile olabilir." Biri beni izlese anlardım ama bunu yapan en az benim kadar zeki biri olursa işte, o zaman sorun yaşayabilirdim.

"Demek seri katili yakalamak için seri katil tutmuşlar. Ateş biliyor mu bunu?"

"Hayır."

"Biz de bir arayalım bakalım şu katili," dedi direkt katil moduna bürünerek.

"Benim bulamadığımı siz mi bulacaksınız?" Küçümser tavrımla sinirlendi.

"Kalk, gidiyoruz," dedi aniden kalkarken.

"Nereye?"

"Bu konuda çok iyi bir adamım var. Ülkeye giren çıkan herkesin listesini çıkarıp bulalım şu katili."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?"

"Elinin uzanamadığı yerler var, bizim çok fazla yerde köstebeğimiz var, Aşkın. Bu durumu daha erken anlatmalıydın."

"Benim peşimde sadece bir seri katil değil, dünya var."

"Hay sikeyim senin şu egonu ya," dedi bıkkın şekilde, ben de ayağa kalktım. Onun ettiği küfürlerin katlarını ona ederken evden çıktık.

Bugün Ateş gideli üç hafta olmuştu. Beni bir daha hiç aramamıştı, ben de onu. Kıyafetlerimi asitle eritip maskelerimi çıkardım. Arındırıcı duşumu aldıktan sonra da bir viski şişesi alıp koltuğuma geçtim.

Ona duyduğum özlem hissini şimdiye dek sadece iki kere hissetmiştim. O kişiler de ölesiye sevdiğim kişilerdi. Ateş yokken daha hırçın oluyordum, son üç haftadır on bir işe gitmiş ve çok fazla kişi öldürmüştüm. Daha çok içiyordum, sakinleştiricilerimi azaltama rağmen son zamanlarda onlara da ihtiyaç duyuyordum.

Saate baktım, bugün yılın son gecesiydi. Ferda parti düzenleyeceğini söylemiş ve gelmemiz için günlerce plan yapmıştı. Alanguva mekânında özel bir parti hazırlatıyordu. Ben de işimi erkenden halletmiştim, ablamlar mekâna Ateş'in evinden gideceğimi sandıkları için erkenden çıkmışlardı. Benim de kalkıp hazırlanmam gerekiyordu.

Bakışlarım telefonuma kaydı, günlerdir bakışlarım şu lanet telefona kayıp duruyordu zaten. Bugün öyle seksi olacaktım ki yanımda olamadığı için oturup ağlayacaktı.

Güzel bir makyaj yaptıktan sonra saçlarımı düzleştirdim. Boyundan bağlamalı, göğsü karnıma kadar açık, mini, siyah elbiseyi giydim. Göğüslerimin arasından görünecek taşlı aksesuarı takıp topuklularımı da giydim.

Siyah, uzun trençkotumu giyerken telefonum çaldı ve günlerdir yaptığım gibi saçma bir hevesle telefona koştum. Ateş arıyordu, hemen açmadım. Bir süre daha çalmasını bekleyip öyle açacaktım ama arama kesildi. Bir süre beklesem de başka bir arama olmadı.

Keyfi bilirdi. Dışarı çıkarak lüks arabama bindim ve Alanguva mekânına sürdüm. Günler sonra mı aklına beni aramak gelmişti?

Şu peşimdeki Meksika mafyası da sezdirmeden planlar düzenliyordu. Peşime taktığı seri katili bulamamıştım. Pusat çok emin konuşmuş ve gerçekten işime yarayacak bilgiler getirmişti ama bunlar yeterli olmamıştı. Sırf seri katilimizi bulmak için bir ay boyunca ülkeye girip çıkan tüm adamların listesini hazırlatmış ancak ben bir seri katilin kadın da olabileceğini hatırlattığımda bu listeyi çöpe atmıştı.

Mekânın önüne geldiğimde aracı valeye teslim ettim. Bilerek arka kapıdan girmemiştim, magazincilerin boy boy fotoğraflarımı çekmelerine müsaade ettim. Kapıda Yusuf beni karşıladı.

"Hoş geldin, yenge."

"Hoş buldum."

"Sizinkiler locada."

Bana eşlik edecekti ki durdurdum onu. "Yolu bulurum Yusuf." İçerisi bugün farklı bir konseptle dizayn edilmişti. Daha loş bir havası vardı ama hâlâ ferahtı. Kalabalıkta, locada bizimkileri gördüm. Ancak yandaki loca da doluydu. Didem, Yade, Zerrin hatta Kaya bile buradaydı. Gerçekten çok eğlenceli bir gece olacaktı!

Mekân doluydu ama kişi sınırlaması olduğu için rahatsız etmeyen bir doluluktu bu. Bizimkilerin yanına ulaştım, bugün herkes çok şıktı. Tarık beni gördüğünde çığlığa benzer bir şekilde ıslık çalarak ayağa kalktı.

"Of bu ne, bu ne?" diyerek elimi tuttu ve beni kendi etrafımda döndürdü. Durduğumda fazla gaza gelerek yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. Elimin tersiyle yanağımı silerken Ateş dışında kimsenin yanağımı öpmesinden hoşlanmadığımı fark etmiştim. Herkes selam verirken ben etrafı incelemeye devam ettim.

Tarık her zamanki çiçekli pezevenk gömleklerinin aksine, koyu kahverengi bir gömlek giymişti ve kumaş pantolonuyla iyi duruyordu. Ferda da Tarık'ın gömleğinin renginde mini bir elbise giymişti ancak Ferda, Arhan'la dip dibe oturuyordu. Arhan'ın kolu onun omzundaydı ve bacakları birbirine değiyordu. Tarık için zor bir gece olacaktı.

Arhan'la göz göze geldiğimizde sırıttı, bense gözlerimi kısmakla yetindim. Sevimli sandığı ifadesi korkudan silindi yüzünden.

Ablam koyu yeşil, dizlerinin üstünde biten, dar kesim, uzun kollu ve omuzları vatkalı bir elbise giymişti. Saçlarını ensesinde zarif bir topuz yapmıştı. Hem çok asil hem çok güzeldi, hemen yanında da Baybora oturuyordu. Eli ablamın belinde, ablamın kulağına bir şeyler söylüyordu ve ablam da tüm dikkatiyle onu dinliyordu.

Bahar daha önce ona aldığım ama hiç giymediği askılı, dar elbisesini giymişti. Saçlarını dalga dalga yapmıştı ve hiç olmadığı kadar kadınsı görünüyordu. Minik eli, Pusat'ın koca elinin içinde kaybolmuştu.

Naz ve Deniz de birbirlerinden tamamen farklı köşelerde oturmuşlardı. Naz bugün kırmızı bir elbise giymişti ve sırf bu elbise yüzünden Deniz'le tartıştıklarına emindim.

Bu gece tek sap bendim masada, bir de Tarık. Tarık ile ablamın arasına oturdum.

"Keşke Ateş de gelseydi!" dedi ablam, damadını özlemişti. Günlerdir *Ateş nerede,* diye sayıklıyordu.

"Önemli işleri vardır onun," dedim kendime masadan bir kadeh alırken. Arkama yaslandım, beni dikkatle izleyen bir çift göz hissettim. Kaya oturduğu yerde pürdikkat beni izliyordu. Kafamı *hayırdır* der gibi salladığımda gülümsedi. Bu gülüşü fark eden Zerrin, onun ilgisini benim üzerimden çekmek için kolunu okşayarak bir şeyler söyledi Kaya'nın kulağına. Gözlerimi devirerek önüme döndüm. Didem ve Yade de sık sık bana bakıyorlardı.

Çalan yüksek sesli şarkıya ve etraftaki tüm gürültüye rağmen masada koyu bir sohbet dönüyordu, ablamın kahkahaları bana huzur veriyordu ama ben bu sohbetten keyif almıyordum. Tarık da her zamanki düşük çenesinin aksine, konuşmamaya yemin etmiş gibiydi. Arhan ve Ferda kendi aralarında sohbet edip gülüşürken buna daha fazla dayanamadı ve kalktı yerinden. Hiçbir şey söylemeden uzaklaştı, gözlerimle onu takip ettim. Barda içmeye devam etti.

Ferda onun yokluğunu fark ettiğinde bir an boşluğa düştü, ardından da ilgisini yine Arhan'a yöneltmeye çalıştı.

"Bizim karakolda öyle olaylar çok oluyor ya!" diye bağıran Deniz, Baybora'yla uzun uzun sohbet ediyordu. Hırslı bir polis ve bir robotun sohbeti beni hiç çekmiyordu.

Kadehimi yenileyip tekrar arkama yaslandım. Ateş bugün beni neden aramıştı acaba? Arasa mıydım? Yenilediğim kadehi tek dikişte bitirdim.

Yerimden kalkıp barın farklı bir köşesine geçtim. İlk kez bu barda Aşkın olarak karşılaşmıştım onunla. Gözlerim masaya dalarken sahte de olsa ilk sayılan bakışmamız zihnime dolduğunda gözlerimi sıkıca yumdum.

Eşsiz kokusu, teninin sıcaklığı, başımı döndüren öpüşleri... Lanet Alanguva aklımdan bir türlü çıkmak bilmemişti. Aksine her geçen gün onu daha da çok düşünüyordum. Asıl o seksi puşt bana büyü yapmıştı.

Burnuma dolan tanıdık kokuyla gözlerimi açtım ama maalesef istediğim koku değildi. Dibime giren Kaya'ya baktım. Dirseklerini bara yaslamış, beni seyrediyordu.

"Ne arıyorsun burada?"

"Son olanlardan sonra Zerrin, yılbaşını evde geçirmeme izin vermedi." Elini *ben suçsuzum* der gibi havaya kaldırdı. "Duyduğuma göre Alanguva seni terk etmiş," dedi sırıtarak.

"Siktir oradan, nereden duydun?"

"Kuşlar söyledi," derken fazlasıyla keyifliydi.

"Sence böyle bir ihtimal var mı?" dediğimde bakışları üzerimde gezindi.

"Eğer öyle bir ihtimal varsa Alanguva salaktır," derken bakışları göğüslerimde gereğinden fazla oyalanmıştı.

"Senin o gözlerini oyar, eline veririm." Sözlerimle bakışlarını kaçırdı hatta kafasını yere eğerken yüzüne bir kızarıklık gelmişti.

"Göreceğim son şey senin gözlerin olacaksa neden olmasın?" dedi biraz daha ileri giderek.

"Kaya, elimde kalırsın." Acısı var diye bir şey demiyordum, iyice abartıyordu. "Bir türlü yalnız başıma içemedim, amına koyayım ya."

"Tamam, kızma, gidiyorum, öyle sohbet etmek istedim sadece. İnsan arada eski arkadaşını özleyebiliyor, belki sen bilmezsin ama," dedi ve yanımdan ayrıldı.

Bu erkekler neden bu kadar nazlıydı?

Bugün hiçbir şey, hiç kimse sarmıyordu beni. Hatta bugün değil, birkaç gündür böyleydi. Cinayetler hatta işkenceler bile zevk vermiyordu artık.

Barın diğer tarafındaki hareketlilik gözüme çarptı. Tarık'ın hemen yanında duran kişi Didem miydi yoksa ben mi çok içmiştim? Gözlerimi kıstım daha iyi görmek için.

Didem bir elini Tarık'ın omzuna koymuş, bir şeyler anlatıyordu ve Tarık da yüzünde gevşek bir ifadeyle onu dinliyordu. Locaya bakıp Ferda'yı inceledim, Arhan'ı tamamen unutmuş ve öfkeyle Tarık'ı izliyordu. Tarık, Ferda'nın onu izlediğini fark ettiğinde güldü hatta elini Didem'in beline koydu.

Ortalığı iyice pembe diziye çevirmişlerdi!

Daha fazla bu kalabalıkta durmaya dayanamayarak arka tarafa geçtim. Gece yarısına çok kalmamıştı. Asansöre binmeden önce Yusuf'un yanına uğrayıp Ateş'in katına çıkabileceğim kartı aldım. Odasına parmak izi ya da kart okutmadan girilmiyordu.

Asansöre bindiğimde arkamdaki aynalı duvara yaslandım. Elimde bira kasalarıyla bu asansöre bindiğim günün üstünden sanki yıllar geçmiş gibiydi. Önümde duran Ateş'i izlediğim zamanı hatırladığımda dudağımda küçük bir tebessüm oluştu. Gözlerimi bir kez daha yumdum.

Kokusu burnuma doldu o günkü gibi, daha derin bir nefes aldım. Asansör durdu ve kapıları açıldı. Bir dakika... Bu koku çok gerçekçiydi. Gözlerimi hızla açtım.

Ve onu gördüm.

Ateş Alanguva.

Tam karşımda duruyordu, gerçekliğini sorgularcasına onu inceledim. Tam asansörün karşısında duran masasına kalçasına yaslamış, kollarını göğsünün altında birleştirmiş, simsiyah takım elbisesinin içinde beni izliyordu.

Asansörden çıktım, ona doğru birkaç adım attım. Dudaklarına yapışıp özlem gidermek isteyen yanımı bastırdım, çatık kaşlarımla bakışlarımı üzerine diktim.

"Ne zaman geldin?" dediğimde boğazını temizledi. Kalçasını masadan ayırdı ve bana bir adım attı.

Konuşsana, lanet herif! Sesini bile özlemiştim.

"İki gün oldu," dediğinde kaşlarım havalandı.

"Ve bana haber vermedin?"

"Yoğundum, senin de yoğun olduğunu düşündüm," derken sesi sabitti.

"Herhâlde tesadüfen karşılaşmasaydık öğrenemeyecektim geldiğini," derken onun aksine benim sesim fazlasıyla sertti.

"Aradım bugün seni, açmadın."

"Bir saattir aşağıdayım!"

"Biliyorum," dedi, bilmekten öte izlemişti de. Burada oturmuş ve hep beni izlemişti.

Onunla aramızdaki mesafeyi kapattım, artık yüz yüzeydik. "Neden?" dedim sadece.

"Görmek istedim, Aşkın," dediğinde öfkemin yanı sıra, uzun süre sonra ona bu kadar yakın olmanın getirdiği kalp çarpıntısını yaşıyordum. Kalbim onun için atıyordu, ona ulaşmak için. İşte, ben şimdi anlıyordum. *Kalp öylesine bir organ,* derdim hep ama şimdi ona bu kadar yakınken kalbin öylesine bir organ olmadığını çok iyi anlıyordum.

"Neyi görmek istedin?"

"Sen de benim gibi misin diye görmek istedim. Sen de beni görmediğinde hayattan zevk alamayacak mısın, ailenle olsan bile bulunduğun her yere yabancılaşacak mısın, görmek istedim."

"Gördün mü peki?"

"Gördüm ama senin ifadeni okumak o kadar zor ki."

"İşlerini hallettin mi adada?" dediğimde kafasını olumlu anlamda salladı.

"Adanın ilgime ihtiyacı vardı, aynı şekilde Cebonayan'ın da. Planladığım her şey kusursuz ilerledi. Senin nasıldı?"

"Benim de iyiydi, epey cinayet işledim," dedim öylesine bir şeyden bahsediyormuş gibi.

"Biliyorum," dedi dudaklarında bir gülüş belirirken. Büyük ihtimalle o da bu konuşmanın bizim için bu kadar normal olmasına gülmüştü.

Aramızda tuhaf bir sessizlik oluştu, tek yapmak istediğim onu öpmekti. Tam konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki ensemden çekti ve haftalar sonra dudaklarıma, tüm vücudumu uyuşturacak bir öpücük bıraktı.

Öpüşüne özlemle karşılık verirken bir eli yüzüme çıkmıştı. Elim saçlarına gitti ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. Harla

başlayan öpüşmemiz yavaşladı ve dudaklarını yavaşça ayırdı dudaklarımdan.

Hızla inip kalkan göğsü göğsüme çarpıyordu. "Cevabını duymadan önce bunu yapmam gerekiyordu." Eğer olumsuz bir cevap verirsem bir daha öpüşemeyeceğimizi düşünüyor olmalıydı. "Aslında cevabını biliyorum, bu yüzden geldiğimi haber vermek istemedim."

Onu seçmeyeceğimi düşünüyordu. "Ben sorunlarımdan kaçmam, belirsizlikten nefret ederim. Ama tamamen gitmendense belirsizliği tercih ettim. İki gündür seni arayıp aramamak arasında gidip geliyorum. Bugün aradım ve çok çaldırmadan kapattım. Belki bugün odaya çıkmasaydın yine kendimi sana göstermeyecektim. Kararına saygı duyacağımı söyledim ama kararını duymaya da haz-"

"Seni seviyorum!"

Bu cümlenin benim dudaklarımdan çıkacağına ömrüm boyunca inanmazdım. Ancak artık bu gerçeği inkâr etmemin imkânı da yoktu. Bu, benim aşka ilk yenilişimdi.

Ateş dondu.

O kadar şaşırdı ki yarım dakika boyunca boş boş yüzüme baktı. Dudakları hafif aralık, gözleri kısıktı. Doğru duyup duymadığını tartıyordu.

"N- Ne?"

"Hiç anlamamış gibi yapma, bir daha kolay kolay duyamazsın!" Yüzümün iki yanından tuttu ve kendine çekerek dudaklarıma tutku dolu bir öpücük bıraktı. Bu kısa öpücüğün hemen ardından alnını alnıma yasladı.

Tüm ışıklar kapandı ve dudaklarımın üstüne doğru fısıldadı: "Evlen benimle!"

00.00

01.01.2022

Yeni yıla girmiştik.

19

GEÇMİŞİN KANLI SAHNELERİ

Hayatımda çok fazla duygu hissetmiştim. Ölümü, acıyı, özlemi, nefreti, kini, kibri, sevgiyi ama bir duyguyu hiç hissetmemiştim. Hatta hissetmek bir yana dursun, o duygudan kaçmak için elimden geleni yapmıştım. Ancak aniden hayatımın merkezine giren Ateş Alanguva, benim bir duyguyla daha tanışmamı sağlamıştı. Gerçekliğine inanmadığım, dalga geçtiğim ve kabullenene kadar da ikimizi mahvettiğim bir duyguyla. Aşk...

Aşk böyle bir şeydi, mahvolmaktı.

Benim için birisine güvenmek, ona bağlanmak ve onunla yaşamayı istemek, sadece mahvolmuşluk hissini verirdi. Ama öyle bir şeydi ki mahvolmayı da göze alabiliyordum. Bunu kabullenmek benim için hayatımdaki en zor şeyi kabullenmek gibiydi. Aşkı kabullenmek, V'nin varlığını kabullenmek gibiydi. İkisini de kabullenene kadar kendimden çok şey vermiş, çok acı çekmiştim ancak ikisinden de kaçamamıştım.

Sıcak ve büyük elleri tenimde, sarıları gözlerimdeydi. Ve ben onun gözlerinde mutluluğu hiç bu kadar net görmemiştim.

Ben bir seri katil olduğumu söyleyerek hislerimden hep kaçmıştım. Ateş'se bir mafya lideri bile olsa, karanlık yanlarını içine gömmüştü ve bana, beni afallatacak kadar çok sevgi vermişti. Pes etmemişti, beni öyle sevmişti ki sevgisi beni büyülemişti. Şimdi de bu büyünün etkisiyle daha çok büyülenmeyi bekliyordum.

Dışarıdan onun gibi sert gözüken bir adamın, bana karşı bu kadar sevgi dolu olması hiç gerçekçi gelmemişti ama o gerçekti işte. Ateş Alanguva zeki ve ne istediğini bilen bir adamdı, beni en başından beri istiyordu ve buna göre davranıyordu. Eğer bana yakınlaşırken karanlık tarafını içine gömmeseydi, o karanlık tarafı benim karanlığımla çakışırdı ve biz asla birbirimize ulaşamazdık.

'Evlen benimle!' derken bunu öyle bir istekle söylemişti ki her şeyi sorgulamama neden olmuştu.

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki başparmağını iki dudağıma bastırarak susturdu beni. "Zaten bunu söylemen bile yeterince şaşırtıcıyken bir cevap vermeni beklemiyorum. Sadece bil, hayatımın devamında yanımda olmanı istediğim tek insan olduğunu bil."

Ateş Alanguva'nın, hayatının devamında yanında olmasını istediği insandım.

"Seni sevmeyi hiç istemedim, elimde olsa sevmezdim de ama elimde değilmiş anlaşılan," dediğimde kaşları havalanmıştı.

"Benden daha iyisini mi bulacaktın?" Ondan daha iyisi olduğunu sanmıyordum.

Güldüğümde dudaklarıma bir öpücük bıraktı. Onunlayken yaşıyormuş gibi hissediyordum ama ben yaşamayı çok önceden bırakmış, geçmişimin kanlı sahnelerine gömmüştüm.

Elimi tutmuş, bir içki şişesi alıp tüm mekânı izleyen deri koltuğa oturmuş ve beni de kucağına çekmişti. Elindeki şişeyi alıp kafama diktiğimde belime sarılı eli yavaş yavaş açık karnımı okşuyordu.

Ona uzattığımda aldı, gözlerime bakarak dudaklarına götürdü içki şişesini ve kana kana içti. İçiyordu ama onu sarhoş edecek şey içki değildi. Dudaklarından ayırdığı şişeyi hemen sağ kolunun yanında duran cam masaya bıraktı.

"Demek ünlü seri katilimiz, duygusuz robotumuz âşık oldu, öyle mi?" derken fazlasıyla eğleniyordu.

"Ateş, söylediğime pişman etme, amına koyayım! Şımarma! Hem bizim hayatımızda bir tane robot var, o da abin." Güldü, gülerken kafası arkaya doğru düştü, gözleri kısıldı ve gamzesi belirginleşti.

"Benden uzak kalınca kıymetimi anlayacağını biliyordum," dedi şımarmaya devam ederken. Ağzımı oynatarak taklidimi yaptığımda çenemi tuttu, kendine çekti ve hemen ardından da ısırdı.

"Ben sana boşuna K9 demiyorum ki."

"Başka yerlerini de ısırırsam istediğini diyebilirsin," dedi kısılan sesiyle. Yükselmesi beni fazlasıyla keyiflendirirken alt dudağımı ısırdım.

"İstediğin her yeri," dedim ben de sesimi kısarken. Ensemden tutarak göğsüne çektiği bedenime sıkıca sarıldı. Başım, boynuna yaslanırken siyah gömleğinin kumaşına makyajımın bulaştığına emindim.

Gözlerim kendiliğinden kapanırken nefes sesini dinledim. Göğsü belli bir ritimde şişip iniyor, eli yavaşça saçlarımı okşuyordu. "Vahşi kızım benim."

Benim saçlarıma babam dokunmuştu, vurmak için. Benim saçlarıma kaptan dokunmuştu, eğitmek için. Benim saçlarıma erkekler dokunmuştu, sevişmek için ama kimse sevmek için dokunmamıştı. Buna hiç ihtiyacım da olmamıştı, merhameti hiç aramamıştım ama şimdi anlıyordum ki hiç tatmadığın bir duygunun eksikliğini hissedemezdin.

Bir tek ablam sevmişti, o da o elleriyle kendi sonunu yazmıştı.

"O kadar kırık, o kadar yalnızsın ki... Güçlü görüntünün ardında o kadar acılısın ki o acıların hepsini saracağım." Sürekli aynı şeyi söylüyordu, benim bile göremediğim yaralarımı görüyordu.

"Bana bir şeyler için söz verme," dediğimde derin bir nefes aldı. Saçlarımı okşamaya devam etti.

"Vereceğim ve hepsini tutacağım. Ailen olacağım."

Kollarının arasında o kadar rahattım ki günler sonra onun tenin-de saatlerce uyumak istiyordum. Kokusu şimdiden mayıştırmıştı beni. Yumuşak dudakları alnıma dokundu, orada uzun süre kaldı.

"Evimize gidelim mi?" diye sordu uykumun geldiğini fark ettiğin-de.

"Aşağıda bizimkilerle biraz vakit geçirelim, sonra gideriz."

"Nasıl istersen," dedi ama ikimiz de kalkmak için hareketlenemedik. Göğsündeki elim, gömleğinin üstünden tenini usulca okşuyordu.

Hep benim sevgiye ihtiyacım olduğunu söylüyordu ama onu sevdiğimi söylediğim ilk andan beri ayakları yere basmıyordu. O benim aksime bir aileyle büyümüş, sevginin nasıl bir şey olduğunu küçük yaşta hissetmişti. Ancak bir gün gelmiş, ailesini tek tek kaybetmişti. Ona en ağır gelen şey de annesini kaybetmekti. Nasıl öldüğünü bilmiyordum. Ateş bu konuyu hiç açmıyor hatta konuşmanın o yöne kaymasına dahi izin vermiyordu.

"Bana evlenme teklifi ettiğini duyunca Pusat kafayı yiyecek," dediğimde Ateş, odada o güzel sesinin yankılanacağı kadar yüksek sesle güldü.

"Aklın fikrin Pusat'ı çıldırtmakta."

"Çok güzel çıldırıyor, kıskanç *Shrek*!" Eğilip yanağıma uzun bir öpücük bıraktı.

"Neler yaptın ben yokken?"

"Bol bol cinayet işledim, aşırı güzel işkenceler uyguladım. Sen ne yaptın?"

"İşlerle uğraştım, Cebonayan'la önemli bir toplantı düzenledim. Hem normal üyelerle hem de üst üyelerle. İşler istediğim gibi gitti, herkesin sesi kesildi ama üst üyeler açığımı yakalamak için an kolluyorlar. Senin için kurşunların önüne atlamam tehlikeli görülmüş, dedeme bir kez daha benzetildim. Dedem gibi onların sonunu getirmemden korkuyorlar. Korksunlar da, daha yeni başlıyorum."

"Ne yaptın, Ateş?" dedim göğsünden doğrularak.

"Gücümü hissettirdim, herkese rest çektim. Kurulun varlığını yok saymamdan korkuyorlar."

"Seni durdurmak, liderliğini almak isteyecekler. Tam olarak neler karıştırdın?"

"Üst üyelerin bir kısmını tehdit ettim. Durum öyle bir hâl aldı ki herkes tehditlerim yüzünden boyun eğiyor." Gerçekten de dedesinin yolunu izliyordu.

"Dikkatli hareket etmelisin. Ya senin de sonun dedeninki-"

"Hayır! Dedemin sonunu aşk getirdi."

"Gücü yüzünden aşkını kaybetti," dediğimde iki eliyle yüzümü kavradı.

"Ölümden bahsetmek yok, kimse seni alamaz benden," derken buna hem beni hem de kendini ikna etmeye çalışıyordu. "Sana yaklaşan olursa onu mahvederim."

"Şu an herkese rest çekerek nefret topluyorsun ve bana zarar vermeyi isteyen insan sayısını da artırıyorsun. Tabii, korktuğum için söylemiyorum bunu, ben hiçbir şeyden korkmam."

"Seni tehlikeye atacak bir şey yapmam, Aşkın," dedi sesi daha da sertleşirken.

"Sen yapmazsın ama ben yaparım. Ben bir seri katilim Ateş, insanları öldürmekten zevk alan kusurlu bir zihnim var. Öyle çok kötülüğe karıştım ki artık kötülüğün bir parçası hâline geldim. Peşimde dünyanın en güçlü isimleri var, beni öldürmek ve hatta türlü işkenceler etmek isteyen insan sayısı azımsanamayacak kadar çok. Üstelik bir gün her şey ortaya çıkabilir."

"Kimse sana zarar vermeyecek, adın ortaya çıkmayacak. Bunu düşünmeyeceksin bile! Gerekirse..."

"Gerekirse katilliği bırakır mıyım? Bu benim hayatım Ateş, ben başka bir şey bilmiyorum. V olduğum gün girdim savaşa ve son nefesime kadar da bitmeyecek. Yani karşıma geçip *evlen benimle,* diyorsun da bence benim kim olduğumu unutuyorsun."

"Kim olduğunu hiç unutmadım. Evet, memnun değilim ama sana hep dedim; ben V'yi de kabulleniyorum. Sen zeki ve tehlikelisin, bu sayede de yıllardır yakalanmıyorsun. Böyle olmaya da devam edeceksin ama bir gün olur da işler ters giderse, isterse tüm dünya karşımda olsun, seni yine de çeker alırım." Alnını alnıma yasladı, derin derin nefes alan taraf ben oldum bu sefer.

"Tüm dünyayı karşına alacaksın, öyle mi?"

"Öyle," dedi fazla ciddi şekilde.

Eğer benimle gerçekten evlenmek istiyorsa, tüm sonuçları kabulleniyorsa bir gün gerçekten Ateş ve Ateşpare tüm dünyayı karşılarına almak zorunda kalacaklardı.

"Haydi, aşağı inelim," dedim kucağından kalkarken. O da benimle birlikte kalktı, bakışları elbisemde gezindi uzun uzun.

"Çıplak gelseydin, Aşkın." Ateş asla yanındaki kadının kıyafetlerine laf edecek kadar sığ bir adam değildi ama bugün gerçekten çıplaklığa çok yakındım.

"Olur, bir dahakine öyle gelirim."

"Bana gıcıklık olsun diye bu elbiseyi giydiğinde o kadar eminim ki! Seni magazinde görecek ve kuduracaktım, değil mi? O Kaya piçinin de sana nasıl baktığını gördüm, indiğimde gitmiş olursa yararına olur."

"Ben sana aşk itirafı yapmışım, sen hâlâ Kaya diyorsun." Eli belime gitti, birlikte asansöre yürürken yüzünde tatlı bir sırıtış oluştu.

"Doğru, aşk itirafı yapmıştın bana, değil mi?" Asansöre bindiğimizde buraya birlikte ilk çıkışımız aklıma gelmişti yine. O gün öldüreceğim adamı tanımak için binmiştim bu asansöre. Ateş'in bakışları asansörün kapısına dalarken onun da bu anı hatırladığına emindim.

"Kadere bak kadere, kimler kimlerle!" dediğimde güldü yine.

"Dalga geçmeden duramıyorsun iki dakika." Belimdeki eli sıkılaştı, eğilip yanağıma uzun ve sert bir öpücük bıraktı.

Bu sırada asansörün kapıları açılmıştı. Birlikte koridordan geçip mekâna giriş yaptık. Locaya yaklaşırken herkes bizi fark etmişti. Hatta yan locadaki Didem ve Yade'nin içinde olduğu gıcıklar grubu da...

Bizimkilerin yanına ulaştık. "Ateş, ne zaman geldin?" dedi ablam sevinçle.

"Yeni geldim," dedi Ateş benimle birlikte otururken. Bahar bizi görmediği için Pusat, onun kulağına eğilerek açıklama yapıyordu.

"Nasılsınız?" diye sordu Ateş herkese.

"Sen gelince iyi olduk, Aşkın sen yokken iyice huysuzlaşıyor," dedi ablam güler yüzle. Ateş bıyık altından sırıtıp bakışlarını bana çevirdi. Elini boynuma attı ve beni biraz daha kendisine çekti.

"Alırım ben onun huysuzluğunu," dedi Ateş de masum şekilde ama cümlesi aklıma sadece sevişmeyi getirdi. Bu kadar libidosu yüksek bir insan olmayı ben seçmemiştim.

"Bayağıdır yoksun, ortalık sakindi," dedi Deniz de yine hırslı polis genleriyle sohbete dâhil olurken.

"Öyle, sakinlik buraya kadarmış," dedi Ateş fazla seksi bir şekilde göz kırparak.

"Harbiden, şirket bile bayağı düz ilerliyordu son gördüğümde," dedi Arhan da. Ancak Arhan'ın konuşmasıyla Ateş'in dikkatini çeken tek şey kardeşiyle fazla yakın oturması olmuştu.

Bakışlarını Ferda'ya çevirdiğinde Ferda ona bakmıyordu. Büyük ihtimalle o da abisinin geldiğini biliyordu.

İçimden bir ses bu sakinliğin ve sessizliğin Ateş'in yaptığı şeylerden kaynakladığını söylüyordu. Ve biliyordum ki en büyük sessizlik, fırtınadan önceki sessizlikti. Bir şeyler planladığım zaman kabuğuma çekilir, tüm zihnimi düşünmeye odaklanırdım. Ve Ateş de benim gibi her an plan yapan bir adamdı.

Tarık ortalarda görünmüyordu, etrafta gezindi bakışlarım. Dört kızın yanında deli gibi dans ediyordu, kızlar da oldukça eğleniyormuş gibi görünüyorlardı. Ferda özellikle ona bakmamaya devam ediyordu.

Ateş'in omzumdaki eli yavaş yavaş tenimi okşarken dikkatimi ona verdim. Ancak gözleri bir yere takıldığında kolumu tutuşu sertleşmişti. Hemen yan locada oturan Kaya'yla kesişiyorlardı. Kaşlarım çatıldı, bu kadar seksi bir tansiyonla birbirilerine bakmaları hiç de hoş değildi. Ateş'in çenesini tutarak kafasını kendime çevirdim.

"O seksi bakışları benden başka kimseye atamazsın sen," dediğimde bakışları yumuşadı.

"Kıskandın mı?" dediğinde cevap vermedim, çatık kaşlarımla bakmaya devam ettim. Ateş güldü hatta o kadar güldü ki kafası arkaya doğru düştü. "Ben seni kıskandırmak için o kadar çabaladım, eskilerimi tek tek anlattım, bir kez bile kıskanmadın. Şimdi bu itten mi kıskandın beni?" Omuz silktim şımarık şekilde. Çenemi havaya doğru kaldırıp ona alttan bir bakış attım.

"Bana bak, yerim şimdi senin o ağzını yüzünü," dediğinde gülen ben oldum.

"Lütfen!"

"Ee, Ateş, hallettin mi işlerini?" Aramızdaki cilveleşmeyi bölen kişi tabii ki de Pusat'tan başkası değildi.

"Hallettim, Pusat," dedi Ateş üzerimdeki ilgisini Pusat'a çevirerek. "Güvenliği kontrol ettin mi sen?" Pusat kafasını onaylarcasına salladığında Ateş yine ilgisini bana çevirdi.

"Seni izlerken çok sıkıldığını hissettim, artık sıkılmıyorsun sanırım," dedi göz kırpmadan hemen önce.

"Sıkılmıyorum, seksi puştum geldi, nasıl sıkılabilirim ki?"

"Aşkın! Bana böyle seslenmeye devam mı edeceksin?"

"Evet, sen her zaman benim seksi puştum olacaksın." *Sen iflah olmazsın* der gibi kafasını iki yana salladı.

Kadehimi yenileyecektim ki şişede az kaldığını fark ettim. Zaten çok da sevmemiştim. "Bu içkiler sarmıyor beni, daha keskin bir şeyler istiyorum."

"Bir gün sarhoş olmanı o kadar çok istiyorum ki," dedi bana ters ters bakarken. Locanın hemen yanında duran Selim'den ağır bir şeyler istediğimi söyleyerek arkama yaslandım.

"Neden adama bu kadar sert davranıyorsun?" dedi Ateş.

"Çok gıcık bir yönetici, çalışanlara zulmediyor resmen. Ayrıca ben burada çalışırken bana pek de masum bakmıyordu." Son cümlemle kaşları derince çatıldı.

"Bunları bana neden daha önce söylemedin?"

"Senin çalışanın sonuçta, eğer muhbir değilse beni çok da ilgilendirmez diye düşündüm."

"Senin benim yok Aşkın, konu neyle ilgili olursa olsun, eğer seni zerre kadar bile rahatsız eden biri ya da bir durum varsa bunu bana söyleyeceksin."

"Emrin olur," dedim gözlerimi devirerek. Bu sırada bana özel açılan şişe gelmişti. Selim, yanında bir garson kızla gelirken özellikle kendisi açtı şişeyi.

"Mahzenden mi çıkardınız?" diye sordu Ateş, Selim'e bakarken.

"Evet efendim, en sevdiğiniz özel şişelerden birini getirdim. Ayrıca çok da ağırdır."

"Ben de bir kadeh alayım," dedi Ateş, Selim bir an tedirgin oldu. Ateş dikkatle onu izliyordu.

"Ta- Tabii, efendim ama size başka sevdiğiniz şişelerden birini açabiliriz."

"Gerek yok! Dediğimi yap." Aramızdaki konuşmayı diğerleri yüksek müzik sesi yüzünden duymuyordu. Selim titreyen elleriyle Ateş'e de bir kadeh doldurdu.

Ateş önüne koyulan kadehe baktı ve Selim'e kafasıyla gitmesini işaret etti. Ardından yine bana yakınlaştı. "İçiyormuş gibi davran ama ağzına değmesin!" Dediğini yaptım, kadehi dudaklarıma götürdüm, içiyormuş gibi yaptım ve yutkundum. Ardından kadehi masaya bıraktım. Pusat'ın da bakışları üstümüzdeydi, bir tuhaflık olduğunu fark etmişti.

"Neler oluyor?"

"Bilmiyorum ama dikkatli olmamız gerek, kimin bizi izlediğini fark etmemiz lazım."

"Buranın sahibisin, çok fazla göz üstümüzde. Ayrıca şişenin içinde bir şey olduğunu nasıl anladın?" Bir de ben kendime şüpheci derdim, Ateş benden daha şüpheciydi.

"Bunları sonra konuşuruz, normal davran." Pusat'la Ateş'in arasında bir bakışma geçti. "Haydi gel, dans edelim."

"Ne dansı, Ateş? Biri bizi izliyor diyorsun, ya bu masaya gelip birine zarar verirlerse?"

"Seni masadan uzaklaştırmaya çalışıyorum çünkü asıl hedef sensin. Merak etme, kimse bu masadakilere zarar veremez. Pusat burada, sen de hemen yanımda olacaksın," derken sadece bana anlatmıyor, bana zarar gelmeyeceğine kendini de ikna etmeye çalışıyordu.

Ayağa kalktığında elimden tutarak beni de kaldırdı. İkimizin dans şarkısı *Speak Softly Love* çalmaya başladığında buna şaşırabilirdim, eğer Ateş'in açtırdığını bilmeseydim. Şarkının hareketli bir versiyonu çalıyordu.

Ateş insanların arasına karışırken beni de kendisine çekmişti, eli belime giderken ben de elimi omzuna koydum. Bakışları dikkatle etrafta geziniyordu.

"Etrafa çok bakma, Aşkın," dedi kulağıma doğru.

"Sen bakıyorsun ama. Ayrıca merak etme, ben adamın röntgenini çekerim, o yine anlamaz ona baktığımı."

"Ben bakarım, sen bakma," dedi egoma laf etmeyerek.

"Ateş, burada birinin beni öldürmeye çalıştığını söylüyorsun ve biz dans ediyoruz!" Bu çok seksiydi!

"Öyle bebeğim, her dansımızda kazanacağız."

"Dans bir yarış değildir."

"Eğer Ateş ve Ateşpare dans ediyorsa, dans bir yarıştır," derken hareketleri hızlanmıştı, beni kendisinden uzaklaştırırken ben de ona aynı şekilde ayak uyduruyordum.

Kendin emin oluşu ve zekâsı, onu neden hep başka gördüğümü hatırlatıyordu bana.

Beni sertçe kendisine çektiğinde göğsüm göğsüne çarptı, eli yine belimi buldu. Diğer eli de bacağıma giderken vücudumu arkaya doğru yatırdı. Bir eli de bacağımı okşuyordu. Şarkı hareketlendiğinde birbi-

rimizden uzaklaştık. Şarkı yavaşça özünden uzaklaşarak teknoya dönmüştü.

Sırtımı göğsüne yaslayarak, çaktırmadan etrafı inceledim. Kalçamı ritimle hareket ettirirken Ateş'in eli de çıplak karnıma sarılmıştı.

"Onu bulamıyorum," dedi kulağıma doğru yüksek sesle. "Bu her kimse işi iyi biliyor."

İkimiz de dikkatliydik ama bizi izleyen bir çift gözü yakalayamamıştık. İçkiyi içtiğimi düşündürmüş ve bunun ardından da kalkarak beni öldürmeye çalışan kişinin beni inceleyeceğine emin olarak mekânın tam ortasında dans etmiştik ama sonuç hüsrandı. Bunu yapan kişi arkasına dönüp bakmayacak kadar kurnaz, onu fark etmememizi sağlayacak kadar da zekiydi.

"Ateş, bunu kimin yaptığını biliyorum sanırım," derken hâlâ dans ediyorduk. Kollarım boynundan aşağı doğru inerken bir eliyle bileklerimi tutmuş ve beni yine kendisine çekmişti.

"Şu peşindeki seri katil mi?" dedi kulağıma doğru.

"Evet, o."

"Gidelim şu lanet yerden yoksa birileri elimde kalacak," dedi sert sesiyle. Dans etmeyi kestik ve masaya döndük.

"Bu ne böyle? Renginden güzel bir şeye benziyor," diyordu Tarık, Ateş'in hiç içmediği kadehe uzanarak. Ancak ben buna müsaade etmeden elindeki bardağı alıp yere fırlattım. Bacaklarımıza somon renkteki şarap sıçrarken Tarık hayretle bana bakıyordu. Sadece Tarık değil, masadaki herkes.

"Sevgilimin dudağının değdiği şeyi içebileceğini mi sanıyorsun?" dedim bağırarak. "Hem sen az önce dört kızla dans etmiyor muydun? Niye geldin?"

"Aa manyağa bak!" dedi Tarık. Ablam bunu gerçekten kıskançlık sanıp gülerken Baybora bir terslik olduğunu fark etmişti. Deniz de söylediklerimden sonra gülüp geçmişti.

İçkiyi dökerek her şeyin farkında olduğumuzu açık etmiştim. Tarık yine farkında olmadan sıçmıştı işin içine. Elimde kalacaktı bir gün. Aslında içmesine izin verecektim de işte...

"Burası çok gürültülü, eve geçip orada devam edelim mi eğlenceye?" dedi Ateş de herkesi buradan hızla çıkarmak isteyerek.

"Çok iyi olur, başım ağrıdı benim de," dedi Baybora hemen. Nasıl yani? Başı da mı ağrıyabiliyordu?

"Evet ya, sarmıyor buralar artık," dedi Pusat da. Diğerleri itiraz etmeyince kısa süre içinde kalktılar. Ateş'in korumaları her taraftayken ön kapıdan çıkarıldılar. Bilerek ön kapıyı seçmişti Ateş, magazinciler ve kameralar doluydu her tarafta.

"Pusat, sen de bizimkilerle önden git," dedi Ateş ancak Pusat kafasını iki yana salladı.

"Yusuf geçsin, ben sizin yanınızda başka bir araçta olacağım," dediğinde Ateş bunu sessiz kalarak kabul etti. Eli elime kenetlenmişti, tüm flaşlar üstümüzdeydi.

"Nasılsınız, Ateş Bey? Uzun süredir ortalıklarda görünmüyorsunuz." Biz magazincilerle konuşurken bizimkiler araçlara bindirilmiş ve onlara hissettirmeden üst düzey bir koruma çemberine alınmışlardı.

"Çok yakışıyorsunuz. Yakın zamanda evlilik düşünüyor musunuz?" demişti başka bir gazeteci de. Gazetecilerin burada olma sebebi de Ateş'in buna izin vermesiydi zaten.

"Teşekkürler, zamanı geldiğinde neden olmasın?" dedi Ateş samimi şekilde. "İyi geceler."

Uzaklaşacağımız sırada başka bir adam konuştu: "Aşkın Hanım, hamile olmadığınızı kanıtlamak için mi böyle bir elbise tercih ettiniz?" Aynen, amına koyayım! Benim cevap vermeme kalmadan Ateş öyle bir bakış attı ki gazetecilere, hepsi sustular.

Ateş'le magazincilerin yanından uzaklaşırken önümüze Ateş'in zırhlı araçlarından biri gelmişti. O sürücü koltuğuna geçerken ben de yanına yerleştim.

Peşimizde Ateş'in korumalarının olduğu bir konvoy vardı. Bir süre ilerleyip ara sokaklardan uzaklaştık. "Bu hoşuma gitmedi, kaçmış gibi göründüm!" dedim söylenerek.

"Görün Aşkın, egon mu zedelenecek?" dedi Ateş ters şekilde.

"Evet! Ben kimseden kaçmam, savaşırım. Keşke yolumuzu kesseler de belalarını si-" Konuşmamın devamını getiremedim çünkü paralı otoyola geçtiğimiz an silah sesleri duyulmaya başladı.

"Keşke başka bir şey dileseydin," dedi Ateş söylenerek hızını artırırken. Hemen yanımızda Pusat'ın arabası vardı, arkamız ve önümüz koruma altındaydı ama karşı taraf güçlü olmalıydı ki araç sayımız yavaş yavaş azalıyordu. Bizi yalnız bırakmaya çalışıyorlardı.

Araç karanlıkta son hızla ilerlerken bağırdım. "Yere dikenli tel kurmuşlar!" dememle Ateş ani şekilde *drift* attı, aracın gidebileceği bir yer olmadığı için ters yönde son hız sürmeye başladı. Korumaları-

kitapkurdu.com
daha fazla e-kitap

nın olduğu araçlar dikenli teli fark edemedi ve kısa süre içinde etkisiz hâle geldiler. En son Pusat'ın da ön tekerleklerine telin girdiğini görmüştüm. Eğer Ateş bu kadar ani bir *drift* yapmasaydı biz de takılırdık ama bu tekerleklere bir şey olmazdı. Tabii, tellerde patlayıcı yoksa.

"Hemen Pusat'a ulaş, zırhlı araçları sadece dikenli telle durdurmaya çalışmazlar. Kesin patlayıcı vardır."

"Ellerim dolu maalesef, Aşkın!" Ateş şu an ters yönde son hızla sürüyordu ve gelen arabalara çarpamamak için büyük bir çaba gösteriyordu. Pusat'ı ben aradım ama açmadı.

Önden gelen araçlar o kadar çoğaldı ki bu araçlar da bize ateş açmaya başlayınca daha fazla dayanamadım. Önümüzü kesmişlerdi, bizi kıstıracaklardı, arabanın kaçacak alanı kalmamıştı.

"Kemerini tak, Aşkın!" dedi Ateş işlerin kızışacağını anladığında.

"Sen tak, güzelim," dedim ve arka koltuğa geçtim.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı Ateş. Bagaj kısmındaki kapağı kaldırdım. Büyük bir tüfek vardı, burada olduğunu biliyordum çünkü daha önce çok beğenmiş ve gözüme kestirmiştim bu aracı.

"Bagaj kapısını aç!"

"Aşkın, saçmalama!"

"Seçeneğimiz yok, arkadan da geliyorlar!"

"Olmaz, ikimizi de öldürteceksin," dedi. İkimiz de bağırıyorduk.

"Fena mı? Birlikte ölmüş oluruz işte." Tüfeği kolumun altına sıkıştırdım, mermileri hazırladım. "Ama beni öyle kolay kolay öldüremezler. Kendin diyordun savaştayız diye, bu savaş sadece mecazi mi olacak sanmıştın? Yeni başlıyoruz, güçlü olan kazanacak."

Ateş istemeyerek de olsa bagaj kapağını açtı. Kapağın açılmasıyla mermi yağmuruna tutulduk. Ateş vurulmamam için sürekli sağa sola hareket ediyordu ve bu beni de engelliyordu.

Hiç durmadan arkadan gelen araçlara ateş etmeye başladım. Arkalarından Pusat'ın aracı da geliyordu. O da hem aracı kullanıyor hem de ateş ediyordu.

"Kumama bak be!" dediğimde Ateş sessizdi. Belki de silah seslerinden sesimi duyamamıştı.

Bana ateş etmeye devam ettiler, ben de şimdiden dört aracı mermi yağmuruna tutup oyun dışı bırakmıştım bile. Ancak yerine yenileri geliyordu. "Haydi, annenize gelin!" derken diğer elime de başka bir silah almıştım.

Tam kendimi iyice kaptırmıştım ki Ateş bagajı kapattı, zaten yeterince araç indirdiğim için ön tarafa geçtim. "*Sunroofu* aç! Öndekileri de indireceğim."

"Yeter!" Çatışan bendim ama korkudan derin derin nefes alan oydu.

"Yetmez! Aç şu camı," dedim inatçılığımdan ödün vermeyerek.

"Hayır! Direksiyona sen geç, bu sefer ben ateş edeceğim."

"Sen son hız sürerken mi? Nasıl?"

"Kucağıma gel," dediğinde sırıttım.

"Şimdi mi? Sırası mı ki? Bence de çok seksi olur ama,"

"Aşkın! Germe beni." En öne geçerek bacağımı ona doğru uzattım ve tek hamlede kucağına oturdum.

Topuklu ayakkabılarım gaz pedalındaki ayağının üstüne gitti. Direksiyonu kavradım. Ateş dağılmış saçlarımın kokusunu derince soludu, yanağıma sert ve uzun bir öpücük bıraktı.

"Yara almadın, değil mi?"

"Turp gibiyim, test edelim mi?" dediğimde gülüşünü saçlarımın arasına çarpan nefesinde hissettim.

Ateş yavaşça kalkarken kalçamı ona doğru kaldırdım ve bilerek hareket ettirdim. "Aşkın!" dedi çıldırmanın eşiğindeyken. O tam kalktığında birazcık daha sürtündüm ve onun yerine oturdum. Ateş arka tarafa geçerken iki tane silah almıştı eline.

Sunroofu açtım ve Ateş kafasını dışarı çıkardı. Bunu yapmasına gerek yoktu, kafasından bir kurşun yeseydi bunun dönüşü olmazdı. Kalbimdeki çarpıntı nefesimi keserken bir süre orada ateş etmesine izin verdim.

Önümüzdeki araçları indiriyordu, iki elinde iki silahla çok seksi olduğuna emindim ama şu an bunu bile düşünemiyordum. *Sunroofu* kapatmaya başladığımda Ateş içeri girmek zorunda kaldı. Rüzgârdan saçları dağılmış ve havalanmıştı.

"Neden kapatıyorsun?"

"Müjde Ar yapacaktım seni ama hemen kaçtın," dedim çapkın bir tavırla.

"Aç şunu!"

"Gerek yok, önümüz açıldı, hemen ana yola geçeceğim. Polis doluşmuştur bile ama büyük ihtimalle yakalanmayacaklar."

"Neden?"

"Çünkü tahmin ettiğim kişiyse bizim kadar kurnaz biri."

"Yerimi geri ver," dedi.

"Kucağıma gel," dediğimde kaşları çatıldı ve hızlı bir hareketle yerine geri geçerken beni de kucağına almıştı.

Tam bu sırada arabaya tekrar ateş açıldı ancak bu kısa sürdü. Arabasını son hız, ters süren Pusat yanımıza yaklaşanları indirmişti. Ayrıca ön tekerlekleri hasar gördüğü için düzgün gidemiyordu.

"Alalım şunu da, şimdi başına bir şey gelecek," dediğimde Ateş arabayı Pusat'a yaklaştırdı. Hızımız düşerken arka koltuğun otomatik kapısını açtı Ateş, Pusat kendi arabasından hızla inerek arkaya geçtiğinde nefes nefeseydi.

Beni Ateş'in kucağında gördüğünde gözleri irileşti. "Bari çatışmanın ortasında yapmayın, amına koyayım!"

"İyi misin?" dedim kafamı çevirip onu süzerken. Hâlâ Ateş'in kucağında oturuyordum, koltuktan daha rahat olduğu kesindi.

"İyiyim, siz nasılsınız? Bir ara baktım ki bagaj açmalar, kafa çıkarmalar... Manyak mısınız lan siz?" dedi nefes nefese.

"Polis ulaşmış mı?" dedi Ateş hızla arabayı sürerken.

"Evet, bizimkiler kalanları temizledi."

"Bir sürü kişi öldü, sıkıntı çıkmayacak mı?"

"Bize saldıran onlardı, biz kendimizi koruduk. Kamera kayıtlarında nasıl başladığı vardır," dedi Ateş de rahat şekilde. Güçlü mafya bağlantıları böylesine rahat olmasını sağlıyordu, kaşlarım çatılırken kucağından kalktım ve yan koltuğa geçtim. Ateş bundan pek memnun kalmamış olacak ki yandan bir bakış attı bana.

"Kimdi bunlar acaba?" dedi Pusat dışarıyı izlerken.

"Şu Meksikalı mafyanın gönderdikleri. Ama bunu yöneten kişi şu orak olan."

"Orak ne alaka be?" dedi Pusat sesi incelirken.

"Azrail'in kılıcı diyorlarmış ya, Azrail'in kılıcı ne, Pusat?"

"Tırpan," dedi düşünceli şekilde. "Orak ne alaka?"

"Ben ona orak demeyi daha çok sevdim. Bir itirazın mı var? Ayrıca katilimiz o kadar da havalı değil. İspanyolca ile kulağa havalı geldiğine bakmayın."

"Sen kıskanıyorsun bu katili," dedi Pusat keyifle.

"O kim ki onu kıskanacağım? O oraksa ben, onu kullanan Azrail'im," dediğimde Ateş yandan bir bakış atmıştı. "Ne? Yalan mı?" dediğimde kafasını iki yana salladı sadece.

"Çarpılacağız bir gün şunun yüzünden, demedi deme," dedi Pusat, Ateş'in koluna vurarak.

"Sendeki öz güvenin çeyreği bende olsa dünyayı yönetiyordum, şerefsizim."

"Öylesin zaten," dediğimde gözleri kısıldı.

"Selim'i de getirsinler, onun icabına kendim bakacağım."

"Yılların çalışanı, onu da almışlar."

"Almak değil de bir şeylere göz yummasını sağlamışlar. Mekânda güvenlik üst düzeydi, hem yılbaşı gecesi olduğu için hem de ailem orada olduğu için içeri girenler sayılı kişilerdi. Bunu yapan kişi bir çalışan kılığında girdi ve masaya gelecek şişeyi değiştirdi. Selim olayı anladı ama tam çözemedi ancak bu ihanet ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Benim sevgilimin canına kast ettiler." Son cümlede bakışları ağırlaşmış, gözleri kısılmış ve karanlığını etrafa saçmıştı.

"Onu da aslanlara mı yedireceksin?" dedim hevesle.

Güldü. "Eğer istersen."

"Evet ama izleyelim yine, geçen sefer şoke olduğum için hiç keyif alamadım!"

"Siz hastasınız, amına koyayım!" dedi Pusat arkadan bağırarak.

"Biraz daha küfredersen ben sana koyacağım," dedi Ateş dikiz aynasından Pusat'ı keserken.

"Sevgilin edince sorun yok ama!" Bu adamın alınganlıkları canıma tak etmişti.

"Sen edemezsin Pusat, Aşkın'ın ağzı bozuk olabilir ama sen ona karşı saygını korumak zorundasın."

"Ben sana da ediyorum!" dedi Pusat mükemmel bir savunma yaparak.

"Bana edebilirsin ama Aşkın'a değil." Tamam, Pusat'ın beni kıskanmasını seviyordum ama Ateş'in bu kadar sert çıkmasına gerek yoktu.

"Bu bizim iletişim şeklimiz," dedim aniden Pusat'ı savunmaya geçerek.

"Böyle bir iletişim şekli yok, daha önce de rahatsız olduğumu dile getirdim."

"Peki, rahatsız oluyorsan devam etmem, patron," dedi Pusat da aniden trip moduna geçerek.

"İyi," dedi Ateş asla yumuşamadan.

"Az önce saldırıya uğradık, gündemimiz Pusat'la konuşmam olmamalı."

"Senin bu saldırıyı pek taktığını düşünmüyordum," dedi Ateş bu sefer de bana sararak. "Yakalanmaya da ölmeye de fazla heveslisin." Anlaşılan düşündüğümden fazla gerilmişti.

Biz de ayrı bir tartışma içine girdik ve eve ulaşana kadar da bu devam etti. Herkes sağ salim gelmişti, tüm dertleri bendim.

"Saçım başım dağıldı, önce üstümü değiştireceğim," dedim arabadan inerken.

"Ben de geleyim," dedi Ateş, ardından Pusat'a döndü. "Getirdiler mi?"

"Getirmişler, kulübeye almışlar. Konuşturmaya başlayayım mı?"

"Yok, bu gece kalsın orada. Ne zaman öleceğini düşünüp sabaha kadar korksun." Pusat kafasını salladı, daha fazla konuşmadı ve eve yürüdü. Bizse ada kısmına geçmek için jet skiye bindik.

Öne oturup onu arkama attığımda ellerini belime dolamıştı. "Pusat'a neden öyle yaptın?"

"Ne yaptım, Aşkın?"

"Ters ters konuştun, kırdın."

"Bunu hak ediyordu, yapma dediğim şeyi yapmamayı bilmeli." Tamam bu kırıcıydı, kumam hakkında böyle konuşması hiç hoşuma gitmemişti.

"O senin arkadaşın."

"Aynı zamanda da çalışanım, Aşkın. Sen tek çalıştığın için olaylara benim kadar hâkim değilsin ama yıllardır çok şey tecrübe edindim. İş ayrı, arkadaşlık ayrı," dese de aslında arkadaşlıklarını çok daha önde tuttuğuna emindim. Sadece kendini kandırıyordu.

"Öyle de Pusat zaten çok iyi bir çalışan, adam senin için ölüyordu, daha ne yapsın?"

"Benim için ölmesi iyi olduğunu göstermez, fedakâr olduğunu gösterir. Yeterince iyi olsaydı saldırıyı engellerdi."

"Çok acımasızsın, puşt. Ben bile kırıldım," dediğimde karnıma çimdik atmıştı. Bu sırada adaya gelmiştik bile.

Birlikte eve geçtiğimizde de yukarı çıktığımızda da sessizdik. "Bir duş mu alsam?" dedim vücudumu esnetirken.

"Sen bilirsin bebeğim, hızlı al da işlerimizi halledelim."

"Ne işi?" dedim hevesle.

"Bizimkilerin yanına uğrayalım, sonra da şu saldırıyı araştıralım."

"Tamam, çıkarım on dakikaya, eşlik etmek ister misin?" dediğimde gözleri parladı ancak bu parıltı kısa sürdü.

"Yok, ben gelirsem on dakika değil, on saat sürer o duş," dediğinde gülerek banyoya geçtim. Üstümü hızla çıkarıp bedenimi rahatlatacak kısa bir duş aldım.

Odaya döndüğümde Ateş odada değildi. Giyinme odasına geçip siyah, rahat bir pantolon ve üstüne kısa, bordo bir bluz giydim. Saçlarımı kurulamadan odaya geri döndüm. Terasın kapısı aralıktı, içeri giren soğuktan, bunu görmeden de anlamak mümkündü.

Çıplak ayaklarımla balkona çıktım. Ateş bu soğukta, üstünde sadece bir gömlekle terastaki koltuklardan birine oturmuş, sigara içiyordu. Yanına yaklaştım, kucağına oturduğumda beni kendisine çekti.

"Saçların ıslak, ayakların çıplak ve bu soğukta dışarı çıkıyorsun," dedi onaylamaz şekilde. "Canını hiç düşünmüyorsun."

"İçeride olsaydın sen de."

"Sigara içmeye çıkmıştım, girelim haydi."

"Yok, iyi geldi temiz hava." Ben de bir sigara yaktım ve sessizce dalgaların sesini dinledik.

Sigaramın bitmesine yakın, itiraz kabul etmeksizin kucağında kaldırdı beni ve içeri soktu. "Buz gibi olmuşsun," diye de söyleniyordu. Beni yatağa bıraktığında yorgunlukla uzandım.

"Hiçbir şey yapasım yok, uyusak mı?"

"Sen uyu istersen, gelirim ben de birazdan," dediğinde alt dudağımı büktüm. Zaten günlerdir onsuz uyuyordum.

Yatakta doğruldum, bu sırada Ateş cebinden siyah, kadife, küçük bir kutu çıkardı. Tam karşımda durdu ve kutuyu açtı. Kutunun içinde tüm dünyadaki ışığı yansıtıyormuş gibi parlayan bir yüzük vardı.

"Dedem bu yüzüğü Firuze'ye özel yaptırmış. Dünyanın en iyi taşlarını bulmuş ve en iyi ustalarına yaptırmış. Firuze'nin gözlerinin maviliğine benzemesini istemiş ama Firuze'nin parmağına takamamış. Takacağı akşam babam kaçırılmış, ertesi gün de Firuze'nin büyük aşkı Kaptan çıkıp gelmiş. Zaten bir daha da Firuze'ye yakınlaşamamış. Dedem yüzüğü babama vermiş, babam da anneme takmış. Annem vefat ettiğinde bu yüzük parmağındaydı, bir gün âşık olduğum kadına vereceğimi söylerdi hep. İster tak ister takma, ister teklifimi kabul et ister etme ama bu yüzük senin. Senden başka kimseye ait olmayacak."

Sesi, sözleri ve hisleri nefesimin kısa bir an kesilmesine neden oldu. Kutuyu kapattı ve açık avucumun içine bıraktı. Diğer eli de yüzüme çıkıp yanağımı hafif hafif okşadı.

"Ateş, bu çok değerli."

"Sen de öylesin," dedi gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmazken.

"Benim gibi biriyle evlenemezsin, Ateş." Tam konuşacaktı ki yerimden kalktım, kutuyu yatağın üstüne bırakmıştım. Onun karşısına geçtim. "Kör mü oldun? Görmüyor musun, Ateş?" derken sesim yükselmişti.

"Kendin söyledin, tüm dünya peşimde ve beni öldürmek istiyor. Ayrıca ikimiz de bir sırrın sonsuza dek gizli kalmayacağını biliyoruz. Geçen gün polisler öylesine bir şey için beni almaya geldiklerinde ne hâle geldin! Bir gün kimliğim ortaya çıkarsa, kafama silah dayayıp bileğime kelepçeyi takarlarsa ne yapacaksın? Karının hapis yatmasına dayanabilecek misin? Sakın *ben seni korurum, kaçırırım,* deme. Senin de gücün bir yere kadar, ben senin bile kurtaramayacağın kadar çamura battım."

"Aşkın..."

"Ben bir gün ya yakalanacağım ya öldürüleceğim, sen buna dayanabilecek misin?"

"Saçma sapan konuşma!"

"Saçma sapan konuşan sensin Ateş, gerçekleri unutmayacak kadar zeki bir adamsın. Ben bir katilim, sense mafya. Bizim mutlu bir hikâyemiz olamaz. Kanın içinde doğduk, kanla tanıştık ve kanla biteceğiz."

Yüzümü avuçlarının içine aldı. "İkimiz de mutlu bir hikâye aramıyoruz zaten, birlikte olsak yeterli. Ve endişelenme, o gün geldiğinde yakalansan da ölsen de seninle olacağım. Sen benim ailemsin, Aşkın ve ben sadece ailesi için yaşayan bir adamım."

"Peki, ailen, korumak zorunda oldukların?"

"Her şeyin çaresine bakacağım, sen bunları dert etme."

"Sen romantik bir adamsın, aile seviyorsun ve ileride çocuk da isteyeceksin. Bir yuva isteyeceksin, ben bunların hiçbirini sana veremem. Ben ablam için bile öldürmekten vazgeçemediysem kimse için geçemem. Buna dayanabilecek misin? Kendimi tehlikeye atıp her gece bir cinayet işlememi seyretmeye dayanabilecek misin? Şimdi için konuşma, yıllar sonra da aynı olacak mı hislerin ve düşüncelerin?"

"Bunlar umurumda değil. Evet, çocukları çok severim ama sen istemezsen olmaz. Öldürmekten vazgeçmeni de istemiyorum senden, seni senden iyi tanıdım, Aşkın ve maalesef ki sana dair her şeyi seviyorum. Senin o nefret ettiğin katil tarafını bile. Ve eğer korktuğun şey, yıllar içinde senden soğumamsa bunu da düşünme. Benimle evlenmesen de

bir gün yakalansan benim içim yanmayacak mı sanıyorsun? Olanları geri alamayız ama geleceğimizi yönetebiliriz. Yani saçma sapan düşünmeyi kes."

Öyle bir konuşuyordu ki her şeyimi kabulleniyordu. Yüzük kutusunu benim tarafımdaki komodinin üstüne bıraktım.

"Haydi, gidelim," dediğinde bana uzattığı elini tuttum. Birlikte aşağı inip kara kısmına geçerken ikimiz de sessizdik.

Büyük malikâneye girdiğimizde içeriden sesler geliyordu. Ablamın ve Ferda'nın kahkahaları salonu dolduruyordu.

"Siz gülün, hiç komik değildi," diyordu Tarık. Ateş'le salona geçip ikili koltuğa yerleştik.

"Tarık dört kızla dans ediyordu ya bugün, kızlar evliymiş!" dedi Bahar kıkırdarken.

"Hepsi mi evliymiş?" dediğimde salondaki herkes buna katıla katıla güldü.

"Evet, hem de hepsi bir adamla!" dedi ablam da gülerken.

"Adam Arap şeyhiymiş, ben de adamın karılarıyla dans ediyormuşum. Beni gördüğünde kellemi alacaktı da Ateş'in korumaları sağ olsun, hemencecik kaçtım bizim locaya. Allah'tan çabuk kalktık da adam peşime düşemedi."

Ateş'e çevirdim kafamı. "Bak, hayalinde olmak istediğin adam." Ofladı.

"Ne alaka Aşkın ya? Yine bir şekilde bana laf sokmayı başardın, tebrik ediyorum."

"Sen seviyorsun dördü falan." Nefesini verdi sıkıntıyla. Sessiz kaldığında kaşlarım çatıldı. "Burada *seni daha çok* demen gerekiyordu!"

"Ben artık sana hiçbir şey demiyorum."

Bakışlarımı yeniden Tarık'a çevirdim. "Benim bir suçum da yoktu; biriyle dans edeyim dedim, dördü çevirdi etrafımı ama iyiydi bayağı. Biri melez, biri sarışın, biri kızıl, biri kumral... Cennete düştüğümü sandım. Bir de cilveliler, Türkçe konuşamıyorlardı ama pek umursamadım, gerçi adamın gelmesi de iyi oldu bir bakımdan yoksa ırzıma geçeceklerdi," derken iki eliyle göğüslerini örtmüştü. Sözleriyle herkes daha çok gülerken Pusat yanındaki yastığı Tarık'a fırlattı.

"Ne puştsun sen de, aklın fikri bir taraflarında. Keşke atsaydım seni adamın önüne." Pusat'ın sözleriyle Tarık alt dudağını büzdü.

"Kalbimi kırıyorsun."

Saatler ilerlemiş, vakit epey geç olmuştu. Polis bir ara uğramış ve ifadelerimizi alması gerektiğini söylemişti. Tabii, bu konuşmayı bahçede yapmıştık. Ablamın ve diğerlerinin hâlâ saldırıdan haberi yoktu.

"Çok geç oldu ya, yarın işe gideceğim," dedi Naz esneyerek.

"Burada kalın bugün, yol çekmeyin şimdi," dedi Ateş de.

"Yok ya, İhtiyar zaten yeni yıla bizsiz girdi, yarın da görmezse yalnızlık çeker," dedi düşünceli şekilde Naz.

"Naz, çok yoruluyor gibisin. Hem ev işlerine koşuyorsun hem de hastaneye," dedi Ateş düşünceli şekilde. "Emeklerinin karşılığını alıyor musun hastanede?"

Naz bir an ne cevap vereceğini bilemedi. "Evet, yoruluyorum ama bu benim işim sonuçta."

"Bir aile dostumuz yeni bir hastane açıyor. İstersen seni önerebilirim, şartların çok daha iyi olduğuna eminim." Naz'ın kaşları çatıldı.

"Torpille beni işe mi sokacaksınız yani?"

Ateş güldü. "Hayır, hayır, öneri sadece. İşi kapıp kapmamak sana kalmış." Naz da gülümsedi bu sefer.

"Peki, bir şansımı denerim, enişte." Son kelimesiyle Ateş bir şey içmemesine rağmen öksürdü. Heyecanlanmıştı tabii.

"Yeni bir karakol açan aile yakının da var mı, Ateş?" dedi Deniz de imayla.

"Yok ama bir gün karakolda işler istediğin gibi gitmezse büyük bir güvenlik ağımız var," dedi Ateş de aynı şekilde samimiyetsizce.

"İşime ve devletime âşık bir adamım ben," dedi Deniz.

"Ne güzel, işini severek yapmak herkese nasip olan bir şey değil," dedi Baybora da konuşmaya dâhil olarak. Ancak bu çok masumane bir konuşma da değildi.

"Kalkalım artık biz."

"Kalın ya," dedi Pusat birden küçük bir çocuk gibi. "Yani şimdi Bahar yorulmuştur, ona üst katta bir oda ayarlatırım, yol çekmesin bir de." Bahar onu heyecanla dinliyordu, kafasını hevesle salladı.

"Neden üst kat, Pusat? Geçen sefer ne güzel evine gitmiştik. Ben çok sevdim evini." Gülmemek için yanağımın içini ısırdım. Tarık ve Deniz artık Pusat'a çok da sevecen bakmazken Pusat kızarmayı geçmiş, morarma evresine ulaşmıştı.

"Ben de kalıyorum o zaman!" dedi Tarık sinirle.

"Tamam, biz gidelim," derken Deniz kalkmıştı ve hemen ardından da Naz da kalktı.

"Alkol aldınız, bizimkiler bıraksın sizi," dedi Ateş yine centilmenliğini bırakmayarak. Deniz de bir polis olarak alkollü araç kullanmayı savunamadı ve Ateş'in teklifini kabul etti.

"İyi geceler," diyerek ayrıldılar yanımızdan.

Arhan hâlâ Ferda'nın yanında oturuyor, konuşmaya pek dâhil olmuyordu. Ateş, kıstığı gözleriyle Arhan'a baktı. "Sen neden Ferda'nın dibinden ayırılmıyorsun bugün?" dedi daha fazla kendini tutamayıp.

"Neden ki?" dedi Arhan da kaşlarını çatarak.

"Haydi, sen de evine geç yoksa elimden bir kaza çıkacak."

"Aman her haltı da kıskan!" dedi Arhan ve kalktığında kaşınıyor olacak ki Ferda'nın yanağına bir öpücük bıraktı. Tarık o yöne çok bakmadı.

"İyi geceler size," dedi ve o da çıktı salondan. Bu sırada Tarık kadehini yenilerken Pusat ve kendisine yine gereğinden fazla koymuştu. Birazdan sarhoş olurlardı.

"Biz de kalkalım mı?" dediğinde kafamı olumluca salladım.

"Bahar'ın da uykusu gelmiştir," dedi Pusat.

Tarık hemen atıldı. "Geldiyse geldi, sana mı geldi? Gel Bahar'ım, ben seni uyutayım abiciğim." Bu tartışmanın uzun süreceği belliydi. Ablam yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onları izliyordu.

Mutluydu, daha önce hiç olmadığı kadar...

Kalkarken Ateş'in elini tutup onu da kaldırmıştım. Birlikte evden çıkıp adaya geri döndüğümüzde onu ne kadar özlediğimi daha iyi anlamıştım.

Hâlimiz kalmadığı için jet ski yerine tekneyle geçtik adaya.

"Saldırıyı düzenleyenlerden yakalayabildiğiniz oldu mu?"

"Olmadı, çoğu ölmüş zaten, kalanı da polis topladı. Tahmin ettiğin gibi hepsi yabancıydı. Durumu fark eden emniyet, özel koruma sağlayabileceklerini söylediler."

"Hayret, seni pek sevmezler."

"Öyle de bu sefer durumun farklı olduğunun onlar da farkında. Bu artık uluslararası bir sıkıntı boyutuna ulaşmak üzere," derken üst kata çıkıyorduk.

"İşin içine çok girmelerine izin verme, benimle bağlantın biraz daha ortaya çıkmasın."

"Bunun için elimden geleni yapacağım," derken yatak odasına geçmiştik. Giyinme odasına geçip üstümü çıkardım ve mürdüm rengi sa-

ten geceliğimi giyerek odaya geri döndüm. Ben makyaj masasına geçip vücuduma nemlendirici sürerken Ateş dikkatle beni inceliyordu.

Aynadan ona göz kırptığımda gülümsedi. O da üstünü değiştirmek için kalktı, hâlbuki birlikte de pekâlâ değiştirebilirdik. Nemlendirici sürmeye devam ederken aynadaki görüntüde saatler önce komodinin üstüne bıraktığım kadife kutu dikkatimi çekti.

Hâlâ gerçek olamayacak kadar tuhaftı her şey.

Evlilik saçmalıktan başka bir şey değildi bana göre, birine âşık olup tüm hayatını ona bağlamak duyduğum en saçma şeylerdendi belki de. Aynadaki yansımama takıldı bakışlarım.

Neden sessizsin, V?

Haydi, zihnimin içinde fısıldayıp bana ne yapmam gerektiğini söylesene, beni şeytanlarımızın tutsağı yapsana yine.

Ateş siyah bir eşofman ve tişörtle yatağa girdiğinde ben de kalktım ve hevesle yatağa geçtim. Tableti alacaktı araştırma yapmak için ancak ondan önce davrandım ve eline vurdum. Onunla uyumak istiyordum. Yanına uzanıp başımı göğsüne gömdüğümde ışığı kapattı ve üstümüzü örttü.

"Üşümüşsün," dedi kolumu okşarken.

"Ben üşümem."

"Kendini süper kahraman gibi görmeyi tahmini olarak ne zaman bırakırsın?"

"Bir süper kahraman olmadığım zaman." Kolunu boynumun arkasından bedenime sardı ve beni biraz daha kendisine çekti.

Gözüm tekrar yüzük kutusuna takıldı. "Ateş, anneni nasıl kaybettin? Eğer canını acıtmayacaksa-"

"Canımı acıtmadığı bir an bile yok, o yüzden anlatabilirim," derken nefes almak bile onun için zordu. Bir süre sessizliğe büründü, ona düşünmek bile acı veriyordu.

"On altı yaşımdaydım, anneme hep hayrandım. Bu dünyada en çok onu severdim, babamı da seviyordum ama karanlık tarafından çekiniyordum. Annem öyle değildi, sevgi doluydu. Öyle güzel bakan gözleri vardı ki en sevgisiz insanın kalbini bile pamuğa çevirirdi. Annemle babam büyük bir Cebonayan davetinde tanışmışlar, ikisi de önemli ailelerin veliahtlarıymış. Birbirlerini görür görmez âşık olmuşlar." Duraksadı.

"Babam annemi gördüğü gece bir büyünün etkisinde kalmış gibi gezdiğini söylerdi. O zamanlar pek anlamamıştım nasıl bir his oldu-

ğunu." Yutkundu. Gözlerime uzunca bakarken o hissin nasıl olduğunu tam olarak anlamış gibiydi. "Annem de onu çok beğense de utancından kimseye söylememiş, üstelik onlar birbirlerini görmeden bir hafta önce annem, önemli bir isimle nişanlandırılmış. Bu adam da Cebonayan'da babama karşı çıkanlardan biriymiş. Babam o zamanlar lider değilmiş. Annem tutturmuş nişanı atacağım diye, babam da tutturmuş bu kadınla tanışacağım diye. Annemin babası Halis Turanlı çok sert bir adammış, nişanın bozulmasına müsaade etmeyecekmiş de babam, anneme talip olunca kabul etmiş işte."

"Annenin babasının adı Bayram değil miydi?" dedim merakla.

"İki ismi var, zaten Cebonayan ailelerinde iki isim özellikle eskiden çok kullanılırdı. Biri ailesi için tuttuğu temiz ismi, diğeri de karanlık dünyada kullanacağı kanlı ismi olurdu," dedi kısa bir açıklama yaparak. "Annem bizim bu dünyaya girmemizi hiç istemediği için hiçbirimize iki isim vermemiş."

O anlatırken ben de yavaş yavaş göğsünü okşuyordum. Annesini anlatmaya devam etti. "Babam da eğitimlerle büyütülmüş bir liderdi. Tahtına geçeceği an da tüm oyları kazanmış ve o koltuğa oturmuş. Annemle de kısa süre içinde evlenerek gücüne güç katmış. Bu güç Halis'i yavaştan rahatsız etmeye başlarken annem ve babam altın çağlarını yaşıyorlarmış. Üç çocukları olmuş, güçleri iyi ve en önemlisi de birlikteler. On beş yaşımdayken bir gün annem, babasını ve annesini ziyarete gideceğini söyledi. Babam, annemi göndermek istemedi, peşinde kendi korumalarını da gönderdi. O dönem ben de babamdan kurtulmaya çalışıyordum, gizli eğitimleri hep devam ediyordu. Ben de annemle birlikte Halis Turanlı'nın çiftlik evine gittim."

Konuşması gittikçe zoraki bir hâl alıyordu. "Devam etme," dedim ama o devam etti:

"İlk günler çok eğleniyordum; annemle sürekli at biniyordu, etrafı geziyorduk. Babam annemsiz kalmaya dayanamadığı için eve dönmemizi isteyince biz de tatilimizi daha fazla uzatmadık. Yola çıkmadan bir gün önce büyük bir gürültüyle uyandım. Annem çığlık atıyordu. Kendimi nasıl dışarı attım, ona yetiştim, hatırlamıyorum. Halis'in adamları onu kollarından tutmuşlardı. Halis de ellerini arkasında birleştirmiş acımasızca anneme bakıyordu. Hemen beni de tuttular, çok kalabalıklardı. Babamın bütün korumalarını öldürmüşlerdi."

"Pusat'ın babası Sabri abi, o gece annemi kurtarmaya çalışırken vücudu delik deşik edilene kadar işkence gördü. Son nefesine kadar

bizi kurtarmaya çalıştı, biz daha fazla zarar görmeyelim diye Halis Turanlı'nın damarına basacak şeyler söyleyerek daha çok işkence çekiyordu. Öyle bir acıyla öldü ki yıllar geçse de onun son bakışlarını hiç unutamıyorum. Sonra anneme döndüler; bağırıyordum, kurtulmaya çalışıyordum ama on beş yaşındaki bir çocuğun eğitimi Cebonayan'a mensup korumalara yetmiyordu."

"Kızına neden bunu yaptı?" Neden şaşırıyorsun ki, Aşkın?

"Çünkü annem onun öz kızı değildi. Sonradan öğrendik ki aslında Halis Turanlı, dedemin lider olduğu zaman koltuğa geçmek için öz abisini öldürmüş ve küçük kızını da yanına kendi çocuğu diye almış. Amacı annem sayesinde Cebonayan'da daha fazla söz sahibi olmak ve yönetebilmekmiş ama annem de babam da buna müsaade etmeyince ipleri kesti. Babamın anneme ne kadar âşık olduğunu biliyordu, annemi gözlerimin önünde işkenceyle öldürdü ve bunu kameraya çekti. O anı hatırladığım gibi hiçbir anı net hatırlamıyorum, annem ölürken bile ben korkmayayım diye gülümseyerek gitti ölüme. Biliyor musun? Hiç bağırmadı. O çok güçlü bir kadındı. Karnında bebeğiyle öldürdüler annemi, bu lanet koltuk yüzünden Aşkın. Hiçbir şey yapamadım, gücüm yetmedi ve bir yemin ettim. O kadar güçlü olacaktım ki kimsenin karşısında yenilmeyecektim, öyle güçlü bir kadına âşık olacaktım ki annem gibi ölüme bile gülümseyerek gidecekti."

Ateş beni yakaladığında ağlamamış, bağırmamış ve gülmüştüm.

Bir şeyleri daha iyi anlıyordum ama anlamak istemiyordum. Yeterince acım yokmuş gibi bir de onun acılarını sırtlıyordum ve sıkıntılı kısım şuydu ki onun acıları da en az benimkiler kadar ağırlık yapıyordu.

"Annem beni sevdiğini söyleyerek yumdu gözlerini ve bir daha açamadı." Ateş acı çekiyordu, sesi titriyordu. Ölümünü oldukça üstü kapalı anlatmaya çalışsa da ayrıntılar zihnine dolduğunda orayı kanatıyordu. "Halis Turanlı, beni de bir yıl boyunca yanında esir tuttu. Öyle güzel saklıyordu ki babam bana ulaşamıyordu. Halis Turanlı'nın elindeki son kozdum, öyle bir raddeye gelmişti ki babam beni almak için koltuğundan vazgeçmişti. Ancak buna gerek kalmadan bir gün esaretinden kurtuldum. Onu öyle bir öldürdüm ki Aşkın, işim bittiğinde sağlam hiçbir organı kalmamıştı. İlk öldürdüğüm insan oydu ama son olmadı, o evdeki herkesi öldürdüm. Anneme ve bana dokunan herkesi işkenceyle öldürdüm." Sakinleşmesi için göğsüne bir öpücük bıraktım, bir kolumla ona sıkıca sarılırken bakışlarımı kaldırdım.

Kıstığı sarılarında acı vardı. Uzanıp yanağını öptüm ve ona daha sıkı sarıldım. O da sarılışıma karşılık verdi.

"Neden bu kadar iyi bir lider olduğunu daha iyi anlamaya başlıyorum ama anlamadığım bir şey var. Bu Cebonayan tam olarak ne? Nasıl bir güç sağlıyor da insanlara öz kardeşlerini, karılarını ve hatta çocuklarını öldürtüyor?"

"Karanlık dünyanın hâkimi sen oluyorsun, senden habersiz bir kuş bile uçuramıyorlar."

"Ama sen karanlık işler yapmıyorsun, aksine bunlarla savaşıyorsun."

"Yapmıyorum ama savaşmıyorum da, benim derdim hiçbir zaman Cebonayan'ı yönetmek olmadı. Oturduğum koltuktan nefret ediyorum ama bundan başka bir seçeneğim olmadığını da biliyorum." Bu koltuk savaşı yüzünden neredeyse tüm ailesini kaybetmişti. Üstelik bu istemediği bir koltuktu.

"Uyuyalım mı artık?" dediğinde daha fazla bu konuda konuşmak istemediğini anladım ve onu zorlamadım.

"İyi geceler, müstakbel kocacığım," dediğimde mayışmış gözleri irileşti.

"A-" Konuşmasına fırsat vermedim.

"Ay ne uykum geldi, dalıyorum hemen, bak daldım hatta." Gözlerimi yumduğumda güldüğünü işittim. Saçlarımın arasına bir öpücük bırakarak beni sıkıca sardı.

"İyi geceler, Ateşpare."

ÖZEL BÖLÜM
PUSAT

Sevgiye hep önem vermiştim. Annemi çok sevmiştim, en yakın dostum Ateş'i çok sevmiştim. Okula çok adapte olamamış ama yine de Ateş okurken üniversiteyi bitirene kadar onunla okumuştum. Hatta üniversiteyi sırf Ateş'in okuduğu okula rahat girebilmek için okumuştum. Ayrıca üniversite ortamında çok saçma insanlar vardı. Onunla dünyanın her tarafına gittiğim için Ateş çok şanslıydı.

Zaten benden başka arkadaşa da ihtiyacı yoktu. Ne gerek vardı?

Ateş son zamanlarda çok yoruluyordu. Hiçbir zaman kendini çok düşünmezdi ama artık neredeyse hiç düşünmüyordu. Aşkın hayatına girdiğinden beri değişmişti. Bu olumlu muydu yoksa olumsuz muydu, karar veremiyordum. Sadece bu işin sonunda çok yara almamasını umuyordum.

Emin olduğum bir şey vardı, onlarla tanışana kadar ikimizin de aklında âşık olmak gibi bir düşünce yoktu. Ancak aşkın aniden geldiğini ve bir düşünce değil de bir adanmışlık olduğunu anlamam, Bahar'ı tanımamla aynı anda olmuştu.

Bahar biraz ilerideki koltukta oturuyordu, her zaman olduğu gibi andan zevk alıyor, sevdikleriyle vakit geçirmenin mutluluğunu yaşıyordu.

Görmeyi çok istemişti ama ameliyat istediğimiz gibi bir sonuç vermemişti. Göremediği sürece benimle olmak onu üzüyordu, bana yetemeyeceğini düşünerek saçma bir bunalıma girmişti. Aslında ona hak veriyordum; yerinde olsam nasıl tepki verirdim, kestiremiyordum. Ama ben zaten onu gözleri görmezken sevmiştim, elbette çok isterdim etrafı görmesini ama sadece onun için.

Bu düşüncelere Yade yüzünden girdiğini biliyordum. Ameliyattan sonra sargılarını açtığımızda Bahar göremeyince kendini benden iyice uzaklaştırmaya çalışmıştı. Bu sefer dayanamayarak soluğu Yade'nin kapısında almıştım.

Yade'nin bana karşı ciddi bir şeyler hissettiğine imkân bile vermiyordum çünkü onun gibi insanlar sevemezdi. Onun gibiler için sadece hırs-

ları olurdu. Gerçi ona öyle bir gözdağı vermiştim ki bir daha Bahar'a laf sokmak bir yana, karşısına bile çıkamayacaktı.

Aylin ve Baybora ikili koltukta oturmuş, kısık sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Zaten gözlerini birbirlerinden ayırdıkları anlar çok nadirdi. Aylin ona parıldayan gözleriyle bakarken Baybora da arkadaki eliyle Aylin'in saçlarını okşuyordu onu dinlerken.

Ferda karşıdaki koltukta tek başınaydı, Arhan gittiğinden beri telefonuna gömülmüştü ama Tarık'a attığı kaçamak bakışları fark etmiştim elbette. Tarık da ona baktığında uzun bir süre kesiştiler.

Bu sırada Tarık onlara baktığımı fark etti. Kafamı *hayırdır* der gibi salladığımda o da aynı şekilde kafasını salladı. Kaşlarımı kaldırıp gözümle Ferda'yı işaret ettiğimde yine aynı şeyi yaptı.

En sonunda oflayarak elimi enseme attım ve bunu da taklit etti.

Kuş beyinli cücük!

"Ne oldu? Çok derin ofladın?" dedi Aylin bakışlarını Baybora'nın gözlerinden ayırabildiğinde.

"Canım sıkıldı, canım sıkıldığında can sıkarım," derken Tarık'a ayar çekiyordum. Bir yandan ellerimi sıkıp gevşetirken Tarık artık beni taklit etmiyor, yavaştan kaçacak yer arıyordu. Gözleri etrafta gezinirken çaresizce Aşkın'ı aradığını biliyordum ama Aşkın haftalardır Ateş'i görmüyordu ve o iki azgın sabaha kadar ortalıkta görünmezdi.

"Enişte," dedi Tarık aniden Baybora'ya dönerek. "Kayınçona ne hediye edeceksin?" Baybora şaşırsa da güldü. "Hiç suratıma bakma boş boş. Bizden o kadar kız aldınız ama çok cimrisiniz! Sen de kardeşin de! Ayrıca bizim oralarda kız alındığında kayınçoya kilosu kadar altın takılır." Sözleri hepimizi güldürürken Tarık çok ciddi gözüküyordu. "Ben yüz on kiloyum."

"Haydi lan oradan, sen doksan bile yoksun," dediğimde bana dil çıkardı ve irileştirdiği gözlerini Baybora'ya çevirdi. "Ayrıca hem sen hem Ateş dersek iki yüz elli kilo takmanız gerek."

"İyi de iki yüz yirmi yapıyor," dedi Ferda bir de hesaplama yaparak.

"Aman canım, otuz kilo altının lafı mı olur Alanguva ailesine? Yuvarlama yaptım sadece."

"Beni de ekle," dediğimde Tarık pis bakışlarını bu sefer bana çevirdi.

"Seni niye ekliyorum? Sen kimsin? Sen nesin? Sen bizden kimi alabileceğini sanıyorsun?" dedi hemen abilik damarları kabarırken. Biraz daha Ferda'ya manalı manalı bakarsa abilik damarlarını ona çok iyi gösterecektim zaten.

"Sen şimdi toplam kaç kilo istiyorsun?" dedi Baybora ciddi şekilde.

"Gönlünden ne koparsa artık ama kocaman bir gönlün olduğuna eminim. İsteyenin bir yüzü, vermeyenin iki yüzü kara." Tarık'ın ciddi sözleriyle Aylin kahkaha atarak Baybora'ya biraz daha yaslandı.

"Tamam, o iş bende," dedi Baybora güven veren şekilde.

"Ya sen var ya sen, bir tanesin. Ateş, abisine baksın da bonkörlük görsün! Enişte dediğin senin gibi olur. Sen enişte kelimesinin en güzel hâlisin."

Herkes gülerken Ferda dalgındı. Bakışlarımız kesiştiğinde buruk şekilde tekrar başını telefonuna çevirdi. Yaşadıkları hayat onu yoruyordu, Ateş onu hep bu kargaşadan uzak tutmaya çalışsa da günün sonunda kardeşine ulaşan kötü düşünceleri yok edemiyordu.

"Sen yoruldun sanki," dedi Baybora parmağını Aylin'in parmağına dolarken.

"Biraz yoruldum, bu kadar hareketli bir hayata alışkın değilim ben."

"Dur, bugün yorulmak için daha erken, seni bir yere götüreceğim," dedi Baybora yerinden kalkarak. Bize döndü. "Biz arazide olacağız, merak etmeyin. Bir saate geliriz." Aylin'i elinden tutup kaldırdı ve bize iyi geceler dileyerek birlikte salondan çıktılar.

"Şuna bak, götürdü kızı," dedi Tarık sanki az önce yalakalık yapan kendisi değilmiş gibi. "Ben de yoruldum ya," dedi Tarık koltuğa yayılarak. "Pusat, haydi kalk, bana yatak falan ayarla. Pijama da ver."

"Yorulursun tabii, dört kızla dans etmek yorucudur," dedi Ferda birden laf sokarak.

Tarık ona cevap vermedi, sadece kafasını çevirip bana bakmaya devam etti. Bu ikisi arasında düşündüğümden daha ciddi bir şeyler olmuş gibiydi.

"Sen çık yukarı, ben sana kıyafet getireceğim," dediğimde Tarık bana inanmadı.

"Beni odaya kilitleyip Bahar'la romantik saatler geçireceğini mi sanıyorsun? Yok ya!" Sabır çekerek arkama yaslandım. "Benim biraz karnım acıktı sanki."

"Mutfakta vardır yemek, git zıkkımlan."

"Ne vardır acaba? Burası koskoca Alanguva malikânesi değil mi? Neden her tarafta çalışan yok?"

"Sabah olmak üzere, lale! Kalk, kendin al," dediğimde oflayarak kalktı yerinden. "Bu koca evde ben mutfağı nasıl bulacağım? Pusat, gel." Elimi tutarak beni kaldırmaya çalıştığında kolumu bile kımıldatamamıştı.

"Ben gösteririm," dedi Ferda yerinden kalkarak. Tarık burun kıvırdı ama Ferda onunla birlikte salondan çıkarken de konuşmadı.

Bahar'ımla yalnız kalmıştım sonunda. "Güzelim," dediğimde yine hemen yanakları kızardı. "Yoruldun mu? Benim eve geçelim mi? Eşyaların da var orada." Daha önce sadece birkaç kez kalmıştı ama onun yatağıma kıvrılıp yatması bana öyle büyük bir mutluluk veriyordu ki onunla sonsuza kadar o yatakta kalmak istiyordum.

"Şimdi Tarık beni göremezse ortalığı ayağa kaldırır," dediğinde yüzümü ovuşturdum sabır çekmeye devam ederek.

"Hem ben hiç yorulmadım ki."

"Hiç mi?" dediğimde kafasını iki yana salladı.

Telefonumdan şarkı açıp kenara koyduğumda Bahar şaşırmıştı. Elinden tutup kaldırdım ve o ellerini göğsüme koyarken ben de onu kollarımın arasına aldım.

Hafif hafif sallanırken yüzümü güzel yüzünden alamıyordum.

"Bu şarkıyı benim için mi açtın?" dedi kıkırdayarak.

"Evet çünkü sen benim küçük civcivim, güzel kızım ve dünyamsın," dedim kulağına doğru eğilerek.

Dolan gözlerini kırpıştırdı ve bana biraz daha sokuldu. "Kalbim çok hızlı atıyor," dediğinde benim kalbim de onunkinden çok farklı değildi. "Ama sanırım bu sefer seninki, benimkinden daha hızlı."

"Aslında senin yüzüne her baktığımda," dedim mis kokusunu çekip alnına bir öpücük bırakarak.

Ona eğilerek şarkıyı söylemeye başladığımda başını göğsüme gömdü.

"Küçük civcivim, güzel kızım, dünyam benim. Bunun adı aşksa eğer, bu aşk yalnızca sana değer. Bu adam yalnızca sana boyun eğer."

Göğsüme bıraktığı öpücükle vücudum titrerken onu daha sıkı sardım.

"Seni çok seviyorum," dedi kafasını kaldırarak. "Keşke seni görebilsem."

Eğilip görmeyen gözlerini öptüm. "Ben, beni görmediğine üzülmüyorum, ben kendin gibi güzel bir şeyi görmediğine üzülüyorum." Eğilip alnını öptüm. "Sen benim bu hayatta başıma gelmiş en güzel şeysin, kıştan sonra rahatladığım baharsın. Seni sadece seviyorum desem basbayağı yalan söylemiş olurum. Seni seviyorum, seni yaşıyorum, sana âşığım, sana bitiyorum. Her şeyim benim."

Gözünden yaşlar akmaya başladığında her bir yaşı öptüm.

"Pusat, sen nasıl bir adamsın ya?"

"Sana çok âşık bir adamım." Gözlerini kırpıştırdı, bir eli yüzüme çıkarken sakallı yanağımı hafif hafif okşadı.

Dudakları onu öpmem için aralanmıştı. Parmaklarının ucunda yükselmeye çalıştığında bu beni güldürdü.

Onu arzuladığım kadar hiçbir şeyi arzulamamıştım ancak başladığımızda duramamaktan korkuyordum. Ona zarar vermekten, hiçbir şeyden korkmadığım kadar korkuyordum.

Nefesim nefesine çarparken dudaklarımızın arasındaki mesafe çok azdı.

"Beni neden öpmüyorsun?"

"Duramamaktan korkuyorum ve sen şu küçücük boyunla beni başından çıkarmak için her şeyi yapıyorsun," dediğimde kıkırdadı.

O çok güzel güldü, ben de dayanamadım.

Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda bir süre sadece tadını almak isteyerek bekledim. Bir elim saçlarında, bir elim incecik belindeydi.

Dudaklarının tadı çok güzeldi, hayatım boyunca her gün öpmek isteyeceğim kadar güzeldi hem de.

Dudaklarımı hareket ettirdiğimde o da karşılık verdi.

Bu gece ne dünya dönmeyi bıraktı ne de zaman durdu ama ben bu gecede ve bu anda, onun dudaklarında hapsolmuş şekilde tarihin tozlu sayfalarına karışmıştım.

Ömrümün sonuna kadar bu anın güzelliğini hatırlayacaktım, her gün onu öpebilsem bile hep bugünü anacaktım.

Dudaklarından ayrılabildiğimde bunu ne kadar zor yaptığımı bir ben bir de Allah bilirdi.

"Dudakların çok güzel," dedi Bahar beni biraz daha mahvederek. "Bu kadarcık mı yani?"

"Bahar," dedim gözlerimi tekrar kapatarak acı içinde.

"Haydi, beni kucakla ve evine götür. Orada daha çok öp. Çok güzel öpüyorsun, sabaha kadar beni öpsen yine de sıkılmam."

Göğsümü ikiye ayırıp içini de onun bahar çiçekleriyle doldurmak istiyordum.

Onu birden kucağıma aldığımda kahkaha atarak kollarını boynuma doladı. Yanağına bir öpücük bıraktım.

Tam bir adım atacaktım ki o lanet sesi duydum: "Ne oluyor lan orada! Bıraksana lan benim kardeşimi." Tarık anırırcasına yanımıza ulaştı.

Üstümüze atılmıştı ki hızla Bahar'ı farklı yöne çevirdim.

"Lan bizi bıraksana!" dediğimde omuz silkti.

"Bana ne! Bana ne! Koskoca adamsın, boyundan posundan utan, pis sapık." O kadar kendini yırtıyordu ki Bahar'ı kucağımdan indirmek zorunda kaldım.

Bahar kucağımdan iner inmez Tarık, onu kendisine çekip yüzünü avuçları arasına aldı. "Abim, bu dev sana zarar verdi mi?"

"Of Tarık ya," dedi Bahar ayağını yere vurarak.

"Abiye of denmez, vallahi taş olursun, zilli. Haydi, uyumaya."

"Tamam lan tamam, yukarı götürüyorum," dedim ve Bahar'ın belinden tutarak kendime çektim.

Tarık gözlerini kısıp bana pis pis baktı. Biz yukarı çıkarken de peşimizden geliyordu. Üst katta Bahar'a kendi odamı ayarladığımda Ferda da ona kendi kıyafetlerinden vermişti. Eskiden yakında evim olmadığı için genelde burada kalırdım. Farklı birkaç yerde de evim vardı ama hiçbirine gitmiyordum ama Bahar'ı hepsine tek tek götürecektim.

Mecburen Tarık'a gece giymesi için kendi pijama takımlarından verirken bana en küçük gelenleri ve en sevmediklerimi seçmeye çalıştım.

Ancak Tarık kırmızı ve siyah çizgileri olan pijama takımını gereğinden çok sevmiş, giderken çalacağını söylemişti.

Uyuyacağımız zaman Tarık'tan tam kurtulduk diye sevinecektim ki ben yatakta Bahar'ın yanına yattığım an içeri dalmış ve aramıza girmişti.

"Ne kadar rahat bir yatakmış bu!" derken bir kolunu Bahar'a sarmış, bir bacağını da benim üstüme atmıştı.

Kulağına eğildim ve Bahar'ın duyamayacağı şekilde fısıldadım: "Tarık, bekle sen. Senin belanı sikeceğim."

"Ben de seni çok seviyorum, koca devim," dedi yanağıma sulu bir öpücük bırakarak.

"Siz ne yapıyorsunuz? Yatsanıza artık," dedi Bahar da esneyerek.

"İyi geceler, güzelim," dedim ona bakmaya çalışarak ama ben kafamı kaldırdıkça Tarık da kaldırıyor ve Bahar'ı görmemi engelledi.

"İyi geceler," dedi Bahar bir kez daha kıkırdayarak.

"İyi geceler!" dedi Tarık da biraz daha yayılarak.

Ben de Ateş ve Aşkın'ın arasına girdiğimde böyle mi görünüyordum? Hayır, ben bu kadar yapışkan değildim bir kere.

İçimden sabır çekerek gözlerimi yumdum.

Bahar bir mucizeydi, benim başıma gelmiş ve Allah'ın bana layık gördüğü en güzel şeydi.

Onun için bu iti bile çekebilirdim.

Gerçekten.

Yani en azından deneyecektim.

20

ESİR

Sabah olduğunda bu sefer ikimiz de yataktan kaçmamıştık. Hatta birlikte uyanıp birlikte giyinmiştik. Kahvaltı yapmak için kara kısmına tekneyle geçerken onu izliyordum.

Altına açık renk bir kumaş pantolon, üstüne de beyaz, keten gömlek giymiş hatta düğmelerini açmıştı. Bu soğukta böyle giyinmesi biraz şovdu bence. Tabii, ben de şov yapmaktan geri kalmayacağım gibi açık renk bir kumaş pantolonla üstüme beyaz, saten bir gömlek giymiştim. Üstünde krem ve uzun bir kaşe varken ben de kaşesinin renginde bir trençkot almıştım. Birazdan zaten eve gireceğim için tam giymemiş, omuzlarıma bırakmıştım.

Tekneye vuran güneş gözünü yakarken kendine bir gözlük çıkardı. Ancak kendi için çıkardığı gözlüğü bana verip kendine yeni bir tane seçti.

"Bugün ne yapacaksın?" diye sorduğumda eli belime gitti.

"Şirketle ilgileneceğim, akşama da önemli birkaç görüşmem var. Katılmak ister misin?"

"Yok, önemli bir işim var." Yani önemli bir ismi öldüreceğimi söylüyordum. Ateş gözlüğünü düzelterek bana ters bir bakış attı.

"Dikkatli ol, yardıma ihtiyacın olduğu an bana ulaş." Kafamı geçiştirircesine salladığımda kısa yolculuğumuzun sonuna gelmiştik.

Eve girdiğimizde evde bir koşuşturmaca vardı. "Neler oluyor?" dedi Ateş sert sesiyle.

Ferda bizi gördüğünde duraksadı. "Bahar'ın çığlığıyla uyandık sabah, yanına gittiğimizde bayılmıştı. Doktor yanında şu an, hâlâ kendine gelmedi."

Hızla uzun koridorda ilerleyerek evin içindeki küçük kliniğe girdim. Pusat ve ablam bir koltukta oturuyorlardı. Bahar yatıyordu, bilinci yerinde değildi ve başında doktor vardı. Ablam, Pusat'ı sakinleştirmeye çalışsa da pek başarılı olamıyordu. Tarık da camın kenarında durmuş, dolu gözleriyle Bahar'ı izliyordu.

"Neyi var?" dedim hızla Bahar'ın yanına ulaşırken.

"Anlayamadım, tüm değerleri iyi. Ani bir şok yaşadı mı?" diye sordu ellilerindeki doktor.

"Hayır, hemen yan odasında yatıyordum," dedi Pusat kısılmış sesiyle.

"Ani bir duygu değişiminden kaynaklı, kendine gelecektir kısa süre içinde. Endişe edeceğiniz bir durum yok. Düşerken herhangi bir darbe de almamış."

Tam bu sırada Bahar'ın gözleri hareketlendi ama açamadı. Eli gözlerine gittiğinde inledi acıyla. "Çok yanıyor," diye sayıklıyordu.

"Bahar, neler olduğunu hatırlıyor musun?" dedim ona karşı kullandığım sakin sesimle.

"Gözlerim çok yanıyor, Aşkın. Açamıyorum," derken Pusat hemen yanına gidip gözlerine üflemişti.

"Tamam, halledeceğiz, sen sakin ol," dedi Ateş de aynı sakinlikle. "Göz doktorunu çağırıyorum hemen, sen de neler olduğunu hatırlamaya çalış."

"Ben uyandım, sabah gözlerimi açtım. Birkaç gündür ışığı ayırt edebiliyordum ama bugün renkleri de ayırt etmeye başladım. Lavaboya gittiğimde aynada tam olmasa da kendimi gördüm. Heyecanla odadan çıkacaktım ki gözlerimde inanılmaz bir yanma hissettim. Hâlâ da devam ediyor," derken kapalı gözlerinden yaş akıyordu.

"Sen görmeye mi başladın, Bahar?" dedi Tarık şok içinde.

"Evet ama canım çok yanıyor, Tarık. Hani artık canım yanmayacaktı, Aşkın?" derken inanılmaz bir acı çekiyormuş gibiydi. Acısı o kadar şiddetli olmalıydı ki tüm ömrü boyunca görmeyi beklemesine rağmen sesi mutlu değildi.

Doktora döndüm. "Damla falan yok mu ağrısını dindirecek?"

"Ben göz doktoru değilim, ameliyatından sonra ne iyi gelir, bilemem. Ağrı kesici verdik zaten. Doktoru da yolda ama ben yine de iletişime geçeceğim."

Bahar yine acıdan bayılırken Pusat onun başında durmuş, gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu. Çok geçmeden doktoru gelmiş, olayı dinleyip müdahale etmişti.

"Görüş netliği birden hızla yükselmiş, fazlasıyla hassasiyeti var ve birden netleşme göz yanmasına neden olmuş. Bu çok iyi bir durum, lensle görebileceği evreye gelmiş ama bir süre alışması lazım. Sargıda kalacak ve gün gün sargının kalınlığını azaltarak alışmasını bekleyeceğiz ameliyattan sonra yaptığımız gibi. Damlalar acısını dindirmiştir ama dinlensin. İlerleyen zamanlarda durumunu takip edeceğiz, geçmiş olsun."

"Bahar görecek yani!" dedi Ferda sevinçle. Tarık dolu gözlerini cama çevirdi. Pusat da Bahar'ın sıkı sıkı tuttuğu eline bir öpücük bıraktı.

"Odayı çok doldurmayalım," dedi doktoru. Hepimiz çıktığımızda yanında sadece Pusat kalmıştı.

Bahar görecekti, o güzel mavi gözleriyle renkleri görecek ve karanlığın esaretinden kurtulacaktı. Kahvaltıya geçtiğimizde herkes dalgındı, hızlı bir kahvaltının ardından Ateş'le ayaklandık.

Dışarı çıkmadan hemen önce Pusat'ı çağırdı. "İşlerle ilgilenmen gerek, Bahar'a burada bakılıyor zaten," dediğinde Pusat kafasını onaylarcasına salladı. "Ben şirkete geçiyorum, sen şu Selim'i konuştur ama öldürme." Pusat yine kafasını salladığında Ateş, elini onun omzuna koydu. Varlığını hissettirircesine sıktı ve bana döndü.

"Sen git, ben direkt rıhtıma geçeceğim," dediğimde bu pek hoşuna gitmemişti.

"Ben bırakayım işte."

"Gerek yok Ateş, yolunu neden uzatıyorsun?" dediğimde yanağıma bir öpücük bırakıp yanımızdan ayrıldı.

Bakışlarım Pusat'a döndü. "Bahar görecek! Neden mutlu değilsin?"

"Nasıl acı çektiğini görmedin mi, Aşkın? Bu kız tüm hayatı boyunca acı çekti, nasıl mutlu olayım?"

"Daha bir yıl önceye kadar Bahar'ın öleceğine emindik, eğer Ateş'le yollarımız kesişmeseydi belki de çoktan ölmüştü. Görmesi de imkânsızdı. Bahar'a üzülüyorsunuz ama Bahar için sevineceğiniz noktadayız şu an. Maalesef ki acı çekmeye alışık." Pusat'ı kolundan çekiştirerek arka bahçeye çıkardım. Bir sigara yakarken ona da bir dal uzatmıştım.

Sallanan koltuğa oturduğumuzda bacaklarımı sallayarak bizi sallamaya çalıştım ama Pusat çok iri olduğu için bunu tabii ki de başara-

madım. Gerçi yeteri kadar uğraşsam değil sallamayı, onu uçururdum ama kendimi yormaya gerek yoktu. Acilen ona müjdeli haberi vermem gerekiyordu.

"Biliyor musun dün gece ne oldu?" dedim hevesle.

"Ne zaman böyle cümleye başlasan bana nispet yapıyorsun. Bilmiyorum, ne oldu?" Güldüm sözleriyle.

"Ateş bana evlenme teklifi etti."

"Yok a-" Devam etmedi, Ateş'in uyarısı aklına gelmiş olmalıydı ki durdu.

"Ateş abartıyor, aramızdaki arkadaşlığı kıskanıyor bence," dedim kısık sesle, Pusat da güldü bu sefer.

"Sallıyorsun, etmiş olamaz."

"Ne zaman bunu söylesen haklı çıktım." Elim ceketimin cebine gitti, kadife kutuyu çıkardığımda bir süre Pusat kutuya ve bana aval aval baktı. Ardından da kutuyu açıp gözlerinin kamaşmasını sağladım.

"Bu Şebnem teyzenin yüzüğü," derken bakışları ağırlaşmıştı.

"Ateş bunu bana verdi," dediğimde biraz daha şaşırdı. Hatta o kadar şaşırmıştı ki Ateş'in evlilik teklifine bu kadar şaşırmamıştı.

"Ateş sana sadece âşık değil, Aşkın."

"Ne peki?"

"Bilmiyorum ama bunu sana vermesi..." Nefesini verdi.

"Kıskanma artık, kudurma!" Güldü yine.

"Takacak mısın peki?"

"Bilmiyorum, kafam çok karışık," dedim samimiyetle.

"Dedin dedin harbiden başardın, şeytansın kızım sen."

"Huyum kurusun." Sigaram bittikten sonra kalktım. "Bahar'ın durumunda gelişme olursa bana haber ver kumacığım," diyerek yanağını sıktım. Daha fazla dayanamadı, küfrederek elime vurdu. Giderken son kez yüzüğümü gözüne sokmayı da ihmal etmedim tabii.

Yine Ateş'in arabalarından birini ödünç alıp rıhtıma geçtim, vakit kaybetmeden kulübeye indiğimde Kaptan buradaydı.

"Dün gece saldırıya uğramışsınız," dedi, bakışları elindeki gazetedeydi.

"Bu gazeteleri alan bir sen bir de sofra bezi yapan piknikçiler kaldı," dedim karşısına geçip otururken.

"Ateş'e saldırmadılar, sana saldırdılar."

"Farkındayım."

"Bu raddede işe çıkamazsın Aşkın, bir süre bekle."

"Beni durdurduklarını düşünemezler!"

"Bırak düşünsünler, en son kibrinle hareket ettiğinde neler yaşadığını biliyoruz. Bu katili yakalayana kadar devam edemezsin Aşkın, dün sadece varlığını hissettirdi. Her an tetikte olman gerektiğinin işaretini verdi. Seni bulmuş! Sen kim olduğunu sır gibi saklarken o senin kimliğini bulmuş. Zeki biri ve dikkatli olmazsan senin sonun olabilecek biri."

"Armando ona sınırsız güç sağlamış olmalı. Ülkeye kendi çalışanlarını doldurup bir de korkusuzca saldırdılar."

"Evet, Aşkın, bu yüzden sakin olmalısın."

"Beni bildiklerine emin olamayız yine de. Sonuçta herkes Ateş'in V'yle iş birliği yaptığını düşünüyor. Ve bu düşünce çıktığından beri ben varım Ateş'in yanında. Yani katilimiz deneme de yapıyor olabilir."

"Hayır, Aşkın, deneme yapmak için Cebonayan liderinin sevgilisini öldürmeye cesaret edemezler. Senin kimliğini çözmüşler. Sonsuza kadar gizli kalmayacaktın zaten ama hemen bulman lazım onu. Kimliğini ifşa edebilir ve emin ol ki bu öldürmesinden daha acı verici olur."

"Elinden geleni ardına koymasın."

"Ateş'e mi güveniyorsun?" dediğinde kaşlarım derince çatıldı.

"Ben kimsenin gücüne güvenmem!"

"Güzel, şayet bir gün yakalanırsan kimsenin gücü seni kurtaramaz," dedi sert ifadesiyle.

Aramızda kısa bir sessizlik oluştu, ceketimdeki kadife kutuyu bugün bir kez daha çıkardım. Açıp yüzüğü gösterdim.

Çok sevdiğim için herkese göstermek istiyordum sadece!

"Dede Alanguva, bunu Firuze için yaptırmış ama hiç takamamış. Gözlerinin rengi gibi bir taş yaptırmış, gökyüzü gibi." Sözlerimle Kaptan yüzüğe daldı. Yüzünden binbir çeşit duygu geçerken çenesi kasılmıştı.

"Hayır," dedi. "Onun gözleri gökyüzü gibi değildi. En sıcak günde, güneşin altında parlayan deniz gibiydi." Dolan gözlerini bana çevirdiğinde ifadesi hâlâ sertti. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Ateş verdi bunu, evlenme teklifi etti bana," dediğimde hiç şaşırmamıştı.

"Sen ne dedin?"

"Hiçbir şey."

"Peki, ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, ne demem gerekiyor, Kaptan?" Bana yaşattığı onca şeye rağmen neden yine her şeyi ona sorduğumu da bilmiyordum. Ona olan bağlılığım çok başkaydı ve bunu da o yapmıştı. Kaptan çok tehlikeli bir adamdı.

Güldü. "Sen zaten vermişsin kararını, engel olmam için bana anlatıyorsun ama olmayacağım. Eğer Alanguva seni mutlu ediyorsa mutlu ol. Ama kim olduğunu da hiç unutma, bir katil sonsuza dek mutlu yaşayamaz."

"Sen yaşıyorsun," dedim mutlu olmadığını bildiğim hâlde.

"Mutluluğu yarı yaşımdan önce bıraktım ben, nefes almam yaşadığımı göstermez. Bunu en iyi senin bilmen gerekir." Yüzüğe biraz daha baktı ve buna dayanamıyormuş gibi yerinden kalktı.

Artık yaşlılığın verdiği kamburla, omuzları eskisi gibi dik durmazken yanımdan yavaşça ayrıldı. Parıl parıl parlayan yüzükle tek başıma kaldım.

Bu sefer Kaptan'ı dinlemiş ve cinayet işlemek için hazırlanmamıştım. Onun yerine tüm gün seri katilimiz hakkında araştırmalar yapmıştım. Her şeye rağmen elim boş kaldığında da sinir krizi geçirmek üzereydim. Üst kata çıkıp bir viski şişesi çıkardım kendime.

Bu sırada Ateş beni arıyordu, aramasını yanıtladım koltuğuma otururken. "Aşkın, ne yapıyorsun?"

"Kulübede oturuyorum."

"Çalışmıyorsun bugün herhâlde," dedi hafif alayla.

"Yok, koca parası yiyeceğim artık," dediğimde güldü. "Dün olanlardan sonra Kaptan riskli buldu."

"Hayret, nasıl egonu susturdun sen?" Benimle uğraşmaktan keyif alıyordu.

"Hatırlatma, hatırladıkça dışarı çıkıp birini-"

"Tamam, tamam, işlerimi bitirdim ben de. Seni almaya geliyorum o zaman."

"Gel ama bana düzgün bir evlenme teklifi etmedin daha."

"Böyle bir beklentin mi var?" dedi şaşkınlıkla.

"Tabii ki de. Benim gibi harika bir kadını sadece *evlen benimle* demekle etkileyemezsin."

"Bu *evet* diyeceğin anlamına mı geliyor?" dedi keyifle bu sefer.

"Bilmiyorum, o senin performansına bağlı."

"O zaman sana hayatının en unutulmaz gecesini yaşatacağım." Sesindeki heyecan kalbime ulaşırken kısa bir an gözlerimi yumdum.

"Bunlar iddialı sözler," dedim kocaman sırıtırken.

"Ben iddialı bir adamım. Sen hazırlan, bir saate geliyorum."

"Peki, görüşürüz, güzelim," dediğimde yine güldü.

"Görüşürüz." Telefonu kapattım. Utanmasam telefonu göğsüme bastırıp triplere girecektim! İrkildim.

Aşk ne iğrenç şeydi. Vıcık vıcık! Ah V, sen âşık olacak kadın mıydın?

Daha fazla kendimi bu düşüncelerle boğmayıp ev kısmına geçtim. Deniz ve Naz hâlâ işteydi. Aldığım son haberlere göre Bahar hâlâ bayguldı, ablamla Tarık da onun yanındalardı.

Ablamla kaldığım odada giysi dolabını açtım. Bu sefer bembeyaz bir elbise giydim. Saçlarımı dağınık bir topuz yapıp kâküllerime şekil verdim. Elbise uzun kollu, vücut hatlarımı belli edecek kadar dar ve miniydi. Omuz kısımlarındaki vatkalar da seksi bir hava katmıştı. Kahve tonlarında bir makyaj yapıp topuklularımı giydim.

Hazırdım bile, Ateş gelene kadar bir şeyler içebilirdim. Alt kata indim, Tarık'ın zulasındaki şarap şişelerinden bir tanesini açtım. Kendime bir kadeh doldurup salona geçtim. Elimde dün gece Ateş'in bana verdiği kadife kutu vardı.

Madem o her şeyi kabul ediyordu, ben de korkak olmayacaktım. Yüzüğü kutusundan çıkarıp daha dikkatli inceledim.

Aile kelimesi bana çok uzaktı. Onun aksine ben hiç aile sıcaklığının olduğu bir evde büyümemiştim. Bir ablam vardı ama canım acıdığında ona da gidememiştim. Aileyi sadece kelime olarak biliyordum, hissini değil. Ancak o bana her 'Ailemsin,' dediğinde hiç bilmediğim o hissi tadıyordum.

Yüzüğü parmağıma taktım. Karanlık salonda, yüzük mavi bir ışıkla parıldıyordu.

Tam bu sırada burnuma bir koku sızdı. Kokunun ne olduğunu idrak edemedim ama hemen yerimden kalktım. Elimdeki şişeyi masaya vurarak kırdım ve keskinleştirdim. Hızla cama ulaşacaktım ki bu koku bir sis dumanına dönüştü kısa süre içinde.

Büyük camı açarak kendimi dışarı atmaya çalıştım ancak kilitlenmişti. Dirseğimi sertçe cama geçirdim, kırılmayınca sert bir tekme attım ancak Ateş'in son saldırıdan sonra yaptırdığı camların kurşungeçirmez olduğunu hatırladım.

Beni sersemletmeye çalışıyorlardı, zehirli duman ciğerlerime öyle bir sızmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum. Hızla üst kata çıktım ancak üst kat daha yoğundu. Hızla en yakın camı açtım, kendimi dışarı atacaktım ki hemen aşağıda benim için bekleyen gölgeyi gördüm.

Elimdeki camı yere doğru dik şekilde tuttum. Topuklularımı hızla çıkararak kendimi aşağı atarken elimdeki kırık şişe aşağıda bekleyen gölgenin tam başının üstüne saplandı. Yere sertçe düştüm, kendimi kalkmak için toparlarken derin derin nefes almaya çalışıyordum ama gözlerim kararıyordu.

Tam birkaç adım atacaktım ki arkamda bir nefes hissettim. Arkamı dönerken hızlı bir yumruk savurdum ancak soluduğum gaz, kas gücümü de zayıflatmıştı.

Karşımda iri bir adam vardı, bu oydu. Azrail'in kılıcıydı. Bir süre onunla dövüşmeye çalıştım ama üst bacağıma sapladığı iğneyle sadece saniyeler içinde bilincimi kaybettim.

Yere düştüğümü hissetmedim. Gözlerim kapanmadan önce gördüğüm son şey de ölümle parıldayan koyu gözlerdi.

Başımdaki şiddetli ağrıyla kendime gelmeye çalıştım. Ne kadar süredir bu vaziyette olduğumu bilmiyordum ama arada uyanıp geri bayıl-

uldığımı hatırlıyordum. Ancak bu sefer gözlerimi açtığımda bir uçağın kargo bölümünde değildim.

Ellerim arkadan bağlanmış şekilde duruyordum, zincirle bağlamışlardı beni. Zindana benzeyen, kalın duvarlı bir yerdeydik. Hava çok nemliydi, hiç cam yoktu, odadaki tek ışık kaynağı hemen tepemde duran sarı lambaydı. Meksika'ya gelmiştik ve yolun on beş saat sürdüğünü düşünürsek uzun zamandır bu hâldeydim. Beyaz elbisem kirden grileşmişti, vücudumda yer yer morluklar vardı. Ağzım kupkuruydu, başımı dik tutmaya çalıştım.

Bu sırada odaya biri girdi. Beni yakalayan adamdan başkası değildi.

"Yolculuktan memnun kaldın mı?" İngilizce konuşurken yoğun bir aksanı vardı. Fazlasıyla iri, esmer tenli ve gördüğüm en koyu renk gözlere sahip olan bir adamdı.

"Yok, üstünde adım yazılı olan özel uçağımla seyahat etmediğimde memnun kalamıyorum," dediğimde bana yaklaştı, hâlimden zevk alıyordu.

"Namını çok duydum da, övdükleri kadar yokmuşsun," dediğinde tamamen egoma oynuyordu. "Seni bulup yakalamak çocuk oyuncağıydı benim için."

Bu sefer gülen taraf ben oldum. "O yüzden mi orduyla üstüme saldırıp başaramayınca zehirli gazla beni zayıflatmaya çalıştın? Bir seri katilin zeki de olması gerek, biliyorsun ki kas gücü tek başına pek işe yaramaz." O kadar iriydi ki üstündeki tişört her an parçalanacakmış gibi duruyordu, bana biraz daha yakınlaştı.

"Armando nerede? Öldürecekse çabuk halletsin işini," dediğimde bana doğru eğildi.

"Sen öyle kolay öleceğini mi sanıyorsun?"

"Beni öldürdükten sonra yaşayacağınızı mı sanıyorsun?" dedim hâlime tamamen zıt şekilde güvenle.

Bu sırada kapı açıldı, içeri bir sürü adam girerken en son giren kişinin kim olduğunu iyi biliyordum. Armando Giovanni büyük göbeği, esmer teni ve kısa boyuyla bana bakıyordu.

Beni büyük bir kinle incelerken yedi adamı etrafımda çember oluşturmuştu.

"Demek benim tonluk malımı batıran sensin?" derken çevremde tur atıyordu. İspanyolca konuşuyordu. "Ama hiç sorun değil, bana daha çok para kazandıracaksın."

"Eğer biraz olsun kafan biraz çalışıyorsa beni hemen öldürürsün. Yaşarsam öldürmediğin her saniye için acı çektireceğim sana," dediğimde mide bulandırıcı bir kahkaha attı.

"Sana ne yapacağım, biliyor musun?" Devam edecekti ki beni buraya getiren seri katile döndü.

"Sen gidebilirsin, görevini tamamladın."

"Hayır, tamamlamadım. Benim görevim öldürmek ve onu öldüren biri olacaksa bu ben olacağım," dedi. Bunlar da ne meraklıydı beni öldürmeye.

"Hemen öldürmeyeceğim, bir süre işkence edip eğleneceğim," derken biri kamera yerleştirmişti tam karşıma. "Sonuçta bu katilimizin sevgilisi de önemli bir mafya, neden bunu da koz olarak kullanmayalım ki?" Sarı dişleriyle güldü. "Dirisinden hayır gelmeyene kadar işkence görecek. Sonra da hâlâ diriyken tek tek organlarını alacağım. Vücudunu parça parça ayırıp açık artırmaya çıkaracağım. Senden nefret eden o kadar insan var ki uyuşturucudan daha çok para kazandıracaksın bana. O kadar çok adamı parçalara ayırıp işkence ettin ki aynılarını sana yapmak isteyen en az kırk kişi tanıyorum."

Yüzümde korku ifadesi görmezken hâlâ çok keyifliydi. Eli yanağıma gitti. "Çok da güzelmişsin, seni öldürene kadar si-"

"Ben seni öyle bir sikeceğim ki ne okyanusa batan tonluk uyuşturucun ne de seni yakın korumanla aldatan karın seni bu kadar sikmiş olacak," dediğimde gülüşü solmuştu.

Yüzüme sert bir yumruk attı. Ardından o geri çekilirken adamları üstüme doğru geldi.

Ne kadar çok dayak yediğimi bilmiyordum ama tenimde patlamayan ya da morarmayan hiçbir yerimin kalmadığından emindim. Bunu yaparken de özellikle kayıt almışlardı. Başım hâlâ dik dururken hiç bağırmamış ve yalvarmamıştım.

"Onu yalvartamayacaksın, hemen durmazlarsa ölecek," dedi seri katil.

"Durun!" diye emir verdi. "Bugün ölürse diğer günler ona işkence edemem. Kan kaybından ölmesini engelleyin."

"Ben biliyorum ne yapacağımı," dedi ve karşıma geçti seri katil. Herkes odadan çıkmış, ikimiz kalmıştık.

"Boyun eğ, onu kışkırtma," dediğinde kan dolu ağzımla güldüm.

"Ben sadece öldüğüm gün boyun eğerim."

"Daha kötü olacak."

"Neden yardım ediyorsun? Sen de mi merhametli katilsin?" dediğimde eline aldığı bezlerle kanamamı durdurmaya çalışıyordu. Daha fazla konuşmadı, pansuman yaptı ve yanımdan ayrıldı.

Başımı kaldırdım, burada ölecek gibiydim. Ölmekten hiç korkmamıştım, korkmayacaktım da. Bilincimi yine kaybederken aklımda sadece Ateş'in sesi yankılanıyordu.

"Dayan, Ateşpare," diyordu.

Kaç gün geçtiğini bilmiyordum ama vücudumda kırılmadık çok az kemiğin kaldığını biliyordum. Yemek yemem için bile kollarımı açmıyorlar, serumla besliyorlardı.

Yine kapı açıldı ve Armando başta olmak üzere yedi adam daha girdi. Hemen arkalarından da seri katilimiz gelmişti.

Bu sefer adamların eli boş değildi, ellerinde testere ve türlü türlü kesici aletler vardı. Demek kurbanlarımı öldürdüğüm şekilde ölecektim.

"Bugün seni oldukça kıvamda gördüm," dedi itici şekilde beni süzen Armando. "Parçalanmaya hazırsın, önce bacaklarından başlayın. Sen de şu bıçağı ısıt, kestiğimiz yerleri dağlayalım da kan kaybından ölmesin," dedi, zaten adamlar ne yapacaklarını biliyorlardı ama o, bana psikolojik işkence etmek için söylüyordu.

"Başlayın!" dedi bağırarak ve elinde testere olan adam bana yaklaştı. Testereyi çalıştırıp bacağıma yaklaştırdı.

"Armando, şu büyük düşmanın olan bir adam vardı ya. Adı neydi? Hatırladım, Alfredo. Sen benimle uğraşırken o büyük ihtimalle şu an çiftliklerini ele geçiriyor."

"Dur!" dedi adamına ve yaklaştı. "Alfredo'yu tanıyor musun?"

"Evet, neler yapacağını da biliyorum." Aslında bir halt bildiğim yoktu, sadece adını biliyordum.

"Neler yapacak?"

"Sana suikast düzenliyor, seni öldürüp senin mıntıkana sahip olmak istiyor. Bunun için çok iyi bir planı var ve kısa süre içinde öleceksin."

"Ne? Ne planı var?" derken telaşa düşmüştü.

Seri katil bıyık altından sırıtıyordu, ne yaptığımı anlamıştı.

"Seni yakalayıp taşaklarını canlı canlı köpeklerine yedirecekmiş. Ama bence köpekler aç kalacak," dedim keyifli şekilde, histerik bir kahkaha atarken. Armando sinirlendi.

"Devam edin!" Testere tekrar çalıştı, bu sese alışkındım. Gözlerimi yummadım, seyrettim. Hareket eden testerenin önce havasını hissettim hemen ardından da acı çekmeyi bekledim ancak acı çekmedim. Onun yerine silah sesi duydum.

Seri katil, iki elinde iki silahıyla herkese ateş etmiş ve Armando da dâhil odadaki herkesi saniyeler içinde öldürmüştü.

"Neden?" dediğimde sadece bana bakıyordu dikkatle.

Bu sırada içeriye üstüne yelekler giymiş iki kadın ve iki adam girdi. "Neden daha erken davranmadın? Öldük seni beklerken," diyordu adamlardan biri İngilizce.

"Çene çalmayın, Alanguva gelmek üzere, hemen şu çipi yerleştirelim," dedi kadınlardan biri. Hızla yanıma ulaşıp saçlarımı kaldırdı ve çırpınışlarımı umursamadan enseme sertçe bir şey batırdı.

Bu bir iğne olamayacak kadar kalındı. Ne çipi olduğunu bilmiyordum ama onlar aynı hızla çıkmaya hazırlanırken seri katil yanıma ulaştı.

Vücudumdaki tüm zincirleri çözdü, beynim uyuşuyordu. Konuşamıyordum bile. Yüzümle aynı hizada durdu ve gülümsedi.

Gözleri parlarken dudakları aralandı ve Türkçe konuştu: "Oyun yeni başlıyor, V."

21

YANGINA DÜŞMÜŞ ATEŞ PARÇASI

Ateş Alanguva

Annem bana sevmeyi, babamsa öldürmeyi öğretmişti. İkisini de iyi öğrenmiştim.

Şebnem ve Tuğrul Alanguva'nın ikinci çocukları, karanlık tahtın gizli varisi. Annem yaşadığımız hayata rağmen bizi korumaya çalışır, kırmak yerine sevmeyi öğretirdi. Babamsa annemi kırmaz ama gizliden bize gerçekleri aşılardı.

Babamın elini omzuma koyup, 'Sen, Cebonayan'ın sahibi olacaksın. Abin değil, sen olacaksın. Sen dedenin torunusun, sen en güçlü Alanguva olmak zorundasın, olmazsan yaşayamazsın,' dediği gün savaşım başlamıştı.

Lider olmayı başarmıştım, ailemin kanlı mirasını yönetmeyi başardığım gibi. Ancak bir gün onunla yollarımız kesişmişti: Aşkın Erizgi.

Öyle bir kadındı ki daha önce tanıdığım kimseye benzemiyordu. Kontrol sürekli ondaydı ve bu, benim gibi bir adam için tahammül edilebilir bir şey değildi. Ancak o alacalı gözleriyle hayatımın ortasına bir ateş parçası gibi düşmüştü.

Ele avuca sığmıyordu, hayat doluydu ama onun hayatını kanla boyamışlardı ve o da buna ayak uydurmuştu. Çaresiz, acılı ama bir o kadar da yenilmez ve güçlüydü. Omuzlarında dünyanın yükü vardı, acılarını göremiyordum ama hissediyordum. Duygusuz gözlerinin ardında yatan o küçük kız çocuğunu, onun alacalı gözlerine her baktığımda görüyordum.

Kendini o kadar sevmiyordu ki başkasının onu seveceğine bir türlü ikna olamadı. Onu o kadar sevmemişler ki o da kendini sevilmez sanmıştı. Hâlbuki o benim için bu dünya üzerindeki en çok sevilmeye değer şeydi. Hem çok gerçek hem de çok gerçek dışıydı. Eşi benzeri yoktu, hem merhametli hem de acımasızdı. Her şeyin ortası, tüm renklerin karmaşası...

Şimdiyse ateş parçamı ellerimin arasından almışlardı. Ona gerçek bir evlilik teklifi edeceğim gece onu kaybetmiştim. Onu almaya gitti-

ğimde evde zehirli bir gaz vardı. Bu gaz normal bir insanı öldürebilirdi ama onun zehre bağışıklığı vardı. Onu kim kaçırdıysa her ikimizi de çok iyi tanıyordu.

"Ateş!" diye bağıran Pusat'la, hayatta kalan son adamın kalbinden çıkardım bıçağı. Artık hayatta değildi. "Ne halt ediyorsun sen?" dediğinde etrafa baktım. Her tarafım ceset doluydu, hepsini öldürmüştüm.

Mermisi biten silahımı yere attım. Ardından da bıçağı öldürdüğüm adamın üstüne attım. Kanlı bıçağın, cesedin üstüne düşerken çıkardığı ses yankılanmıştı kulaklarımda. Koca hangarda, hayatta kalan kimse yoktu, her taraf kandı. Onu bulamadığım her saat daha fazla kişiyi öldürüyordum.

"Yanına kimseyi almadan nasıl çatışmaya girersin?" Pusat yanıma ulaşırken hâlâ bağırıyordu. Bu sırada etrafı da izliyordu, kanla kaplı koyu gri duvarlardan kan bir ressamın damgası gibi çok özenilmiş ama belli edilmemişçesine akıyordu.

Siyah gömleğimin her tarafı kandı. Siyah giymiştim, adam öldürmeye giderken beyaz giyilmezdi.

"Özkanlar kaçırmamış işte! Şimdi bir düşman daha kazandın, mutlu musun? Planın bu mu? Onu bulana kadar herkesi öldürmek mi?"

"Gerekirse," dedim soğuk sesimle, cesetlerin arasından hangarın çıkışına doğru yürürken Pusat peşimden geliyordu.

"Ateş, bu kadar fevri davranarak onu bulamazsın. Biraz sakinleşmen lazım."

Durdum, sürekli sakin olmamı söyleyen Pusat'a döndüm. "İki gün, siktiğimin iki günüdür onu bulamıyorum!"

"Aşkın bu, bir şekilde kurtulur," dediğinde dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı ama bu bir gülümseme değildi. Bu bir katilin kurbanına attığı son gülüşü kadar soğuktu.

"Bak, seni de inandırmış. Ne olursa olsun o insan Pusat, bir süper kahraman değil." Aşkın rolünü o kadar başarılı oynuyordu ki bir ölümsüz olduğuna herkesi inandırabiliyordu. Sanki o insan değil de bir robottu; canı acımaz, bu işin de altından kalkar, ona bir şey olmaz...

O sadece insandı. Fazla güçlü ve hırslı bir insandı ama bu onu duygusuz ya da yenilmez yapmazdı. Buna o kadar inanıyordu ki beni bile uzun bir süre buna inandırmıştı. Onun sadece insan olduğunu fark etmem, vurulmasıyla olmuştu. Kollarımda ölüme çok yakınken yenilmez değildi. İnsandı.

Ona bu muameleyi ben de çok yapmıştım. Onu kendimle birlikte çatışmalara sokarken onu kaybedeceğimi hiç düşünmemiştim. *Ben yorulmam,* dediğinde ona inanmıştım. Canımı yaktığında canını yakmıştım.

Arkamı dönüp kapının önünde bekleyen araçlara kısa bir bakış attım. Ben sürücü koltuğuna geçerken Pusat da ben gitmeden koşarak yetişmiş ve yanıma oturmuştu.

"Şahin'in yapmadığına nasıl bu kadar eminsin? Düşman dost bırakmayıp herkesin her şeyini kurcaladın! Bir Şahin'e bakmadın."

"O yapamaz," dedim sadece.

"Neden? En büyük zararı sana bu Şahin iti vermedi mi?" Arabanın hızını artırdım. "Aranmadık ülke bırakmadık, Ateş."

Peşinde Meksikalı bir kartel vardı, o kartelin bu kadar çok şey bilmesine imkân yoktu. Ya gerçeği bilenler bu kartelle ortaktı ya da olay çok farklıydı.

Aşkın, rıhtıma gideceğini söylemişti kaybolduğu gün. Rıhtıma giderken amacı cinayet işlemekti. Peki, o gün neden cinayet işlemeyip benimle evlenmeye karar vermişti?

Ani bir fren yaptım, Pusat küfrederek öne doğru savrulduğunda kafasını cama çarpmaktan son anda kurtuldu. Hızla yolumu değiştirdim.

"Nereye gidiyoruz?" dedi ancak cevap alamadı. "Ateş, biliyorum, korkuyorsun. Ben de korkuyorum. Aşkın'ın yeri bende çok farklı, o benim dostum. Neler hissettiğini tahmin bile edemiyorum ama bu şekilde bir yere varamayız. Sen düşünmüyorsun! Senin en büyük özelliğin zekân değil mi? O kadar şoktasın ki iki gündür düşünmüyorsun!"

Sessiz kaldığımda bağırdı yine: "Konuş bari amına koyayım!"

Rıhtıma vardığımda arabadan hızla indim, İhtiyar'ı sadece bir kere görmüştüm. Ve o bunak kesinlikle bir şeyler biliyordu. Ondan nefret ediyordum. Aşkın'ı bu hâle o getirmişti. Diğerlerine yaptığı gibi başını okşayıp onu okutabilirdi. Naz'a, Bahar'a baktığı gibi bakabilirdi ama yapmamıştı. Aşkın'ı bu bataklıktan çıkarabilirdi. Ancak o herif, küçük bir kızı bataklığın tam ortasına atmıştı. Üstelik bu bataklık çamurdan değil, ateştendi.

Cüneyt Keskin teknesinde oturmuş, denizi seyrediyordu. Zaten yaptığı başka bir bok yoktu. Botlarım zemini sertçe ezerken geldiğimi anlamıştı ama kafasını bile çevirmedi.

"Onu bulamıyorum," dediğimde de istifini bozmadı. "Sana diyorum, lanet herif."

"Sözlerine dikkat et, çocuk," dediğinde ilk defa kafasını çevirdi. Gözlerime çok bakmıyordu, çok baktığında gözlerinde oluşan nefret hissini bastıramıyordu. Çünkü gözlerim aynı dedemin gözlerine benziyordu.

"Aşkın'ın gerçek kimliğini öylece öğrenmek, herkesin başarabileceği bir şey değil. Onun hangi saatte evde yalnız olduğunu bilmek de herkesin bileceği bir şey değil."

"Beni neyle suçluyorsun?" dedi küçümser tavrıyla.

"Seni suçlamıyorum, seni görüyorum."

"Aşkın'ı yakalamak öyle kolay mı? Değil, onu yakalayabilmelerinin tek püf noktası o zehirli gazdı. Bunu da sen çok iyi biliyorsun. Aşkın dövüşte kaybetmez, son nefesine kadar savaşır. Bu kadar kolay kaçırılmasının iki yolu var, ya kendi istedi ya da biri Aşkın'ın bile bilmediği zayıf noktalarını ortaya çıkararak iş birliği kurdu."

"V'yi ben yarattım, onu kendi ellerimle yok eder miyim?"

"Onu yok etmeyeceksiniz, Aşkın'ı yok edeceksiniz."

"Biz kimiz, Ateş?"

"Bilmiyorum ama senin bir haltlar karıştırdığını biliyorum." Kambur sırtını doğrulttu ve yavaşça ayağa kalktı. Tekneden inip karşıma dikildi.

"Suçlayacağın son kişi bile olamam. Ona senden daha fazla değer veriyorum. Onu ben büyüttüm."

"Sen iğrenç bir herifsin, onu bu hâle sen getirdin!"

"Ben ona nasıl hayatta kalacağını öğrettim. Haklısın, onu en iyi ben tanıyorum, Ateş." Dayanamadım, yakalarından tutarak kendime çektim.

"Bana bak moruk, eğer bu işte parmağının olduğunu öğrenirsem seni sadece öldürmem, ölmek için yalvartırım," dedim ama o alayla güldü sadece. Benden korkmuyordu, onun gibi bir komutanın korkmasını da beklemiyordum zaten.

"Dedene tahmin ettiğimden daha çok benziyorsun. Ve Ateş, biliyor musun? Firuze'nin ölümüne deden sebep oldu." Ellerimi yakalarından çektim.

"Onu benim yüzümden mi kaçırdılar? Şu an kelime oyunu yapacağın son kişi bile değilim, Keskin."

"Aşkın'ın fevri olduğunu düşünürdüm de sen daha betermişsin. Onu böyle bulacağını mı sanıyorsun?"

"En azından çabalıyorum. Onu ben büyüttüm diye geziniyorsun ama burada boş boş denizi izliyorsun."

"Çünkü ben bu hikâyenin sonunu biliyorum." Her şeyi bilen tavnyla hep yaptığı gibi dalga geçiyordu. Sürekli sikik sikik konuşup duruyordu, bir halta yaradığı da yoktu.

"Ona bir şey olursa seni de yaşatmam."

"Ona bir şey olursa benim yaşamamın bir anlamı kalmaz zaten. Kendine gel çocuk, aklını başına topla." Sakinleşmek için gözlerimi yumdum, derin derin nefes aldım ama şu an onun kokusundan başka hiçbir şey sakinleştiremezdi beni.

"Ne oluyor burada?" diye bağıran Tarık'a döndü bakışlarım. "Sen ne halt ediyorsun, Alanguva?" İhtiyar'ın yakalarını tuttuğumu görmüş olmalıydı ki onu ilk defa bu kadar ciddi görüyordum.

"Bir şey yok Tarık, Ateş korkudan kontrolünü kaybetmiş. Aşkın'a zarar geleceğini düşünüyor, eğer kontrolünü bulamazsa gerçekten de zarar gelecek." İhtiyar'ın son sözleri bunlar oldu. Arkasını dönüp uzaklaşırken Tarık karşıma geçmişti.

"Senin yüzünden! Sen Aşkın'ın hayatına girene kadar onun gerçek kimliğini öğrenen yoktu. Her planı kusursuz ilerliyordu, ancak sen onun hayatına girdiğinden beri gerçek kimliğini bilmeyen bir sağır sultan kaldı. Aşkın'a ne oldu, bilmiyorum ama o sağ salim geri dönse de bir gün kimliği senin yüzünden ifşa olacak."

Alaylı bir ifade belirdi yüzümde.

Tarık'ın kaşları çatılırken siniri de artmıştı. "Onu arayacağın yerde gelip ailesini mi suçluyorsun?"

"Ailesi kim, Tarık? Sen misin? Sen etkisiz elemansın. Kaptan mı? O iblisin ta kendisi. Aylin mi? O Aşkın'ı tanımıyor bile. Deniz mi? Onun gerçek kimliğini öğrendiği an ilk o tutuklar. Onun ailesi benim."

Bu sefer gülen Tarık oldu. "İki günlük adam gelmiş, ailesi olduğunu söylüyor. Sen Aşkın'ı tanıdığını mı sanıyorsun? Onu kimse tanımıyor, o bile kendini tanımıyor." Onu bulmak için çabalayacağım vakti burada laf yetiştirerek harcamayacaktım.

Omzuna çarparak onu arkamda bıraktığımda bağırdı. "Alanguva!" Durdum. "Onu gerçekten seviyor musun?" Onu, kimseyi sevmediğim gibi seviyordum ve belki de sonumu getirecek şey buydu. "Eğer onu

gerçekten seviyorsan kurtar! Bahsettiğim kurtarma onu bulman değil. Onu V'den kurtar." Yürümeye devam ettim.

V başka biri değildi, o da Aşkın'dı. V onun karanlık tarafıydı ve onun aydınlık bir tarafı kalmamıştı.

Rıhtım evinin yanından geçerken o gece eve gelip onu amansız arayışım gözümde canlandı. Bir takım elbise giymiş, onu almak için gelmiştim. Ancak hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Ben gelene kadar evdeki zehirli hava azalmıştı, içeri girdiğimdeyse sadece anneme ait olan yüzük kutusunu bulmuştum. İçi boştu, Aşkın annemin yüzüğünü parmağına takmıştı kaçırılmadan önce. Son saldırıdan sonra evin tüm camlarını kurşungeçirmez yaptırmıştım, zehirli gazı da evin havalandırmasından vermişlerdi. Yani bunu yapan kişiler her şeyi net şekilde biliyorlardı.

Evi uzunuzun inceledim, o gece yaşananları gözümde canlandırmaya çalışırken kaşlarım derince çatılmıştı. Önce zehirle zayıflatmışlar ardından da kaba kuvvetle tamamen etkisiz hâle getirmişlerdi. Onun saçının teline zarar veren kimseyi yaşatmayacaktım.

Arabaya tekrar bindiğimde sürücü koltuğunda Pusat otuyordu. "Güvenlik departmanına sür," dediğimde beni ikiletmedi.

"Ateş, bir şeyler atıştır. Açlıktan güçsüz düşeceksin; uykuyu geçtim, bari yemek ye."

"Hızlan." Emrime uyarak hızlandı. Bu sırada telefonu çaldığında vakit kaybetmeden açtı. Karşı tarafı dinlerken kaşları çatıldı, bana yandan bir bakış attı.

Karşısındaki kişiye cevap vermeden telefonu kapattı. "Malikâneye saldırı düzenlenmiş. Aşkın'ı bulacağım diye tüm korumaları dünyaya yaydın! Evi koruyan doğru düzgün koruma kalmamış! Aynı şekilde her an adaya da bir saldırı düzenlenebilir. En iyileri gönderdin."

"Çalışan alsaydın Pusat, işin ne?" dedim aksi sesimle.

"Birden bir savaşın ortasına düşeceğimizi bilemezdim! Bir korumanın eğitimi, güvenilirliğini test etmek kaç yıl sürüyor, haberin var mı? Zaten gereğinden fazla çalışanımız vardı, sen böyle kafana estiği gibi davranmasaydın!"

"Kim saldırmış? Yaralı var mı?"

"Varmış, şu raddede herkes olabilir. Cebonayan üst üyeleri toplantı istiyor, toplantının içeriğini tahmin edebiliyorsundur. Kaç üyeyi öldürdün iki günde? Liderliğini alacaklar." Şu dakikada liderlik de Cebonayan da düşündüğüm son şey bile değildi.

"Eve sür, çatışma yaşanıyor mu?"

"Evet, devam ediyormuş." İki elimle yüzümü ovuşturdum. Pusat arabanın hızını artırırken kendime bir sigara yaktım. "Korktuğum şey oluyor, Ateş," dediğinde ruhsuz bakışlarımın hedefiydi.

"Neymiş korktuğun şey?"

"Aşkın'a olan aşkın seni mahvediyor."

"Sürekli abartılı tepki veriyormuşum gibi davranmayı kes! Aşkın'ı kaçırdılar, Aşkın'ı! Şu an dünyanın altını üstüne getirmiyorsam tek sebebi kendimi zapt etmem."

"Abartılı tepki verdiğini söylemiyorum! Ancak böyle yaparak aileni de kendini de tehlikeye atıyorsun." Aşkın da benim ailemdi, bunu göremiyorlardı.

Tabletimi açarak malikânenin önündeki kameraları inceledim. Malikânenin önünde sıcak bir çatışma yaşanıyordu.

"İçeri girebilen yok, değil mi?" dedim kayıtlara daha dikkatli bakarak.

"Tabii ki yok ama destek lazım." Herkes evdeydi, Aylin ve Bahar iki gündür malikânede kalıyorlardı. Yanlarında abim vardı, Ferda da vardı ama onun eğitimleri kendini korumaya bile yeterli değildi bu raddede.

"Direkt olarak Cebonayan'ın saldırısı," dedim sigaramdan derin bir nefes çekerken.

"Ne? Ayaklanma mı bu?"

"Evet, tam olarak bir ayaklanma." Bu sırada telefonum çaldı, arayan Şahin piçiydi. Bir o eksikti zaten. Aramasını yanıtladım.

"Ateş, nasılsın?"

"Her an her şeyi göze alıp seni cehennemin yedinci katına gönderecek kadar formdayım, sen?" dediğimde güldüğünü işittim.

"Çok iyiyim, şu an üst üyeler toplantıda. Seni tahtından indirmeye çalışıyorlar."

"Haydi göbek at, seversin sen erkenden sevinmeyi."

"Aslında sana yardım etmek istemiştim. Şu sıralar üst üyeler bana fazla inanır oldu, bu saldırıyı durdurabilirim."

Güldüm. "Sen önce kendine yardım et," dedim imayla.

"Sadece Aylin'i istiyorum, tüm saldırıları durdurabilirim."

"Senin gelmişini geçmişini sırayla sikerim! Sen asla istediklerini elde edemeyecek bir zavallısın, Şahin."

"Üzüntünden böyle konuşuyorsun, Aşkın'ın kaçırılmasına ben de üzüldüm ama onun çok yaşamayacağı belliydi zaten. Şimdi Aylin'i teselli etme zamanı."

"Hastasın sen, abime ait her şeye göz diken bir manyaksın." Artık koltuğu da eskisi kadar istemiyordu. Artık Aylin'i istiyordu çünkü abim onu seviyordu. Çünkü abim artık koltuğu umursamıyordu.

Şahin, Aylin'i takıntı hâline getirmeye başlamıştı ve bu çok tehlikeliydi.

Daha fazla saçmalamalarını dinlememek için telefonu kapattım. Bu sırada malikânenin önüne gelmiştik. Çatışma devam ediyordu. Araba durduğu an, torpidodan çıkardığım iki silahla hızla arabadan indim.

Pusat da peşimden inerken karşıma çıkan herkese ateş ediyordum. Kapının önüne yaklaştığımda Ahmet'i gördüm. Silahını bana doğrultmuştu ama ateş etmeyeceğini biliyordum.

"Ne halt ediyorsun?" dediğimde koyu gözleri etrafta gezindi.

"Kurulun emri."

"Sen Cebonayan için çalışıyorsun ve lideriniz benim. Sen benim için çalışıyorsun, o kurulun da benim için çalıştığı gibi."

"Ben emirlere itaat ediyorum."

"Size emir verebilecek tek kişi benim! Sen itaat değil, ihanet ediyorsun ama sorun değil. Görevin buraya kadarmış, bugüne kadar iyi bir çalışandın." Bana ateş etmek için silahını kaldırmıştı ki yapamadı. Ahmet yıllardır Cebonayan'da benim için çalışıyordu.

"Affetmeyeceğim tek şey ihanet, Ahmet." O ne olduğunu anlamadan silahımı kaldırdım ve alnına hedef aldım. Tetiği çektiğimde bedeni geriye doğru savruldu. Az önce konuşmamızla duran silah sesleri tekrar alevlendi. Hızımı alamadım, arabaların arkalarına gizlenmiş adamları öldürürken Pusat da sürekli kendini önüme atıp duruyordu.

Varlığım bile hepsini korkuttuğu için malikâneme saldırırlarken sahip oldukları motivasyonlarını kaybetmişlerdi, çok dayanamayacaklardı.

"Hiçbirini sağ bırakmayın," dedim hemen sol tarafımda duran Yusuf'a. Ben malikânenin bahçesine girerken Pusat da peşimden geliyordu. Arazi çok büyüktü ama ev silah sesinin duyulmayacağı kadar uzakta değildi.

Eve yaklaştığımda abimi gördüm. Elinde silahıyla, etraftaki çalışanlara emirler yağdırıyordu. Ona yaklaştığımda varlığımı fark etti.

"Neden geldin? Ben hallediyordum burayı."

"Herkes iyi mi?"

"Evet, biraz korktular sadece. Ayrıca Aylin çok öfkeli." Başımı salladım, yanından geçecektim ki kolumdan tutarak durdurdu beni. "Bir gelişme yok mu?"

"Hayır."

"Bu saldırıları, seni yavaşlatmak için yapıyorlar." Kolumu ondan kurtardım. "Korkma, ona bir şey olmayacak."

"Sürekli bana nasihat vermek yerine çabalasaydınız evet, belki de olmazdı."

"Ona âşık olmanı bu yüzden hiç istemedim. Hâlini görüyor musun? Onun gibi tehlikeli bir kadına âşık olmanın sonuçlarını görüyor musun?"

"Aynı şeyleri sayıklamayı kesecek misiniz?"

"Seni en başından beri uyarıyorum! Ona nasıl güvenebiliyorsun ki? Baksana, belki de kaçırılmadı ve düşmanlarınla iş birliği yapıyor. Bana bunun olmadığının garantisini verebilir misin? Bak o kaçırıldı, kafayı yedin, her taraftan saldırıya uğruyoruz. Bunun V'nin planı olmadığını gözün kapalı söyleyebilir misin?" Söyleyemezdim.

Onu seviyordum ama hırsını da görüyordum. Dünyayla bitmek bilmeyen bir kavgası vardı. O kavga bitene kadar da durmayacaktı ama bu, onun kazanabileceği bir dava değildi.

Koltuğumu istediğini biliyordum, beni o koltukta gördüğünde gözlerinden geçen hırsa çok net şahit olmuştum. Ona bilerek bir koltuk hediye etmiştim, sınırlarını görmek istemiştim. Ben Cebonayan'ın sahibi olmayı hiç istememiştim ancak Aşkın istiyordu. Aramızdaki fark buydu. Ben karanlık tarafımdan kaçarken o kendi karanlığına koşuyordu.

"O yapmadı," dedim kesin bir şekilde.

"Güvenemezsin, Ateş. Ya gerçekleri-"

"O yapmadı!" dedim kuracağı cümleye tahammül bile edemeyerek.

"Umarım öyledir, nasıl bu kadar eminsin?"

"Beni seviyor," dedim buna kendimi de ikna edermiş gibi.

"Sevmesi, ihanet etmeyeceği anlamına gelmez." Yanından uzaklaşıp verandanın merdivenlerini hızla çıktım. Çift taraflı kapı benim için açılırken üstümde hâlâ kanlı gömleğim vardı.

Evin geniş salonunda bir uğultu vardı. Annemin dekore ettiği şatafatlı salonun tek sevdiğim yanı, annemin elinin değmiş olmasıydı. Aylin, Bahar, Ferda, Arhan ve Naz salonda hararetle konuşuyorlardı.

Aylin beni gördüğünde ayağa kalktı hızla. Gözleri şiş ve kırmızıydı, iki gündür ağlamaktan mahvolmuştu. Karşıma dikildiğinde ona omuzlarım dik bakamadım.

"Bir haber var mı?" dedi umutla.

Başımı eğdiğimde hıçkırdı. "Ona bir şey olmasına dayanamam, Ateş! Ona daha yeni kavuştum ben."

"Bulacağım," dedim emin şekilde.

"İki gün oldu! İki gün. On iki yıl bekledim ben ona kavuşmayı, ben onun için her şeyi yaparım Ateş, her şeyi. Ona zarar veriyorsun, senin yüzünden kaçırıldı benim kardeşim. Başına gelmeyen şey kalmadı, hepsinin suçlusu sensin." Aylin bir ablanın yapabileceği en büyük fedakârlığı yapmıştı, kardeşi için hayatını bitirmişti. Kardeşi yaşasın diye kendi yaşamamıştı. Bu yüzden ne yaparsa yapsın ona kızamıyordum. O Aşkın için gerçekten de her şeyi yapmıştı.

Aşkın'ın gerçek kimliğini bilmediği için başına gelen her şeyden beni sorumlu tutuyordu haklı olarak. Gerçi düşündüğümde, çoğu şey de bana bağlanıyordu. Ben hayatına girene kadar V olma işini büyük bir gizemle yapıyordu. Şimdiyse en büyük düşmanlarımız, onun gerçek kimliğini biliyordu.

"Haklısın," diyebildim sadece kardeşinkinden daha açık renkli gözlerine bakarken.

"Haklı olmak istemiyorum, kardeşimi istiyorum! Hani çok güçlüydün? Neden iki gündür bulamıyorsun? Ya ona bir şey yaptılarsa ya onun canını-" Devam edemedi, hıçkırıkları konuşmasına engel oldu. Göğsüme yumruk atarken omuzları sarsılıyordu. Bir yumruk daha attı ve bir tane daha... Gömleğimdeki kan eline bulaşırken bunu umursamadı. Aylin'i durdurmadım.

"Ona bir şey olursa yaşayamam ben, bir kardeşim kaldı, onu da almasınalar benden." Yumrukları durdu, göğsümde asılı kaldı, ardından da güçsüzce düştü.

"Onsuz ben de yaşayamam, Aylin," dediğimde kafasını göğsüme yasladı. Artık gömleğimde sadece kan değil, bir masumun gözyaşları da vardı.

Vücudu güçsüzleşti, bayılacağını hissettiğimde kolumla düşmemesi içi destek oldum. İki gündür hiçbir şey yemiyor, uyumuyor, kardeşinden haber bekliyordu. Bilincini yitirdiğinde onu kucağıma aldım.

"Doktoru çağırın hemen," dediğimde Arhan hemen dışarı çıktı. Aylin'i klinik odasına götürüp nabzını ölçtüm. Stresten ve yorgunluktan bayılmıştı. Odadan çıktığımda yavaşça yürüyen Bahar'la karşılaştım. Gözlerinde sargı vardı, yürürken duvara dokunuyordu düşmemek için. Çok ağlıyordu ve bu canını yakıyor olmalıydı.

"Bahar," dediğimde bana doğru yürüdü.

"Ateş abi, onu bulacaksın, değil mi?"

"Aksi olamaz."

"Aşkın çok güçlü ama çok korkuyorum."

"Onu getireceğim Bahar, Aylin'in yanına geç sen." Odaya girdiğine emin olana kadar arkasından baktım.

Salona döndüğümde Ferda'yı gördüm. Hâlâ aynı yerinde oturuyor, yeri izliyordu. "Abi, gelir misin?"

"Boş vaktim yok, Ferda."

"İki gündür oturduğun bir dakika var mı? Dinlenmen gerek," dediğinde yanına oturdum. "Az önce saldıran Cebonayan'mış, ayaklanma çıkarıyorlar ve görünüşe göre bu sadece başlangıç."

"Halledeceğim."

"Hangi birini? Şuraya bak, mahvoluyorsun." Eli omzuma gitti. "Aşkın'ı bulacağız," dedi bana destek vermeye çalışarak.

"Ya geç kalırsam? Ya annemi kaybettiğim gibi onu da kaybedersem?" dediğimde burnunu çekti.

"Hayır! Aşkın çok güçlü, kurtulacak."

"Annemiz de çok güçlüydü." Aşkın'ı tanıyana kadar hayatımdaki en güçlü kadının annem olduğunu düşünürdüm. Tüm bu kanın ve karanlığın içinde parlamak da güç gerektirirdi.

"Abi, ben hep yanındayım. Biliyorsun, değil mi? Her şeyi yaparım. İzin ver, sana yardım edeyim." Sessiz kaldığımda bacaklarını kendine çekerek yerinde doğruldu. "Evet, fevriyim, düşünmeden hareket ediyorum ama elimde değildi. Herkesi kaybettik, abim de ölmüştü. Onu çok özlemiştim, sonra birden çıkıp geldi. Kanlı canlı karşımda duruyordu ama gerçek bile değildi. Çok zor abi. Onu o kadar özlemişken karşımda olmasına rağmen ona sarılamamak, onun öldüğünü kabullenmekten bile daha zor. Ama ben Alanguva'yım; annemin masumlu-

ğunu, babamın hırsını taşıyorum. Bu aile için yapmayacağım bir şey yok, senin gibi."

"Güçlü dur, buna ihtiyacımız olacak."

"Cebonayan'a çıkmamı ister misin?"

"Hayır, ben konuşacağım onlarla. Sen gidersen beni çekmek için rehin alırlar seni."

"Buna vaktin var mı? Ya infazına karar verirlerse?"

"Sen bunları kafaya takma. Evin korumasını sana bırakıyorum, abim adayla ilgilenecek. Burada kalıp çalışanları, güvenliği sen ayarla. Elinden geleni yap."

"Tabii, gözün arkada kalmasın. Elimden gelenden fazlasını yapacağım, abiciğim." Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Onu sağ salim bulacağız." Ferda'nın kokusunu içime çekerek sakinleşmeye çalıştım. Birlikte çok kayıp vermiştik ve artık ikimizin de hiçbir kayba tahammülü yoktu.

Yanından kalkıp dışarı çıktığımda Pusat kapıda bekliyordu. "Harun Karabat gelmiş, kapıda. Seni bekliyor." Harun Karabat üst üyelerden biriydi.

"Tamam." Ben yürürken Pusat da peşimden geliyordu.

"Seni götürmeye gelmiş, onunla gitmeyeceksin, değil mi?"

"Bir sonuç çıkmadığı sürece durmayacaklar."

"Ateş-"

"Sen aramalara aynı hızla devam et. İşim çok uzun sürmez."

"Ben de geleyim," dediğinde kapıya ulaşmıştım. Harun Karabat, siyah limuziniyle bahçenin dışında bekliyordu. Etraf ceset doluydu.

"Şuraları temizletin, evdekiler görmesin."

"Peşinden iki araba gönderiyorum o zaman."

"Bir tane yeterli, güvenliği aksattırma, sadece bir kişi gönder." Daha fazla konuşmasına vakit tanımadan kapısı benim için açılan limuzine bindim.

Harun Karabat, yetmişlerinde olan güçlü bir kurttu. Dedemin yakın arkadaşlarından biriydi ama Cebonayan'ın iyiliği için yapmayacağı şey yoktu. Ağır purosunun kokusu aracın içini kaplamıştı, dumanı siyah gözlüklerine doğru çıkıyordu. Kafasının üstündeki fötr şapkayı çıkardı, ardından da gözlüğünü.

Sol gözü görmüyordu, irisinin olması gereken kısım bembeyazdı.

"Ateş Alanguva, ne uğraştık Alanguvalarla." Purosunu dudaklarından çektiğinde araç hareket etmişti. "Seni toplantıya götürüyorum. Bugün senin için ne karar çıktı, biliyor musun?"

"İnfaz."

"Evet, onları zorla durdurdum. Bir toplantı gerçekleştirmeden karar veremeyeceklerini söyledim ama çok sabırları kalmadı. Üst kurul sana öfkeli."

"Benim sevdiğim kadını, müstakbel karımı kaçırdılar."

"Biliyorum ama bu hareketlerinin açıklaması olamaz. Suçsuz kaç üyeyi öldürdün? Ben cevap vereyim, dört büyük ailenin liderlerini öldürdün. İntikam isteyecekler, bugün infaz edilmesen bile başın büyük belaya girecek."

"Bu işte parmaklarının olmaması suçsuz olduklarını göstermez." Hepsi suçluydu. Aşkın Cebonayan'ın başına geçmek istiyordu da Cebonayan'ın, kurbanlarından daha pislik olduğunu tam olarak bilmiyordu.

"Yaptığın şeylerin affi yok, bu sefer kimse kurtaramaz seni."

"Kurtulmaya ihtiyacım yok, istediğiniz kadar kurulu toplayın. Cebonayan'ın sahibi benim, istemeyen de gidebilir. Aksi hâlde daha da kötüleşmekten hiç çekinmem."

"Ah siz Alanguvalar! Bir kadın yüzünden daha kaç kere her şeyin altına üstüne getireceksiniz? Dedenden beter olmuşsun. Hâlbuki seninle ilgili büyük hayallerim vardı, en iyi lider sen olacaktın. Ailenizin lanetli aşkları yüzünden-"

"Düzgün konuş Karabat; ben babam kadar sessiz, dedem kadar gürültülü değilim."

"Beni endişelendiren şey de tam olarak bu, Alanguva. Beni buraya seni almam için göndermediler, seni öldürmem için gönderdiler," derken ceketinin içinden isminin harflerinin kazılı olduğu o meşhur tabancasını çıkardı. Ancak bana doğrultmadı, koltuğun üstüne bıraktı.

"Neden duruyorsun?" dedim tabancaya kısa bir bakış atarak.

"Çünkü hâlâ senden umudu kesmedim, hâlâ en iyi liderin sen olacağını düşünüyorum. Sadece artık bir lider olduğunu hatırlaman gerek."

"İhtiyar heyetinin seninle aynı fikirde olduğunu sanmıyorum," dedim alayla üst üyelerden bahsederken.

"Evet, onları ikna etmen gerek," derken limuzin Cebonayan arazisinde durdu. Karabat inerken bir adamı yanıma gelmiş ve siyah bir ceket getirmişti. Kurulu ikna etmem için jilet gibi görünmemi istiyordu ancak dağılmış saçlarım ve kan izleri dolu gömleğimle bu pek mümkün değildi.

Siyah ceketi üstüme geçirdim. Bu sırada limuzinin hemen arkasındaki araçta Pusat durmuştu. Yine beni dinlemeyip kafasına göre davranmıştı. Benim için endişeleniyordu. Göz kırparak kontrolün bende olduğunu hissettirdim. Büyük orman yolunda kendimden emin adımla yürürken Karabat bir adım arkamdaydı.

Yıllardır Cebonayan üst üyelerinin toplantı üssü burasıydı. Mermer yapının eski kapısı açılırken ceketimin yakalarını düzelttim. Merdivenler aşağı doğru inerken duruşum biraz daha dikleşti.

Beni yenemeyeceklerdi, benimle boy bile ölçüşemezlerdi. Hepsini sıraya dizecektim, kazanan olacaktım. Benden nefret edenler bile önümde diz çökeceklerdi. Çünkü ben Ateş Alanguva'ydım. Bu tahtanın şahıydım, bu tahtanın veziriydim, bu tahtanın piyonuydum ben bu tahtanın ta kendisiydim.

Her tarafı büyük tablo ve koyu mermerle çevrili uzun koridorda ilerlerken tüm kapılar benim için açılıyordu. Kırmızı halıyla kaplı zemin emin adımlarımın sesini tutuyordu. Son kapı da açıldığında tüm üst üyeler karşımdaydı.

Burası bir mahzen kadar loştu, hiç cam yok, masa ve sandalyeler dışında hiçbir mobilya da yoktu. Gözlerim kol saatime kaydı, Aşkın'ı kaybedişimde yetmiş ikinci saati geride bırakırken lider koltuğuma oturdum. Tüm üyelerin arkasında bir görevli koruma vardı. Çok geçmeden Pusat da arkamdaki yerini almıştı. Karabat da hemen sağ tarafıma oturdu.

İhtiyarlar bana onaylamaz gözlerle bakıyordu. Tam karşımda oturan Hakkı İnan sırıtıyordu, sonumun geldiğini düşünüyordu.

"Sonunda teşrif edebildin Alanguva, seni buraya getirmek amma zordu."

Arkama rahat bir tavırla yaslandım. "Evimde çatışma çıkarmayı denemek dışında yeterli bir çağrı alamadım ben. Bu da çağrı değil, tehdit! Üst üye olmanız beni tehdit edebileceğiniz anlamına mı geliyor?" Güldüm. "Hayır, hayır. Bu beni sinirlendirmez bile, davet motivasyonunu Karabat'ın kapıma gelmesiyle aldım sadece."

"Bir üst üyeyi ayağına kadar getirttin!" diye bağırdı Nedim Karabulut.

"Evet, Cebonayan'ın lideri olarak," dedim kelimelerime baskı yaparken.

"Bizden üstün değilsin, Alanguva."

"Sizden üstün değilim, size sahibim." Bu onları daha da sinirlendirdi. Karabat ve Sezer Maran bana onaylamaz gözlerle bakıyordu. On beş üst üye vardı ve on beş ihtiyarın konuşması hiç çekilmiyordu.

Şu an sevdiğim kadını aramam gerekirken burada sikik heriflerle uğraşıyordum. Bu beni aniden, tekrar öfkelendirirken yüzümdeki rahat ifadeyi bozmadım.

"Böyle mi sahip çıkıyorsun Cebonayan'a? Sen liderlerin yüz karasısın." Bunu diyen Gazanfer Önan'dı.

"Son yaptıkların gerçekten sınırı aştı, Alanguva," diyerek ona destek çıktı Melike Özay da. Hep haklının yanında duran bir kadındı, Alanguvaları gereğinden fazla severdi, annemin vefatından sonra babamla evlenmeye çalışmıştı.

"Bu şekilde devam edemeyiz, kurulu yok sayman sınırı aşan nokta," dedi Chris Wizard İngiliz aksanıyla.

"Kurul bugüne kadar beni bir kere destekledi, o da tahta geçtiğim zamandı. Ne babam öldürüldüğünde ne de abim ortadan kaybolduğunda bana destek verdi. Kurulun tek amacı lideri sorgulamak mı? Bugüne kadar bana hiçbir katkınız olmadı. Ve benim müstakbel karım kaçırıldığında da aynı şekilde sessiz kaldınız. Beni tahta geçirdiniz ve benimle savaştınız, kurulun amacı bu mu sahiden? Dedemin neden herkesi karşısına alıp, kurulu yok sayıp tüm gücü kendinde topladığını daha iyi anlamaya başlıyorum."

"Bu ne demek, Alanguva? Biz sana güvenerek verdik bu koltuğu."

"Siz bana bu koltuğu vermediniz, siz yönetebileceğiniz bir kukla aradınız. Babası ölen, kimsesi olmayan, güçlü ve söz dinleyen bir isim aradınız. Siz bir lider istemediniz, siz bir lideri yönetmek istediniz. Bugüne kadarki tüm Cebonayan kurallarına ters düşen şeyler yaptım evet, bunu inkâr etmeyeceğim hatta yapmaya da devam edeceğim. Çünkü siz benden daha fazla ters düştünüz bu kuruluşa."

Salonda derin bir sessizlik oluştu. "Terbiyesizlik yapıyorsun!" diye sesini yükseltti Gazanfer.

"Hayır, hayır, sizin kadar yapmıyorum. Siz benim evime saldırıda bulundunuz! Hepinizi öldürmüyorsam bunun tek nedeni Cebonayan."

"Bizi öldürebileceğini mi sanıyorsun?" dedi Hakkı İnan.

"Sanmıyorum İnan, biliyorum."

"Eğer müstakbel karın kaçırıldığında bize gelseydin, aklına göre herkesi asıp biçmeseydin haklı olabilirdin Alanguva," dedi Melike Özay.

Güldüm. "Dedemin sevdiği kadın öldürüldüğünde hepiniz katilin tarafını tuttunuz dedemi zayıflatmak için. Ne yardımından bahsediyorsun?"

"O kadın metresti!" diye çıkıştı bir ses.

"Sözlerine dikkat et," dedim Karabulut'a.

"Sonuç olarak kararımız aynı, infaz," dediğinde arkamdan birinin yaklaştığını hissettim. Pusat'ın hemen harekete geçtiğinizi hissettiğimde elimi havaya doğru kaldırdım Pusat'ı durdurmak için.

"Bu kurulun bana ilk ihaneti değil ama sorun değil. Alanguva olmak yalnızlığı da birlikte getiriyor, tıpkı gücü getirdiği gibi. Sizin adınıza üzgünüm çünkü hâlâ anlayamadınız."

"Neyi anlayamadık?" dedi Önan.

"Ben Cebonayan'ın lideri değilim, ben Cebonayan'ın ta kendisiyim," derken herkesin arkasında duran korumaları onlara doğru yaklaştı. Hepsinin arkasında en güvendikleri koruma vardı, kendi korumaları.

Ancak bir bakışımla hepsi silahlarını çıkararak sahiplerine yaklaştılar. Bunu fark ettiklerinde salona büyük bir korku havası yayıldı. Bu havayı seviyordum.

Bu hareketlimle hepsinin evinde, yaşamında ve hayatında söz hakkım olduğunu göstermiştim. Yerimden kalkarken beni infaz etmesi için getirdikleri koruma da ellerini önünde bağlamış, emrimi bekliyordu. Ayberk en güvenilir çalışanlarımdan biriydi. Beni infaz etmek için onu seçeceklerini biliyordum, bunun için onu ülkeye ben geri getirtmiştim.

"Kararınız hâlâ aynı mı?" dedim ellerimi masaya dayayıp hepsinin üzerinde gözlerimi gezdirirken.

"Ateş," dedi biri, korumaları onlara gittikçe daha çok yaklaşıyordu.

"Düzgün bir kurul olup liderinize itaat edecek misiniz?" Hepsinin sesi kesilmişti. Karabat korkmuyordu, gururla bakıyordu gözlerime.

"Biz zaten adaletli bir kuru-" Karabulut sözüne devam edemedi, onun arkasındaki daha hızlı yaklaşmıştı.

"Evet, Ateş! Durdur şunu," dedi Wizard.

"Hemfikir miyiz?" dedim diğerlerine bakarken. Bazıları onaylarcasına kafa sallıyor, bazıları sessiz kalıyordu. "Güzel, sevindim. Böyle yıllanmış bir kurulu birden yok etmek istemezdim. Bundan sonra bilin ki hepiniz, ben izin verdiğim için yaşıyorsunuz. Yaşımın genç oluşu sizi aldatmasın, siz benim izin verdiğim kadar varsınız. İyi akşamlar." Cümlemin sonunda alayla gülmüştüm.

Ellerimi masadan ayırdım, dikleştim. Bir elimle ceketimi düzelterek arkamı döndüğümde Pusat ve Ayberk peşimden geliyorlardı.

Dışarı çıkana kadar sessiz kaldılar, kapının önüne çıktığımda bir sigara yaktım. "Gelişme var mı?" dediğimde Pusat sessiz kaldı.

"Sen ne zaman döndün?" dedi Pusat az önceki ciddi ifadesini tamamen kaybedip Ayberk'e bakarak.

"Ateş Bey sabah getirtti beni," diye cevap verdi. Kulağının altında biten saçlarını yukarıdan toplamıştı, en az Pusat kadar iri ve güçlü bir korumaydı. Pusat onu pek sevmezdi, en iyi koruma olma özelliğini kaybetmekten korktuğu için kıskanırdı onu.

"Bir an gerçekten ihanet edeceksin sandım, seni çok fena sikecektim de dua et, oyunmuş." Pusat bana döndü hemen ardından. "Harbiden hiçbir şeyden haberim yok, şu herife bile haber vermişsin! Pusat kim ki zaten?" Yine başlamıştık kıskançlıklara.

Sürücü koltuğuna Pusat geçti, yanına da Ayberk geçecekti ama geçmeden önce benim kapımı açtı. Arka koltuğa geçtim. "Tesise sür," dediğimde beni ikiletmedi.

"Seninle çalışmayı özlemişim, patron," dedi Ayberk kafasını bana doğru çevirirken. Onu sürgün etmiştim iki yıl önce.

"Bizimle çalışmayı hak etmiyorsun," dedi Pusat gıcık bir şekilde onu yandan yandan süzerken.

Gerçekten çok kıskançtı, bazen Aşkın'ın dediği gibi bana âşık olduğunu düşünmüyor değildim. Bu düşünce beni gülümsetirken özleminden burnumun sızladığını hissettim.

Gülüşüm dudaklarımda donarken zorla nefes aldım.

Dayan, Ateşpare.

Beni bırakma.

Bir tek ona bu kadar söz vermiştim ama bir tek ona verdiğim sözleri tutamamıştım.

Aşkın... Bu ismi duyduğum ilk an hayatımı darmadağın edeceğini anlamıştım.

O çok vahşi, bir makine gibi ama bir o kadar da merhametli. Öz güveni çok düşük, bunu gizlemek için egolu davranıyor, kimsenin onu gerçekten seveceğine inanmıyor.

Sürekli saçma sapan çizgi film benzetmeleri yapıyor. Onun gibi bir katilin oturup çizgi film izlediğini düşünmek komik. Onunla *Shrek* izlerken sadece onu izlemiştim. Tepkileri çok komikti; filme sinirleniyor, gülüyor ve sürekli yorum yapıyordu. Onu öyle izlemek, onu çıplak izlemekten bile daha keyifliydi benim için.

Ama anlıyordum; o hiç büyüyememiş, onun çocukluğunu öldürmüşler, o da büyüdüğünü zannetmiş. Hiç şımartılmamış, kimseye naz yapamamış. Yanımda şımardığını, nazlandığını görmek beni mutlu ediyordu. Bir şekilde içindeki ölü çocuğa ulaşıyordum, bunu engellemek için elinden geleni yapmıştı ama başaramamıştı.

Enkazdı geçmişi, o da o enkazın altında kalmıştı. Kazandığını sanmıştı, her kazandığında kaybettiğinin farkına varamamıştı.

Kendinden o kadar nefret ediyordu ki kişiliğini ikiye böldüğünü sanıyordu. Tüm suçu V'ye atıyordu.

"Yalnız morukların hepsi nasıl korktu ama! Gerekiyordu, hak ettiler," dedi Pusat gururla dikiz aynasından bana bakarken.

Bu sırada tesise ulaşmıştık. Arabayı otoparka park ettiğinde indim, hızla içeri geçtim. Kaybedecek bir saniyem bile yoktu. Burası adadaki merkez üssün bir uzantısıydı. En üst teknolojiyi kullanıyordum onu bulmak için ama bu teknoloji de yeterli değildi.

Odama girdim, bir duvar boydan boya ekranla kaplıydı. Aşkın'ın kaçırıldığı saatlerde yakınlardan geçen tüm araçların, ülkeden çıkan tüm araçların çetelesi buradaydı. Yüzü aşkın çalışan sadece bu kayıtları inceliyorlardı.

Dokunmatik ekrana uzanıp Aşkın'la telefonla konuştuğumuz saatlerde rıhtımın çevresini yansıttım güvenlik kameralarından.

Ben kısık gözlerimle ekranı incelerken içeriye siber güvenlik sorumlusu Zeliha girdi. "Ateş Bey, IP adresi görüntülemeyen bir mesaj düştü sistemimize."

"Aktar ekrana," dediğimde tabletine bastı. "Çık." Kapıyı kapatarak çıktı.

Bu sırada ekrana bir görüntü doldu. Kalp atışlarım hızlanırken zorlukla yutkundum. Aşkın...

Ekrandan birkaç adım uzaklaştım daha net görebilmek için. Her tarafını zincire vurmuşlardı. Üstündeki beyaz elbise kirden koyulaşmıştı, dudağı patlamıştı ve vücudunda morluklar vardı. Karşısındaki kişiye boyun eğmeyen ifadesiyle bakıyordu. Bu bakışını biliyordum, *sonunda ölüm bile olsa itaat etmem* duruşuydu onun.

Karşısındakinin kim olduğu görünmüyordu, ses montajla kalınlaştırılmıştı. "Dirisinden hayır gelmeyene kadar işkence görecek. Sonra da hâlâ diriyken tek tek organlarını alacağım. Vücudunu parça parça ayırıp açık artırmaya çıkaracağım. Senden nefret eden o kadar insan var ki..." Ses biraz daha bulanıklaştı. "O kadar çok adamı parçalara ayırıp işkence ettin ki aynılarını sana yapmak isteyen en az kırk kişi tanıyorum." Geç kalmıştım.

Gözlerim kararırken bir adım daha geriledim. Aşkın hâlâ karşısındaki kişiye aynı güçlü ifadeyle bakıyordu.

Karşısındaki kişi ona yaklaştı, onun ipeksi tenine dokundu. "Çok da güzelmişsin, seni öldürene kadar si-" Yutkundum. Bunu yapanları sadece öldürmek değil, paramparça etmek istiyordum.

"Ben seni öyle bir-" Burada ses kapanmış, ağzı da siyah bir ekranla kapatılmıştı. Söylediği şeyleri duymamı istemiyorlardı.

Onun sesini duymak beni saniyelik de olsa canlandırmıştı ama hemen ardından Aşkın'ın yüzüne attığı sert yumrukla dudaklarımın arasından bir haykırış çıktı sanki bu anı durdurabilecekmişim gibi.

O şerefsiz geri çekilirken başkaları yaklaştı. Aşkın korkusuz ifadesini bozmadı. Yumruğum dudaklarımın üstündeydi, haykırmak istiyordum.

Aşkın alayla güldü. Yüzüne sert bir yumruk daha yedi, başı sağa doğru düştü. O sırada biri karnına sertçe vurdu. Nefesim kesilirken o yumruklar bana geliyordu ama vücuduma değil, kalbime.

Biri daha vurdu yüzüne, diğeri bacağına, diğeri karnına. Aşkın hiç yalvarmadı, arada gülerek onları çıldırttı. Son anda gözleri kameraya takıldı. Alacalı güzel gözleri gözlerime çarptı sanki beni görüyormuş gibi. Ardından ekran kardı.

Yüzümden akan sıcak yaşlar, en son annemin öldüğü gün bu kadar acılıydı. Omuzlarım sarsılırken hayatımın kâbusunu tekrar yaşıyordum. Annemin ölmeden önceki son bakışları, Aşkın'ın gözlerine karıştı. Olmazdı, onu da annemi kaybettiğim gibi kaybedemezdim.

Omuzlarım daha derinden sarsılırken boş ekrana bakıyordum. Benim dokunmaya kıyamadığım tenine kıymışlardı.

Ben Ateş Alanguva, sevdiğim kadını koruyamamıştım.

Ona daha yeni kavuşmuştum, onun daha hiçbir yarasını saramamıştım, ona daha normal bir hayat bile yaşatamamıştım.

Benim dokunmaya kıyamadığım ipeksi tenine kıymışlardı.

Aşkın Erizgi, hayatımın ortasına düşmüş ateş parçası...

Ateş hiç yenememişti, ta ki kalbinin ortasına bir ateş parçası düşüne dek.

O ateş parçasının bir gün sadece parça olmaktan çıkıp ateşin kendisi olacağını, büyük bir yangın çıkaracağını biliyordum ama o gün bugün değildi. O zaten yangına düşmüş bir ateş parçasıydı.

O çok güçlüydü, dayanacaktı. Ben de güçlü olmak zorundaydım.

Onu kaybedemezdim.

"Dayan, Ateşpare. Senin benden başka yolun yok."

Yerimde zorlukla doğrulurken gözümden akan sikik yaşlar bir türlü durmuyordu. Üstümdeki ceketi fırlatırcasına çıkardım. Gözümdeki yaşı, dirseğime kadar sıyırdığım gömleğim yüzünden direkt kana bulanmış bileğimle sildim.

"Pusat!" Bağırışımla Pusat'ın odaya girmesi bir oldu.

O da videoyu görmüş olacak ki hâlimin nedenini sormadı. Ancak ağladığımı görmek onu tam anlamıyla dumura uğratmıştı. O kadar şaşırdı ki ne yapacağını bilemedi, aptallaşarak etrafına bakındı.

Yutkundu, yanıma doğru birkaç adım attı. "Hazırlan, Pusat," dedim kısılan sesimle.

"Ne için?"

"Ortalığın babasını sikmek için."

Onu hâlâ bulamamıştım. Gücümün tükendiğini hissediyordum. Tesiste saatler geçirmiştim, her şeyi defalarca en ufak detayına kadar in-

celemiştim. Aşkın'ın kaybolduğu gece ülkeye yapılan tüm giriş çıkışları inceletmiştim. Kara, hava, deniz yolu... Her yere baktırmıştım.

Eve girdiğimde yorgunlukla merdivenleri çıktım. Yatak odasına girdim, üstümdeki kanlı gömleği fırlatırcasına çıkardım.

Onu ilk bu eve getirttiğimde tek bir amacım vardı. Onu kullanmak, bana itaat etmesini sağlamak. O bir mafyanın sahip olabileceği en iyi askerdi gözümde. Ancak işler hiç de umduğum gibi gitmemişti.

Bir süre planlarımı ilerletmiştim, onu istediğim kıvama getiririm sanmıştım. Ama o tüm çizgilerin ötesinde bir karakterdi. Edepsiz hareketleri, küfür dolu sözleri, aşağılarcasına bakan gözleriyle o kadar güçlü durmuştu ki onu esir ettiğimi zannederken bile kendimi sorgulamıştım. 'Ya her şeyi biliyorsa en başından? Ya bana da bilerek yakalandıysa?' diye çok sorgulamıştım. O öyle güçlüydü ki benim oyunumda beni esir gibi hissettirmişti o tehlikeli gözleriyle.

Ona güvenemiyordum, tıpkı onun da bana hiç güvenmediği gibi.

Çok vahşi ve acımasız bir katildi. Ancak gözleri ve yüzü o kadar masumdu ki onun yüzünü seyrederken hep içimden onun gerçekte kim olduğunu hatırlatmak zorunda kalmıştım kendime.

Onunla tanışana kadar her şey çok basit görünüyordu. Hayatımın merkezine oturacağından habersiz, ona bir savaş açmıştım. İşin tuhaf yanı, başa dönme şansım olsa, ben bu savaşın tek kaybeden tarafı olsam da yine başlatırdım bu soğuk savaşı. Onun sandığının aksine o oynamamıştı ilk hamleyi, onun hamleleri onu bana getirmişti.

Kaybolmadan bir gece önce birlikte uyumuştuk. Hiçbir yerde uyuyamayıp sadece benim yanımda uyuması da bana tuhaf gelmişti hep. Hatta bunun gerçekliğini uzun süre sorgulamıştım, beni kendisine âşık etmek için çizdiği bir yol olduğuna emindim. Onu hep sorgulamıştım, sadece onun aksine ben elimi gizli oynamıştım.

Ancak hiçbir şey sonucu değiştirememişti. Ona âşıktım, beni sevdiğini söylemişti, belki de gerçekten seviyordu. "Seni seviyorum," dediğinde küçük bir çocuk gibi *bir daha söyle* dememek için kendimi zor tutmuştum.

Ancak o her şeyi lehine kullanabilecek kadar tehlikeli bir zekâya sahipti. Bir gün Murat hakkında konuşurken, 'Eğer sen olmasaydın onun duygularıyla oynar ve istediğimi yaptırırdım,' dediğinde bunun üzerine uzun süre düşünmüştüm de. Bunu bana da yapıyor olabilirdi. Çünkü en başından beri denemiştim ama ona hiç oynayamamıştım.

Onun herkesten ayrı bir savaşı vardı ve o savaşta her şeyi mübah görecek kadar gözü karaydı.

Eğer bir gün evlenirsem, evleneceğim kadının annem gibi nahif ve sevgi dolu bir kadın olacağını düşünürdüm. Aşkın gibi bir kadınla olacağımı hayal bile edemezdim, şimdiyse onun dışında bir insanla hayatımı devam ettirme düşüncesine bile tahammül edemiyordum.

Odamıza yayılmış kokusunu içime çekerken gözlerimi yumdum. Tenime sinen kan kokusu mide bulandırıcı bir hâl almaya başlamıştı. Banyoya geçerken gözüm onun makyaj masasına takıldı. Orada kendine krem sürerken aynadan bana göz süzerek bakar ve beni çıldırtırdı.

Onu kimseyi arzulamadığım kadar arzulamıştım. Onunla sevişmek, asla giremeyeceğime inandığım cennetin en güzel yerinde taht kurmak gibiydi. Her şeyde olduğu gibi sekste de fazla iyiydi. O sıra hoşuma gitse de bu kadar tecrübeli olması pek de hazzettiğim bir durum değildi. İçine her girdiğimde gözleri kısılıyor, beli kıvrılıyor ve dudağını ısırıyordu. Sevişirken onu yanağından öpmeme de bayılıyordu.

Bu zamana kadar hayatıma giren hiçbir kadının geçmişini umursamamıştı ancak onun geçmişi de geleceği de sürekli aklımda dolanıyordu.

Korkuyordum. Biri onu, benim gördüğüm gibi görecek diye korkuyordum. Kıskanç bir adam olmadığımı düşünürdüm, ta ki onun yanına yaklaşan her erkeğin boğazına yapışmak istediğimi fark edinceye kadar. Ona yansıtmamaya çalışmıştım hep çünkü nerede bir duygu yoğunluğu görse oradan hemen uzaklaşıyordu.

Ve evet, bu ona kıskançlığımı göstermemiş hâlimdi.

Dayan sevgilim, sana daha yeni kavuştum, beni bırakma.

Saatlerdir başında durduğum bilgisayardan başımı kaldırdım. Eve gidip onun kokusuyla özlem giderdikten sonra tesise geri dönüp araştırmalara devam etmiştim.

Olduğu yere ait ipucu bulmak için defalarca videoyu izlemek zorunda kalmıştım. Gizli IP adresinin arkasındaki sahte adresi de bulmuştum. Koordinatlar adayı gösteriyordu, Aşkın'ın adasını. Bana bu videoyu gönderen kişi, Aşkın'ın adasına Vera'nın bilekliğini bırakanla aynı kişiydi.

Oturmayan şeyler vardı, oyun içinde oyun vardı.

Aşkın bu videoyu gönderen kişinin elinde değildi. Ancak oyunu çözmeye başlıyordum. Hızla Meksikalı Edgar Eduardo'yu aradım. Kendisi, üniversite zamanlarında tanıştığım zeki bir adamdı.

Aramamı, sanki onu aramamı bekliyormuş gibi hızla yanıtladı. Bu kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. "Dostum, nasılsın?" dedi yoğun aksanıyla İngilizce konuşarak. Edgar benimle İngilizce konuşmazdı, İspanyolca konuşurdu.

"Olanlardan haberin var mı?"

"Ne olayı?" Edgar'a bu olay ilk patlak verdiğinde haber ulaştırmıştım. Ya haber gerçekten ulaşmamıştı ya da şüphelerimde haklıydım. Tam da bunun olabileceğini düşündüğüm için direkt olarak aramamıştım onu bu zamana kadar.

"Sevgilimi kaçırdılar."

"Ciddi olamazsın, dostum!"

"Ciddiyim, sınırlarda fazla söz hakkın olduğu için sana haber vermek istedim."

"Aslında şu sıralar pek işin başında değilim. Hatta bir tatil yapmayı düşünüyorum, Akapulko'ya gidebilirim, belki de Ocosingo ama kesinlikle Salamanca değil. İnzivaya çekileceğim," dedi gülerek.

"Ocosingo pek tatil yeri değil. Tamam, teşekkürler dostum."

"Ne demek... Buraya da beklerim." Telefonu kapattığım an bilgisayara döndüm. Tehdit altındaydı, konuşamıyordu.

Akapulko'nun koordinatlarını açtım. -99.8825, 16.869611. Hemen ardından da -92.094, 16,906. İlk söylediği şehir Akapulko eksiyle başlıyor, İngiliz alfabesinin sondan dokuzuncu harfi J. Ocosingo, söylediği ikinci şehir, alfabenin ilk harfi A. Üç şehir saymıştı, üç A harfi ve üç kelime.

Meksika'nın tüm şehirlerini gözden geçirdim, tarife en uygun olan Jalisco Puerto Vallarta'ydı. Bu tamamen bir kumardı, çok başka bir yer de olabilirdi vermek istediği mesaj.

Amerikalı, kartellerle iş birliği yapan ve bana borcu olan Andrik'e ulaşarak Jalisco'ya yapılan tüm giriş çıkışları incelettirdim. Küçük bir yer için fazla araba giriş çıkışı olmuştu şehre. Burasıydı.

"Buldum! Onu buldum!" dediğimde Pusat tabletten kafasını kaldırdı. "Hemen uçağı hazırlat. Andrik'le tekrar bağlantıya geç ve en iyi çalışanlarını göndermesini iste. Sen de aynı şekilde burada bir ordu

hazırla!" Pusat hemen kalkıp harekete geçerken ben karşımdaki ekrana baktım.

Aşkın'ın bana bakan gözlerini uzun uzun izledim. Kalbim heyecanla çarparken içimden bir ses konuşuyordu: *Ya ona da geç kaldıysan? Ya anneni kurtaramadığın gibi onu da kurtaramazsan?*

Dayan Ateşpare, sana geliyorum.

Vakit kaybetmeden uçağa binip yola çıkmıştık, saatler geçmek bilmiyordu. Işınlanma çalışmalarını, o bana kışkırtıcı fotoğraflar attığı gün söylediğimde başlatmam gerekiyordu zaten.

Galeriden bana attığı evindeki o fotoğrafı açtım. Yatağında uzanıyordu, bir gözünü kapatmış ve ekrana öpücük atıyordu. Yüzünü okşarken kalbimdeki sancı artıyordu.

"Ateş." Pusat'ın seslenmesiyle ekranı kapattım. "Kurtaracağız onu."

Derin bir nefes aldım. Pusat güldü. "Ne değişik bir şey ya, nasıl da bağlamış bizi kendisine. Bana *Shrek* demesini hatta küfretmesini bile özledim, amına koyayım ya."

Bakışlarımı cama çevirdim. Yorgunluktan ve uykusuzluktan gözlerim kapanırken ayık kalmak için kendimi zorladım ancak başarılı olamadım.

Sonunda Meksika'ya varmıştık, havalimanı çok yakın olmadığı için belli bir yerden sonra arabayla ilerlemiştik. Biz gelene kadar Andrik konumu tamamen bulmuştu. Araç, hedef arazinin önünde durdu. Burası bir malikâne değildi, bir çiftlikti.

"Kimseyi hayatta bırakmayın!" dedim kemerimdeki iki silahı çıkarırken.

Çiftliğin içine girdiğimiz an tam da tahmin ettiğim gibi büyük ışıklarla aydınlandı etraf. Üstümüze ateş açılırken üstün taraf onlar gibi duruyordu, tabii ben bir orduyla gelmemiş olsaydım.

Her taraf kontrol edilirken arazideki çiftlik evleri aranmaya başladı.

Işığı yanan bir kulübe vardı, oraya doğru yürürken Pusat da hemen arkamdan geliyordu. Yerlerde cesetler vardı ancak bunu biz yapmamıştık. Aşkın kendini kurtarmış mıydı?

O hâlde bu kalabalıkla baş edemezdi. Ancak cesetler gittikçe çoğalıyordu, kaşlarım çatılırken hızlandım. Bu sırada kulübenin kapısı açıldı.

Aşkın.

Hayattaydı, şükürler olsun ki hayattaydı.

Kapıdan çıkan kişi oydu.

Dizlerim titriyordu.

Her tarafı yara bere içindeydi, elinde bir silah ve bir bıçak vardı. Başarmıştı yine, benden önce o kendisini kurtarmıştı. O aksak adımlarla yürürken ona doğru koştum.

Gözleri gözlerime çarptı, yürümeye devam ederken yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Sonunda ona ulaşıp bedenine sıkıca sarıldığımda gözleri kısıldı. "Hayattasın," diye sayıklıyordum, onunsa sesi çıkmıyordu. "Ne yaptılar sana?" derken sesim öyle bir tınıya bürünmüştü ki göz bebekleri titredi ama hâlâ ruhsuz bakıyordu.

Onu kucağıma aldığımda ellerindeki silah ve bıçağı yere atmıştı. Ayberk ise kulübeye girip çıkmıştı.

"Alt katta Aşkın Hanım'ı tuttukları zindan var. Hayatta olan kimse yok, Giovanni de ölmüş." Bu hâlde nasıl o kadar kişiyle savaşabilmişti? Evet, daha ne hâllerde pes etmeden dövüştüğünü biliyordum ama vücudunda zincire vurulmamış bir yer kalmamıştı.

Giovanni'yi ben öldürmek istiyordum. Ona işkence etmek, Aşkın'a dokunan etini lime lime etmek istiyordum. Kollarımın arasındaki bedene daha çok sarıldım.

"Tüm delilleri toplayın! Yaşayanların icabına bakın."

Pusat bu sırada ceketini çıkarıp Aşkın'ın üstüne örtmüştü. Kollarımdaki bedenini daha sıkı sardım, canını yakıyor olabilirdim. Zaten her tarafı yara bere içindeydi.

Arabanın arka koltuğuna oturduğumda yüzünü okşadım. Güzel yüzü yaralarla doluydu. Önce çenesindeki morluğu, ardından gözündeki şişliği, en son da patlayan dudaklarını öptüm.

"Özür dilerim, geç kaldığım için özür dilerim, Ateşpare'm."

Bana bir cevap vermedi, başını göğsüme yaslayıp çenemi saçlarının arasına dayadığımda teninin soğukluğunu hissettim.

Dışarı çıkıp bunu yapanlar hakkında delil toplamam gerekiyordu. Açık saçık belliydi ki Giovanni sadece bir kuklaydı. Ancak onu bırakamıyordum. Sanki bıraktığım an ellerimin arasından tekrar kaçacak gibiydi.

Bu şehirde kalmamız tehlikeli olabilirdi, çok fazla adamla geldiğim için dikkat çekmiştim. Ancak o kendine gelene kadar kalabilirdik.

"Şehir merkezinde bir otele gidelim." Yanımda doktor da getirmiştim.

"Hayır," dedi ilk defa konuşarak. Kafasını kaldırarak gözlerimin içine doğrudan baktı alacalı gözleriyle. "Eve gidelim."

"Bebeğim, bu hâlde yol çekmeni istemiyorum."

"Eve gideceğiz," dedi aynı ifadesizlikle.

"Peki, sen nasıl istersen," dedim yüzündeki ifadesizliğin nedenini çözmeye çalışırken. "Ben dışarıyı kontrol edeceğim, Pusat yanında olacak."

"Kimsenin yanımda olmasına ihtiyacım yok! Ayrıca gitmeni istemiyorum, bu lanet yerden hemen gitmek istiyorum." Cümlesinin sonuna doğru sesi yükselmişti.

"İnceleme yapmam lazım."

"Hayır, adamların yapsın işte. Gidelim bu siktiğimin yerinden." Onu zorlayamadım.

"Tamam," dedim sadece.

Uçağa bindiğimizde her şey çok tuhaftı. Bu kadar kolay olmamalıydı, Aşkın'ın bana anlatmadığı şeyler vardı. Onu zorlamak istemiyordum ama bu şekilde her şeyin ucu açıktı.

O çiftlikte bir şeyler olmuştu ve Aşkın bunu görmemi istememişti. Dirseklerimi dizlerime yaslamış, düşünürken Pusat da en az benim kadar düşünceliydi.

"Ne yaşadık la biz?" Pusat, Aşkın varken Ankara şivesini bir kenara bırakıyordu sırf Aşkın dalga geçmesin diye. Bir tek benim yanımda böyle rahat konuşuyordu. "Aşkın çok tuhaf davranıyor. Çiftlikte olanlara zaten akıl sır erdiremedim."

"Kendine gelene kadar üstüne gitmeyeceğim." Yatak odasında dinleniyordu. Doktorun bile ona bakmasına izin vermemiş, sadece yüzeysel yaralarına pansuman yaptırmıştı.

Aşkın için yaşadıkları atlatılmayacak şeyler değildi, o çok daha ağır şeyler yaşamıştı bugüne kadar. O yüzden bir travma geçirdiğini düşünmüyordum. Çok tuhaf davranıyordu.

Gözleri o kadar ruhsuz, yüzü o kadar ifadesizdi ki onu ilk tanıdığım zamanki hâline benziyordu.

"Kaç saat oldu, bana bir kere *Shrek* demedi, küfretmedi; her şeyi geçtim, alkol ve sigara bile içmedi," dedi Pusat hayretler içinde. "İmana mı geldi birden acaba?"

Onun bu kadar uzun süre alkol ve sigara içmediği tek an uyuduğu andı.

"Yanlış giden bir şeyler var," dedim yerimden kalkarken. Yemek bile yemiyordu.

Aşkın'ın olduğu odaya girdim, ona biraz alan ve zaman tanımak istemiştim.

Aşkın'ın hareketleri beni düşünmeye itiyordu, her ihtimali düşünüyordum. Abim haklı olabilir miydi?

Aşkın yatakta oturuyordu, hareket bile etmiyordu. İçeri girdiğimde kafasını bana çevirmedi. Gözlerini bir noktaya kilitlemişti ve kırpmıyordu bile. Üstünde bana ait bir tişört ve altında da önceki uçak yolculuklarından kalan taytı vardı.

Yanına yaklaştım, hemen yanına oturduğumda bacağı bacağıma değecek kadar yakındı ama hâlâ aynıydı ifadesi. Elim saçlarına uzanmıştı ki havadaki elimi tuttu. Bakışlarını ilk defa yüzüme çevirdi, parmağında hâlâ yüzüğü takılıydı.

Bileğimi o kadar sert tutuyordu ki sanki karşısında düşmanı vardı. Elimi indirdiğimde o da tekrar önüne döndü.

"Aşkın, neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Benden ne gizliyorsun?"

"Hiçbir şey." Hareket ve sözlerindeki mekanik tavırlar her geçen dakika daha da tuhaflaşıyordu.

"Orayı araştırmama izin vermedin, şimdi de böyle davranıyorsun."

"Beni rahat bırak, dinlenmek istiyorum."

"Orada neler oldu?"

"Sana beni rahat bırak dedim." Sesi yükselmiyordu, sakince konuşuyordu.

"Peki, kendine gelmen için sana biraz daha vakit vereceğim. Haydi uyu biraz, daha uzun bir yolumuz var," dediğimde yatağa uzandı ancak gözlerini kapatmamıştı. Uçağın krem rengi tavanını izliyordu. Yanına uzanacaktım ama bana öyle bir bakış attı ki bundan vazgeçtim.

Her şey çok tazeydi, biraz daha kendisine gelmesini bekleyecektim.

Uçaktan inene kadar Aşkın kimseyle konuşmamış, yanımıza da gelmemişti. Eve geçerken yine sessizdi, ona dokunmama izin vermiyordu. Benden iğreniyor gibi bakıyordu.

Düşündüğüm şey gerçekleşiyor olabilir miydi?

Hayır, imkânı yoktu!

Aylin'i, Bahar'ı bile hiç sormamıştı. "Aylin senin için çok endişelendi," dediğimde bir tepki vermedi. Pusat hemen karşımızdaki koltukta oturuyor, hüzünlü gözlerle Aşkın'ı izliyordu.

"Şam şeytanı geldi yine," dedi Aşkın'ı konuşturmaya çalışarak. Aşkın ona sadece boş bakışlar atmakla yetindi ve kafasını cama çevirdi.

Pusat'la bakışlarımız kesiştiğinde ikimiz de olanları anlamaya çalışıyorduk.

"Amına koyayım da mı demeyeceksin?" dedi Pusat kendini tutamayarak. Aşkın onu yine takmadı. "Kalbim kırıldı, amına koyayım," dedi Pusat da kafasını küskün bir ifadeyle cama çevirerek.

Eve geldiğimizde arabadan inerken Aşkın etrafı inceliyordu. Her tarafı biliyordu zaten, bu şekilde incelemesinin mantıklı bir açıklamasını bulamıyordum.

Eve girdiğimizde herkes salondaydı. Aylin, Aşkın'ı görür görmez gözyaşlarını tutamayarak Aşkın'a sıkıca sarıldı. Aşkın onun sarılışına mecburi bir karşılık verdi.

"Çok şükür geldin, Allah'ım çok şükür!" Aylin, Aşkın'ın yüzüne öpücükler bırakırken Aşkın'ın yüzünü gördüğünde daha çok ağladı. Aşkın, ablasının ağlamasına dayanamazdı ama yüzünde bir ifade bile yoktu.

Sikeyim, ona bir şey yapmışlardı.

"Neler oldu? Neler yaptılar sana?" dedi Aylin onun yaralarını okşarken. Tarık, Aşkın'a değil, bana bakıyordu. Bir tuhaflık olduğunu o da sezmişti.

Herkes tek tek Aşkın'a sarıldı ama o duygusuzca karşılık vermekle yetindi.

En son Bahar ona sıkıca sarıldığında yüzünde bir ifade görmeyi bekledim. Bahar ağlıyordu ve Aşkın, 'Ağlama, gözlerin yanar,' demedi.

"Tüm ülkede aranmadık yer bırakmadık, neredeydin?" dedi Deniz de. Hakkını yiyemezdim, Aşkın'ı bulmak için geniş çaplı bir arama başlatmıştı ülkenin her yerinde.

"Hâlim yok, dinlenmek istiyorum," dedi Aşkın ve kimsenin cevap vermesini beklemeden arkasını dönüp evden çıktı.

"Ateş, neler oluyor? Bu hâli ne?" dedi Aylin.

"Bilmiyorum, şok yaşıyor olabilir," dedim onu sakinleştirmek için. Abim bana bakıyordu, konuşmuyordu ama gözleri yeterince şeyi anlatıyordu. Salondan çıktım, Aşkın'ın yanına gidecektim ki Tarık yanıma ulaştı.

"Onun Aşkın olduğuna emin misin sen?" dedi kendi bile söylediğine inanmayarak. "Ne olmuş?"

"Öğreneceğim."

"Aşkın'ı öldürmüşler de sadece V kalmış gibi," dedi Tarık düşünceli şekilde.

"Halledeceğim." Yanından geçip gidecektim ki kolumu tuttu.

"Teşekkür ederim, Alanguva. Onu bulduğun için."

"Teşekkür etmene gerek yok." Evden çıktım. Aşkın kapının önünde duruyor, etrafı izliyordu. Kısık gözleriyle bir şeyleri çözmeye çalışıyor gibiydi.

"Neden burada bekliyorsun?" dediğimde cevap yine koca bir sessizlikti. Elini tutarak onunla birlikte küçük teknelerden birine yürüdüm.

Ada kısmına geçtiğimizde etrafı inceliyor ama çaktırmamaya çalışıyordu. Hafızasıyla oynamış olabilirlerdi, bunun için ona daha dikkatli bakmam gerekiyordu ama buna izin vermiyordu.

Eve geçtiğimizde yatak odasına çıktık. "Haydi çıkar üstünü, yıkayacağım seni," dedim.

"Gerek yok," diyerek kestirip attı. Yanımda soyunmadı, direkt banyoya geçti ve kapısını kilitledi.

Yorgunlukla yatağa oturdum, böyle olmaması gerekiyordu.

Bir saat boyunca çıkmasını bekledim, krem rengi uzun bir bornozla çıktığındaysa bana hiç bakmadan giysi odasına geçti. Sabırla onu beklemeye devam ettim, üstünü giyindikten sonra da odadan çıktı.

Hemen peşinden gitmedim, ne yapacağını görmek için bir süre bekledim.

Beş dakikanın ardından odadan çıktım ve alt kata indim. Aşkın çalışma odamdaydı, etrafı kurcalıyordu. Kapıya yaslanarak bir süre onu izledim. Varlığımı fark ettiğinde durdu.

"Artık bana neler olduğunu anlatacaksın."

"Hiçbir şey."

"Aşkın!"

"Konuşmak istemiyorum, çalışmak istiyorum. Bilgisayarını kullanacaktım, sorun mu var?" Ona inanmış gibi yaptım.

"Hayır, sorun yok." Zaten o bilgisayarda göreceği hiçbir şey yoktu. "Yemek hazırlatıyorum, yarım saate aşağıda ol."

Aşağı indim, nefesimin daraldığını hissettiğimde bahçeye çıktım. Karanlık akşamda, ayın denize vuran görüntüsünü seyrettim bir süre.

"Ateş." Aşkın'ın seslenmesiyle omzumun üstünden ona baktım.

"Efendim, sevgilim?" Göz bebekleri kısa bir an titredi, ancak hızla duygusuz hâline geri büründü.

"Abini nasıl diriltttin?" Onu tehdit mi ediyorlardı? Bir yerinde kamera mı vardı? Derisinin altına ses kayıt cihazı mı yerleştirmişlerdi? Her şey olabilirdi.

"Gel," dedim elimi ona doğru uzatarak. Sıcak, küçük ama güçlü eliyle elimi tuttu, bana yaklaştı. Onu biraz daha kendime çektim, sırtını göğsüme yasladım. Mis kokusunu derince soludum.

"Bunu sana anlatmıştım, hatırlamıyor musun?"

"Bana tam bir cevap vermemiştin." Nemli saçlarının arasına bir öpücük bıraktım.

Lanet olsun, onu çok özlemiştim.

"Bunlar çok karmaşık konular, biraz kendine geldiğinde uzun uzun konuşuruz."

"Kendimdeyim ben zaten."

"Öylesin tabii ama ben değilim. Yokluğunda neler olup bittiğini inan ki bilmiyorum, her şey buğulu."

"Neden?"

"Çünkü seni çok seviyorum ve seni kaybetme düşüncesi beni öldürdü," dediğimde kafasını bana doğru çevirdi. Gözleri yine duygu seline kapıldı, kaşları kısa bir anlığına çatıldı.

"Ateş," dedi bir eli yüzüme giderken. Gözlerimi yumdum.

"Efendim, güzelim?"

Ne söyleyecekse devam edemedi, gözlerimi açtığımda yine duygusuz ifadesiyle karşılaştım. Bakışlarını önüne çevirdi.

Yemeğe geçtiğimizde hiç konuşmadık, saat ilerlerken Aşkın yine evin içinde gezinip duruyordu. Salondan çıkıp yatak odasına geçtiğimde ben de kısa bir duş alıp bir eşofman ve tişört giydim.

Ben terasta sigara içerken odanın kapısı açıldı. Aşkın ne ara yaptığını anlamasam da üstünü değiştirmişti. O bayıldığım siyah geceliklerinden birini giyinmişti. Tam karşımda durduğunda hâlâ hiç sigara içmemişti.

"Canın acıyor mu?" dedim yüzündeki yaraları okşayarak. Bu hâlde yürümesini bile istemiyordum.

Benim canım acımaz, ben bir süper kahramanım, demedi. Sadece, "Hayır," dedi.

"Konuşmamakta kararlı mısın?"

"Konuşacak bir şey yok," diyerek kestirip attı. "Sadece seni özledim," dedi ve yumuşacık dudaklarıyla dudaklarıma uzandı.

Dudaklarını, tenini, kokusunu, her şeyini çok özlemiştim. Öpüşüne büyük bir tutkuyla karşılık verdim ama canı acımasın diye yumuşakça dokundum tenine. Bu sırada vücudunu kontrol ediyordum ama yaraları ve şişlikleri dışında dikkatimi çeken bir yer olmamıştı.

Onu yavaşça kucağıma aldığımda kapalı gözlerini açtı. Kollarını boynuma dolarken gülümsemişti. Bakışlarım gülüşünde asılı kaldı.

Bu kadın benim sonum olacaktı.

Onu yavaşça yatak odasına götürdüm, bedenini yatağa bıraktığımda eli tişörtümün eteğine gitti ve yukarı doğru çekiştirdi.

"Aşkın, yaraların var. Devam etmeyelim," dedim nefes nefese.

"Tek istediğim sensin," dedi ve ben onu bulduğumdan beri ilk defa onda bu kadar duygu hissettim.

Dayanamayarak dudaklarını hasretle öptüm. Elim sıcak teninde geziniyordu. Her sevişmemizde aynı heyecanı hissediyordum. Sadece seks değil, onunla öpüşmek bile çok huzur vericiydi.

Parmağındaki yüzüğün soğuk metalini sırtımda hissediyordum. Dudaklarım boynuna indi. İpeksi tenindeki kokuyu derince içime çekerken her şeyi unutmuştum. Tek istediğim o daracık sıcaklığına girip hiç çıkmamak, onu zevkten saatlerce inletmekti.

Onun dokunuşları, zihnimi susturan tek şeydi.

"Ateş," İsmimi inlemesini seviyordum. Geceliğinin eteğini yukarı doğru çıkardım, bacaklarındaki yaralara tek tek öpücükler bırakırken zevkle inliyordu.

Beni kollarımdan tutarak yukarı doğru çekti. Bir eli yüzümü okşarken kısık gözleriyle çok kışkırtıcı duruyordu.

Sertliğimi kasıklarına bastırdığımda kafasını yastığa yasladı. Birden beni yana iterek üstüme çıktığında güldüm. Kontrolü elinde tutmayı seviyordu, ikimiz de sevişirken baskın taraf olmayı istediğimiz için sevişmelerimiz daha çok bir savaşa benziyordu.

Onun içinde olduğum bir savaşta, kaybetmek benim için asla sorun olmayacaktı. Dudaklarımı öptü uzun uzun, ardından o güzel ağzı boynuma doğru indi.

Kendini bana sürttü, yavaşça aşağı doğru iniyordu. Göğsüm hızla inip kalkarken bana bakıp güldü. Dudakları biraz daha aşağı kaydı, nefesini kasıklarımda hissettiğimde dayanacak gücüm kalmamıştı.

Kasıklarıma bıraktığı öpücükle gözlerimi yumdum. Ben biraz daha aşağı inmesini beklerken o yukarı doğru çıktı. Yaşadığımız onca şey vardı ama hâlâ hiçbir şey yaşamamış gibi kafamda türlü fanteziler dönüyordu. Her an bir direk daha yaptırabilirdim. Onun tutkusuna aç tarafım hiçbir zaman doymayacaktı.

Dudaklarımı soluksuzca öperken kısa bir an ayrıldı benden. "Yolun sonu Ateş, görev bitti, ben kazandım." Göğsümde derin bir acı hissettim. Gözlerim aniden açıldığında kalbimin hemen üst tarafına saplanmış bıçakla nefesim kesildi.

Aşkın gülerken bıçağı çıkardı. Bu sefer tam kalbime saplayacaktı ki hızla yerimde doğrularak bileğini tuttum. Göğsümden akan kan çıplak tenlerimize bulaştı.

Bıçak olmayan eliyle yüzüme sert bir yumruk attı. Zorlukla zapt ettim, bıçak elinden düşerken yataktan fırlamıştı. Benimle boğuşmaya devam ederken onu tutabilmek için hızla ters çevirdim.

Kollarını arkadan bir elimle tutarken bir elim de saçına gitti. Bu sırada ensesi açığa çıktı. Ensesinde gördüğüm iz tüm taşların oturmasına yardım etti. Aşkın'ın ensesine çip yerleştirmişlerdi, hareketlerini kontrol etmek ve olanları izlemek için.

Hâlâ altımdan kurtulmak için çabalarken tenimden akan kan damlaları tenine düşüyor ve yavaşça kayıyordu.

Başımı kaldırdığımda Aşkın'ın makyaj masasının aynasındaki yansımamıza gözüm takıldı. Kanlar içinde sevişen iki düşman vardı.

Biz âşıktık, biz düşmandık, biz sahteydik, biz gerçektik. Biz ateş parçasının beklediği yangındık.

DEVAM EDECEK...